

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

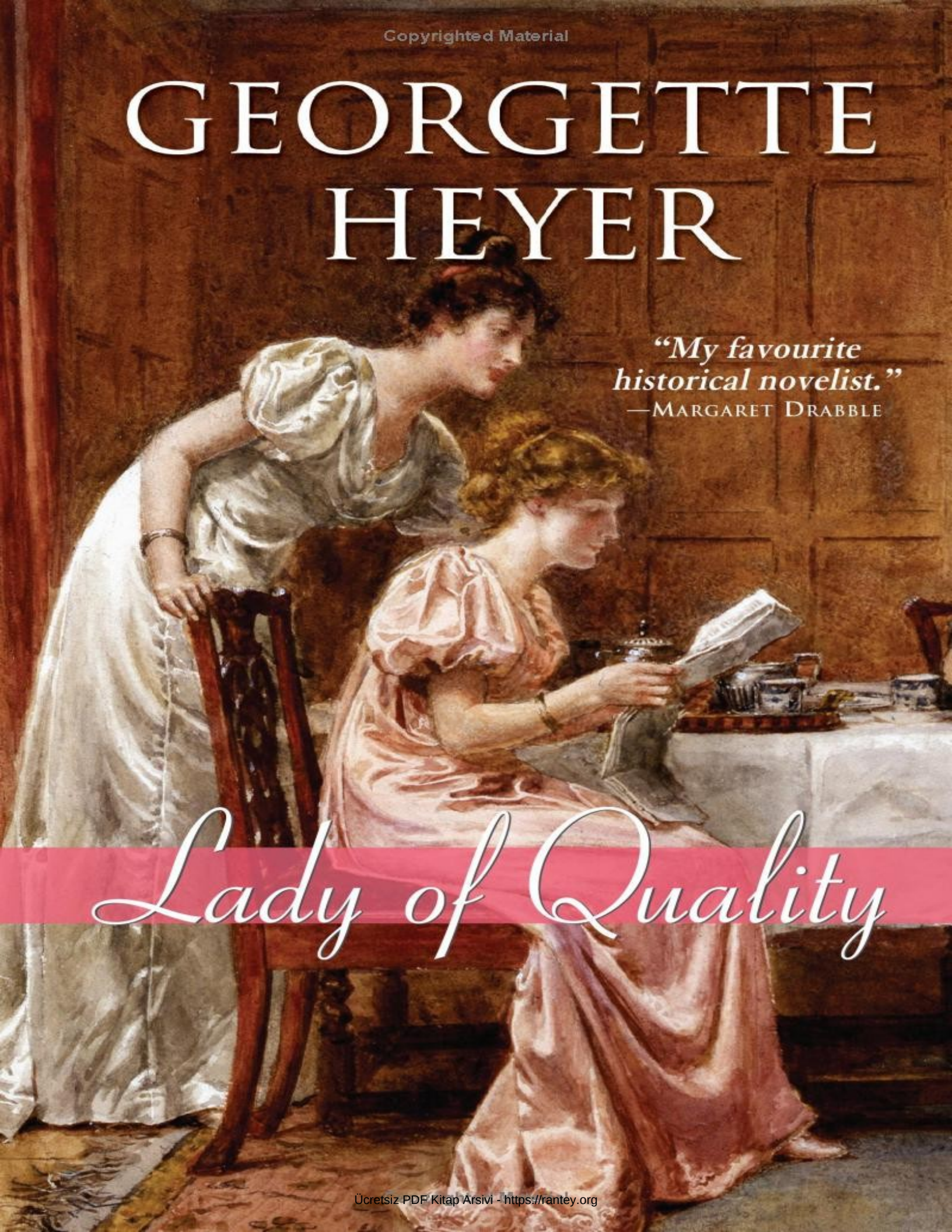
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GEORGETTE HEYER

*"My favourite
historical novelist."*
—MARGARET DRABBLE

Lady of Quality

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kalite *Hanımefendisi*

Georgette Heyer

1972

BÖLÜM 1

Bayan Wychwood'u Somerset ve Wiltshire sınırındaki doğduğu yerden Bath'daki evine götüren zarif seyahat arabası, yoluna süslü bir tempoda devam ediyordu. Bu hız, onu neredeyse otuz yıl öncesinden, doğduğu günden beri tanıyan, uygun gördüğü hızda götüren ve "biraz daha hızlan!" taleplerine kulaklarını tıkayan yaşlı bir otoriter olan arabacısı tarafından belirlenmişti. Eğer Twynham Park'tan Bayan Wychwood gibi sonuçlarının ne olması gerektiğini bilmiyorsa, o biliyordu; ve yaşlı bir hizmetçi olsa bile -aslında neredeyse bir maymun lideri, ama ona asla öyle demezdi ve bunu yapmaya cüret eden küstah seyisi, kulağına nadir bir kutu verdikten sonra kovmuştu- rahmetli efendisinin biricik kızının kırlarda nasıl gezdirilmesini isteyeceğini çok iyi biliyordu. Sir Thomas'ın, ölümünden birkaç ay sonra Bayan Wychwood'un Bath'da kendi işyerini açtığını ve yanında sadece cılız, yaşlı bir Tough'un olduğunu bilseydi ne hissedeceğini de çok iyi tahmin ediyordu. Eğer Bayan Farlow'u bir daha görseydi, bir kadından çok derisi yüzülmüş bir tavşana benziyordu ve tam bir gevezeydi. Bayan Wychwood'un onun gevezeliğine katlanabilmesine hayret ediyordu, çünkü *onun* da bir çarşafı eksik değildi, hiçbir şekilde değildi!

Bu şekilde damgalanan kadın arabada Bayan Wychwood'un yanına oturmuş, yolculuğun sıkıcılığını hoş sohbetlerle geçiştiriyordu. Belirsiz bir yaştaydı ama onu yaşlı bir Tough olarak tanımlamak kabalık olurdu; ve kesinlikle çok zayıf olmasına rağmen onu derisi yüzülmüş bir tavşana benzetmek haksızlık olurdu. Bayan Wychwood'un uzak bir akrabasıydı, cimri bir ebeveyn tarafından yoksul bir durumda bırakılmıştı; ve Sir Geoffrey Wychwood'un ziyaretini kabul ettiğinde ve bu eşi görülmemiş onuru, Sir Geoffrey'nin kendisini acilen hizmetkâr olarak almak istemesine borçlu olduğunu anladığında

Kız kardeşinin refakatçisi, onun romantik olmayan şişman kişiliğinde, onu sıkıcı bir lojmandan, kötü bir ücretten ve sürekli borç içinde bulma korkusundan kurtarmak için Tanrı tarafından gönderilen bir Şovalye görmüştü. Müstakbel kızının kendisine ya da başka bir kadına zorla sahip olunmasına şiddetle karşı çıktığını bilmiyordu ama Twynham Park'a geldiğinde, eski moda retikülünü sinirli bir şekilde tutarak, memnun etmek için umutsuzca endişelenerek ve korkmuş, yalvaran gözlerle Bayan Wychwood'un yüzüne baktığında, Bayan Wychwood'un kalbi muhakemesine üstün gelmiş ve zavallı küçük yaratığı hoş karşılamaktan başka bir şey düşünmemişti. Küçük, uysal Bayan Farlow'u, hayat dolu Bayan Wychwood'a bir arkadaş, hele bir refakatçi olarak düşünemeyen Leydi Wychwood, eline geçen ilk fırsatta baldızına Bayan Farlow'un hizmetlerini iyice düşünmeden kabul etmemesi için yalvardı. "Onu çok sıkıcı bulacağından eminim canım!" dedi ciddiyetle.

"Evet, büyük olasılıkla, ama herhangi bir refakatçiyi çok sıkıcı bulurum," dedi Annis. "Yani, eğer bir refakatçim olacaksa -bu yaşıta en ufak bir ihtiyaç duyduğumdan değil- bakmaları kadar iyi olur. En azından evimi yönetmeye ya da bana dikte etmeye çalışmaz! Ayrıca onun için üzülüyorum!" Leydi Wychwood'un yumuşak mavi gözlerindeki kuşku ifadeyi fark edince birden güldü. "Ah, benim üzerimde hiçbir kontrolü olmayacağından korkuyorsunuz! Son derece haklısınız: Yapmayacak! Ama başka kimse de yapmaz, biliyorsunuz."

"Ama Annis, Geoffrey diyor ki-"

"Geoffrey'nin ne dediğini çok iyi biliyorum," diye araya girdi Annis. "Yirmi yıldır her zaman ne söyleyeceğini biliyorum ve onu zavallı Maria Farlow'dan çok daha sıkıcı buluyorum. Hayır, hayır, şaşırmış gibi görünmeye çalışmayın! Onunla birlikte hareket *edemeyeceğimizi* senden daha iyi kimse bilemez sanırım. Tam bir uyum içinde olduğumuz tek an, karısını sevmem gerektiği konusunda bana güvence verdiği andı!"

"Ah, Annis!" diye itiraz etti Leydi Wychwood, yüzü kızararak ve başını çevirerek. "Böyle şeyler söylememelisiniz! Ayrıca, benimle yaşamaya devam etmeyeceğinize göre bunu kastettiğinize inanamıyorum!"

"Ne rapçi ama!" diye yorumladı Annis, kahkahaları hâlâ gözlerinde dans ediyordu. "Seninle ömrümün sonuna kadar mutlu yaşıyabilirim, sen de biliyorsun! Birlikte yaşayamadığım ve yaşamak istemediğim kişi, benim çok değerli, yıldızı parlamış ve önemli ağabeyim. Evet, bu benim doğama aykırı değil mi?"

"Çok üzücü!" diye yas tuttu leydi hazretleri.

"Oh, hayır, neden? Burada kalsaydım bunu söylemek için bir nedeniniz olurdu. Geoffrey'i günde onlarca kez kışkırtmasaydım hayatın çok daha huzurlu olacağını kabul etmelisiniz!"

Leydi Wychwood bunu inkâr etmedi ama içini çekerek şöyle dedi: "Ama sen kendi işyerini kurmak için çok gençsin, canım! Bu konuda sevgili Geoffrey ile *tamamen aynı* fikirdeyim!"

"Onunla her zaman aynı fikirde oluyorsun, Amabel: gerçekten de onun için mükemmel bir eşsin!" diye söze karıştı Annis çekingen bir tavırla.

"Öyle olmaya çalışsam da öyle olmadığımı . Onunla fikirde olmaya gelince, beyler bizden çok daha bilge ve dünyevi konularda çok daha iyi *hüküm verebiliyorlar*, öyle değil mi?"

"Kesinlikle, Hayır!"

"Ama Geoffrey, Bath'da tek başına yaşamaya başlarsan çok tuhaf bir görüntü ortaya çıkacağını söylerken haklı!"

"Tek başıma olmayacağım, çünkü yanımda Maria Farlow olacak."

"Annis, onun senin için doğru kişi olduğuna kendimi ikna *edemiyorum*!"

"Hayır, ama işin güzelliği şu ki, onu seçip bana kakalayan Geoffrey hata yaptığını asla kabul etmeyecek. Emin olun, yakında onda her türlü erdemi keşfedecek ve size onun uysal mizacının benim üzerimde mükemmel bir etkisi olacağını söyleyecek."

Sir Geoffrey daha önce de ona buna benzer bir Gey söylediği için Leydi Wychwood gülmek zorunda kaldı; ama o da başını sallayarak Göyle dedi "Her Geyi Çakaya vurmak senin için çok iyi, ama sana karşı kaba davrandığımız için evi terk ettiğini düşünen insanlar olduğunda bu Geoffrey için de benim için de komik olmayacak!"

"Hayatım, aramızdaki mükemmel dostluğu gördüklerinde böyle bir şey düşünmeyeceklerdir. Umarım tanışıklığımızı kesmek istemezsin. Seni Camden Place'de sık sık ağırlamayı umuyorum ve Twynham'ı her zaman ikinci evim olarak göreceğim ve uzun ziyaretler için tören yapmadan sana inebileceğim konusunda seni uyarıyorum. Beni Jericho'da görmek isteyeceğinizi tahmin ediyorum!" Leydi Wychwood'un hâlâ melankolik görüldüğünü gördü ve yanına oturup elini tutarak şöyle dedi "Anlamaya çalış, Amabel! Bunun tek nedeni Geoffrey ve benim

Birbirimize karşı kendime bir yuva kuracağım. Kendime ait bir hayat istiyorum!"

"Oh, bunu anlıyorum!" dedi Leydi Wychwood hızlı bir sempatiyle. "Seni gördüğüm andan beri, senin gibi güzel bir kızın hayatını boşa harcamasının kesinlikle kötü bir şey olduğunu düşündüm! Keşke Lord Beckenham'ın ya da Bay Kilbride'in teklifini kabul etseydiniz -hayır, belki de onunkini değil! Geoffrey onun bir oralı bir buralı ve bir oyunbaz olduğunu söylüyor ve sanırım bu sizin için pek uygun olmaz, yine de onun aşırı derecede çekici olduğunu düşündüğümü itiraf etmeliyim! Beckenham'ı sevemediysen, genç Gaydon'da hoşlanmayacağın ne buldun? Ya da-"

"Dur, dur!" diye yalvardı Annis gülererek. "Hiçbirinde hoşlanmayacağım bir şey bulamadım, ama içimde hiçbiriyle evlenmek için en ufak bir istek de duymadım. Aslında hiç kimseyle evlenmek gibi bir isteğim yok."

"Ama Annis, *her* kadın evlenmek istemeli!" diye bağırdı Leydi Wychwood, oldukça şaşırmıştı.

Annis, "Twynham yerine kendi evimde yaşadığımı gördüklerinde insanların ne düşüneceklerinin yanıtı işte burada!" diye haykırdı. "Beni eksantrik biri sanacaklar! Bire on, yaşlı General Preston ya da çember ve tüylerle dolaşan o tuhaf yaratık gibi Bath'ın Görülecek Yerlerinden biri olacağım! Beni-"

Leydi Wychwood, "Böyle saçma sapan konuşmayı kesmezseniz sizi tokatlamak için can atacağım!" diye araya girdi. "Size işaret edileceğinden şüphem yok, ama bu bir Eksantrik olarak olmayacak!"

Sonuçta her ikisinin de haklı olduğu ortaya çıktı. Annis'in Bath sakinleri arasında tanıdıkları ve Bath civarında yaşayan, sık sık birlikte kaldığı birkaç yakın arkadaşı vardı, bu yüzden Bath'a bir yabancı olarak gelmemişti. Ağabeyinin evinden ayrılmasının biraz tuhaf olduğu düşünüldü, ama çok bağımsız bir genç kadın olarak tanınıyordu ve o tarihte altı yirmi yaşlarında, kızlık çağını çoktan geçmiş olduğu için, sadece en katı ve en sansürcü kişiler onun davranışında kınanacak bir şey gördüler. Hatırı sayılır bir bağımsızlığa sahipti ve bunun avantajlarından yararlanmasına şaşmamak gerekirdi. Şaşılacak tek şey, Londra'daki ilk sezonunda gözünü bir şeylere dikmiş bir beyefendi tarafından kapılmamış olmasıydı.

Doğuştan güzel bir geline iyi bir servet eşlik ederdi.

Kimse servetinin büyüklüğünü bilmiyordu, ama belli ki büyüktü: Ailesi nesillerdir Twynham Park'ın sahibiydi ve güzelliği dikkat çekiciydi. Onu çok uzun boylu bulanlar ve güzelliği sadece esmerlerde görebilenler olsa da, bu eleştirmenlerin sayısı azdı. Hayranları -ki bir sürü hayranı vardı- onun mükemmelliğin bir parçası olduğunu ve gine altından buklelerinin tepesinden ince ayak tabanlarına kadar onda hiçbir kusur bulamadıklarını söylüyorlardı. Gözleri özellikle güzeldi, koyu maviydi ve o kadar ılık doluydu ki, şair ruhlu bir beyefendi gözlerinin parlaklığının yıldızları bile utandırdığını söylemişti. Narin, kemerli kaşlarının altında gülümseyen gözleri vardı ve cömert ağzı gülmek için yaratılmış gibiydi. Geri kalan her şeyiyle zarif bir vücudu vardı, zarıfçe hareket ediyordu, son derece zevkli giyiniyordu ve büyüleyici tavırları vardı; bu da onu yaşlı Bayan Mandeville gibi yaşlı titizlere sevdireliyordu. Neden evlenmediğini düşünemiyorum!"

Kızın babasını tanıyanlar, onun kıza çok düşkün olduğunu bilirler ve kızın kendisine yapılan tekliflerin hiçbirini kabul etmemesinin nedeninin bu olabileceğini düşünürlerdi. Hiç kuşkusuz, dedi ukalalar, babası öldüğüne göre Bath'da yaşamaya gelmesinin nedeni de buydu: Sonunda evlenmek istiyordu ve taşranın vahşi doğasında uygun bir beyefendiyle tanışma şansı ne olabilirdi ki? Bunda bir uygunsuzluk gören tek bir hanım vardı, o da kindarlığıyla nam salmış biri olduğundan ve elinde evlenme çağına gelmiş iki sade kıızı bulunduğundan, kimse ona kulak asmiyordu. Ayrıca, Bayan Wychwood'un yaşlı bir kuzeni onunla yaşıyordu ve bundan daha uygun ne olabilirdi?

Sör Geoffrey de haklıydı ve bilgeliğiyle gurur duyabiliyordu. Çok geçmeden bu durumla uzlaştı ve kız kardeşine daha önce hiç olmadığı kadar yakınlık duymaya bağıladı. Bayan Farlow'a gelince, hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamış, hiç bu kadar rahat etmemişti ve kendisine çok cömert bir ücret ödemekle kalmayıp, yatak odasındaki ateşten, yürüme mesafesinin ötesine gitmek istediğinde arabayı isteme hakkına kadar her türlü lüksü sunan sevgili Annis'e asla yeterince minnettar olamayacağını hissediyordu. Bu izni hiçbir zaman kullanmadı, çünkü ona göre bu

ne yazık ki tecavüz-kâr bir şeydi. Ne yazık ki, aşırı minnettarlığı Bayan Wychwood'u neredeyse tahammül edemeyeceği kadar neden oluyordu; durmadan onun üzerine titriyor, onun için oldukça gereksiz ayak işlerini yapıyor (Annis'in sadık terzisi Bayan Jurby'nin kıskanç öfkesine yol açacak şekilde) ve Annis'in boş laflar olarak adlandırdığı bitmez tükenmez bir akışla onu eğlendiriyordu (umuyordu).

Twynham Park'tan Bath'a dönerken de bunu yapıyordu. Bayan Wychwood'dan sadece mekanik yanıtlar alması onu rahatsız etmedi ya da neşeli sohbetini azaltmasına neden olmadı. daha da artırdı, çünkü sevgili Bayan Wychwood'un biraz keyifsiz olduğunu görebiliyor ve onu oyalamayı bir görev olarak kabul ediyordu. Twynham'dan ayrılacağı için üzgün olduğuna şüphe yoktu: Bayan Farlow bunu çok iyi anlayabiliyordu, çünkü kendisi de oldukça üzgün hissediyordu: Çok hoş bir hafta olmuştu!

"Leydi Wychwood ne kadar da nazık!" dedi neşeyle. "Uzaklara gitmek insanı üzüyor, ama ev en iyisi, değil mi? Şimdi Paskalya'yı dört gözle beklemeliyiz, o zaman hepsini Camden Place'de ağırlayacağız. O tatlı çocuklarla nasıl yetineceğimizi bilemeyeceğiz, değil mi Annis?"

Annis hafif bir gülümsemeyle, "Zorlanacağımı sanmıyorum," dedi. "Jurby'nin de zorlanmayacağını sanıyorum!" diye ekledi, ön koltukta oturan ve köşeli dizlerinin üzerinde hanımının mücevher kutusunu tutan şifonyerine bakarak. "Küçük Tom'un Jurby'yle son karşılaşması çok yakındı, sana söz veriyorum Maria! Gerçekten de, o anda odaya girme şansım olmasaydı, hak ettiği gibi onu tokatlayacağına inanıyorum! Değil mi, Jurby?"

Giydiricisi sert bir şekilde cevap verdi: "Baştan çıkarılmış olabilirim Bayan Annis, ama Tanrı bana Şeytan'ın dürtülerine direnme gücü verdi."

"Hayır, sana bu gücü veren Tanrı mıydı?" dedi Annis, onu sorguya çekerek. "Onu kurtaranın *benim* müdahalem olduğunu sanmıştım!"

"Zavallı küçük dostum!" dedi Bayan Farlow şefkatle. "Çok neşeli! Ne tuhaf şeyler söylüyor! Hiç bu kadar atılgan bir çocuk görmediğime eminim. Senin de tatlı küçük vaftiz kızın, Annis!"

Annis özür dileyerek, "Korkarım kundaktaki bebekler için kendimden geçmemi istemenin bir yararı yok," dedi. "Sanırım iki çocuğu da yeterince seveceğim."

büyüdüklerinde. Bu arada onların üzerine titremeyi annelerine ve size bırakmalıyım."

Bayan Farlow sevgili Annis'in başının ağrıdığını fark etti; yeğenine karşı duyduğu heyecansızlığın tek açıklaması buydu. Dedi ki: "Şimdi, başının ağrıdığına ikna olduğum halde neden gevezelik etmeme izin veriyorsun? *Bu* bana davranman gerektiği gibi ya da benim istediğim gibi davranmak değil! İnsan iyi hissetmediği zaman ocak başı sohbetlerine katılmak zorunda kalmak kadar sinir bozucu bir şey yoktur -burası ocak başı değil elbette, ama ayaklarımın altındaki sıcak tuğla beni tost kadar sıcak tutuyor-. Ve eğer başını ağrıtan hava ise, aşkım, bu beni şaşırtmaz, çünkü soğuk bir rüzgâr *bana* sık sık bir tür tik verir ve bugün rüzgâr çok keskin - hayal edilebilecek en rahat araba olduğundan emin olduğum arabada bunun farkında değiliz, ama bir cereyan olması kaçınılmaz ve sen arabaya binmeden önce birkaç dakika boyunca Sir Geoffrey ile konuştuğunu unutmamalıyız. Fesatlığı başlatan da buydu, buna emin olun! Sağ salım eve döndüğünüzde geçeceğini umuyorum ve bu arada sizinle konuşarak sizi kızdırmayacağım. Yeterince sıcak olduğuna emin misin? Sana şalımı vereyim, başını sarman için! Jurby şapkanı tutacak, ya da ben tutacağım. Şimdi, kokulu tuzlarımı nereye koydum? Çantamda *olmalıydılar*, çünkü yolculuğa çıkarken hep koyarım, çünkü insanın ne zaman ihtiyacı olacağı belli olmaz, değil mi? Ama öyle görünmüyorlar- Oh, evet, işte buradalar! AĞağıya kaymıÇlar ve mendilimin altına girmiÇler, gerçi mendilin altına nasıl *girdiklerini* Tanrı bilir, çünkü el altında bulunsunlar diye onları her Çeyin üstüne koyduğumu çok iyi hatırlıyorum. Sık sık bir şeylerin kendi kendine hareket etmesinin ne kadar olağanüstü olduğunu düşünürüm, ki bunu kimse inkar edemez!"

Birkaç dakika bu Çekilde devam etti ve Annis Çalı ve tuz kokusunu reddettiğinde, Annis'in başının arkasına koymak için bir yastık getirmeyi düşünmüÇ olmalarını ya da ona bir tentürdiyot yapmanın mümkün olmasını diledi. Annis çaresizlik içinde gözlerini kapadı ve Bayan Jurby'nin dikkatini bu noktaya çekip ona fareler kadar sessiz olmaları gerektiğini, çünkü Bayan Annis'in tam uykuya dalmak üzere olduğunu söyledikten sonra sonunda sakinleÇti.

Annis'in ne başı ağrıyordu ne de Twynham Park'tan ayrıldığı için üzgündü. Sıkılmıştı. Muhtemelen kasvetli hava, başını ağrıtmasa da, moralini etkilemiş ve ona, alışılmadık bir şekilde, şu duyguyu hissettirmişti

Gelecek, gökyüzü kadar gri ve umut vericiydi. Leydi Wychwood, kar yağacağı kehanetinde bulunarak onu birkaç gün daha Twynham'da tutmaya çalışmıştı ama Annis, kar yağacak olsa bile -ki bunun pek olası olmadığını düşünüyordu- ziyaretini uzatmaya ikna edilememişti. Sör Geoffrey'e başvurulduğunda şöyle dedi: "Kar mı? Pooh! Saçmalama, aşkım! Bunun için çok fazla rüzgar var ve yeterince soğuk da değil! Doğal olarak Annis'i yanımızda tutmaktan mutluluk duyarız ama Bath'da bir işi varsa de onu bu işten alıkoymak istemeyiz. Dahası, eğer kar yağarsa, Twitcham'ın yanında tamamen güvende olacaktır."

Böylece Annis'in, kaygılı baldızının daha fazla engellemesine gerek kalmadan yola çıkmasına izin verilmişti; içten içe, eğer gerçekten kar yağarsa, Twynham Park'ta kalmaktansa Bath'daki kendi evinde kalmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Kar yağmadı ama bulutların arasından süzülen güneş ışıkları da ıslak manzaranın kasvetini dağıtmadı; poyraz rüzgârı da Mart gününün sıkıntılarını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Morali anlaşılır bir şekilde bozuktu ve ancak Bath'a sekiz mil kala Bayan Farlow ağladığında muhtemel geleceğine dair melankolik bir hayalden uyandı: "Aman Tanrım, bir kaza mı oldu? Durmalı mıyız? Bak, sevgili Annis!"

Yararsız düşüncelerinden sıyrılan Bayan Wychwood gözlerini açtı. Gözleri, Bayan Farlow'un ani haykırışının nedenini görür görmez çekicinin ipini çekti ve Twitcham atlarını çekerken şöyle dedi: "Ah, zavallı şeyler! Elbette durmalıyız Maria ve onları böyle korkunç bir durumdan kurtarmak için ne yapabileceğimizi denemeliyiz!"

Uşağı arabanın kapısını açmak ve merdivenleri indirmek için aşağı atlarken, iki yol arkadaşının başına gelen talihsizliğin ayrıntılarını özümseyecek zamanı oldu. Bir tekerleği eksik bir araba, yolun kenarında sarhoş bir açıyla yatıyordu ve yanında iki kişi duruyordu: pelerine sarınmış bir kadın ve arabanın milleri arasından çıkardığı sağlam koçanın dizlerini elleyen ve uşak James, Miss Wychwood'un arabasının kapısını açtığı sırada şöyle diyen genç bir adam: "Tanrı'ya şükür, en azından bu kemikçi daha kötü değil!"

Bayan Wychwood'un çok genç ve çok güzel bir kız olduğunu fark ettiği arkadaşı, biraz asık suratla cevap verdi: "Bunda şükredilecek pek bir şey göremiyorum!"

"Sanmam!" diye karşılık verdi genç beyefendi. "*Sizden* ödeme yapmanız istenmeyecek-" Sözünü yarıda kesti, çünkü az önce yoldaki bir virajı dönmekte olan bir at arabasının durduğunu ve içindeki göz kamaştırıcı güzellikte bir hanımefendinin arabadan inmeye hazırlandığını fark etti. Bir soluk aldı, şık kürkünü çıkardı ve kekeledi: "Ah! Görmedim - yani, düşünmedim - yani-"

Bayan Wychwood güldü ve arabasından inerken şöyle diyerek onu mahcubiyetinden kurtardı: "Birinin durmayacak kadar iğrenç bir bencillik mi sandınız? Ben değil, sizi temin ederim! Aynı şey bir zamanlar benim de başıma gelmişti ve tekerleği kaybetmenin insanı ne kadar çaresiz hissettirdiğini bilirim! Şimdi, sizi bu korkunç çıkmazdan kurtarmak için ne yapabilirim?"

Kız ona ihtiyatla bakarak hiçbir şey söylemedi; ama beyefendi eğildi ve şöyle dedi: "Teşekkür ederim! Çok nazıksınız hanımefendi! Bir sonraki postanede bizi Bath'a götürmeleri için buraya bir araba göndermelerini söylerseniz size çok minnettar kalacağım. Ülkenin bu kısmına pek aşina değilim, o yüzden bilemiyorum... Bir de at var! Onu burada bırakamam, değil mi? Belki de - sadece sizden bir tekerlekçi bulmanızı istemek hoşuma gitmiyor hanımefendi, oysa bence asıl ihtiyaç duyulan şey bir tekerlekçi!"

Bunun üzerine arkadaşı araya girdi ve kadının ihtiyacının bir tekerlek tamircisi olmadığını söyledi. "Bire on ihtimalle hiç gelmez, gelse bile yolda tekerlek tamir eden birini kim duymuş ki? Özellikle de iki jant teli kırılmış bir tekerleği! Bath'a varmamız *saatler sürerdi* ve saat beğten bir dakika bile geçmeden orada olmamın birinci derecede önemli olduğunu *bilmelisiniz!* Tamamen beni ilgilendiren bir konuya burnunu soktuğunda ne olacağını tahmin edebilirdim, çünkü tanıdığım bütün koyun kafalı insanlar arasında *en* koyun kafalısı sensin, Ninian!" dedi öfkeyle.

"Sana hatırlatmama izin ver Lucy," diye karşılık verdi beyefendi, sarı saçlarının diplerine kadar kızararak, "kazanın benim hatam olmadığını! Ve dahası, sizin deyiminizle, iğnize karığmamığ olsaydım, şu anda kendinizi Bath'dan kilometrelerce uzakta karaya oturmağ olarak bulacaktınız! Ve eğer *koyun kafalarından bahsedeceksek-!*" Sözünü kesti, gözle görülür bir çabayla kendini kontrol etti, dişlerini sıktı ve öfkesinin kendisini alt etmesine izin vermemeye kararlı birinin buz gibi sesiyle konuştu: "Ancak bunu yapmayacağım!"

"Hayır, yapma!" dedi Annis, bu karGılıklı konuGmadan oldukça eğlenerek. "Şu anda suçlamalara dalacak vaktiniz yok, değil mi? Eğer Bath'a saat beşten önce varmak sizin için önemliyse, Bayan-?"

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırarak bir ara verdi, ancak karşısındaki genç bayan bu arayı doldurmaya pek istekli görünmüyordu. Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra kekeledi: "Lütfen hanımefendi, bana sadece Lucilla diyebilir misiniz? Kimsenin soyadımı bilmesini istemememin çok özel bir nedeni var - beni aramaya gelirlerse diye!"

"Onlar mı?" diye sordu Bayan Wychwood, nasıl bir maceranın içine düştüğünü merak ederek.

Lucilla refakatçisine doğru başını sallayarak, "Teyzem ve babası," dedi. "Ve büyük olasılıkla amcam da, eğer kendini göstermeye ikna edilebilirse!" diye ekledi.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı Bayan Wychwood, gözleri dans ediyordu. "Bir kaçısa yardım ediyor olabilir miyim?"

Hem hanımefendinin hem de beyefendinin bu öneriyi reddetme telaşı o kadar şiddetli ve o kadar nefret doluydu ki, Bayan Wychwood gülmek için kendini zor tuttu. Yüzünü tutmayı başardı ve sesinde sadece küçük bir titreme ile şöyle dedi: "Özür dilerim! Gerçekten de böyle saçma sapan bir şeyi nasıl söyleyebildiğimi bilemiyorum, çünkü içinden bir ses bana bunun bir kaçış olmadığını söylüyordu!"

Lucilla vakur bir tavırla, dedi: "Hüzünlü bir serseri olabilirim, küçük bir çingene olabilirim ve davranışlarım insanların benden iğrenmesine neden olabilir, ama teyzem ne derse desin, tüm edep duygularımı yitirmiş değilim ve hiçbir şey beni *biriyle* kaçmaya ikna edemez! Deli gibi aşık olsam bile, ki değilim! Ninian'la gelince, bu çok saçma bir şey olur, çünkü _"

"Dilini tutmanı dilerim, Lucy!" diye araya girdi Ninian, çok sinirlenmiş görünüyordu. "Her zamanki gibi gayda çalışıyorsun, bak bakalım ne oluyor!" Annis'e dönerek sert bir sesle "Kaçtığımızı sanarak yanlış yönlendirilmenize şaşmamalı. Durum çok daha farklı."

"Evet, öyle," diye onayladı Lucilla. "Çok, *çok* başka! Gerçek şu ki ben Ninian'dan *kaçıyor*!"

"Anlıyorum!" dedi Annis sempatiyle. "Ve bunu yapman için sana yardım ediyor!"

"Evet, bir bakıma öyle," diye itiraf etti Lucilla. "Bana yardım etmesini istediğimden değil, ama koşullar onu durdurmamı çok zorlaştırdı. Korkarım her şey oldukça karmaşık."

"Öyle görünüyor," diye kabul etti Annis. "Eğer bunu bana açıklayacaksan - kaba bir meraklı olmak istemem ama- arabama binip seni Bath'da gitmek istediğin yere götürmeme izin verirsen nasıl olur?"

Lucilla arabaya özlem dolu bir bakış attı ama kararlı bir tavırla başını salladı. "Hayır, çok nazıksınız ama Ninian'ı arkada bırakmam çok ayıp olur ve bunu yapmayacağım!"

"Evet, götüreceksin!" dedi Ninianus. "Donmadan önce seni Bath'a nasıl götürebileceğimi merak ediyordum ve eğer bu hanımefendi seni oraya götürürse ona çok minnettar olacağım."

Annis ona gülümseyerek, "Onu kesinlikle oraya götüreceğim," dedi. "Bu arada benim adım Wychwood-Bayan Annis Wychwood."

"Benimki de hanımefendi, Elmore-Ninian Elmore, tamamen hizmetinizdeyim!" karşılık verdi büyük bir cesaretle, "Ve bu da-"

Lucilla telaşla, "Ninian, *hayır!*" diye bağırdı. "Teyzeme nerede olduğumu söylerse-"

"Oh, bundan korkma!" dedi Annis neşeyle. "Sana söz veriyorum, benim için hiçbir zaman bir pislik olduğum söylenmeyecek! Bir arkadaşınızı ya da belki bir akrabanızı ziyaret edeceğinizi tahmin ediyorum."

"Şey, *tam olarak* değil! Aslında onunla henüz tanışmadım!" diye açıkladı Lucilla kendinden emin bir tavırla. "Mesele şu ki hanımefendi, ona refakatçi olmak için başvuracağım. Diyor ki -Sabah Postası'nda gördüğüm ilanı yanımda getirdim, ama aptalca bir Çekilde portmantoma koyduğum için size hemen gösteremiyorum- aktif ve kibar, istekli bir genç bayana ihtiyacı varmış ve adayların şu saatler arasında North Parade'deki evine uğramaları gerekiyormuş-"

"North Parade!" diye haykırdı Annis. "Zavallı çocuğum, *Bayan Nibley*'i ziyarete gidiyor olabilir misin?"

"Evet," diye bocaladı Lucilla, Bayan Wychwood'un bariz acıması karşısında dehşete düşmüştü. "*Saygıdeğer* Bayan Nibley, bu da bana onun mükemmel bir kadın olması gerektiğini düşündürdü."

saygıdeğer bir insan. Öyle *değil mi* hanımefendi?"

"Oh, evet! Saygınlığın örnek kartı!" diye yanıtladı Annis. "Bath'da şehrin en kötü başhemşiresi olarak tanınır! Onu tanıdığım üç yıl boyunca kaç tane aktif ve kibar hanımın ona el pençe divan durduğunu bilmiyorum. Ya histeri krizleri geçirerek evini terk ediyorlar ya da *yeterince* aktif ya da istekli olmadıkları için onları kovuyor! Canım, sana teklif ettiği görevin senin için uygun olmadığını söylediğimde bana inan!"

"Ben de öyle tahmin etmiştim!" diye araya girdi Bay Elmore, tatmin olmadan değil.

Lucilla sersemletici bir darbe yemiş gibi görünüyordu, ama bu söz üzerine ruhu kısa bir canlanma yaşadı ve şöyle dedi: "Hayır, tahmin etmediniz! Lütfen, böyle bir şeyi nasıl tahmin edebildiniz?"

"Her halükarda, böyle kuş beyinli bir başlangıçtan hayır gelmeyeceğini tahmin etmiştim ve bunu o zaman da söylemiştim! Bunu inkar edemezsiniz! *Şimdi* ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Lucilla, dudakları titreyerek. "Bir şeyler düşünmem gerekecek."

"Yapabileceğiniz tek bir şey var, o da Bayan Amber'e geri dönmek," dedi.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı tutkuyla. "Geri dönüp azar ıstırmak, sitem etmek, teyzemi hasta ettiğimi söylemek ve seninle kaçtığım için seni çok sayıda kişiye vermek zorunda kalmaktansa, kendimi *aşçı yamağı* olarak kiralamayı ederim! Teyzeme ya da babana seninle kaçmadığımı, senden kaçtığımı söylememin de bir yararı olmazdı, çünkü bana inansalar bile *daha kötü* şeyler düşünecekler ve evlenmemiz *gerektiğini* söyleyeceklerdi!"

Gözle görülür bir şekilde kızardı ve boşaldı: "Aman Tanrım, tam da bunu yapacaklardı! Ne kadar zor durumdayız! Keşke seni evden çıkarken yakalamasaydım ve sana zarar gelmemesini sağlamanın benim görevim olduğunu düşünmeseydim!"

"Bağışlayın beni!" diye araya girdi Bayan Wychwood. "Bir öneride bulunabilir miyim?" Lucilla'ya gülümsedi ve elini uzattı. "Eğer bir arkadaş olmaya kararlıysan, gel ve bana arkadaş ol!" Bayan Farlow'un arabanın içinden belli belirsiz, öfkeli bir gıdak sesi çıkardığını duydu ve aceleyle ekledi:

"Tek başınıza bir otele yerleşmeniz doğru olmaz, biliyorsunuz; Bayan Nibley'in de -sizi işe alsa bile ki bence bu pek olası değil- bunu hemen yapmaya hazır olması beklenemez. Size kefil olacak saygın bir kişinin adını ve yönlendirmesini ona vermenizi isteyecektir."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Lucilla dehşet içinde. "Bunu hiç düşünmemiştim!"

"*Bunu yapmamanız çok anlaşılır!*" dedi Annis. "Ne de olsa insan her şeyi düşünemez! Ama bunun üzerinde düşünülmesi gereken bir konu olduğunu hissediyorum ve açık yolda dururken, korkunç bir rüzgâr insanın aklını dondururken bir Gey düşünmenin imkânsız olduğunu da hissediyorum! O yüzden lütfen arabama binin! Bay Elmore birazdan bizi takip edecek ve yemek yiyip ateşin yanında rahatça oturduğumuzda bu konuyu tartışabiliriz."

"Teşekkür !" Lucilla kararsızca konuştu. "*Çok nazıksınız Bayan Wychwood! Yalnız, Ninian attan ayrılamazken nasıl idare edecek?*"

"Benim için endişelenmenize gerek yok," dedi Bay Elmore asilce. "Atı bir sonraki pansiyona kadar götüreceğim ve beni Bath'a götürececek bir araba kiralayabileceğime güveneceğim."

"Ata bile binebilirsin," diye önerdi Annis.

"Ama ben ata binmek için giyinmedim ki!" dedi ona bakarak. "Ve öyle olsam bile, bu bir eyer atı değil!"

Annis şimdi Bay Elmore'un çok doğru bir genç beyefendi olduğunu anlamıştı. Oldukça eğlenmişti ama gözlerinden kahkahalar fışkırmasına rağmen büyük bir ciddiyetle şöyle dedi "*Çok doğru! Sizi en iyi düşündüğünüz şeyi yapmanız için yalnız bırakmalıyız, ama belki de sizi uyarmalıyım, burası bir posta yolu olmadığı için 'bir sonraki pansiyonda' bir şezlong kiralamakta zorlanabilirsiniz ve hatta elinizin altında olmayan bir araçla yetinmek zorunda kalabilirsiniz! Yine de sizi akşam yemeği için Upper Camden Place'de görmekten umudumu kesmeyeceğim!*" Sonra Lucilla'ya tam olarak nereye gideceğini söyledi, ona iyi niyetle gülümsedi ve Lucilla'yı arabasının merdivenlerine doğru itti.

Lucilla, sırtının alt kısmındaki sert bir el tarafından karşı konulmaz bir şekilde itilerek merdivenlere tırmandı, ama tepede duraklayarak omzunun üzerinden şöyle dedi "Sana en ufak bir faydam dokunabilseydi, Ninian, seni bu durumda bırakmazdım, işlerime burnunu sokmasaydın bu durumda olmayacak olsan bile!"

"Bu konuda rahat olabilirsin!" diye karşılık verdi Bay Elmore. "Bana yararlı olmak şöyle dursun, varlığınız her şeyi daha da kötüleştirir! Eğer olabilirse!" diye ekledi.

Lucilla öfkeyle, "Söylenecek ne kadar haksız şey varmış!" diye söylendi. Daha fazlasını söyleyecekti ama Bayan Wychwood onu arabaya iterek suçlamalarını kısa kesti. Sonra ilgili uşağına beklenmedik konuğunun bavullarını arabaya taşımasını söyledi ve bu iş bitince kendisi arabaya bindi, Bayan Farlow'dan arka koltukta üçüncü bir kişiye yer açmasını rica etti, kendi sıcak tuğlasını Lucilla'nın ayaklarının altına itti, kürk astarlı araba kiliminden cömertçe bir pay aldı ve uşağına basamakları çıkmasını işaret etti. Birkaç dakika içinde arabacı atları harekete geçirdi ve Lucilla ev sahibesiyle Bayan Farlow'un arasına sokularak küçük bir iç geçirdi ve soğuk elini Bayan Wychwood'un kollarına sokarak fısıldadı: "Oh, size teşekkür ederim, hanımefendi!"

Bayan Wychwood küçük elini sıkarak şöyle dedi: "Seni zavallı çocuk! Donup kalmışsın! Boş ver! Yakında Bath'da olacağız ve sen ısınana, yemek yiyene ve Bay Elmore'un tavsiyelerinden yararlanana kadar senin sorunlarını tartışmayacağız!"

Lucilla istemsiz bir kahkaha attı ama yorum yapmaktan kaçındı. Yolculuğun geri kalanında çok az konuşuldu, Lucilla günün maceralarından yorgun düşmüş, uykunun eşiğindeydi ve Bayan Wychwood sözlerini Bayan Farlow'a yönelttiği birkaç sıradan sözle sınırladı. Kendi payına, Bayan Farlow'un her zamanki sohbet akışı kurumuştı, çünkü (birazdan işverenine söyleyeceği gibi) kendi arkadaşlığının Bayan Wychwood'a yetmediği ithamıyla duyguları incinmişti. Bayan Jurby konumuna uygun olarak katı bir sessizlik içindeydi, ama o da Bayan Wychwood'la yalnız kalır kalmaz, onun bu son, kötü niyetli başlangıcıyla ilgili görüşlerini açıklamak niyetindeydi ve bunu Bayan Farlow'un kullanacağından çok daha açık sözlülükle yapacaktı.

Lucilla, araba Upper Camden Place'e yanaştığında uyandı ve evin açık kapısından içeri süzülen davetkâr mum ışığıyla, hanımına gülümseyen ve bir yabancının habersiz gelişini gözünü kırpmadan kabul eden yaşlı uşağın yardımsever bakışlarıyla içten içe neşelendi.

Annis, Lucilla'yı hizmetçisi Bayan Wardlow'a teslim ederek, onu Pembe Yatak Odası'na yerleştirmesini ve hizmetçilerden birini ona bakması için görevlendirmesini söyledi ve hakarete uğrayan arkadaşıyla ilgilenmeye hazırlandı.

Bayan Farlow, Bayan Wardlow'u uysallıkla merdivenlerden takip eden Lucilla'nın duyamayacağı bir yere gelmesini bekleyerek, sevgili kuzeninin herhangi bir hareketini eleştirmek niyetinde olmadığına her zaman güvenmekle birlikte, arkadaşlığının artık sevgili Annis'i tatmin etmediğini bilseydi, görevinden hemen istifa edeceğini söylemek zorunda hissettiğini söyledi.

"Koşullarım ne olursa olsun," dedi ağlamaklı *bir* sesle, "istenmediğim bir yerde kalmaktansa, bu ev ne kadar konforlu olursa olsun, ki gerçekten de öyle, lüks demiyorum, çünkü *aşkın olduğu yerde otlarla dolu bir akşam yemeği, durmuş bir öküzden ve ondan nefret etmekten daha iyidir!* Her ne kadar bir sosun içindeki biraz maydanoz dışında otlara hiç düşkün olmasam ve bir insanın, hatta İncil'e inanan bir insanın bile otlarla nasıl *yaşayabileceğini* hiçbir zaman anlayamamış olsam da. Ancak zaman değişiyor ve insan İncil'de yaşanan tüm o tuhaf şeyleri düşününce, o günlerde yaşamadığına şükrediyor! Çalıların alev alması, gökyüzünden merdivenlerin inmesi, insanların balinalar tarafından yutulması ve bundan bir kuruş bile zarar görmemeleri... Bu tür şeyleri çok rahatsız edici buluyorum! Manna da! Bunun ne tür bir yiyecek olduğunu hiç öğrenemedim ama açlıktan ölüyor olsaydım ve aniden üzerime bırakılsaydı bile bundan hoşlanmayacağıma eminim, ki bunun pek olası olmadığını düşünüyorum. *Ama,*" diye devam etti, Bayan Wychwood'a sitem dolu bir bakış fırlatarak, "eğer benim yerime bir başkasını koymak isterseniz, onu sevmek için elimden geleni yaparım!"

"Bu kadar korkak olma Maria!" diye cevap verdi Bayan Wychwood, toparlayıcı bir ses tonuyla. "Bir başkasını senin yerine koymaya hiç niyetim yok!" Gülünç olanı her zaman takdir eden Bayan Wychwood, dürtüsüne karşı koyamayarak şöyle dedi "Bu evde nefret olmadığına kefilim -Jurby senden nefret etmiyorsa, ama bu senin umurunda değil, çünkü benim gözümde onu tahtından edeceğinden korkmasa bunu yapmayacağını biliyor olmalısın! Kuzen, bir öküzü oyaladığımdan nerede şüpheleniyorsun?"

Bayan Farlow öfkeli bir ses tonuyla, "Mecazi anlamda söyledim," diye cevap verdi. "Bath'ın herhangi bir yerinde bir öküzü ahıra koyabileceğinizi düşünmeyin, çünkü bunun yönetmeliklere aykırı olacağından emin olabilirsiniz. I

Bir *ineği* ahıra koymanıza izin verilmeyeceğini ve bunun sizin için çok daha faydalı olacağını söyleyebilirim!"

Bayan Wychwood çok etkilenmiş bir halde, "Öyle olmalı!" diye onayladı.

"Öküzlerin ve ineklerin bu davayla hiçbir ilgisi yok!" dedi Bayan Farlow gözyaşlarına boğularak. "Duygularım derinden yaralandı, Annis! O genç kadını size eşlik etmesi için buraya davet ettiğinizi duyduğumda, sinirlerimin asla düzelmeyeceğinden korktuğum bir elektrik şoku yaşadım!"

Yaşlı kuzeninin çok üzgün olduğunu anlayan Annis, kendini onun incinmiş duygularını yatıştırmaya adanmıştı. Bayan Farlow'u yatıştırmak zaman ve sabır gerektirdi ve kovulma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığına ikna etmeyi başardıysa da Lucilla'nın Camden Place'teki varlığına razı etmeyi başaramadı. "Ondan hoşlanamıyorum kuzen," dedi etkileyici bir şekilde. "Ona evinizin konukseverliğini sunmuş olmanıza şaşırdığımı söylersem beni bağışlayın, çünkü genel olarak çok üstün bir anlayışınız var! Sözlerime dikkat et, pişman olacaksınız!"

"Eğer yaparsam, Maria, bana böyle söylediğini söyleyebilme rahatlığına sahip olacaksın! Ama o çocuğu çok garip bir çıkmazdan kurtarmamak için ne gibi bir nedenim olabilir ki?"

Bayan Farlow karanlık bir sesle, "Benim inancıma göre," dedi, "size anlattığı hikâyeye çalıntı! Çok telaşlı bir genç kadın olduğunu düşünmüştüm! Ne kadar da küstah! Evinden kaçıp *genç* bir *beyefendinin* yanına gitmek ne kadar da incelikten yoksun bir davranış! Eski kafalı olduğuma şüphe yok, ama böyle bir davranış *benim* edep anlayışına uymuyor. Dahası, sevgili Sir Geoffrey'nin de en az benim kadar onaylamayacağından eminim!"

"Muhtemelen daha güçlü," dedi Annis. "Ama ona ya geliyor ya da pişkin diyecek kadar aptal olabileceğini hiç sanmıyorum!"

Bayan Farlow, Annis'in gözlerindeki öfke dolu parıltının altında bocaladı ve özür dilemekle kendini haklı çıkarmayı birbirine karıştıran karmakarışık bir konuşmaya başladı. Annis onun sözünü kısa kesti ve Lucilla'ya nazik davranmasını beklediğini söyledi. Annis alışılmadık bir ciddiyetle konuştu ve üzüntülü Bayan Farlow gözyaşlarına sığındığında hiç etkilenmedi, sadece ona yukarı çıkmasını ve bavulunu boşaltmasını tavsiye etti.

BÖLÜM 2

Bayan Wychwood seyahat elbisesini, akşamı ateşin bağında geçirmek istediğinde giydiği sade kambrik elbiselerden biriyle değiştirdiğinde ve Bayan Jurby'nin kasıt, tedbirsizlik ve yaşıydı babasının ne diyeceği konularındaki azarlarına katlandığında, Pembe yatak odasının kapısını tıklatmaya gitti ve içeri girmesi rica edildiğinde, himayesindeki kızı, bir portmantoda paketlenmişti için sadece hafifçe kırışmış dallı tülbentle büyüleyici bir şekilde giydirilmiş ve esmer bukleleri karışıklıktan arındırılmış olarak buldu. Bayan Wychwood'un takdîrîk gözlerine çok yakışmakla kalmayıp gençliğini de vurgulayan bu saçlar, Sappho olarak bilinen sanatsız bir tarzda başının etrafında kümelenmişti. Boynuna bir sıra inci dizilmişti. Bu ağırbaşlı kolye taktığı tek mücevherdi ama Bayan Wychwood bir an için bile incik boncuk olmamasının fakirlik göstergesi olduğunu düşünmedi. İnciler gerçektir ve tam da okuldan yeni çıkmış bir kıza göre idi. Yüksek beli ve küçük kabarık kollarıyla o dallı muslin elbise de öyleydi ama zarif sadeliği onu üst sınıf bir modacının eseri olarak damgalıyordu. Lucilla'nın omuzlarına örtmek üzere olduğu şal da Norwich ipeğinden yapılmıştı ve muhtemelen alıcısına elli ginenin her kuruşuna mal olmuştu. Lucilla'nın meçhul teyzesinin geniş imkânlarla ve mükemmel bir zevke sahip olduğu ve yeğenini giydirmek için ikisini de harcamak istemediği açıkça görülüyordu. Bağımsız bir ailede doğmuş gibi görünen böyle şık bir genç kızın Bayan Nibley'in gözüne asla de aynı derecede açıktı.

Lucilla özür dileyerek elbisesinin buruşmuş olmasından korktuğunu söyledi. "Gördüğünüz gibi, toparlanmaya pek fırsatım olmadı, hanımefendi."

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptığınızı sanmıyorum, değil mi?"

"Şey, hayır! Ama hizmetçimden bunu benim için yapmasını isteyemezdim, çünkü hemen teyzeme söylerdi. Bu," dedi Lucilla acı acı, "insanı bebekliğinden beri tanıyan hizmetçilerin en kötüsü!"

"Çok doğru!" diye onayladı Annis. "Ben de birkaç tanesinden muzdaribim ve ne hissettiğinizi çok iyi biliyorum. Şimdi bana seni insanlara hangi isimle tanıtmam gerektiğini söyle!"

"Kendime Smith demeyi düğündüm," dedi Lucilla Güpheyile. "Ya da Brown, belki. Çok sıradan bir isim!"

Annis başını sallayarak, "Çok sıradan bir şey seçmemeliydim!" dedi. "Sana yakışmaz!"

Lucilla safça, "Hayır, ama ondan nefret edeceğime inanıyorum," dedi. Bir an tereddüt etti. "Sanırım şeye rağmen kendi adımı kullanacağım, çünkü Ninianus'un sana ne olduğunu söylemesine izin vermediğim zaman korkarım ki öyle davrandım. Beni korkunç amcama ihbar edeceğinizden korkuyordum ama bunun nedeni sizi tanımamam ya da ne kadar nazik olduğunuzu bilmememdi. O yüzden ben söyleyeyim hanımefendi. Adım Carleton, ortasında E harfi var," diye ekledi bilinçli bir şekilde.

Annis büyük bir ciddiyetle, "E harfini kimseye söylememeye özen göstereceğim," diye söz verdi. "Ortasında E harfi olmadan da herkese Carlton denebilir, ama E harfi isme farklılık katıyor ve tabii ki sizin kaçınmak istediğiniz de bu. Bu sorunu da hallettiğimize göre şimdi salona inelim ve Bay Elmore'un gelişini bekleyelim!"

"Eğer gelirse!" dedi Lucilla umutsuzca. "Gelmezse bir anlamı yok, sadece benimle gelmesi benim suçum olmasa bile vicdanım ağır bir darbe yiyecek. Ama eğer bir aksilik çıkarsa, onu öylece bırakıp gittiğim için kendimi suçlamaktan asla vazgeçmeyeceğim!"

"Ama neden karaya otursun ki?" dedi Annis makul bir sesle. "Onu Bath'a sekiz mil kala bıraktık, bir çölün ortasında değil! Bir araç kiralayamasa bile, yolun geri kalanını rahatlıkla yürüyebilir, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Lucilla iç çekerek. "O böyle bir şeyi hiç düşünmez. Ben böyle modası geçmiğ Geylere aldırمام, ama o aldırır. Ona ağırı derecede bağlıyım, çünkü onu hayatım boyunca tanıdım, ama ne yazık ki atılganlık konusunda eksik olduğunu inkar edemem! Aslında, o bir puding kalbi, hanımefendi!"

Bayan Wychwood, "Çok sert konuğuyorsunuz!" diye itiraz ederek onu salona götürdü. "Elbette onu çok az tanıyorum, ama bana hiç de atılgan değilmiş gibi gelmedi! Kaçışınızda size yardım ve yataklık etmek bir puding yüreğinin işi değildi, kabul etmelisiniz!"

Lucilla kaşlarını çatı ve genç Bay Elmore'u muhtemelen suçsuz kariyerinin tek macerasına sürükleyen koşulları pek de başarılı olmayan bir şekilde açıklamaya çalıştı. "Bunu yapmazdı.

Lord Iverley'nin bunu doğru bulacağından emin olmasaydı bunu yapmazdı," dedi. "Gerçi Lord Iverley'nin beni durdurmadığı için onu suçlayacağını sanıyorum, ki bu hiç de adil değil, zavallı Ninian'ı azarlarsa ben de ona öyle diyeceğim! Çünkü Ninian'ı sevimli bir uysallık örneği olarak yetiştirmişken, ondan nasıl cesaretli olmasını bekleyebilir ki? Ninian her zaman Lord Iverley ne isterse onu yapar; iş benim için teklifte bulunmaya geldiğinde bile, ki bunu yapmayı hiç istemez! Kendi adıma, Ninian ona itaat etmeyi reddederse Lord Iverley'nin ölümcül bir kalp krizi geçireceğine inanmıyorum, ama Leydi Iverley öyle düşünüyor ve Ninian'ı, babasının kıvrımlarını bozacak *hiçbir şey* yapmamanın kutsal görevi olduğuna inanacak şekilde yetiştirdi. Ve Ninian için şunu söyleyebilirim: Lord Iverley'e büyük bir sevgi beslemesinin ve evlatlık görevi konusunda oldukça katı fikirlere sahip olmasının yanı sıra çok iyi bir kalbi var; ve babasını mezara sokmaktansa dünyada her şeyi yapmayı tercih edeceğini söyleyebilirim."

Bayan Wychwood şaşırarak şöyle dedi: "Ama Lord Iverley -Ninian'ın babası olduğunu sanıyorum- çok yaşlı bir adam mı?"

"Oh, hayır, *çok* yaşlı değil!" diye cevap verdi Lucilla. "Ben daha yedi yaşındayken babam ölmeseydi, o *da benim babamla* aynı yaşta olacaktı. Corunna'da öldürüldü ve Lord Iverley -o zaman Lord Iverley değildi, Bay William Elmore'du, çünkü *yaşlı* Lord Iverley hâlâ hayattaydı- ama her halükârda babamın kılıcını, saatini, günlüğünü ve anneme yazdığı son mektubu İngiltere'ye getirip anneme verdi. Babam öldüğünden beri hiç aynı adam olmadığını söylüyorlar. İkisi de Harrow'da okurken can ciğer kuzu sarmasıymışlar, hatta aynı alaya katılmışlar ve babam ölene kadar da hiç ayrılmamışlar! Bunun çok dokunaklı bir hikaye olduğunu kesinlikle görüyorum, çünkü Clara Teyze ne derse desin ben katı yürekli *değilim!* Ama *anlamadığım* ve asla anlamayacağım şey, Ninian ve benim neden evlenmemiz gerektiğidir, çünkü babalarımız, *en süttten* çıkmış ak kaşık gibi, evlenmemiz için aptalca bir plan yapmıştı!"

"Bu biraz mantıksız görünüyor," diye itiraf etti Bayan Wychwood.

"Evet, annemle evlendiğinde babam Chartley Place'in kapılarının hemen ötesinde bir ev satın aldığı için ve Ninian'la neredeyse birlikte büyüdüğümüz ve çok iyi arkadaş olduğumuz için, hiçbir şey Lord Iverley'i birbirimiz için yaratılmadığımıza ikna edemez! Ve ne yazık ki Ninian, Lord ve Leydi Iverley'nin hiç hoşlanmadıkları birine aşık oldu; gerçi neden böyle bir şey yaptıklarını , çünkü

Chartley Place'den hiç çıkmadılar ve onu hiç görmediler! Sanırım onu Ninian için fazla yaşlı buluyorlar ve itiraf etmeliyim ki Ninian'ın en az otuz yaşında, hatta büyük olasılıkla daha da yaşlı bir kadının peşinden koşması garip geliyor!"

Bu durum Bayan Wychwood'a garip gelmedi, ama ona asıl garip gelen, Iverley'lerin, anladığı kadarıyla şiddetli ama kısa süreli bir buzağı aşkı vakasını bu kadar ciddiye almalarıydı. Biraz gülümseyerek şöyle dedi: "Sanırım sana garip geliyor Lucilla, ama genç erkeklerin kendilerinden yaĞça büyük kadınlara aĞık olmaya çok yatkın oldukları bilinen bir gerçektir. Sanırım Iverley'lerin bu konuda telaşlanmalarına gerek yok!"

"Oh, hayır, tabii ki yapmadılar!" Lucilla da aynı fikirdeydi. "Aman Tanrım, Oxford'daki ilk yılında bir kıza umutsuzca aşık oldu ve ben bile kızın uygun olmadığını tahmin edebiliyordum! Neyse ki Iverley'ler bu konuda bir şey öğrenmeden önce ona olan aşkını yitirmişti de bu yüzden telaşa kapılmadılar. Ama bu kez bazı geveze işgüzarlar Lord Iverley'e Ninian'ın Londralı bir kadınla barıştığını yazmışlar, Lord Iverley de onu bu konuda suçlamış, Leydi Iverley de Ninian'a, davasında ısrar ederek babasının sonunu hızlandırmaması için yalvarmış ve-"

"Yüce Tanrım!" diye araya girdi Bayan Wychwood. "Ne lahana kafalı bir çift! Ninian'ın bu istenmeyen kadınla hak ediyorlar!" Bu fevri söz üzerine kendini topladı ve şöyle dedi: "Öyle dememeliydim, ama asi bir dilim var! Unutun gitsin! Chartley Place'in Salisbury'nin kuzeyinde bir yerde olduğunu düşünmekte haksız mıyım? Siz de orada mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır, şimdi değil. Üç yıl önce annem ölene kadar orada yaşadım ama o zamandan beri Cheltenham'da teyzem ve amcamla yaşıyorum ve bana ait olan ev yabancılara kiralandı."

Bu açıklama Bayan Wychwood'un ne yapacağını şaşırtmasına neden oldu. Sözler hüznüydü ama söyleniş biçimi hiç de hüznü değıldi. Çekingen bir tavırla şöyle dedi: "Evinizde yabancılara görmek sizi üzmüş olmalı, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil!" diye cevap verdi Lucilla neşeyle. "Çok hoş insanlar ve çok iyi bir kira ödüyorlar, ayrıca araziyi mükemmel bir düzen içinde tutuyorlar. Teyzem izin verirse Cheltenham'da yaşamaktan mutlu olurum."

Ama beni Meclis'e ve tiyatroya götürmüyor, çünkü çok genç olduğumu ve düzenli olarak tanıtılmadan balolara, gösterilere ve davullara gitmemin uygun olmayacağını söylüyor! Ama evlenmek için çok genç olduğumu düşünmüyor! Bu yüzden," dedi gözleri öfkeyle parlayarak, "beni Chartley Place'e götürdü!" Durakladı, göğsü öfkeyle kabarmıştı. "Bayan Wychwood!" dedi patlarcasına. "Ninian'ın başka bir hanımefendiyle güçlü bir bağ kurduktan sonra bana bir teklifte bulunmaya en ufak bir istek duyacağını düşünecek kadar geri zekâlı biri olabileceğine ihtimal verebilir miydiniz? Ya da benim onun teklifini kabul edecek kadar cömert olacağımı? Ama yaptılar! Hepsi!" Durdu, yüzü kızarmıştı ve heyecanını yenebilmesi için bir iki dakika geçmesi gerekti. Ancak bunu başardı ve gergin bir sesle sözlerine devam etti: "Iverley'leri ziyaret etmeyi kabul edersem Ninian'a güvенеbileceğimi sanıyordum, her ne kadar babasına, eğer ben yanında olmazsam benimle evlenmek istemediğini söyleyecek *cesarettten* yoksun olsa da! Daha iyi bilmeliydim!"

Bayan Wychwood hayretle sordu: "Ama babasına senin için teklifte bulunmaya hazır olduğunu söylediğini mi anlamalıyım? Eğer öyleyse, bu mümkün değil mi-"

"Öyle değil!" dedi Lucilla kesin bir tavırla. "Lord Iverley'ye ne dedi bilmiyorum, ama bana bir kavgaya yol açmanın akıllıca olmayacağını, en iyisinin nişanlanmaya istekli ve aramızda düğüm atılmadan önce takdiri ilahinin bizi kurtaracağına güvenmemiz olduğunu söyledi. Ama benim takdiri ilahiye inancım yok hanımefendi ve kendimi sanki bir ağa dolanmış gibi hissediyordum! Ve aklıma gelen tek şey kaçmak oldu. Gördüğünüz gibi, amcam öldüğünden beri bağıvurabileceğim kimse kalmadı ve sanırım onun da pek iÇe yarayacağını sanmıyorum, çünkü Clara Teyze'nin her konuda kendi bildiğini okumasına izin verirdi! Çok iyi bir insandı ama kararlı bir adam değildi."

Bayan Wychwood gözlerini kırptırdı. "O zaman öldü mü? Özür dilerim ama amcanızın sizi bulmaya gelebileceğini söylediğinizi sanıyordum, tabii eğer ikna edilebilirse!"

Lucilla ona baktı ve birden küçümseyici bir kahkaha attı. "Hayır O amca, hanımefendi! Diğeri!" dedi.

"Diğeri mi? Emin olmak için! Sadece bir amcan olduğunu sanmakla ne kadar aptallık etmişim! Lütfen bana o *korkunç* amcandan bahset ki

yine kafam karıştı! Sevimli amcanız onun kardeşi miydi?"

"Oh, hayır! Abel Amcam *annemin* kardeşiydi. Oliver Amcam bir Carleton'dır ve babamın ağabeyidir, ama sadece üç yaş büyüktür!" dedi Lucilla, Bay Oliver Carleton'ı daha da küçümseyerek. "O ve Abel Amcam benim vasilerim olarak atandılar, ama doğal olarak annem hayattayken servetimi yönetmek dışında bana bakmak zorunda değillerdi."

"Bir servetiniz var mı?" diye sordu Bayan Wychwood, çok etkilenmişti.

"var, çünkü Clara Teyze bana sürekli servet avcılarından sakınmamı söylüyor, ama bana öyle geliyor ki bu para Oliver Amcama ait, bana değil, çünkü harcamama izin yok! Harçlığımı Clara Teyze'ye gönderiyor, o da bana sadece iğne parası veriyor ve ona *kendim* elbise alacak yaşta olduğumu söylediğimde, bana hoş olmayan bir cevap göndererek anlaşmayı değiştirmeyi reddetti! Ne zaman ona başvursam, her zaman teyzemin en iyisini bildiğini ve onun dediğini yapmam gerektiğini söylüyor! O dünyanın en iğrenç bencil insanı ve bana karşı zerre kadar sevgisi yok. Düşünsenize hanımefendi, Londra'da *kocaman* bir evi var ve onu ziyaret etmemi hiç istemedi! Bir kere bile! Evine bakmamı isteyebileceğini söylediğimde de en kaba şekilde bundan hiç hoşlanmayacağını söyledi!"

"Bu kesinlikle kaba bir davranıştı, ama belki de sizin ev tutmak için çok genç olduğunuzu düşündü. Sanırım evli değil?"

"Aman Tanrım, hayır!" dedi Lucilla. " da seni *gösteriyor*, değil mi?"

Annis, "İtiraf etmeliyim ki sesi çok nahoş geliyor," diye itiraf etti.

"Evet ve dahası, tavırları çok aşağılayıcı - aslında, iğrenç bir şekilde tepeden bakıyor, kimseye nazik davranmak için en ufak bir zahmete girmiyor ve insana ona vurmak için can *attıran* aptalca bir kayıtsızlıkla davranıyor!"

Bayan Farlow'un içeri girmesi, Bay Oliver Carleton'ın kişiliğiyle ilgili daha fazla kötüleme yapılmasına engel olduğu için belki de şanslıydı. Bayan Farlow'un tavırları, işverenin derinden yaralandığını, ama kendisine yapılan bu hakareti Hristiyanca bir teslimiyetle karşılamaya kararlı olduğunu gösteriyordu. Lucilla'ya karşı gösterdiği ve neredeyse o neşeli genç bayanı ezecek kadar titiz olan nezaketini ve Annis'in söylediklerini dinleme tarzını hiçbir şey aşamazdı,

ve hemen kabul etti, o kadar uysaldı ki tarafsız bir gözlemci onun zalim bir metresin kölesi olduğunu düşünebilirdi. Ama tam Annis bu taktiklere dayanamayarak öfkelenip kendini kaybetmek üzereyken, Bay Elmore'un anonsu hoş bir şaşkınlık yarattı.

Kesinlikle sinirli görünüyordu ve Lucilla'ya ters bir bakış fırlattıktan sonra, kendini ev sahibesinden çizme ve pantolonla geldiği için özür dilemeye adadı: bu, onun bütün ince duygularını açıkça yaralayan bir sosyal nezaketsizlikti. Bayan Wychwood ona bu konuyu düşünmemesi ve dikkatini kendi sabah kıyafetine çekmesi için boşuna yalvarmadı: Onun için, kendi deyimiyle, bir paçavra gibi görünmek zorunda kalmasına neden olan koşulları açıklamaktan başka bir şey yapamazdı. "Yolculuğa çıkmak zorunda kaldığım için acele etmek zorunda kaldım ve eşyalarımı toplamaya vaktim olmadı, hanımefendi," dedi. "Bu kadar uygunsuz giyindiğim için affınıza sığınıyorum! Ve korkarım buraya gelmekte bu kadar geç kaldığım için de! Kendime ek para sağlama zorunluluğu beni alıkoydu, Bath'a ulaştığımda ceplerimdeki az miktardaki esrar tükenmişti!"

"Seni terk etmekle hata ettiğimi *biliyordum*!" diye bağırdı Lucilla pişmanlıkla. "Çok üzgünüm, Ninian, ama neden bana durma noktasına geldiğini söylemedin? Benim bir *sürü* param var, isteseydin sana kesemi verirdim!"

İsyan eden Bay Elmore'un, Tanrı'ya şükürler olsun ki böyle bir duruma düşmediğini söylediği anlaşılıyordu. Saatini rafa koymuştu, bu yeterince kötüydü ama çocukluk arkadaşının inciklerini kırmaktan daha iyiydi. Bu gizemli sözler dinleyicilerini şaşkına çevirdi, o da saatini rehin verdiğini, bunu Lucilla'dan borç para almaya tercih ettiğini açıklamak zorunda kaldı. Bayan Farlow bu tür duyguların onu onurlandırıldığını söyledi; ama çocukluk arkadaşı bunun tam da onun aklına *gelebilecek* türden saçma bir düşünce olduğunu söyledi ve Bayan Wychwood aralarında hararetli bir tartışma çıkmasını önlemek için aceleyle araya girmek zorunda kaldı. Evlerinden kaçıp yabancıların arasına karışan kızlar hakkında ne düşünürse düşünsün, (pek çok yaşlı ev kadını gibi) cana yakın bir delikanlıya karşı zaafı olan Bayan Farlow, onu çeşitli dertlerini anlatması için cesaretlendirdi ve ona o kadar çok sempati gösterdi ki

Yemek zili duyulduğunda, yaşadığı aşağılayıcı deneyimleri unutmak için iyi bir yoldaydı ve Sir Geoffrey'nin kız kardeşine sağladığı mükemmel bordo şarabıyla yıkanan doyurucu bir yemek hazırlayabildi. Bu noktada Bayan Wychwood ona Bath'da mı kalacağını yoksa endişeli ailesinin yanına mı döneceğini sormaya cesaret etti.

"Elbette dönmeliyim," diye cevap verdi, gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "Çünkü nerede olduğumu bilmeyecekler ve korkarım babam ateşler içinde kıvranıyor olacak. O kalp krizlerinden birini geçirirse kendimi asla affetmem."

"Hayır, kesinlikle!" dedi Bayan Farlow. "Zavallı beyefendi! Anneniz de öyle! İnsan hangisine daha çok acıyacağını bilemiyor, gerçi sanırım onun durumu daha kötü, çünkü *iki* kaygılı!" Onun suçlu suçlu baktığını gördü ve teselli edercesine şöyle dedi: "Ama boş ver! Seni sağ salim gördüklerinde ne kadar mutlu olacaklar! Onların tek çocuğu siz misiniz, efendim?"

"Şey, hayır: tam olarak değil," diye cevap verdi. "Ben onların tek oğluyum ama üç kız kardeşim var, hanımefendi."

"Dört!" diye araya girdi Lucilla.

"Evet, ama Sapphira'yı saymıyorum," diye açıkladı. "O yıllardır evli ve ülkenin başka bir yerinde yaşıyor."

"Babanızın sağlığının pek iyi olmadığını tahmin ediyorum," dedi Bayan Wychwood, "bu da onu gereğinden fazla merakta bırakmamanızı birinci derecede önemli kılıyor."

"Aynen öyle, hanımefendi!" dedi, hevesle ona doğru dönerek. "Yarımada'da bünyesi harap oldu, çünkü iki kez yaralandıktan ve omzuna bir top saplandıktan sonra cerrahlar onu saatlerce işkenceye maruz bıraktıktan sonra çıkaramadılar, Portekiz sınırında görülen ve hiçbir zaman tam olarak iyileşemediği ölümcül bir ateş nöbeti geçirdi. Her ne kadar şikâyet etmese de, biz -annem ve ben- omzunun ona çok acı verdiğinden eminiz." Tereddüt etti ve sonra utangaç bir tavırla şöyle dedi: "Görüyorsunuz, iyi olduğu zamanlarda hayal edilebilecek en sevimli adam ve herkesin isteyebileceği en hoşgörülü baba, ama sağlığının kayıtsız durumu onu çok sinirli yapıyor ve telaşlanmaya meyilli, bu da onun için çok kötü. Bu yüzden onu zor durumda bırakacak hiçbir şey yapmamanın birinci derecede önemli olduğunu anlayacaksınız."

"Gerçekten anlıyorum!" dedi Bayan Wychwood, ona nazik bir gözle bakarak. "Yarın mutlaka eve gitmelisiniz, hem de mümkün olan en kısa yoldan. Atış paranızı ödemeniz, saatinizi geri almanız ve bir posta arabası kiralamanız için size gerekli araçları sağlayacağım ve siz de bana borcunuzu bankanızdan çekeceğiniz bir çekle ödeyebilirsiniz; bu yüzden sakın kıllarınızı kıpırdatmayın!"

Konuşurken gülümsedi ve kaskatı kesilmiş olan Ninianus da ona gülümseyerek karşılık verdi ve kekeleyerek ona çok minnettar olduğunu söyledi.

Ancak Lucilla'nın kaşları çatılmıştı. "Evet, ama eve gitmenin senin görevin olduğunu anlıyorum elbette, ama sana *bana* ne olduğunu sorduklarında ne diyeceksin?

Şaşkınlıkla ona baktı ve bu zorluktan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalıştığı bir duraksamadan sonra şöyle dedi "Bilmiyorum. Yani, bu soruya cevap veremeyeceğimi söylemeliyim, çünkü sana ihanet etmeyeceğime dair söz verdim."

Lucilla'nın bu konudaki düşüncesi yüzünden okunuyordu. "Onlara hemen nerede olduğumu söyleyen iyi olur, çünkü baban bunu bir itaat meselesi haline getirecek ve sen de her zaman yaptığın gibi boyun eğeceksin! Ah, neden, *neden* sana *yalvardığım* gibi yapmadın? Böyle bir şeyin olacağını biliyordum!"

Adam kızardı ve öfkeyle cevap verdi: "Madem öyle, neden yalvardığım gibi yapmadın? Seni kaçmanın iyi bir şey olmayacağı konusunda uyarmıştım! Ve eğer tek kelime bile dinlemeyeceğini anladığımda sana eşlik ettiğim için beni suçluyorsan, bu her şeyin ötesinde! Aptal, cahil bir kız çocuğunun kırlarda tek başına dolaşmasına izin verseydim ne güzel bir adam olurdum!"

"Ben cahil bir kız öğrenci değilim!" diye bağırdı Lucilla, en az onun kadar kızarmıştı.

"Evet, öylesiniz! Bir posta arabasına binmek için irsaliyede adınızın olması gerektiğini bile bilmiyordunuz! Ya da Bath otobüslerinin Amesbury'ye gitmediğini! Sizi geçmeseydim başınız ne güzel belaya girecekti!"

Bayan Wychwood masadan kalktı ve daha fazla tartışmanın salonda devam etmesi gerektiğini kesin bir dille söyledi. Bayan Farlow hemen şöyle dedi: "Oh, evet! Çok daha akıllıca, çünkü Limbury'nin ya da James'in bu odaya ne zaman geleceği belli olmaz ve kimse konuğtuklarınızı hizmetkârların duymasını istemez, ama Limbury'nin bile çok saygıdeğer bir adam olmasına rağmen dinlediğini sanmıyorum, çünkü hizmetkârlar her zaman

Biri hakkında *her şeyi* biliyor gibi görünüyorlar ve nasıl yapmaları gerektiğini, eğer anahtar deliklerinde dinlemezlerse, eminim bilmiyorum! Amesbury! Hayatımda oraya hiç gitmedim, ama orayı sık sık ziyaret eden birkaç kişiyi tanıyorum ve orası hakkında *her şeyi* bildiğimi sanıyorum! Stonehenge!"

Bu muzaffer konuşmanın ardından topluluğa gülümsedi ve Bayan Wychwood'u takip ederek odadan çıktı. Bayan Wychwood'un her ikisi de doğuştan en katı edep kurallarına göre yetiştirilmiş olan genç konukları bu konuşmaya herhangi bir yanıt vermediler, ama karşılıklı bakıştılar ve genç Bay Elmore, Bayan Carleton'dan kısık bir sesle, Stonehenge'in herhangi bir şeye söyleyecek neyi olduğunu sordu.

Konuklarını rahat bir şekilde salona yerleştirdikten sonra Bayan Wychwood nazik bir tavırla sorunlarını düşündüğünü ve Ninian'ın izleyeceği en akıllıca yolun babasına, annesine ve Bayan Amber'a kaçışının tüm hikâyesini anlatmak olduğu sonucuna vardığını söyledi. Dehşete kapılmış iki yüzle karşılaştığında gülmekten kendini alamadı ama büyük bir otoriteyle şöyle dedi "Biliyorsunuz, canlarım, gerçekten yapılacak başka bir şey yok! Eğer durum farklı olsaydı

-Lucilla, Bayan Amber'ın elinden kötü muamele görmüş olsaydı, burada bulunuşunu bir sır olarak saklamaya razı olabilirdim, ama öğrenebildiğim kadarıyla, hayatı boyunca hiç kötü muamele görmedi!"

"Oh, hayır, hayır!" Lucilla hızla konuştu. "Ben asla öyle bir şey söylemedim! Ama başka bir tür zorbalık daha var, hanımefendi! Ne demek istediğimi açıklayamam ve belki de bunu hiç yaşamadınız, ama-"

"Bunu yaşamadım ama ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Annis. "Bu zayıfın zorbalığı, değil mi? Teyzeniz gibi nazik, çaresiz kadınların kullandığı silahlar gözyaşları, sitemler, buharlar ve benzeri vicdansız araçlar!"

"Oh, anlıyorsun!" Lucilla haykırdı, yüzü aydınlanmıştı.

"Elbette anlıyorum! Sen de bu durumda ne hissettiğimi anlamaya çalış! Seni teyzenden saklamayı vicdanım kabul etmiyor, Lucilla." Lucilla'nın dudaklarından yükselen haykırışı parmağını kaldırarak susturdu. "Hayır, bırak da söyleyeceklerimi bitireyim! Bayan Amber'a mektup yazıp birkaç hafta benimle kalmanıza izin verip vermeyeceğini soracağım. Ninian yarın mektubumu da yanında götürecektir."

Benim çok saygıdeğer bir yaratık olduğumu ve sana iyi bakabileceğimi söyleyecektir."

Ninian coşkuyla, "Yapacağımın emin olabilirsiniz, hanımefendi!" dedi. Şüphe onu sarstı ve alnı bulutlandı. "Ama kabul etmezse ne yapmalıyım? Gördüğünüz gibi çok *endişeli* bir kadın ve Lucy'nin onsuz bir yere gitmesine neredeyse hiç izin vermiyor, çünkü onun başına bir kaza gelmesinden korkuyor, kaçırılmak gibi, ki bu daha geçen yıl bir kızın başına gelmişti, ama tabii ki Cheltenham'da değil, hiç beklenmedik bir yerde!"

"Evet, Abel Amca öldüğünden beri her akşam bütün kapı ve pencereleri sürgüler," diye onayladı Lucilla, "uşağımıza gümüşleri yatağına götürtür ve mücevherlerini yatağının altına saklar!"

"Zavallı şey!" dedi Bayan Wychwood şefkatle. "Eğer bu kadar sinirliyse, iyi bir bekçi köpeği tam ona göre!"

"Köpeklerden korkuyor," dedi Lucilla hüznle. "*Ve* atlardan! Gençken bir midillim vardı ve hayatımın her günü ata binerdim - ah, Ninian, macera aramak ve Av'ı takip etmek için ne *muhteşem* zamanlar geçirdiğimizi hatırlıyor musun, ki bunu yapmamıza izin verilmezdi, ama Efendi bizim özel bir dostumuzdu ve bize bir çift serseri olduğumuzu ve Newgate'i boylayacağımızı söylemekten başka bir şey yapmazdı!"

"Evet, Jüpiter adına!" dedi Ninian, ateşlenerek. "O harika bir silahtı! Tanrım, midillinin reddettiği ve senin de çitin üzerinden sürülmüş bir tarlaya girdiğin zamanı hatırlıyor musun? Kıyafetindeki çamuru asla çıkaramayacağımızı düşünmüştüm!"

Lucilla bu anıya içtenlikle güldü, ama kahkahası kısa sürede kesildi ve hüznü bir sesle o günlerin çoktan geride kaldığını söyleyerek içini çekti. "Sevgili Punch için fazla büyüdüğümde annemin bana bir avcı alacağını *biliyordum*, ama Clara Teyze bunu kesinlikle reddetti! Beni kırlarda dolaşırken görürse bir an bile rahat edemeyeceğini ve eğer ata binmek istersem Cheltenham'da çok iyi bir ahır olduğunu, genç hanımlar ata binmek istediklerinde onlara eşlik edecek *güvenilir* seyisler bulabileceklerini söyledi. Aynen öyle!" diye ekledi Ninian alaycı bir kahkaha atarken. "*Çekilmez* Carleton Amca'ma başvurduğumda ise tek yaptığı, *en aşığılık* karalamalarla, benim ne yapmam gerektiğine *en* iyi Clara Teyzem'in karar verebileceğini söylemek oldu."

"Söylemeliyim ki, insan onu sıradan bir ağır top sanabilir," diye kabul etti Ninian. "Ama öyle değil. Kadınların avlanmasını onaylamıyor olabilir."

"Pek çok beyefendi bunu yapmaz," dedi Bayan Farlow. "Benim sevgili babam avlanmama asla izin vermezdi. İstedüğimden değil, ata binmeyi öğrenseydim bile, ki öğrenmedim."

Buna cevap olarak söylenecek bir şey yok gibiydi ve şirkete depresif bir sessizlik çöktü. Lucilla bunu bozdu. "Emin olun," dedi, "teyzem Carleton Amca'ya yazacak ve o da bana söyleneni yapmamı emredecek. Benim için bir umut olduğunu sanmıyorum."

"Oh, umutsuzluğa kapılma!" dedi Annis neşeyle. "Teyzenizin emin ellerde olduğunuzu öğrendiğinde bana ziyaretinizi uzatmanıza en ufak bir itirazda bulunmayacak kadar minnettar olması beni şaşırtmaz. Hatta bir süre dinlenmekten memnun bile olabilir! Ve eğer bu konuyu düşünürse, sizi hemen geri götürmenin tam da kaçınmak istediği türden bir skandala yol açacağını kesinlikle anlayacaktır. Ninianus sizi davet ettiğim için buraya kadar eşlik etti: bundan daha doğal ne olabilir? Sizinle nerede tanıştığımı merak ediyorum."

Lucilla buna hafifçe gülümsedi, ama bu kederli bir çabaydı ve onu içinde bulunduğu zorluklardan başka bir çıkış yolu olmadığına ikna etmek biraz zaman aldı. Annis onun için son derece üzülüyordu, çünkü Bayan Amber'in kendisine yüklenen sorumluluğun o kadar hastalıklı bir biçimde bilincinde belliydi ki, ona gösterdiği aşırı ilgiyle zavallı çocuğu neredeyse çaresizliğe sürüklüyordu.

Çay tepsisi getirilmeden önce Annis Ninian'ı kitap odasına götürdü, orada Bayan Amber'a götüreceği mektubu yazdı ve yaptığı çeşitli masrafları karşılayacak kadar para verdi. Lucilla'ya mektubu yazarken onun yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti ama asıl amacı Lucilla'nın kaçışıyla ilgili şimdiye kadar anlatılanlardan çok daha fazlasını öğrenmekti. Lucilla'nın anlattıklarının çoğunu zihninde gençliğin doğal abartısı olarak değerlendirmişti, ama Ninianus ona olayı kendi ağzından anlattığında, Lucilla'nın kendisine yapılan baskıyı abartmadığını anlamış ve böyle bir baskının hassas bir kız üzerinde nasıl bir etki yaratacağını kolayca tahmin edebilmişti. Kimse ona kötü davranmamıştı; sadece teyzesi değil, Lord ve Leydi Iverley ile Ninian'ın üç kız kardeşi tarafından da sevgi dolu bir şefkate boğulmuştu; on yaşındaki Eliza bile ona karşı bir kız çocuğu tutkusu besliyor ve çok utanç verici bir şekilde üzerine titriyordu. Cordelia ve Lavinia, her ikisi de Bayan

Wychwood'un iki ve yavan genç kadın olarak değerlendirdiği Lucilla'ya, ona kız kardeş diyebilecekleri günü iple çektiklerini söylemişlerdi. Ninianus bunun hatalı bir davranış olduğunu düşündü, ama kendi davranışının pek de arzu edilecek bir şey olmadığı aklına gelmemiş gibiydi. Bayan Wychwood onun anne babasına olan bağlılığının aşırı olduğunu biliyordu; ama Lucilla'yla evlenmeye gerçekten hazır olup olmadığını sorduğunda şu yanıtı verdi "Hayır, hayır! Yani, demek istediğim, bilmiyorum, ama bunu engelleyecek bir şeyler olacağını düşünmüştüm!"

"Bayan Wychwood, "Ama annenle babanın seni çok sevdiklerini ve senden hiçbir şeyi esirgemediklerini biliyorum, sevgili oğlum," dedi.

"Aynen yle!" dedi Ninian hevesle. "Benim her dileğim yerine getirildi, o halde benden yapmamı istedikleri tek şeyi yapmayı reddedecek kadar nasıl nankör olabilirim? Özellikle de annem gözyaşları içinde babamın ona bıraktığı tek umudu yıkmamam için bana yalvarırken!"

Bu hareketli tablo Bayan Wychwood'u etkilemeyi başaramadı. Bayan Wychwood, biraz kuru bir ifadeyle, sevgi dolu anne ve babasının, evlenmek istemediği bir kızla evlenmesine neden günü verdiklerini anlayamadığını söyledi.

Ninian saygılı bir ses tonuyla, "Babamın en yakın arkadaşının kızı," diye açıkladı. "Yüzbaşı Carleton Eski Malikne'yi satın aldığında, iki mülkün sonunda bu evlilikle birleşeceği umudunu taşıyordu."

"Yüzbaşı Carleton, sanırım, önemli bir beyefendiydi?"

"Oh, evet! Bütün Carleton'lar meyve suyu dolu!" dedi Ninian. "Ama bunun davayla hiçbir ilgisi yok!"

Bayan Wychwood bunun muhtemelen davayla büyük bir ilgisi olduğunu düşündü ama bu düşüncesini kendine sakladı. Bir süre sonra Ninian hafifçe kızarak şöyle dedi: "Babamın aklından hiçbir zaman çıkarıcı bir düşünce geçmemiştir, hanımefendi! Onun tek arzusu benim mutluluğumu sağlamak ve ocukken Lucy'yle birlikte oynadığımız ve birbirimizden çok hoşlandığımız için koca olarak çok iyi anlaşmamız gerektiğine inanıyor. Ama *yapmamalıyız!*" dedi Ninian gereksiz bir şiddetle.

"Hayır, sanmıyorum!" diye onayladı Bayan Wychwood, sesinde bir eğlence vardı. "Gerçekten de, ailenizin neden böyle düşündüğünü tahmin etmekte zorlanıyorum.

yapardın!"

"Lucy'nin vahşiliğinin genç olmasından ve Bayan Amber tarafından çok yakın tutulmasından kaynaklandığına ve benim onu idare edebileceğime inanıyorlar," dedi Ninian. "Ama yapamam, hanımefendi! Çocukken bile onu yaramazlıktan uzak tutamadım ve *her zaman* benden daha iyi bildiğini sanan ve çirkin bir Gey yapmasını engellemeye çalıştığım da ruhsuz olduğumu söyleyen inatçı bir kızla evlenmek istemiyorum! Chartley'den kaçmasını engellemeye çalıştım ama onu zorla geri götürmek dışında bunu yapmanın bir yolu yoktu. Ve," diye samimiyetle ekledi, "ben onu yakaladığımda bir köye ulaşmıştı ve eğer ona elimi sürersem yardım için çılgılık atacağını söyledi, ısırmanın, tırmalamanın ve tekmelemenin yanı sıra, eğer baltamı asmam puding kalplilikse, pekala, ben bir puding kalbim! Bunun nasıl bir skandal yaratacağını bir düşünün, hanımefendi! Her yeri ayağa kaldırırdı ve çiftlik işçilerinin birçoğu tarlalarda çalışmaya başlamıştı bile! Boyun eğmek zorunda kaldım! Sonra, benimle evlenmesine hiçbir şeyin engel olamayacağını söylediğinde hiçbiri ona inanmayacağı için, bunu onlara kanıtlamanın en iyi yolunun kaçmak olduğunu söyledi. Ve itiraf etmeliyim ki bunun iyi bir şey olabileceğini düşündüm. Ama beni eve gitmeye ikna etmeye çalıştığında ve şafaktan önce evden ayrıldığına dair hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davrandığında, boyun eğmedim! Böyle aptal bir herifin korumasız bir şekilde dolaşmasına izin verirsem ne kadar zavallı bir adam olurum!"

"Öyle mi yaptı?" diye sordu Bayan Wychwood, sesindeki takdir duygusunu bastıramayarak.

"Evet, ay 1Gığının yüzüme vurmasıyla uyanmasaydım hiçbir Geyden haberim olmayacaktı!" dedi Ninian acı acı. "Tabii ki panjurları sıkıca kapatmak için kalktım ve Lucy'yi bu yüzden gördüm. Caddeden aşağı iniyordu ve elinde bir portmanto vardı. Keşke onu görmeseydim, bunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum, ama madem gördüm, onu takip etmekten başka ne yapabilirdim ki?"

"Hayal bile edemiyorum!" diye itiraf etti Bayan Wychwood.

"Hayır, nasıl olduğunu görüyorsunuz! Elbette giyinmem, sonra da evden çıkıp ahıra gitmem gerekiyordu ve ben arabama bir at koşup Sowerby'yi oyaladığımda -o bizim seyislerimizden biridir ve atı ve arabayı kimin çaldığını görmek için geceliğiyle dışarı çıkmaktan başka ne yapabilirdi ki! - Lucy Amesbury yolunu yarılamıştı. O gittiğini tahmin ettim, çünkü

Doğal olarak Cheltenham'a geri dönmeye çalıştığını düşündüm ve Amesbury'den Marlborough'ya giden bir otobüs olduğundan ve Marlborough'nun Cheltenham'a giden yol üzerinde olduğundan oldukça eminim. Bunun olabildiğince kuş zekâsı ürünü olduğunu düşündüm, ama onun değerli Banyo planı kadar kuş zekâsı ürünü değildi! Onu böyle saçma bir fikirden için elimden geleni yaptım ama nafile, iş Bath'a öyle ya da böyle gideceğini söylemeye gelince, bana yapılacak tek şey onu oraya götürmekmiş gibi geldi."

Adam sözlerini savunmacı bir tavırla bitirdi ve o kadar mahcup görünüyordu ki Bayan Wychwood, Lucy'nin açık ara daha güçlü bir karaktere sahip olduğunu ve aslında onu gönülsüzce itaat etmeye ikna ettiğini anlamakta güçlük çekmedi. Yine de ona kesinlikle doğru olanı yaptığını söyledi ve kendisine önerilen evlilik konusundaki düşüncelerini hiç çekinmeden babasına söylemesini tavsiye etti. "Emin olun," dedi, "Lucilla *duygularını* açıkça belirttiğine göre, babam artık pek şaşırmayacaktır! Böyle bir gelinden kurtulduğu için rahatladıysa buna hiç şaşmam!" Yazdığı mektuba bir gofret ilaştirdi ve masasından kalkarak mektubu ona uzatırken şöyle dedi "İşte! Umarım bu Bayan Amber'in içini rahatlatır ve hatta onu -bana son derece aptal bir kadınmış gibi gelse de- Lucilla'nın bütün bu telaştan kurtuluncaya kadar benim sorumluluğumda kalmasına izin vermesinin en akıllıca yol olacağına ikna eder. Hadi, salona dönelim! Limbury hemen çay tepsisini getirecek."

Odadan çıkarken ona yol gösterdi ve salonun kapısına ulaşmıştı ki ön kapının çalındığını duydu. Herhangi bir ziyaretçi beklentisi olmadığından, bunun bir mesajdan daha önemli bir şeye işaret etmediğini düşündü ve salona girdi. Ama birkaç dakika sonra Limbury eşikte belirdi ve "Lord Beckenham, hanımefendi ve Bay Harry Beckenham!"

BÖLÜM 3

Bayan Wychwood bastırılmış bir kızgınlık nidası attı, ama odaya giren ilk ziyaretçi bunu duyduysa bile hiçbir işaret vermedi. Otuz yaşından biraz fazla, iri yapılı bir adamdı, oldukça ağır yüz hatları vardı ve hatırı sayılır bir özgüvene sahipti. O

Çok şık giyinmişti, ama mütevazı eğilimleri olmadığı kolayca anlaşılıyordu, çünkü yaka örtüsü düzgün bir şekilde düzenlenmiş olsa da oldukça dikkat çekiciydi ve gömleğinin yakasının uçları çene kemiğinin üzerine neredeyse hiç çıkmıyordu. Önce selam verdi, sonra hoş karşılandığından emin bir tavırla ev sahibesine doğru yürüdü ve ağırbaşlı bir kibarlıkla şöyle dedi "Bu sabah Bath'ın üzerinde parlayan güneşi gördüğümde, bunun sizin dönüşünüzü müjdelediğini tahmin edebilirdim! Öyle de oldu, bunu keşfetmeyi kendime iş edindim. Sevgili Bayan Annis, şehir sensiz bir çöle dönmüş!"

Kendisine uzattığı eli dudaklarına götürdü, ama elini hemen geri çekti ve gülümseyerek arkadaşına uzattı: "Bu nasıl Harry? Somerset'e kira sözleşmesini onarmak için mi geldin?"

Adam ona sıırttı. "Yazıklar olsun sana, güzel zekâ küpü!" diye karşılık verdi. "Londra'dan buraya sadece sana saygılarımı sunmak için gelmişken-!"

Güldü. "Palavracı! Beni çalışma, çünkü sen daha kısa paltolarını çıkarmadan ben bilgeliğimi kestim! Bayan Farlow'u ikiniz de tanıyorsunuz ama ben sizi Bayan Carleton'la tanıştırmalıyım, kendisiyle tanışmadığınızı sanıyorum." Beyler selam verene kadar bekledi, sonra Ninian'ı onlara takdim etti ve oturmalarını rica etti.

Lord Beckenham kardeşine azarlayıcı bir bakış attı: "Canlılığın seni çok ileri götürüyor, Harry! Bayan Wychwood'la böyle konuşulmaz."

Kibar olmayan genç bu uyarıya kulak asmadı, dikkati hayranlıkla incelediği Lucilla'nın üzerindeydi. Çok zarif, genç bir beyefendiydi, ilgi çekici bir hitabeti ve şık bir görünümü vardı. Parlak kahverengi saçları rüzgârda savrulan tarzda taranmıştı; yakasının uçları elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu; boyunbağı korkutucu ve harika bir şekilde bağlanmıştı; yelek konusunda hoş bir zevki vardı; pantolonu modaya uygun bir sarı renkteydi ve ince bacaklarını saran Hessianlar bakanların gözlerini kamaştıracak kadar cilalıydı. Kardeşinin tam zıttı gibi görünüyordu, gerçekten de öyleydi, çünkü karakteri de giysileri kadar uçarıydı, kendini derslerine adamak için hiçbir eğilim göstermemişti ve mirasını keşif gezilerine, pahalı küçük kırılğan barçalara, şans oyunlarına ve kişiliğini süslemeye harcamak için çok fazla eğilimi vardı. Ayrıca bir dizi birinci sınıf avcı tutuyordu ve başarılı bir binici olduğu gerçeği

Bond Sokağı' onunla karşılaşan yabancılar, Oxford'a ilk gittiğinden beri Heythrop'un düzenli abonesi olduğunu bilmediklerinden asla şüphelenmezlerdi; ve bir boyun ya da hiçbir şey binicisi olmasına rağmen, Cotswold kırsalının taş duvarları üzerinde henüz kederlenmemiş ya da bu duvarların ötesinde sıklıkla bulunan taş ocaklarından birine atılmamıştı.

Lord Beckenham onun biniciliğine duyduğu gizli hayranlık ile savurganlığını onaylamama arasında gidip geliyordu. Ona pek çok ders verdi ama onu maddi sıkıntılarından kurtarmaktan da geri kalmadı ve onu Beckenham Sarayı'nda ağırlamaktan her zaman memnuniyet duydu. İki erkek kardeşi ile üç kız kardeşine büyük bir sevgi beslediğini söylerdi ve buna içtenlikle inanırdı, ama sıcakkanlı bir adam değildi ve onların çıkarlarıyla hiç durmadan ilgilenmesi kısmen katı bir görev duygusundan, kısmen de ataerkil bir içgüdüden kaynaklanıyordu. Küçük yaşta babasının yerine geçmiş ve kendisini hasta annesinin tek desteği, iki kız kardeşi ve en küçük erkek kardeşinin vasisi olarak bulmuştu. Büyük kız kardeşi zaten yoksul bir din adamıyla evliydi ve büyük bir ailenin öncüleri olan iki bebeğin annesiydi ve hemen Mary ve Caroline için uygun kocalar bulmayı kendine iş edindi. Yüzbaşı James Beckenham o tarihte asteğmenlikten küçük rütbeli bir subaylığa yükselmişti ve bundan sonraki terfisi de hızlı olmuştu. Hatırı sayılır miktarda para ödülü kazanma şansına sahipti ve bu para, yüklü mirasına eklenince, herhangi bir maddi yardım için kardeşine başvurma zorunluluğunu ortadan kaldırmıştı. Beckenham Sarayı'nı nadiren ziyaret ediyor, kıyıdaiken zamanını lord hazretlerinin pek hoşlanmadığı eğlence türleriyle geçirmeyi tercih ediyordu. Mary ve Caroline da sık sık ziyarete gelmiyorlardı, öyle ki her ikisi için de çok iyi evlenmiş beyefendilerle evlilikler ayarlamış olan Beckenham, ailesinin sadece en büyük ve en küçük üyelerini, Kaptan Beckenham'ın alaycı bir şekilde önlük ipleri dediği şeye bağlı olarak buldu. Onların bağımsızlıklarından üzüntü duyduğunu söylemek haksızlık olurdu; ama onları kendi etrafında döndüren bağların gevşemesinden kesinlikle üzüntü duyuyordu; ve kendi değerliliğinden emin olarak, onları Saray'dan uzaklaştıran şeyin, onların aptallıklarını kınama ve onlara hiç de istemedikleri tavsiyelerde bulunma alışkanlığı olduğundan asla şüphelenmedi.

Büyük bir servetin avantajlarından yararlanıyordu. Bath ve Wells arasında bulunan görkemli bir arazinin sahibiydi ve Harry'nin saygısızca Bath Sertleri olarak adlandırdığı sakinler arasında en gözde olduğu Bath'ı sık sık ziyaret ediyordu. Yıllardır bölgedeki en büyük evlilik avı olarak görülüyordu ve geçmişte ona büyük ödüller verilmişti. Ama Bayan Annis Wychwood'un Bath sahnesine çıkmasına kadar, bir bayana evlenme teklif etmeye en ufak bir eğilim göstermemişti. Annis'le ilk kez bir arkadaşını ziyarete gittiğinde karşılaşmış, toplantılardan birinde kendisine takdim edildiğinde, eşi olmaya layık gördüğü tek kadın olduğunu anlamış ve ondan sonra da savunmasına karşı aralıksız bir saldırıya geçmişti. Leydi Wychwood gibi Annis'in böylesine avantajlı bir teklifi reddetmesinin aptallık olacağını düşünenler de vardı ama bu tedbirli hanımların sayısı, Lord Beckenham gibi huysuz bir adamın, donuk olduğu kadar canlı da olan Annis Wychwood'a gönül vermesinin çok iyi bir şaka olduğunu düşünenlerden fazlaydı.

Annis onu davasının umutsuz olduğuna ikna etmek için edep kuralları çerçevesinde elinden geleni yapmıştı ama başaramamıştı: kısmen Annis'in Annis'in birçok iyi özelliğini tanıması ona Türk gaddarlığıyla davranmasını engellediği için, kısmen de Annis, onayını aldığı bir kadının onunla evlenmeyi ciddi olarak reddedebileceğine kendini inandıramadığı için. Kadınların kaprisli olduğu bilinirdi ve Bayan Wychwood'un birçok hayranıyla flört etmekten hoşlandığı kesindi. Onda tespit ettiği tek kusur buydu. Bu ciddi bir hataydı ve ara sıra, onun etkisi altında kaldığında daha akli başında biri olup olmayacağını ya da uçarılığının tedavi edilemez olup olmadığını merak ediyordu. Ama bu ruhsal sorgulamalardan birinin ardından onu tekrar görüyor, güzelliğinin büyüüne kapılıyor ve bu mükemmel parçayı sanatsal hazineler koleksiyonuna eklemeye daha da kararlı hale geliyordu.

Resim, heykel ve vazo satın almak onun tek savurganlığıydı ve son derece varlıklı olduğu için bunu rahatlıkla yapabiliyordu. İşi, gözüne kestirdiği bir nesnenin ne zaman ve nerede satışa çıkacağını kendisine bildirmek olan birkaç temsilci tuttu ve sık sık kıtalara uçarcasına ziyaretler yaparak, genellikle dolup taşan dolaplarına ekleyeceği bir başka Çin kâsesi ya da kalabalık duvarlarına asacağı bir Eski Usta ile geri döndü. Bayan Wychwood, Beckenham Court'un hızla

özel bir konuttan çok bir müzeye benziyordu; ve bir keresinde kardeşine, lord hazretlerinin hazinelerin kendisinden çok, diğer insanların onu kıskandığı hazinelere sahip olmayı önemseydiğinden şüphelendiğini söyledi.

Bu vesileyle Lahey'e yaptığı bir geziden eve dönmüş ve oradan meşhur bir Cuyp tablosuyla dönmüştü. Resmin gerçekliği konusunda şüpheleri olduğunu ve Bayan Wychwood'u Beckenham Court'a gidip görmeye ikna edebileceğini umduğunu söyledi. Ona sadece resmin kompozisyonunu değil, aynı zamanda onu satın almasına neden olan tüm koşulları ayrıntılı bir şekilde anlattı. Kadın onu can kulağıyla dinledi ama daha çok partinin en genç üç üyesi tarafından sahnelenen komediyle ilgileniyordu. Bay Harry Beckenham, Lucilla'nın yanına oturmuş, son derece hoş bir tavır takınmıştı ve Lucilla da ilk bağıdaki utangaçlığından sonra, Bayan Wychwood'un, kendisine hayran olduğu her halinden belli olan ve utangaç bir genç kıızı nasıl rahatlatacağını çok iyi bilen, cana yakın bir genç adamla ilk karşılaşması olduğunu tahmin ettiği Geyin tadını çıkarıyordu. Şöminenin diğer tarafında Bay Elmore'un Bay Beckenham'dan sessizce hoşlanmadığı belliydi. Bu, kendisinden yaşça çok büyük olmayan, ama çok daha fazla hitap gücüne sahip ve bir moda adamının tüm görünüşünü taşıyan bir adamın yanında dezavantajlı olduğu duygusundan kaynaklanıyor olabilirdi; ama Bayan Wychwood gizlice üçlüyü izlerken, Bay Elmore'un düşmanlığının, çocukluk arkadaşının Bay Beckenham'ın yaklaşımlarına son derece hazır bir şekilde karşılık verdiğini görmekten kaynaklandığına dair ani bir kuşkuyla kapıldı. Bu askıdaki köpek tavrı eğlenceliydi ama kolayca başını belaya sokabilirdi. Lord Beckenham'ın kibar toplum kurallarına titizlikle uyması, çaydan hemen sonra partiyi dağıtmasına yol açtığında Bayan Wychwood hiç üzülmeydi.

Lucilla'nın Bayan Amber tarafından çok sıkı bir inzivaya çekildiği yolundaki inancını, ev sahibesine itiraf ettiği gibi, ilk yetişkin partisinden aldığı orantısız zevkten daha fazla doğrulayan bir şey olamazdı. "Clara Teyze'nin huysuz arkadaşlarına nazik davranmayı ve nasılsınız der demez sanki hâlâ okuldaymışım gibi gönderilmeyi saymıyorum."

Kendi arkadaşları yok muydu? Hayır, yani kendi seçtiği hiç arkadaşı yoktu! Teyzesi onu, ailelerini tanıdığı ve onayladığı iki kızla yürüyüşe çıkması için teşvik etmişti ama ikisi de edep timsali ve sıkıcı olacak kadar aptal oldukları için bunu asla yapmamıştı. Ve bir akşam yemeğine davet edildiğinde

piknik partisine gitmesine izin vermemişti, çünkü bir keresinde bir gençlik partisinde kızamığa yakalanmıştı. Teyze açık havada yapılan partileri sevmezdi: nemli bir zeminde oturmaktan daha fazla insanı şütecek bir şey olmadığını söylerdi ve piknik ani bir yağmurla bozulmasa bile, ki onun deneyimine göre genellikle öyle olurdu, zemin her zaman nemliydi.

On yedinci yaş gününe kadar Lucilla'eğitiminden son derece başarılı bir mürebbiye sorumlu olmuş ve teyzesi sinirsel baş ağrılarından birine yenik düştüğünde (Bayan Wychwood'un sık sık düştüğünü anladiğı gibi) gittiği her yerde ona eşlik etmişti. Ona, büyük masraflarla tutulan ve Lucilla'ya müzik, suluboya resim ve yabancı diller öğreten çeşitli öğretmenler yardımcı olmuştu. Teyze onu öğrenimi için olduğu kadar, katı edep anlayışı için de seçmişti ve öğrencisinin sevgisini kazanmayı ya da ona herhangi bir konuda yetkin olma arzusu aşılamayı asla başaramamıştı. Oh, hayır! Kaba davranmamıştı! Sadece, tüm bilgeliğine rağmen, ilk kitaplarının ve sözlüklerinin kapaklarının ötesinde en ufak bir anlayışa sahip değildi.

Biraz anlaşılmaz olan bu açıklamalar Bayan Wychwood'a Lucilla'yı girmesine izin verilenden daha geniş bir çevreye tanıtma kararlılığı aşıladı. Bath artık eskisi gibi gözde bir tatil yeri değildi, ama meclisleri, konserleri ve tiyatrosu vardı ve sakinlerinin çoğu yaşlı olmasına rağmen, büyük aileleri olan pek çok kişi vardı. Bayan Wychwood bunları hızla gözden geçirdi ve o gece yatmadan önce Lucilla'nın Bath sosyetesine takdim edileceği partiye davet edilecek uygun kişilerin bir listesini çıkardı. Bu listeyi incelerken, her zamanki gülünçlük duygusu onu ele geçirdi ve kıkırdayarak yatak odasına gitti. Yukarı Camden Place'de şimdiye kadar verdiği en sıkıcı ve en silik parti olacaktı; davetlilerin büyük çoğunluğu olgunlaşmamış yaştaydı ve geri kalanı da hepsi de son derece saygın olan ve çok azının partiye hayat katacağına güvenilebilecek ebeveynlerinden oluşuyordu.

Ertesi sabah davetiyelerini yazıp uşağına teslim ettikten sonra Lucilla'yı biraz alışveriş yapması için dışarı çıkardı. Bayan Amber'dan çok nazik bir mektupla Lucilla'nın hizmetçisini Bath'a göndermesini ve Chartley Place'e götürülen giysilerin geri kalanını da yanında getirmesini rica etmişti, ama Bayan Amber'ın bunu yapması birkaç gün sürebilirdi.

Lucilla'nın portmantosuna tıktığı yetersiz gardıroba bazı eklemeler yapmak gerekiyordu. Lucilla Bath'daki mağazaları gezme fikrinden çok hoşnuttu ve Milsom Sokağı'nda sergilenen çok şık şapkaları, mantoları ve elbiseleri görünce kendinden geçti. Birkaç alışveriş yaptı, moda levhalarını inceledi ve Bayan Wychwood'un modacısından bir gece elbisesi ve bir yürüyüş kıyafeti istemeye ikna oldu; modacı her ikisini de mümkün olduğunca çabuk hazırlayacağına söz verdi. Bayan Wychwood ona bunları hediye etmek istedi ama o bunu kararlılıkla reddetti ve üç ayda bir aldığı toplu iğne parasını alır almaz cebinin *düzinelerce* elbise alabilecek kadar dolacağını söyledi.

Bu hoş sohbetten sonra Bayan Wychwood onu Pompa Odası'na götürdü ve orada Lucilla'nın iyi tanıdığı hoş bir kadın olan Bayan Stinchcombe'la karşılaşma şansını yakaladı; bu kadın, büyüğü Lucilla'nın yaşında olan iki güzel kızın ve şu anda Cambridge'de okuyan bir oğlun annesiydi. Her iki kız da anneleriyle birlikteydi ve Bayan Wychwood hiç vakit kaybetmeden Lucilla'yı Bayan Stinchcombe'la tanıştırdı ve kısa bir süre sonra üç genç hanımın başları bir arada, dostluk kurma yolunda ilerlediklerini gösteren bir tavırla, büyük bir hızla sohbet ettiklerini görmenin mutluluğunu yaşadı. Bayan Stinchcombe, Bayan Wychwood'un himayesinden hoşlanan her kızı onaylama eğilimindeydi ve üçlüye hoşgörölü bir gülümsemeyle bakarak şöyle dedi "Ne kadar da küçük gaydalar, değil mi? Bayan Carleton sizinle mi kalıyor?"

"Birkaç hafta kalacağını umduğum bir süre için beni ziyarete geldi," diye cevap verdi Bayan Wychwood. "Kendisi bir yetim ve Cheltenham'da teyzesiyle birlikte yaşıyor, teyzesi de onu çok sıkı bir inzivaya çekmiş. Henüz dışarı çıkmadı elbette. Ama ben kızların toplum içine atılmadan önce toplum içinde nasıl yaşayacaklarını öğrenmelerinin birinci derecede önemli olduğunu düşünüyorum ve umarım teyzesini, takdim edilmeden önce Bath'da kanatlarını denemesine izin vermesi için ikna etmişimdir."

Bayan Stinchcombe başını salladı. "Çok doğru, canım! Sizin de uygun bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, okuldan doğruca tona *sürülen* kızların aşırı utangaçlık nedeniyle şanslarını nasıl sık sık gözlemledim; bu da onların dillerinin tutulmasına ya da daha da kötüsü, yerindeyse, şık görünme çabası içinde hoşnutsuz bir şekilde küstahlaşmalarına neden oluyor! Çırağınızı biraz daha

Perşembe günü kızlarım için bir parti veriyorum: oldukça gayri resmi, söylememe gerek yok!"

Bayan Wychwood ona teşekkür etti ve daveti kabul etti. Kendisini tam da tahammül edilemez derecede sıkıcı bulduğu türden bir partiye mahkûm ettiğini düşünerek biraz da hayıflandı. Aklına, onu son derece rahatsız eden bir başka düşünce daha geldi: Bir duenna'ya dönüşmekte olduğu düşüncesi beynine üşüştü. Alçaltıcı bir düşünceydi bu, ama henüz otuz yaşına gelmediği ve hayranlarının sayısında bir azalma fark etmediği için, bunun kendisini ezmesine izin vermedi. Lucilla gözleri yıldızlar gibi parlayarak yanına geldiğinde ödülünü : "Oh, Bayan Wychwood, Corisande beni perşembe günü bir partiye davet etti! Gidebilir miyim? *Lütfen* gitmemem gerektiğini söylemeyin!"

Bayan Wychwood ciddiyetle, "Belki de, eğer *çok* iyiyseniz, bunu söylemeyeceğim," diye cevap verdi. "Aslında tam da şu anda Bayan Stinchcombe'un ikimize yaptığı nazık daveti kabul ettim."

Lucilla güldü ama hemen dönüp Bayan Stinchcombe'a teşekkür etti ve bunu o kadar güzel yaptı ki, Bayan Stinchcombe daha sonra Annis'e çocuğun tavırlarının güzel yüzüne uyduğunu söyledi.

Camden Place'e giden yol boyunca Lucilla vaat edilen ikramın sevinciyle coştı ve Bayan Corisande gibi çekici ve gerçekten sevimli biriyle tanıştığı için (sevgili Bayan Wychwood sayesinde!) büyük bir zevk duydu. Edith Stinchcombe da henüz okuldan kurtulmamış olmasına rağmen son derece sevimliydi; Bayan Stinchcombe'a gelince, Bayan Wychwood herhangi bir kız için daha hoşgörülü ya da daha mükemmel bir ebeveyn düşünebilir miydi? Kızlarının ifadesine göre, anne her zaman insanın ne hissettiğini tam olarak anlar ve asla kızmazdı! Clara Teyze'nin arkadaşlarına hiç benzemiyordu! Corisande'ın, Edith ya da erkek kardeşi ona eşlik ettiği sürece, Edith'in mürebbiyesi olmadan alışverişe gitmesine izin veriyordu! Bayan Frampton'ın, Lucilla'nın hayatının kendisi için tam bir yük haline gelmesinde teyzesine yardım etmiş olan kederli Bayan Cheeseburn'e hiç mi hiç benzemediğini! "Corisande, Bayan Frampton'ın çok iyi biri olduğunu ve Edith'le birlikte dışarı çıkmaktan *hoşlandıklarını* söylüyor! Corisande, Stall Sokağı', Milsom Sokağı'ndakinin yarı fiyatına retikül satın alınabilecek bir dükkân bildiğini ve eğer bir sakıncası yoksa beni oraya götüreceğini söyledi!"

Bayan Wychwood bu sırdaşıklara uygun bir şekilde karşılık verirken, Lucilla'nın kaldığı süre boyunca Corisande'ın Söyledikleri'ne yapılan göndermelerle sıkılmaya mahkûm olduğunu anladı.

Ertesi akşam Ninianus salona girerek, Lucilla'ya tuzaklarını getirdiğini ve onları uşağın sorumluluğuna verdiğini söyleyerek onları şaşırttı. Gözleri parlıyordu ve kesinlikle kavgacı görünüyordu; kendisine kötü davranıldığı duygusu içinde olduğu belliydi.

"Ah, Ninian!" Lucilla haykırdı. "Ne kadar naziksin! Onları bu kadar çabuk alacağımı hiç beklemiyordum! Ama onları bana kendin getirme zahmetine girmene hiç gerek yoktu!"

"Evet, vardı!" diye sertçe karşılık verdi.

"Hayır, hayır, Sarah onları eskort olmadan da getirebilirdi!"

"Olamaz, çünkü orada değil! Böyle bir tozun içine girdim! İsyan ve kargaşadan bahsediyorlar! Hepsi de senin öldürülmediğini ya da kaçırılmadığını biliyor olmalıyken annemin bile böyle bir olayın içine atılması, çünkü seninle gittiğimi bilmeleri beni şaşkına çevirdi!"

"Yani Sarah burada değil mi?" diye bağırdı Lucilla.

"Demek istediğim tam olarak bu. Teyzenle birbirlerine hançer çekmeye başladılar, çünkü teyzen çok öfkelenmişti, seni ihmal etmesinin kendi suçu olduğunu söyleyerek onu çok kızdırdı, daha bilmem neler yaptı, pası sildi süpürdü, eski yaraları değti, sonunda da kutularını toplayıp öfke nöbeti geçirerek çekip gitti!" Lucilla'nın odanın içinde zevkten kendinden geçerek dans ettiğini hoşnutsuzlukla izledi ve sert bir sesle ekledi "Bunun sevinilecek bir şey olduğunu düşünebilirsiniz, ama ben sevinmedim, size söyleyeyim!"

"İstiyorum, istiyorum!" Lucilla düzgün bir adım attı ve ellerini çırpı.

"Sarah'nın gelişinden ne kadar korktuğumu bir bilsen-!"

Bayan Wychwood bu noktada araya girerek Ninian'a yemek yiyip yemediğini sordu. Ninianus ona teşekkür etti ve evet, yolda yemek yemek için durduğunu, birkaç dakikadan fazla kalamayacağını, çünkü geç olduğunu ve Bath'da kalacak bir yer ayarlamadığını söyledi. "Bu konuda tavsiyenize ihtiyacım var, hanımefendi," diye açıkladı. "Mesele şu ki,

Bir sebepten diğetine, şu anda rüzgarın biraz gerisindeyim! Aslında çeyrek güne kadar! Harcırarım ödenir ödenmez tekrar üzengi üzerinde oldukça iyi olacağım, ancak ambarların altına girmek iyi olmaz, bu yüzden daha ucuz otellerden birine yerleşmek istiyorum ve muhtemelen beni uygun bir yere yönlendirebileceğinizi düşündüm!"

Lucilla odanın içinde dans etmeyi bıraktı ve şaşkınlıkla sordu: "Neden, Bath'da mı kalmak istiyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Ninian, dişlerini sıkarak, "Öyle! *Bu* onlara günlerini gösterecek!"

Lucilla bu biraz anlaşılmaz ifadenin aydınlatılmasını isteyemeden, çay tepsisiyle içeri giren Limbury ikinci ve daha da zamanında bir müdahalede bulundu. TartıKmaya ara verildi ve Ninianus iki fincan çay içip birkaç kurabiye yedikten sonra öfkesi yatıKtı ve hanımlara sevgi dolu akrabalarının elinden çektiğı sıkıntıları oldukça tutarlı bir biçimde anlatmaya baKladı. "İnanabiliyor musunuz?" diye sordu. "Her şey için beni suçladılar!"

"Ah, ne büyük haksızlık!" diye bağırdı Lucilla öfkeyle.

"Ben öyle düşünmeyi tercih ederim! Çünkü kaçmana nasıl engel olabilirdim, bilmek isterdim?"

"Yapamazsın. Kimse yapamazdı!" diye iddia etti. "Benimle geldiğin için sana minnettar olmalıydılar!"

"Ben de öyle düşünmüştüm!" dedi. "Dahası, seni evden kovduğı için suçlanacak biri varsa o da Them'dir, ben değil!"

"Onlara böyle mi söyledin?" diye sordu Lucilla hevesle.

"Hayır, *o zaman* değil, ama sonunda ben bir pelte haline geldiğimde yaptım! O zaman teyzenizin *secdesinin* sizin kapınız yerine benim kapıma dayandığını anladım! Bana ne demiş olabileceğini bilmiyorum, çünkü onu görmedim - Tanrı'ya şükür! kaçtığın ortaya çıkınca histeri krizine girdi, sonra da şiddetli kasılmalar, spazmlar ya da her ne diyorsa, geçirdi ve yatağı düştü, doktorumuz yanında, annem de onu yanık tüyler, uçucu tuzlar ve kokulu tuzlarla kendine getirmeye çalışıyordu; babam da Sarah'yı neredeyse evden kovuyordu, çünkü onun hâlâ Chartley'de olduğunu düşünmek bile teyzeni yeni spazmlara sokuyordu! "*Ne ıslak bir kaz!*" dedim ve babam

Baba! Kendimi suçlayacak çok şeyim olduğunu *söyledi!* Annem de seni tamamen yabancı birine bırakmış olmayı vicdanıyla nasıl bağdaştırabileceğini ve kendi çocuğunun bu kadar kalpsiz davranabileceğine asla inanamayacağını *söyledi!* Cordelia ve Lavinia bana sitem etmeye başladıklarında -ama buna çok geçmeden son verdim- kendimi kaybettim ve dedim ki Pekala, eğer onu *sizden* korumanın benim görevim olduğunu düşünüyorlarsa, hanımefendi, doğruca Bath'a döner ve orada kalırım! Ve korkarım ki *her* yerin Chartley'e tercih edileceğini *söyledim* ve siz *tamamen yabancı* olsanız bile evinizde kendi evimde sahip olduğumdan daha iyi karşılanacağım emindim!"

"*Aferin* Ninian!" diye haykırdı Lucilla coşkuyla onun kolunu tutup sıkarak. "Senin bu kadar cesur olduğunu hiç düşünmemiştim!"

Rengi attı ama şöyle dedi: "Yaptığının iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Babamla böyle konuşmamalıydım. Bunun için üzgünüm, ama söylediklerimde ciddiydim ve *o* da üzgün olana kadar geri dönmeyeceğim! Bir çukurda açlıktan ölsem bile!"

Bu anlatılanları ağzı açık dinleyen Bayan Farlow, "Ah, sakın böyle bir şey yapmayı aklından geçirme!" dedi. "Sevgili Bayan Wychwood için çok utanç verici olur, çünkü insanlar onun sizi kurtarması gerektiğini söyleyeceklerdir! Bath'da bir çukurda ölmenize izin verileceğini sanmıyorum, en azından ben böyle bir şey yapanı hiç duymadım, çünkü sokakları temiz ve düzenli tutma konusunda çok katılar ve yoksullara Yabancı Dostları Derneği'nde : bence çok mükemmel bir kurum, ama değerli anne babanızın, size ne kadar kızarlarsa kızsınlar, orada bir mahkum olmanızı isteyeceklerini sanmıyorum!"

Bu Lucilla'nın kıkırdamasına neden oldu, ama Bayan Wychwood yüz ifadesini koruyarak, "Çok doğru," dedi: "Çok doğru! Bunu yedekte bir silah olarak tutmalısın, Ninian, ancak baban seni tamamen kovmakla tehdit ederse kullanmak üzere. Bu arada sana Pelikan'da kalmanı öneririm. Walcot Sokağı'nda ve bana ücretlerinin çok makul olduğu söylendi. Modaya uygun bir otel değil, ama rahat olduğuna ve konuklarına iyi, sade bir sıradanlık sağladığına inanıyorum. Ve eğer sizin için *çok sade* olursa, her zaman burada yemek yiyebilirsiniz!" Gözlerinde gizli bir pırıltıyla ekledi: "Orada hiç yemek yemedim ama Dr. Johnson'ın uyuduğu odayı görmek için *elbette* ziyaret ettim!"

"Ah!" dedi Ninianus, ne yapacağını şaşırılmış halde. "Evet, tabii ki! Dr. Johnson! Kesinlikle öyle! Arkadaşınız mıydı, hanımefendi? Ya da akrabalarınızdan biri,

belki?"

Lucilla bir kahkaha attı. "Aptal! *ikiyüzlü bir adamdı* ve yıllar yıllar önce öldü, değil mi hanımefendi?"

Ninianus küçümseyici bir tavırla, "Ah, bir *yazar!*" dedi. "de, adını duymuştum ama ben kitapsever değilim, hanımefendi!"

"Ama sevgili Bay Elmore, sizin okulda onun Dictionary'sini kullanmış olmaları, değil mi?" dedi Bayan Farlow.

"Ah, bu o olmalı!" diye başını salladı Ninian. "Sanırım bu ismi bir kitabın arkasında görmüş olmalıyım, bu da onu tanıdığım fikrine kapılmamı açıklıyor!"

Bayan Wychwood, "Keşke tanıma diyebilseydiniz!" diye mırıldandı. "Boş ver, Ninian! Hepimiz kitapsever olamayız, değil mi?"

Ninian biraz da gereksiz bir şekilde, "Burs almaya hiç hevesim olmadığını söylemekten çekinmem," diye açıkladı. Bu ifadeye bir de yakışıklı bir binici ekledi ve gülümseyerek şöyle dedi "Ve size söz veriyorum hanımefendi, hiç kimse *sizin* kitapsever olduğunuzdan şüphelenmeyecek!"

Bu övgü karşısında şaşkına dönen Bayan Wychwood sarsılmış bir sesle: "Ne kadar nazıksın, Ninian, böyle söylemen!" dedi.

"Çok doğru," dedi Lucilla, kendi payını da ekleyerek. "Kimse onun kitapsever olduğunu düşünemez, ama müthiş okur, hatta yatak odasında bile kitap bulundurur!"

"Bana ihanet edecek kadar nasıl hain olabilirsin Lucilla?" diye sordu Bayan Wychwood trajik bir sesle.

"Sadece Ninian'a!" Lucilla ona endişeyle bakarak, "Sadece Ninian'a!" dedi. "Elbette bağkasına söylemeyi aklımdan bile geçirmem, ama o bu konuda tek kelime etmez, değil mi Ninian?"

"Hayır, asla!" diye cevap verdi hemen.

Bayan Wychwood kederli bir ifadeyle başını salladı. "Keşke kendimi senin gözünde küçük düşürmemiş olsaydım!"

Onu rahatlatmak için o kadar acele ettiler ki, bastırıldığı kahkahası kaçtı ve şöyle dedi: "Sizi saçma sapan bebekler! Bu kadar şaşırmış görünmeyin, yoksa beni yeni bir sürüklersiniz! Nedenini düşünemediğinizi biliyorum ve eğer ben

size anlatmaya kalksam, kafamdan uydurduğuma inanırsınız! Söyle bana Ninian, mektubumu Bayan Amber'e verdin mi?"

"Hayır, çünkü beni kabul edemeyecek kadar hastaydı, ama annem ona verdi." Tereddüt etti ve sonra küçümseyici bir sırıtışla şöyle dedi: "Size yazacak kadar iyi değildi ama annemden bir mesaj istedi!"

"Bana bir mesaj mı?" Bayan Wychwood kaşlarını hafifçe kaldırarak sordu.

"Şey, tam olarak değil!" diye yanıtladı. Sırıtışı genişledi ve bir kahkaha attı. "Aslında söylediği şey, Lucilla'dan ellerini yıkadığıydı!"

"Onu her kızdırdığımda bunu söylüyor!" dedi Lucilla tiksintiyle. "Ve asla bunu kastetmiyor! Emin olun, beni geri almaya gelecek ve bütün zevkim sona erecek!"

"Bunu yapacağını sanmıyorum!" dedi Ninian teselli edercesine. "Oldukça hamile . Dahası, annem ona hizmetçilerden birine eşyalarını toplayıp sana göndermesini söyleyip söylemeyeceğini sorduğunda, senin için yaptığı onca şeyden sonra bir yabancıyı ona tercih ettiysen, pişman olmayacağına ve seni geri almasını isteyeceğine güvendiğini, çünkü seni bir daha asla görmek istemediğini söyledi!"

Lucilla bunu düşündü, ama sonra başını sallayıp içini çekti: "Buna hiç önem vermiyorum, ama en azından hemen Bath'a gelmeyecekmiş gibi görünüyor. Histerik nöbetlerini atlatması her zaman *günlerini* alır!"

"Evet," diye kabul etti. "Ama belki de yatağına yatmadan önce yaptığı ilk şeyin Bay Carleton'a bir mektup göndermek olduğunu size söylemeliyim. Bire on ihtimalle mektubu dikkate almayacaktır ama yine de sizi bu konuda uyarmam gerektiğini düşünüyorum!"

Lucilla öfkeyle kızarak, "Ah, tam ona göre!" diye bağırdı. "Bayan Wychwood'a yazamayacak kadar hasta, ama amcama yazamayacak kadar değil! Aman Tanrım, hayır! Ve eğer buraya gelip beni geri dönmeye zorlamak istiyorsa, buna katlanamam ve katlanmayacağım!"

Bayan Wychwood, "Kendini zor duruma sokma!" diye öneride bulundu. "Eğer buraya böyle bir niyetle gelirse, benimle uğraşmak zorunda olduğunu göreceksin ve bu da hiç hoşuna gitmeyecek bir deneyim olacak!"

BÖLÜM 4

Ertesi sabah Bayan Wychwood seyisini, en sevdiği kısırağını Bath'a getirmesi talimatıyla Twynham Park'a gönderdi. Yanında Sir Geoffrey'e yazdığı bir mektup vardı; bu mektupta Bayan Wychwood kardeşine, kendisiyle birlikte kalan genç bir arkadaşı olduğunu ve onu çevredeki çeşitli ilgi çekici yerlere yapacağı binicilik gezileriyle eğlendirmek istediğini bildiriyordu.

Camden Place'de kendi işyerini ilk açtığında yanında iki eyer atı getirmiş, Bath'da da Twynham'da olduğu gibi binicilikle uğraşacağını sanmıştı. Bu yanlış düşünceden kurtulması çok uzun sürmemişti. Twynham'da hayatının günü, ister köye, ister babasının hastalığa yakalanan kiracılarından birine merhamet etmek için, isterse de civarda yaşayan bir arkadaşını ziyaret etmek için olsun, ata binmeye ; ama kısa sürede şehir hayatının -özellikle de Bath gibi, dik Arnavut kaldırımlı sokaklarında at trafiğinin nadir olduğu bir şehirde-taşradaki hayattan çok farklı olduğunu keşfetti. Bath'da ya yürünür ya da bir sandalyeye oturulurdu; ani bir dürtüyle ahıra gidilemez ve seyise ata binmesi söylenemezdi. Atın eve getirilmesi için bir zaman tayin etmek gerekirdi; seyisin de ona eşlik etmesi daha da gerekliydi. Bayan Wychwood bu durumu katlanılmaz buluyor ve şehir hayatının dezavantajlarından biri olduğunu açık yüreklilikle kabul ediyordu. Aynı zamanda (ama sadece kendi kendine) bekâr bir kız kurusu olmanın dezavantajlarından biri olduğunu da kabul ediyordu; ama Bath'da kendi çatısı altında, hiçbir kardeş vetosuna maruz kalmadan yaşamının avantajlarının dezavantajlarından daha ağır bastığına karar verdikten sonra, boş yere hayıflanmadı ve birkaç hafta içinde kısırağını Twynham Park'a geri gönderdi; orada Sir Geoffrey'nin şerefine, onunla kalmaya her geldiğinde kullanması için onu alıştırdı ve tımar etti. Araba atlarını Bath'da tutuyordu, bir de eski ve sevdiği bir dostu olduğu için satmaya kıyamadığı düzgün bir doru atı vardı.

Seale kısırağı Bath'a getirdi ama ona Sir Geoffrey eşlik ediyordu ve kız kardeşinin maceraperest bir gençle arkadaş olmayı aklına koymuş olmasından kuşkulanıyordu. Ne yazık ki, Camden Place'e vardığında evde sadece Bayan Farlow'u bulmuş ve ondan hangi koşullar altında

Annis, Lucilla'yla tanıştıktan sonra şüphelerinde haklı olduğuna ikna olmuştu. Bir saat sonra kız kardeşine, "Nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun?" diye sordu. "Senin bu kadar budala olabileceğini hiç düşünmemiştim! Lütfen, bu genç kadın hakkında ne biliyorsunuz? Söz veriyorum, Annis

."

"Tanrım, ne kadar da boş bir iş!" diye araya girdi Annis. "Zavallı Lucilla'yı kıskandığı her halinden belli olan Maria'yla konuştüğünü tahmin ediyorum! O bir Carleton: Annesi öldüğünden beri teyzelerinden biriyle yaşayan bir yetim; ve Bayan Amber'in sağlığı pek iyi olmadığı için Lucilla birkaç haftalığına benimle kalmaya geldi, normal çıkışının bir tür başlangıcı olarak. Ninian Elmore ona buraya kadar eşlik etti ve-

"Elmore? Elmore mu? Adını hiç duymadım!" dedi Sir Geoffrey.

"Büyük olasılıkla duymamışsınızdır: Oxford'dan geleli çok olmamış, küçük bir çocuk. Lord Iverley'nin oğlu ve varisi; sanırım siz de duymamışsınızdır, çünkü Chartley Place'de emekli olarak yaşadığını öğrendim. Hampshire'lı bir aile ve adını duymamış olsanız bile son derece saygın bir aile, emin olun!"

"Ah!" dedi Sir Geoffrey, biraz da ürkerek. Bu bilgiyi çiğneyerek kendini toparladı. "Hepsi çok iyi!" dedi. "Ama bu kızın bir Carleton *olduğunu* nereden biliyorsunuz? Eğer öyleyse, bu bağlantıyı daha çok sevdiğimden değil! Aileden tanıdığım tek kişi Oliver Carleton-"

"Lucilla'nın amcası," diye araya girdi Bayan Wychwood.

"Size şunu söyleyebilirim ki!" dedi Sir Geoffrey. "O lanet olası sevimsiz bir adam! Görgüsüz, hoşlanmadığı birine sırtını dönmekten çekinmeyen, doğumunun ve servetinin ona kendisi kadar iyi doğmuş adamlara kaba davranma hakkı verdiğini düşünen, kısacası kız kardeşime sunmayı asla hayal edemeyeceğim türden çirkin bir müşteri!"

"Onun bir çapkın olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Bayan Wychwood. "Annis!" diye bağırdı.

"Tanrı aşkına, Geoffrey-!" dedi sabırsızlıkla. "Ben bilgeliğimi yıllar önce kestim! Eğer onu bana sunmayı aklından bile geçirmiyorsan, başka ne demek istiyor olabilirsin?"

Ona ters ters baktı. "Bana hiç incelikli görünmüyorsun!" dedi huysuzca. "Zavallı annem böyle kadınsı olmayan bir nezaketle kendini ifade ettiğini duysa ne derdi, düşünmek bile istemiyorum!"

"O zaman bunu düşünme!" diye tavsiye etti. "Onun yerine babamın ne diyeceğini düşün! Gerçi bunun da seni ürperteceğini söyleyebilirim! Bu kadar geveze olmayı nereden öğrendin Geoffrey? Bay Oliver Carleton'a gelince, aranızda kalsın, sen ve Lucilla bana onunla tanışmak için güçlü bir istek uyandırdınız! Bana anlattığın kusurların biri hariç hepsinin onda olduğunu söyledi; sen de doğal olarak onun bilmediği bir tanesini ekledin. Tam bir canavar olmalı!"

"Küstahlık senin en büyük günahındı," dedi sertçe. "Bir kadına hiç yakışmadığını söylememe izin ver! Seni bir sürü uygunsuz saçmalığa sürüklüyor. Gerçekten de bir canavarla tanışmak için güçlü bir arzu!"

"Ama ben hiç canavar görmedim!" diye açıkladı. "Oh, pekala! Sanırım bu bir taklitten başka bir şey değil ve o da diğer erkeklere çok benziyor!"

"Onun hakkında seninle konuşmayı reddetmek zorundayım. Onunla karGılaGma ihtimalinin çok düGük olduğunu düGünüyorum, ama talihsiz bir Gans onu senin karGına çıkarırsa, onunla konuGmaman için seni uyarmazsam görevimi yapmamıG olurum, sevgili kardeGim! Şöhreti iyi yönetilen bir adam *değil* Ve eğer soygundan bahsedeceksek, senin *de* bir soygunun kurbanı olmadığını düşünmek için ne gibi bir sebebin var? Bu kızın sizin inandığınız gibi masum olduğu konusunda tatmin olmaktan çok uzak olduğumu sizden saklamaya çalışmıyorum. Maria Farlow'dan, yasal vasisinden kaçtığını ve genç bir adamla birlikte olduğunu biliyorum! Bu bir masuma yakışan bir davranış değil, hatta duyduğum en şok edici şey ve eğer sizin gözünüze girmeye çalışıyorsa bu beni hiç şaşırtmaz!"

"Biliyor musun Geoffrey, senin böyle saçma sapan konuGtuğunu duyan hiç kimse senin bir sıfırdan daha mantıklı olduğuna inanmaz! Nasıl olur da Maria'nın söylediklerine kulak asacak kadar aptal olabilirsin? En başından beri Lucilla'nın evimdeki yerini almak için entrikalar çevirdiğine ikna olmuş durumda, ama bu konuda için rahat olsun! Lucilla hatırı sayılır bir mirasçısıdır, cebi benden çok daha dolgundur! Yaşı ilerleyene kadar servetine servet katamayacak ama oldukça iyi bir geliri olduğunu düşünüyorum. Vasisi Bay Carleton, bu parayı Bayan Amber'a ödüyor;

Bayan Amber ona Lucilla'nın *iğne parası* dediği, ama daha az varlıklı bir kızın tüm giysilerinin masrafını karşılayacak bir harçlık aldığı için kendini şanslı sayacağı bir *para* veriyor. Bayan Amber çocuğun giydiği her kıyafetin parasını ödüyor ve aptal bir yaratık gibi görünse de, zevkinin kusursuz olduğunu kabul etmeliyim. Lucilla için aldığı herhangi bir şeyin fiyatını hesapladığından bile şüpheliyim. Bayan Carleton için ne senin poplinlerin ne de ucuz renkli muslinlerin var!" Birdenbire güldü. "Jurby bavulunu açtı ve Lucilla'nın gözündeki değerinin çok yükseldiğini söyleyebilirim! Bana kesinlikle saygılı bir sesle, Bayan'ın her şeyin en iyisine sahip olduğunu söyledi! Ninian'la kaçmasına gelince, öyle bir şey olmadı: Chartley Place'den kaçtı ve Ninian da gayet uygun bir şekilde ona eşlik etti. Teyzesi onu aptalca bir ziyaret için oraya götürmüştü ve Ninian'a ona bir teklif yapması ve onun da bunu kabul etmesi için büyük bir baskı yapıyordu. Görünüşe göre bu plan yıllar önce, sadık birer dost olan babaları arasında hazırlanmıştı. Ninianus babasının bu evliliğin gerçekleşmesi için bu kadar uğraşmasının tek nedeninin bu olduğuna inanıyor ama bence Lucilla'nın servetinin de bununla büyük bir ilgisi var. Anladığım kadarıyla babasından miras kalan mülk, Chartley'e Elmore'lar tarafından satın alınmasını son derece cazip kılacak kadar yakın. Yeterince anlaşılabilir, diyeceksiniz, ama bu çağda iki çocuğu -çünkü çocuktan biraz daha fazlasıdır!- kısa paltolar giydiklerinden beri kardeşken evlenmeye zorlamaktan daha ahmakça bir şey düşünebilir misiniz?"

Gözlerini dikmiş sessizlik içinde onu dinliyordu ve hemen cevap vermedi. Ancak bir iki dakika sonra, görkemli bir ses tonuyla, modern nesle tanınan ruhsatın savunucusu olmadığını söyledi. Bu temayı işleyerek şöyle dedi: "Bu tür konularda en iyi kararları ebeveynlerin vermesi gerektiğini düşünüyorum. Onlar, zorunlu olarak, çocuklarından daha iyi bilmelidirler-"

"Fiddle!" dedi Bayan Wychwood, bu tezi özet bir şekilde kapatarak. "Amabel'le evlenmeni babam mı ayarladı?" Onu rahatsız ettiğini anladı ve o güzel gülümsemesiyle ekledi: "Bunu çok nadir ve kalın bir şekilde deniyorsun, Geoffrey! Amabel'e aşık oldun ve daha babam onu görmeden ona evlenme teklif ettin! *Öyle değil mi?*"

Yüzü kızardı, kadının gözlerindeki meydan okumayı karşılamaya çalıştı, başını çevirdi ve mahcup bir sırıtışla cevap verdi: "Şey-evet! Ama," dedi bir kez daha toparlanarak, "babamın seçimimi onaylayacağını biliyordum ve onayladı da!"

Bayan Wychwood nazikçe, "Elbette onayladı!" dedi. "Ve eğer bunu onaylamasaydı, hiç kuşkusuz ağlayarak çeker gider ve onun onayladığı bir bayana teklifte bulunurdunuz!"

"Böyle bir Gey yapmamalıydım!" dedi öfkeyle. Annis'in gülen gözleriyle karşılaştı, bir an için öfkeden kudurdu ve sonra teslim oldu, aşırıya kaçan birinin sesiyle şöyle dedi: "Lanet olsun sana Annis! Benim durumum farklıydı!"

"Elbette öyleydi!" dedi elini okşayarak. "Aklı başında hiç kimse senin Amabel'le evlenmene en ufak bir itirazda bulunamazdı!"

Adam elini onun elinin altına sokarak sıcak bir şekilde kavradı ve konuşamayan bir adamın mahcubiyetiyle şöyle dedi "O, o fiyatını aştı, Annis, değil mi?"

Başını salladı, adamın alnına hafif bir öpücük bıraktı ve şöyle dedi: "Gerçekten de öyle! Şimdi, birazdan Lucilla'yı kendi gözlerinle göreceksin: Maria bu akşam onunla ve Ninian'la birlikte tiyatroya gidecek, bize de rahat bir yemek keyfi yapmak kalacak."

Ona göz kırptı. "Ne, genç adam da mı burada?"

"Evet, Pelikan'da kalıyor ama bizimle yemek yemek için burada olacak."

"Hiçbir şey anlamıyorum!" diye yakındı.

"Hayır, bu çok saçma bir durum," diye muzipçe onayladı. "İşin şakası şu ki, artık kimse onları nişanlanmaya ikna etmeye çalışmıyor, birlikte mükemmel bir uyum içinde yaşayıp gidiyorlar - tabii birkaç esinti dışında! Okul eşyaları!"

Sonra gece elbisesi giymek için yürüyüş kıyafetini değiştirmeye gitti ve döndüğünde Lucilla'yı da yanında getirdi. Lucilla çok güzel ve çok genç görünüyordu ve reverans yapıp o büyüleyici utangaç gülümsemesiyle nasılsınız dediğinde, Sir Geoffrey'nin onaylamayan ifadesi biraz gevşedi ve Ninian kendini gösterdiğinde Lucilla'ya hoşgörüyü bakıyor ve onunla konuşması için babacan bir tavırla onu yanına çekiyordu. Kız kardeşi buna hiç şaşırmadı, çünkü kendisi de çok titiz biriydi.

Davranışlarından iyi eğitilmiş ve iyi yetiştirilmiş oldukları anlaşılan kızları tercih etmeye her zaman eğilimliydi. Bağılangıçta Ninian'a biraz sert davrandı, ama Ninian'ın tavırları da çok iyiydi, öyle ki yemek masasından kalktıklarında Sir Geoffrey onun rahatsız edici derecede yüksek gömlek uçları ve yakasını gelale olarak bilinen tarzda düzenlemeye gibi yeni bağlayan züppelik belirtilerini affetmiş ve çocukta bir zarar olmadığına karar vermişti: Züppe takımını taklit etme arzusunu aşacağına şüphe yoktu ve büyüklerine gösterdiği hürmet onun da sıkı bir şekilde yetiştirildiğini gösteriyordu. Sir Geoffrey hem kendisinin hem de Lucilla'nın Annis'e sevgi dolu bir saygıyla davrandıklarını onaylayarak belirtti; ama tiyatro ekibi evden ayrıldığında Annis onun kaşlarının çatık olduğunu gördü. Birkaç dakika bekledikten sonra şöyle dedi: "Ee, Geoffrey? Beklediğin gibi telaşlı bir kız mı?"

Hemen cevap vermedi ve konuğuğunda da, eğik kaşlarının altından sert bir ifadeyle ona bakarak Göyle dedi "Dilerim başını belaya sokmamışsındır, Annis!"

"Neden, nasıl ?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yüce Tanrım, kafanızda yel değirmenleri mi var? Arkadaş olmayı seçtiğiniz bu çocuk, kenar mahalleden kaldırılmış bir yetim değil, seçkin bir ailenin ferdi, bana anlattıklarından anladığım kadarıyla hatırı sayılır bir servetin varisi ve sizin söylediğiniz kadar aptal olsa da ona her türlü ilgiyi, özeni ve lüksü gösteren bir teyze tarafından büyütülmüş! Sorarım size, bu durumda onun duyguları ne olmalı? Tüm niyet ve amaçlarınızla kızı kaçırdınız!"

"Oh, gammon, Geoffrey! Ben öyle bir şey yapmadım!"

"Carleton'ları buna inandırabilirsen inandır!" dedi suratsızca. "Onu yolda mahsur bulduğunuzda arabanıza aldığınız için sizi suçlayamazlar, ama onu teyzesine geri vermediğiniz için sizi suçlamalılar -benim gibi! Ona kötü muamele yapıldığına inanmak gibi bir mazeretiniz bile yoktu!"

Sarsılmıştı ama kendini savunmak için bir hamle yaptı. "Hayır, ama bana Bayan Amber'in kendisine nasıl bir baskı uyguladığını Bayan Amber'in değil, Iverley'lerin de!

Kalbimin derinliklerinde! Eğer Ninianus babasına Lucilla'yla evlenmek istemediğini söyleyecek kadar kararlı olsaydı, durum farklı olabilirdi, ama öyle görünüyor ki Iverley ailesinin hiçbir üyesi onu engellemeye cesaret edemiyor, çünkü hepsi de tutkuya kapılırsa kalp krizi geçireceğinden ve büyük olasılıkla bu yüzden öleceğinden korkuyor. Zorbalığın aşağılık bir şekli, değil mi? Ama Ninianus'un bunun böyle olduğunu anlamaya başladığını sanıyorum, çünkü Lucilla'yı bana emanet ederek Chartley'e döndüğünde bütün evi bir kargaşa içinde buldu, anlaşıldığı kadarıyla sevgi dolu ailesinden hiç kimse Lucilla'nın Lord Iverley'den kaçtığı gerçeğini gizlemek ya da Ninianus onun yanında olduğuna göre herhangi bir tehlikeyle karşılaşmasının son derece olanaksız olduğunu belirtmek için en küçük bir girişimde bulunmamıştı. Kendisini nadir görülen bir tutkuya kaptırdığını, ama bu tutkunun onu dize getirmesinden çok uzak olduğunu, kendisine en ufak bir zarar vermeden Ninian'ı güzel bir üslupla azarladığını anladım. Bunun üzerine Ninian sinirlendi, eşyalarını topladı ve Lucilla'yı 'tamamen yabancı' birinin entrikalarından korumak için Bath'a geri döndü! Ve onu suçladığımı söyleyemem! Zavallı çocuk! Lucilla'yla çok kötü zaman geçirmişti ve kendisini suçlamaların ve kötü sözlerin hedefi olarak bulmak onun için çok fazlaydı. Onu kendisiyle Chartley'e dönmeye ikna etmek için elinden geleni yapmıştı, ama onu zorla geri götürmek dışında bunu yapmanın bir yolu yoktu. Ve bunu yapabileceğini de sanmıyorum, çünkü kadın kesinlikle onunla diş diş mücadele ederdi ve biliyorsunuz, hiçbir şey onu yaratacağı türden bir kamu sahnesinden daha fazla isyan ettiremezdi!"

"Ama bu tahmin ettiğimden de kötü oldu!" diye haykırdı Sir Geoffrey, derinden sarsılmıştı. "Kendini Carleton'lara bulaştırmakla yetinmeyip genç Elmore ile ailesinin arasını da açtın! Bu yaptığın yanlış, Annis, çok yanlış! Evden ayrılmana izin verseydim acayip bir şey yapacağını tahmin edebilirdim! Elmore da öyle! Bu kadar terbiyeli bir delikanlının babasıyla tartışmak gibi bir münasebetsizlik yapabileceğini hiç düşünmemiştim!"

"Sevgili Geoffrey, sen bu işin dışındasın!" diye cevap verdi, oldukça eğlenerek. "Kimseye bulaşmadım ve Ninian'ın Lord Iverley'le olan kavgasıyla da hiçbir ilgim yok. Gerçekten de, ona bu kadar uysal bir evlat olmamasını tavsiye etmekten özenle kaçındım, her ne kadar bunu yapmaya şiddetle meyilli olsam da! Gerçeği söylemek gerekirse, sonunda solucanın döndüğünü anladığımda çok şaşırdım, çünkü birçok açıdan mükemmel bir genç adam olmasına rağmen

onu cesaretsiz buluyorum. Bu bölüm Iverley'nin ona hem saygı hem de sevgi duymasını sağladıysa buna şaşırmmamalıyım. En iyisi de Ninian'ı Lucilla'yı tamamen yabancı birine 'terk etmekle' suçladıktan sonra, şimdi onu korumak için geri döndüğü için onu yerden yere vuramıyor olması. Bayan Amber'a gelince, ona kibar bir mektup yazarak Lucilla'yla karşılaşmamın koşullarını açıkladım ve çocuğa birkaç hafta benimle kalması için izin vermesi için yalvardım. Ninian'a göre, uzun süren bir spazm ve histeri nöbeti geçiriyormuş ama mektubuma cevap verme şerefini henüz bana bahşetmemiş olsa da, Lucilla'nın sandıklarını Bath'a göndererek rızasını göstermiş."

Adam tatmin olmamıŒtı, ama Lucilla'nın aceleci davranışının yol açabileceği kötü sonuçları saymaya ve tartışmaya devam etti ta ki Lucilla çaresizlik içinde onu çocuklarından, özellikle de küçük Tom'un krup hastalığına yakalanma eğiliminden ve bununla baş etmenin en iyi yolunun ne olduğundan söz etmeye ikna edene kadar. Sevecen bir baba olduğu için, aklını kendisi için daha az önemli olan konulardan başka yöne çevirmek zor olmadı ve Lucilla ile Bayan Farlow içeri girdiklerinde hâlâ çocuklarından söz ediyordu. Lucilla izlediği oyundan dolayı kendinden geçmişti. Annis'e kendisine böylesine güzel bir Œey sunduğu için defalarca teşekkür etti ve ilk kez bir yetiŒkin tiyatrosuna gittiğini söyledi. "Babamın beni Astley's'e götürdüğü zamanı saymıyorum, çünkü sadece altı yaşındaydım ve onu ancak hatırlayabiliyorum. Ama bunu asla unutmayacağım! Bay Beckenham da oradaydı ve locamıza kadar geldi ve loca görevlisinin arada bize çay ve limonata getirmesini sağladı. Ne kadar da hoş bir adam, değil mi?"

Bayan Wychwood oldukça kuru bir sesle, "Aşırı derecede," dedi. "Bu arada, Ninian nerede?"

"Ah, bizi arabaya bindirdikten sonra Pelikan'a yürüyeceğini söyledi! Sanırım başı ağrıyordu, çünkü aptalca huysuzlaştı ve oyundan kadar zevk alıyor gibi görünmüyordu. Ama belki de tiyatronun sıcağından etkilenmiştir," diye ekledi yardımsever bir tavırla.

"Eminim öyleyse şaşılacak bir şey yoktur," dedi Bayan Farlow. "Ben de çok etkilenmiştim ama bir fincan çay beni hemen kendime getirdi. Çay kadar ferahlatıcı bir şey yok, değil mi? Bay Beckenham ne kadar da yardımsever! Ne kadar centilmen bir genç adam!"

Sir Geoffrey homurdanmakla gülmek arasında bir ses çıkardı ve kız kardeşiyle yalnız kalır kalmaz onu Harry Beckenham'ı Lucilla'nın peşinden koşmaya teşvik etmemesi konusunda ciddiyetle uyardı. "Senin şuradaki buradaki adamlarından biri daha!" dedi. "Bu adamdan hoşlanmıyorum, hiç de hoşlanmadım. Kardeşinden çok farklı!"

"Onu Lucilla'nın peşinden koşmaya kesinlikle teşvik etmeyeceğim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Ama bunu yapanların ilki o olmazsa çok şaşıırım!"

"Bu iş yüzünden kendinizi şeytana hesap verirken bulmamanızı tüm kalbimle diliyorum!"

"Oh, kendini huzursuz etme, Geoffrey! Sana söz veriyorum, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

"Hiçbir kadın kendi başının çaresine bakamaz," dedi olumlu bir ifadeyle. "Kendimi huzursuz etmememe gelince, beni huzursuz edenin siz olduğunuzu belirtmeliyim! Ama bu hep böyle oldu! Her zaman tekilliği sevdin ve bu kadar dik başlı, sıçrayan bir şekilde davranırken nasıl bir koca bulmayı umuyorsun, eminim bilmiyorum!"

Bu acı konuşma üzerine kendini yatağa attı. Ertesi sabah yola çıkıncaya kadar kız kardeşiyle bir daha yalnız kalmadı ve o zaman ciddi bir şekilde onun hakkında hiç de rahat olmadığını, hiç de rahat olmadığını söylemekle yetindi. Gülümsedi ve yanağına bir veda öpücüğü kondu, kapının eşiğinde durup onun arabasına binişini izledi, sonra da ondan kurtulduğu için şükran dolu bir i çekerek eve döndü.

Harry Beckenham'ın Lucilla'nın hayranlarından sadece ilki olacağı kehanetinin doğru olduğu kısa sürede anlaşıldı. O akşam Lucilla'yı Bayan Stinchcombe'un partisine götürdü ve çırağının çok başarılı olduğunu görmenin mutluluğunu yaşadı. Hiçbir ev sahibesinin konukları arasına genç ve cana yakın bir beyefendinin katılmasına itiraz etmeyeceğini bildiği için Ninian'ı da götürdü. Hem Lucilla hem de Ninianus çok eğlenmişlerdi ama Ninianus ilk başta böyle genç bir partinin kendisine yakışmadığını düşünerek biraz davranmıştı. Ama stnlk duygusu kısa sürede kayboldu ve daha gecenin yarısı dolmadan, dansın arasına serpiştirilen gülünç oyunların hepsine katılmaya başladı ve span-counters oynarken sergilediği beceriyle büyük alkış topladı.

Yaşlı Bayan Stinchcombe tarafından kendisine nerilen, Farley şatosu'na yapılacak bir at gezintisine katılma davetini büyük bir memnuniyetle kabul etti. Parti

Yarım düzine kadar gençten oluşacaktı ve oradaki eski şapeli inceledikten sonra bir öğle yemeğine katılmaları ve boş zamanlarında Bath'a geri dönmeleri önerildi. Bayan Stinchcombe bilgili bir tavırla, "Bath'a gelen her ziyaretçinin uğraması gereken bir yer, çünkü şapel ölümlülük ve antik çağlardan kalma kalıntıları nedeniyle çok ilginç!" dedi.

Bu ani bilgelik gösterisinin etkisi, yakın arkadaşı Bay Marmaduke Hilperton tarafından bozuldu ve çok kaba bir şekilde onu "tüm bu şeyleri" yerel rehber kitaptan almakla suçladı. Corisande'ın kitapsever olmadığı bilindiğinden, bu herkesi güldürdü ve Ninian'ı cesaretlendirerek kendisinin de eski eserlerden pek anlamadığını ama ata binmeyi çok istediğini itiraf etmesine neden oldu. Daha sonra Bay Hilperton'ı bir kenara çekerek Bath'daki ahırlardan hangisinin en iyisi olduğunu sordu; ama bu sırada grubun yanına gelen Bayan Wychwood araya girerek onu kendi atına bindirebileceğini söyledi. Adam saç diplerine kadar renklendi ve kekeledi: "*Teşekkür ederim* hanımefendi! Atınızı topallatmayacağıma ya da onu sırtı ağrıyarak getirmeyeceğime güvenebileceğinizi düşünüyorsanız! Size söz veriyorum, ona çok iyi bakacağım! Size çok minnettarım! Yani, ona sizin de ihtiyacınız olmayacak mı?"

"Hayır, yarın kızartacak başka balıklarım var ve eğer bu keşif gezisine katılacaksan bunu sakın bir kafayla yapabilirim," diye cevap verdi ona gülümseyerek. "Lucilla'ya bir zarar gelmemesini sağlayacaksın, değil mi?"

"Evet, elbette öyle yapacağım," diye cevap verdi hemen. "Ama onun için endişelenmenize gerek yok hanımefendi; o çok iyi bir atçıdır, size söz veriyorum!"

Ertesi sabah kafilayı uğurladığında, Bayan Wychwood ne Lucilla'nın ne de kısrağın adına hiçbir endişe duymasına gerek olmadığını hemen anladı. Lucilla'nın iyi bir oturuşu ve hafif elleri vardı ve kısrağın oynak hareketlerini kolayca kontrol edebiliyordu. Bay Hilperton'la genç Bay Forden'in onu eyere ilk oturtacak kişi olmak için birbirleriyle itişip kakışmalarına bakılırsa, ona eşlik edecek birileri de gibi görünüyordu. Bayan Wychwood onları izledi, hepsinin keyfi yerindeydi ve belli ki sınırsız bir eğlence gününü dört gözle bekliyorlardı -eğer Seale'i ve Bayan Stinchcombe'un yaşlı seyisini, kafilenin arkasından gelenleri kısıtlama olarak görmüyorlarsa, ki gençliğin verdiği yüksek ruh hali onları tehlikeli binicilik gösterileri yapmaya iterse, gerçekten de öyle olacaktı. Bayan Stinchcombe Annis'e Tuckenhay'in

Corisande'a göz kulak olacağına güvenebilirdi; Annis de kendi gençlik deneyimlerinden, Seale'in Lucilla'nın eyerdeki ustalığını yeni arkadaşlarına göstermesine neden olacak bir heyecan yaşarsa onunla başa çıkabilecek kapasitede olduğunu biliyordu.

Sabahı önce eski bir arkadaşına gecikmiş bir mektup yazarak, sonra da hizmetçisiyle geçirdi. Limbury yukarı çıkıp Bay Carleton'ın kendisini ve salonda beklediğini söylediğinde o da çamaşırları inceliyordu.

BÖLÜM 5

Beş dakika sonra Bayan Wychwood salona girdi, yolda durup yatak odasındaki uzun aynadaki yansımasına hızlı ve eleştirel bir gözle bakarak Lucilla'nın amcasına tam olarak doğru bir resim sunduğundan emin oldu. Gördüklerinden memnun kalmıştı. Yumuşak güvercin grisi ipek elbisesi, demi kuyruğu ve boğazındaki küçük dantel büzgüsüyle, önemli ve olgun yaştaki bir hanımefendiye tam olarak uyduğuna karar verdi; ama fark edemediği şey (çünkü bunu hiç düşünmemişti), elbisesinin hafif renginin güzelliğini artırdığıydı. Grinin orta yağı rengi olduğunu düşünüyordu ve bereketli altın rengi buklelerinin yağı geçmiş bir hanımefendiye ait olmadığı aklına gelseydi, hiç kuşkusuz gardırobunu karıştırıp üzerine takacak uygun bir başlık arardı. Gerçi bir kasket gözlerindeki ışıltıyı azaltamazdı ama bu da aklına gelmemişti çünkü kendi güzelliğine olan aşinalığı onu küçümsemesine neden olmuştu. Esmer olmayı tercih ederdi ve altın sarısı güzelliğinin biraz gösterişli olduğunu düşünmeye meyilliydi.

Salona girdiğinde eşikte bir an durdu ve ziyaretçisini inceledi.

Koyu renk saçlı, esmer tenli, güçlü yapılı bir adam şöminenin önünde duruyordu. Kaşları düz ve oldukça kalındı ve kaşlarının altında bir çift sert gri göz, şaşkınlık ve onaylamama karışımı bir ifadeyle Bayan Wychwood'a bakıyordu. Bayan Wychwood'un öfkelenmesi üzerine, sanki onu daha kesin bir şekilde değerlendirmek istermiş gibi elindeki sınav bardağını kaldırdı.

Kendi kaşları kalktı; ilerledi ve ürpertici bir : "Bay Carleton, sanırım?" dedi. Bardağını başını salladı ve sertçe cevap verdi: "Evet. Siz Bayan Wychwood musunuz?"

Kadın onu utandıracak bir tavırla başını eğdi. "Aman Tanrım!" dedi.

Bu o kadar beklenmedikti ki, istem dışı bir kahkaha attı. Bunu çabucak bastırdı ve elini uzatıp sakinleştirici bir ses tonuyla şöyle diyerek onun yüzünü ekşitmek için bir girişimde daha bulundu: "? Elbette yeğeninizi görmek istiyorsunuz. Bu sabah evde olmadığı için üzgünüm."

"Hayır, onu görmek istemiyorum, ama buna mecbur kalacağımı sanıyorum," diye cevap verdi, kısaca elini sıkarak. "Sizi görmeye geldim, Bayan Wychwood - eğer siz Bayan Wychwood iseniz?"

Bu durum karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Kesinlikle öyleyim Bayan Wychwood. Bundan neden şüphe duyduğunuzu sorarsam beni bağışlayın."

Ve eğer bu senin kabalığın için özür dilemeni sağlamazsa, hiçbir şey sağlamaz! diye düşündü, umutla bekliyordu.

"Çünkü çok gençsiniz tabii ki!" diye cevap verdi, onu hayal kırıklığına uğratarak. "Buraya yaşlı bir kadınla ya da en azından makul yaşta biriyle tanışmayı umarak geldim!"

"Sizi temin ederim ki efendim, kendimi *yaşlı olarak* görmesem de oldukça makul bir yaştayım!"

"Saçmalık!" dedi. "Sen sadece bir çocuksun!"

"Kuşkusuz bu iltifat için minnettar olmalıyım - her ne kadar uygunsuz bir şekilde ifade edilmiş olsa da!"

"Sana iltifat etmiyordum."

"Ah, hayır! Ne kadar ! Şimdi beni bu kadar zorladığınıza göre, ağabeyimin bana nezaketsizliğinizle ünlü olduğunuzu söylediğini !"

"Öyle mi? Kardeşin kim?"

"Sör Geoffrey Wychwood," diye sertçe cevap verdi.

Hafızasını zorlayarak kaşlarını çatı. Birkaç dakika sonra şöyle dedi: "Ah evet! Sanırım onunla tanışmıştım. Wiltshire'da mülkleri var, değil mi? Bu evin de sahibi mi?"

"Hayır, o benim! Gerçi bu seni ne ilgilendirir-"

"Burada yalnız yaşadığınızı mı söylüyorsunuz?" diye araya girdi. "Eğer ağabeyiniz düşündüğüm gibi bir adamsa, buna izin vereceğini sanmazdım!"

"Eğer ben 'sadece bir çocuk' olsaydım şüphesiz bunu yapmazdı," diye karşılık verdi. "Ama ne tesadüftür ki yıllardır kendi kendimin metresiyim!"

Alaycı bir gülümsemenin parıltısı gözlerindeki çatık kaşları yok etti. "Oh, bu çok fazla kahverengi oluyor!" diye itiraz etti. "Kaç yıl oldu hanımefendi? En fazla beş yıl!"

"Yanılıyorsunuz Bay Carleton! Ben dokuz ve yirmi yaşlarındayım!"

Kadehini tekrar kaldırdı ve ona eleştirel bir gözle bakarak şöyle dedi: "Evet, belli ki yanılmışım, bunun suçlusu da genç görünüşünüz. Yüzünüz bir kıza ait, ama kendinden emin tavrınızın piyadelikle hiçbir ilgisi yok. Bununla birlikte, dokuz yirmi yaşında olmanızın sizi yeğenim için uygun bir vasi yapmadığını söylememe izin vereceksiniz."

"Yine yanılıyorsunuz Bay Carleton! Ben ne Lucilla'nın vasisiyim, ne de Bayan Amber'in yerine geçmek gibi bir hevesim var. Sözlerinizden, buraya Chartley Place'den geldiğiniz sonucunu çıkarıyorum, orada duyduğunuzdan hiç kuşum yok-"

"İşte burada yanılıyorsunuz Bayan Wychwood! Beni Chartley Place'e ne götürebilir ki? Londra'dan geldim ve çok da uygunsuz bir yerd!" Adamın delici bakışları kadının yüzünü taradı; şöyle dedi: "Oh! Hançer mi çekiyoruz? Seni kızdıracak ne söyledim?"

"Kullandığınız bu tür bir dili dinlemeye alışık değilim efendim!" diye cevap verdi soğuk bir şekilde.

"Oh, hepsi *bu* mu? Binlerce kez özür dilerim, hanımefendi! Ama kardeşiniz sizi uyardı, değil mi?"

"Evet, ayrıca dokunulmaya değmeyeceğini düşündüğün insanların üzerine hoyratça gitmekten de çekinmiyorsun!" diye parladı.

Şaşırmış görünüyordu. "Oh, hayır! Sadece beni sıkan insanlar üzerinde! Sana kaba davranmaya çalıştığımı mı düşündün? Öyle bir şey yapmadım. Beni sinirlendiriyorsun ama canımı sıkmıyorsun."

"Size çok minnettarım!" dedi ironik bir minnettarlıkla. "Zihnimi büyük bir yükten kurtardınız! Belki de sizi sinirlendirmek için ne yaptığımı düğündüğünüzü açıklayarak iyiliğinize iyilik katarsınız? İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı! Bath'a Lucilla'yla dost olduğum için bana teşekkür etmeye geldiğinizi sanıyordum; kesinlikle böyle bir şey yaptığım için bana kızmaya değil!"

"Bu Hollandalıları yenmezse!" diye söylendi. "Size ne için teşekkür etmeliyim hanımefendi? Yeğenimin adından söz ettirmesine yardım ve yataklık ettiğiniz için mi? Beni bu işin içine sürüklediğin için mi? İçin-"

"Ben yapmadım!" diye öfkeyle söze girdi. "Chartley'den kaçmasından doğabilecek skandalı önlemek için elimden geleni yaptım; ve seni bu işe bulaştırmaya gelince, sana söyleyeyim, hiçbir şey benim niyetimden, hatta isteğimden daha uzak değildi!"

"O aptal Clara Amber'in Lucilla üzerindeki otoritemi kullanmamı talep eden bir mektup yazacağını mutlaka biliyor olmalıydın!"

"Evet, Ninian Elmore bize öyle yaptığını söyledi," diye kabul etti sahte bir sevecenlikle. "Ama Lucilla'nın sizin hakkınızda söylediği hiçbir şey, ona karşı bir düşkünlüğünüz olduğunu ya da onunla en küçük bir ilginiz olduğunu düşünmeme yol açmadığı için, sizden bir ziyaret beklemiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, efendim, adınız bana söylendiğinde ilk hissettiğim hoş bir şaşkınlık oldu. Ama bu, sizinle tanışmak gibi kuşkulu bir zevki tatmadan önceydi!"

Bu açık sözlü konuşmanın etkisi hiç de istediği gibi olmamıştı, çünkü adam buna hemen kızmak yerine güldü ve takdirle göyle dedi "Bu beni çok etkiledi, değil mi?"

"İçtenlikle öyle umuyorum!"

"Oh, öyle! Ama bu benimle tamir edilecek bir körük değil! Sizi uyarıyorum, yine geleceğim. Şimdi benimle tartışmak yerine, belki sen de bana Lucilla'yı neden teyzesine geri vermeyip burada tuttuğunu ve onu bu hoyratça itaatsizliğe teşvik ettiğini açıklama nezaketini gösterirsin?"

Sir Geoffrey'nin ona söylediklerinin bu rahatsız edici yankısı yanaklarının hafifçe kızarmasına neden oldu. Ona hemen cevap vermedi, ama başını kaldırıp adamın gözlerindeki meydan okumayı ve dudaklarındaki alaycı kıvrımı görünce, açık yüreklilikle şöyle dedi: "Kardeşim bana bu soruyu zaten sordu. Mesela

Siz, o benim hareketimi onaylamıyor. İkiniz de haklı olabilirsiniz, ama ben onun görüşlerini de sizinkiler kadar önemsemiyorum. Lucilla'yı benimle kalması için davet ettiğimde, yapılacak en doğru şey olduğuna inandığım ve hâlâ inandığım şeyi yaptım."

"Fudge!" dedi kabaca. "Tek mazeretin, teyzesinin elinde kötü muamele gördüğünü düşünerek kandırılmış olabilirdi ve eğer sana söylediği buysa, vicdansız küçük bir yalancı olmalı! Clara Amber onu himayesine aldığından beri onu sevip okşuyor!"

"Hayır, bana böyle bir şey söylemedi, ama söyledikleri ona yürekten acımama neden oldu. Ne kadar az olduğunu düşünseniz de Bay Carleton, kötü muameleden daha kötü bir zorbalık vardır. Gözyaşlarının, buharların, şefkat ve minnet duygularına hitap etmenin zorbalığı! Bayan Amber bu zorbalığı sonuna kadar kullanmış görünüyor! Karakteri daha zayıf bir kız buna boyun eğebilirdi, ama Lucilla zayıf biri değil ve kaçması ne kadar akılsızca olursa olsun, bunu yapacak ruha sahip olduğu için ona saygı duymaktan başka bir şey yapamam!"

Biraz da küçümseyerek şöyle dedi: "Ruh halini göstermek için gereksiz yere dramatik bir yol. Bayan Amber'i yeterince iyi tanıyorum, Lucilla onu tahrik etmeseydi gözyaşlarına boğulmayacağını biliyorum. Bu bıktırıcı kızın teyzesinin iyi niyetini bir kez daha zorladığı sonucuna varıyorum. Bayan Amber onun huysuzluğundan bana sık sık yakınırdı, ama aşırı hoşgörüsüyle yetiştirilmiş bir kızıdan başka ne bekleyebilirdi ki? Başından beri nasıl olacağını tahmin etmiştim."

Bayan Wychwood öfkeyle, "O halde, *evlatlığınızı* ona teslim etmenize hayret ediyorum!" diye bağırdı. "Onun iyiliğini biraz olsun düğünmüş olsaydınız-" Öfkesinin kendisini uygunsuz bir davranışa sürüklemesine izin verdiğinin farkında olarak durdu ve Göyle dedi: "Özür dilerim! Elbette ne sizin ne de Bayan Amber'in davranışlarını kınamaya hakkım yok!"

"Hayır," dedi.

Kızın gözleri şaşkınlıkla onunkilere kaydı, gözlerinde ürkmüş bir soru vardı, çünkü bu tavizsiz tek cümle onu oldukça şaşırtmıştı.

"Buna hiç hakkım yok," diyerek kendini açıkladı.

Tehlikeli bir an için kendini kaybetmenin eşiğine geldi, ama her zamanki absürd duygusu imdadına yetişti ve onunla hesaplaşma dürtüsüne boyun eğmek yerine ani bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Ben senden özür dilemişken bana böyle bir hakarete bulunman ne kadar yakışıksız!"

"Tek yaptığım sana hak vermekken beni sana haksızlık etmekle suçlaman ne büyük haksızlık!" diye karşılık verdi.

"Umarım birbirimizi daha fazla görmeyiz, Bay Carleton!" dedi Bayan Wychwood güçlü bir duyguyla. Size hayatınız boyunca sahip olduğunuz en iyi süslemeyi vermek için içimde neredeyse aşırı bir istek uyandırıyorsunuz!"

Kadının kahkahası adamın gözlerine yansıdı. "Hayır, bunu yapmakla çok akılsızca davranmış olursunuz!" dedi. "Benim nezaketsizliğimle ünlü olduğumu hatırlayın! Ben terbiyesiz bir adam, siz de terbiyeli bir kadın olduğunuza göre, böyle bir karGılaGmadan daha kötü bir sonuçla çıkmanız kaçınılmazdır."

"Buna inanabilirim! Yine de efendim, o talihsiz çocuğa karşı yükümlölüklerinizi anlamanız için elimden geleni yapmaya kararlıyım. Henüz çocukken onu Bayan Amber'e bırakmanızın bir mazereti olabilir, ama artık çocuk değil ve
_"

"Sizi düzeltmeme izin verin hanımefendi!" diye araya girdi. "Tek vasiliğime bırakılsaydı, onu Bayan Amber'e vermem gerekirdi kuşkusuz, ama öyle oldu ki, bu konuda başka seçeneğim yoktu! Ağabeyim Amber'ı vasiliği benimle paylaşması için atadı; ve karısının dileği, ölümü halinde Lucilla'nın sorumluluğunun kız kardeşinde olmasıydı!"

"Anlıyorum," dedi bunu sindirerek. "Ama Lucilla'nın geleceği üzerindeki yetkinizi de devrettiniz mi? Onun tatsız bir evliliğe zorlandığını görmeye razı mıydınız?"

"Hayır, elbette değil!" diye cevap verdi sinirli bir şekilde. "Ama evlilik söz konusu olmadığına göre-"

"Ama öyle!" diye haykırdı, oldukça şaşırmıştı. "Chartley'den bu yüzden kaçtı! Neyin amaçlandığını biliyor olmalıydınız? Sizin de bu anlaşmanın bir parçası olduğunuzu sanmıştım!"

Çatık kaşlarının altından ona baktı. "Ne anlaşması?" diye sordu.

"Aman Tanrım!" dedi. "O zaman sana hiç söylemedi! Oh, ne kadar da ilkesizmiş! Lucilla'yı yanımda tutmakla doğru şeyi yaptığıma her zamankinden daha çok ikna oldum!"

"Sizin için çok sevindirici, hanımefendi! Lütfen neden bahsettiğinizi söyleyerek *beni* memnun edin!"

"Sana söylemek için her türlü niyetim var, bu yüzden burnumu ısırmana gerek yok!" diye tersledi. "Tanrı aşkına, otur! Neden böyle saçma sapan bir şekilde durduğumuzu anlayamıyorum!"

"Oh, yapamaz mısın? Siz beni davet etmeden önce oturmamı mı bekliyordunuz? Beni köhne bir adam olarak görüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, tanımıyorum! Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

dedi. "Nezaketsizliğimle ünlü olmam dışında."

Gülmek zorunda kaldı ve otururken, ilgi çekici bir dürüstlikle şöyle dedi: "Korkarım kaba davranan ben oldum. Lütfen, oturmaz mısınız, Bay Carleton?"

"Teşekkür ederim!" diye kibarca karşılık verdi ve onunkinin karşısında bir sandalye seçti. "Şimdi bana Lucilla hakkındaki bu saçmalığın ne anlama geldiğini söyleme nezaketini gösterir misiniz?"

"Bu saçmalık değil - gerçi böyle düşündüğü için herkes affedilebilir! Bayan Amber'in onu Chartley Place'e neden götürdüğünü bilmediğinizi tahmin ediyorum."

"Chartley'den yazdığı lekeli ve heyecanlı mektubu alana kadar onu oraya götürdüğünü bilmiyordum. Nedenine gelince, bunu açıkladığını sanmıyorum. Bana son derece doğal bir şeymiş gibi geldi: Lucilla'nın kendi evi de bu civardaydı ve annesinin ölümüne kadar kendi evi kadar Iverley'nin evinin de bir parçasıydı ve şüphesiz onun çocuklarıyla -özellikle , hatırladığım kadarıyla, yaşça kendisine en yakın olan Iverley'nin oğluyla- dostluk kurmuştu."

"Iverley'lerle aralarında yaptıkları planı sana anlatmadığından emin misin?" diye sordu kuşkuyla.

"Hayır," diye cevap verdi. "Yazmadığından *emin* değilim ama mektubunun ilk sayfasından fazlasını çözemedim, onu da güçlükle çözebildim,

Gözyaşlarıyla kirlettiğinden beri! İkinci sayfa beni şaşırttı, çünkü sadece onun üzerinde ağlamakla kalmadı, aynı zamanda satırlarını çaprazladı ve tekrar çaprazladı - şüphesiz beni ekstra masraftan kurtarmak için sevimli bir niyetle."

Onu dinlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama onun kayıtsızlığı karşısında şoke olmasına rağmen eğlenmekten de kendini alamıyordu. "Ne kadar sıra dışı bir adamsınız! "Ne kadar sıra dışı bir adamsınız, Bay Carleton! Evlatlığınızın teyzesinden son derece heyecanlı bir şekilde yazılmış bir mektup aldınız ve eminim ki ne o ikinci sayfayı çözmek için gerçek bir çaba gösterdiniz, ne de - eğer lekeler sizi gerçekten şaşırttıysa- Chartley' gidip tam olarak ne olduğunu öğrenmeye çalıştınız!"

"Evet, baKlangıçta önümde o korkunç zorunluluk varmıK gibi görünüyordu," diye onayladı. "Neyse ki ertesi gün Iverley'den kısa ve okunaklı bir mektup geldi. Lucilla'nın Bath'da olduğunu, teyzesinin perişan bir halde olduğunu ve eğer kızımı, kendisine Bayan Wychwood adını takan, kurnaz bir kadının pençesinden kurtarmak istiyorsam, hemen Bath'a gitmem gerektiğini bildiriyordu."

"Eh, bu da yetmezmiş gibi!" dedi öfkeyle. "Kendime Bayan Wychwood diyorum, gerçekten! Lucilla üzerinde ne gibi *emellerim* olabilir ki?"

"Bunu açıklamadı."

"Lucilla'nın benimle kaldığını biliyorsa, Ninian Chartley'e döndükten sonra size yazmış olmalı, çünkü başka türlü Lucilla'nın nereye ya da benim adımın ne olduğunu bilemezdi! Evet, Ninian, Bayan Amber'e yazdığım mektubu verdikten, Lucilla'yla karşılaşmamın koşullarını bildirdikten ve çocuğun birkaç hafta benimle kalmasına izin vermesi için yalvardıktan sonra! Beni tasarımcı bir kadın olarak gördüyse, Lucilla'nın sandıklarını neden ona gönderdiğini bilmek isterdim! Ne kadar zalim biri olmalı! Ama Iverley'e gelince! Benim hakkımda böyle zararlı şeyler yazmaya nasıl cüret etti? Eğer Ninian'la böyle konuştuysa, Ninian'ın ona çıkışmasına hiç şaşırmadım!"

"Konuşmanız, hanımefendi, Clara Amber'in mektubuna çok benziyor!" dedi sert bir sesle. "İkisi de anlaşılmaz! Ninian'ın bu saçmalıklarla ne ilgisi var?"

"Her şeyle onun ilgisi var! Bayan Amber ve Iverley'ler onu Lucilla ile evlendirmeye kararlılar! *Bu yüzden kaçtı!*"

"Onu Lucilla'yla evlendirmek mi?" diye tekrardı. "Ne saçmalık! Bana çocuğun ona aşık olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Buna inanmıyorum!"

"Hayır, size bunu söylemeye çalışmıyorum! O da en az onun kadar bu eĞleĞmeyi istiyor ama Iverley'nin ailesini her isteğine boyun eğmeleri için korkuttuğu kalp krizlerinden birine yol açmaktan korktuğu için bunu babasına söylemeye cesaret edemiyor! Chartley'deki durumun ne olduğu hakkında en ufak bir fikre sahip olduğunuzu sanmıyorum!"

"Büyük ihtimalle hayır. Baldızımın ölümünden beri evi ziyaret etmedim. Iverley ve ben birlikte iş yapmıyoruz ve hiç yapmadık."

"O zaman anlatırım!" diye söz verdi Bayan Wychwood ve hemen Lucilla'yı apar topar kaçmaya iten koşulların ayrıntılı bir açıklamasına girişti.

Onu sessizce dinledi, ama yüzündeki ifade cesaret kırıcıydı ve anlattıklarının sonuna geldiğinde ne sempati ne de anlayış göstermekten o kadar uzaktı ki, öfkeli bir sesle "Oh, Tanrı aşkına, hanımefendi! Beni bu Cheltenham trajedisinden daha fazla kurtarın! Bir pire sıçrayışında halledilebilecek bir şey için ne kadar da tepiniyoruz!"

"Bay Carleton," dedi öfkesini dizginleyerek, "bir erkek olarak Lucilla'nın içinde bulunduğu ikilemi anlayamadığınız için suçlanamayacağınız farkındayım; ama sizi temin ederim ki, okuldan yeni çıkmış bir kıza, tek kurtuluşun kaçmak olduğu bir tuzağa düşmüş gibi görünmüş olmalı! Ninianus babasına Lucilla'ya bir teklifte bulunmaya niyeti olmadığını söyleyecek kadar kararlı olsaydı, her şey sona ererdi. Ne yazık ki, babasına olan sevgisi ve Iverley'nin taleplerine karşı koymanın onu öldürmekle eşdeğer olduğuna dair - annesi tarafından kafasına sokulduğundan hiç kuşum yok- inancı, sahip olabileceği her türlü kararlılığın üstesinden geldi. Öğrenebildiğim kadarıyla, aklındaki tek fikir Lucilla'yla nişanlanmak ve sonraki evliliği engellemek için takdir-i ilahiye güvenmekti! Bu maceradan ortaya çıkan tek iyi şey, Ninian'ın Chartley'e döndüğünde, düşkün babasının en ufak bir hastalığa yakalanmadan kendini nadir görülen bir tutkuya kaptırdığını görmesi oldu.

Iverley'nin zayıf kalbi, ev halkına karşı kullandığı bir silahtan başka bir şey değildi."

Bay Carleton sert bir sesle, "Ninian'a ya da başka bir genç yavruya karşı hiçbir ilgim yok!" dedi. "Sizin güvencenizle kabul ediyorum! -Lucilla'nın üzerindeki baskıya dayanmak çok zordu. Kabul etmediğim şey, hanımefendi, onun tek çaresinin kaçmak olduğu! O küçük şeytan neden *bana* yazmadı?"

Bu soru karşısında adeta nefesi kesildi ve soğukkanlılıkla cevap verebilmek için sesine yeterince hakim olabilmesi için tam bir dakika geçti. "Sanırım, efendim, daha önce destek için size yazarken yaşadığı deneyimler, yardım için size başvurduğunda teyzesinin en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapması gerektiğinden başka bir yanıt alacağını düşünmesine yol açmadı," dedi.

Kadın, sonunda onu rahatsız etmeyi başardığını memnuniyetle fark etti. Yüzü kızardı ve için için yanan bir kızgınlıkla konuştu: "Lucilla'dan aldığım tek *başvuru* benim alanımın tamamen dışındaki konularla ilgili olduğu için-"

"Kendine ait bir at için bile mi?" diye araya girdi hızla. "Bu da mı sizin alanınızın dışında, Bay Carleton?"

Kaşları çatıldı. "Benden bir tane istedi mi? Bunu hiç ."

Şimdi şaşırma sırası ondaydı, çünkü kendi atına sahip olmasına izin verilmemesinin Lucilla'nın ona yönelttiği suçlamalardan biri mi, yoksa Bayan Amber'in amcasına karşı çıkmaya değer bulmadığı yasaklarından biri mi olduğunu hatırlayamıyordu. Neyse ki ne geri adım atmak ne de kaçamak cevaplar vermek zorunda kalmıştı, çünkü Lucilla cevap beklemeden şöyle dedi "Eğer yaptıysa, kendi ahırını kurmasına izin vermeyi reddettiğimi söyleyebilirim. Bir kasabada at ve seysis beslemekten daha aptalca bir düğünce düğünemiyorum; ikisinin de kafasını yiyeceğinden hiç kuşkum yok!"

Bu gerçeği kendisi de öğrendikten sonra inkâr için soruyu ihtiyatla geçiştirdi ve ilk suçlamasına geri dönerek şöyle dedi "Ama Lucilla'nın size yönelttiği her isteği Bayan Amber'in kararına havale etme âdetiniz olduğuna inanmakta haklı değil miyim?"

"Evet, tabii ki öylesin," diye yanıtladı sabırsızca. "Ben kız öğrencilerin yetiştirilmesi hakkında ne bilirim ki?"

"Vcdanını rahatlatmak için ne sefil bir teklif!" dedi.

"Vcdanımın sopaya ihtiyacı yok, hanımefendi!" dedi sertçe. "Lucilla'nın yasal vasisi olabilirim, ama onun yetiştirilmesiyle ilgili inceliklerle ilgilenmem benden asla beklenmedi! Bana teklif edilseydi böyle bir görevi reddetmekte hiç tereddüt etmezdim. Piyade olmaya hiç niyetim yok!"

"Kardeşinin tek çocuğu için bile mi?" diye sordu. "*Hiç* mi hissetmiyorsun ona karşı sevgi mi?"

"Hayır, yok," diye yanıtladı. "Nasıl tanıyabilirim ki? Onu çok az tanıyorum. Ağabeyimin çocuğu olduğu için duygusal davranmamı beklemek boşuna: Onun hakkında da Lucilla hakkında bildiklerim kadar az şey biliyordum ve bildiklerimden de pek hoşlanmıyordum. Onda bir kötülük olduğunu söylemek istemiyorum: Hiç kuçkusuz çok iyi yanları da vardı, ama sağduyudan yoksundu ve benim zevkime göre fazla duyarlıydı. Onu çok sıkıcı buldum."

"Ben de kardeçimi sıkıcı buluyorum," dedi içtenlikle, "ama ne kadar birbirimize sürtünsek de aramızda bir sevgi bağı var. Bunun kardeşler arasında her zaman var olması gerektiğini düşünmüştüm."

"Muhtemelen onu benim kardeşimi tanıdığımndan daha iyi tanıyorsunuz. Aramızda sadece üç yıl vardı, ama bu yetişkinler arasında bir hiç olsa da, okul çocukları arasında büyük bir uçurum oluşturur. Harrow'dayken genç Elmore'la yakın ve bana kalırsa oldukça duygusal bir dostluk kurmuştu. İkisi de asker delisiydi ve Harrow'dan ayrıldıklarında aynı alaya katıldılar. O zamandan beri onu sadece ara sıra görüyordum. O da küçük, güzel bir kızla evlenmişti: kız kardeşi kadar aptal değildi, ama zekâdan çok saçı vardı ve ağzı benim midemin kaldıramayacağı türden papağanlarla doluydu. Chartley Malikânesi'ni satın aldığında Elmore'la aralarındaki dostluğun her zamanki gibi güçlü olduğunu elbette biliyordum ve sanırım böyle bir çiftin, Elmore'un varisini Charles'ın kızıyla evlendirerek daha yakın bir ilişki kurmak için bir plan yapacaklarını tahmin etmeliydim. Gerçi Elmore'un -ya da o zamanlar olduğu gibi Iverley'nin- Charles'ın ölümünden sonra neden bu değerli planda ısrar ettiğini anlayamıyorum! Tabii Lucilla'nın mülkünün kendi mülkünü tamamlayacak bir şey olduğunu düşünmüyorsa?"

"Ben de bundan şüpheleniyorum," diye başını salladı Bayan Wychwood, "ama Ninian'ın böyle bir şey olmadığını söylediğini size söylemem doğru olur. Babasının aklından hiç paralı askerlik geçmediğini söylüyor."

"Genel olarak," dedi Bay Carleton, büyük bir acımasızlıkla, "eğer amacı çıkarıcılık olsaydı, onun hakkında daha iyi düşünürdüm! Lucilla'yı oğluyla evlendirmeye çalışmak için sırf kardeKimle hokka dokumacıları gibi kalın kafalı oldukları için öne sürdüğü bu budalaca neden midemi bulandırıyor! O adamı hiç sevmedim, biliyorsun."

Gözleri gülmekten yaşıyordu. Yine de son derece ciddi bir tavırla: "Nedense ben de bundan şüphelenmiştim! Hoşlandığınız biri var mı, Bay Carleton?"

"Evet, sen!" diye cevap verdi açıkça.

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldı, tamamen şaşırmıştı.

Başını salladı. "Evet ama benim isteğim dışında!" dedi.

Bu onu gülmekten kırdı geçirdi. Hala gurulduyor, dedi ki: "Çok çirkinsin, biliyorsun! Benden *hoşlanman* için ne söyledim ya da ne yaptım? Duyduğum onca farradiddle arasında bu avuçtan taşıyor!"

"Oh, hayır! Ben asla insanları kandırmam. Senden hoşlanıyorum, ama nedenini biliyorsam ne olayım! Güzellığınız değil, gerçi bu da dikkate değer; ve kesinlikle söylediğiniz ya da yaptığınız hiçbir şey değil. Bence bu sizin kalitenizden kaynaklanıyor olmalı - sizde bir şeyler var!"

"Benim inancıma göre," dedi Bayan Wychwood, "her şey kafanızın içinde!"

Güldü. "Tam tersine! Ama senden hoşlandığım için yeğenimin sorumluluğunu uygun biri olduğunu düşündüğümü sanma sakın."

"Ne kadar utanç verici!" diye karşılık verdi. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz, efendim?"

"Onu teyzesine geri verin, tabii ki!"

"Ne, onu Chartley Place'e geri mi götüreyim? Aklına ne kadar da aptalca bir fikir gelmiş! Daha fazla uzatmadan Ninian'la evliliğini kutsasaydın bari!"

"Hayır, Chartley Place'e değil! Cheltenham'a tabii ki!"

Başını iki yana salladı. "Oh, bunu yapabileceğinizi sanmıyorum! *Zavallı* Bayan Amber'den aldığımız son haber, Leydi Iverley'nin doktorunun ona baktığı ve Lucilla'nın bana bu histeri nöbetlerinden kurtulmasının haftalar aldığını söylediği için, bir daha kendi evine dönebileceğinden çok şüpheliyim. Şimdi düşünüyorum da, Lucilla'yı bir daha asla görmek istemediğini açıkladı ve ben buna pek itibar etmesem de, Lucilla tamamen sağlığına kavuşmadan fikrini değiştirmesini beklemenin mantıksız olacağını düşünüyorum."

"Yakında onu sağlığına kavuşturacağım!" dedi vahşice.

"Saçmalık! Onu dehşete düşürüp şiddetli sarsıntılar geçirmesini sağlamanız daha olası. Başarılı olsanız bile Lucilla'yla uğraşmak zorunda kalırsınız."

"Bu konuda hiçbir zorluk çıkmayacak, size söz veriyorum!"

"Seninle Cheltenham'a gelmesi için onu zorlayabileceğinden hiç kuşum yok!" dedi çıldırtıcı bir sevecenlikle. "Şüphelendiğim şey, onu orada kalmaya ikna etme yeteneğiniz."

Ona yanan gözlerle baktı. "Ona *zorbalık* etmemeliyim, hanımefendi!"

"Biliyor musun, bence bu çok akıllıca," dedi onaylayan bir ses tonuyla. "Çok cesur bir kız ve sizin onu zorlamaya kalkışmanız onun kıllarını diken diken edecektir. Tekrar kaçabilir ve önümüzdeki dört yılı kaçarak geçirmesi onun için gerçekten iyi olmaz! *İlk* kaçışından bir zarar görmedi ama bunu alışkanlık haline getirirse-"

"Oh, sessiz ol!" diye araya girdi, kızgınlık ve eğlence arasında. "Bana ne dedin sen? Çok çirkin, değil mi? Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez hanımefendi!"

"Bu bana yeniden kendime ait bir yer kazandırdı, değil mi?" dedi, hiç azalmayan bir samimiyetle.

Ağzının kenarında belli belirsiz bir kas titredi; kadının sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı ve aniden güldü. "Bayan Wychwood," dedi, "sizden hoşlandığımı söylerken yalan söyledim! Sizden hoşlanmıyorum! Sizden aşırı derecede hoşlanmadığıma neredeyse eminim!"

"Ne diyebilirim ki sevgili bayım, duygularınızın tamamen karşılık bulduğu dışında!" diye cevap verdi.

Takdirle gülümsedi. "Sözlü bir karşılaşmada seni alt eden biri oldu mu hiç?" diye sordu.

"Hayır, ama unutulmamalıdır ki bugüne kadar sözlü münakaşalara girme fırsatım pek olmadı. Daha önce tanıdığım beyefendilerin hepsi görgü kuralları ve davranışlarıyla öne çıkan kişilerdi!"

"Bu onları çok sıkılmış olmalı!" diye yorum yaptı.

Bu suçlamanın ona yöneltilemeyeceğini düşünmekten kendini alamıyordu ama bunu söylemedi. Bunun yerine, oldukça soğuk bir tavırla, şapka çıkarmakla daha fazla zaman kaybetmemelerini, dikkatlerini çok daha önemli bir konuya çevirmelerini önerdi.

"Lucilla' ne yapılacağını kastediyorsanız-" Kaşlarını çatarak sözünü kesti.

"Gerçekten de öyle. Onu Bayan Amber'e geri götürmek faydasız olurdu - Bayan Amber onu kabul etmeye istekli olsa bile. Onun sorumluluğunu üstlenebilecek en uygun kişinin siz olduğunuz düşünülebilir-"

"Aman Tanrım, hayır!" diye haykırdı.

"Hayır," diye kabul etti. "Oldukça uygunsuz olurdu. Ona refakat etmesi için kıbar bir hanımefendi tutmak zorunda ve bu görev için uygun birini bulabileceğinizden çok şüpheliyim. Bir yandan Lucilla'yı bir dereceye kadar kontrol edebilecek kadar güçlü bir akla sahip olmalı, diğer yandan da sizin zorba tavrınıza katlanabilecek ve en aptalca emirlerinize bile itirazsız itaat edebilecek kadar uysal olmalı." Kadın ona nazikçe gülümsedi ve ekledi:

"Korkarım pek olası olmayan bir kombinasyon, Bay Carleton!"

"Rahatladım! Eğer çizdiğiniz bu nahoş tablo beni koğuşumu size emanet etmeye ikna etmek içinse-"

"Hiç de değil! Daha uygun bir düzenleme yapılınca kadar onu yanımda tutmaktan mutluluk duyacağım, ancak hiçbir zaman onu daimi sorumluluğumda tutmak gibi en küçük bir niyetim olmadı. Size ilk görevinizin onu topluma kazandırmak olması gerektiğini önerebilir miyim? Bu çok açık görevin aklınıza gelmemiş olmasına hayret ediyorum."

"Gerçekten öyle misiniz hanımefendi? O zaman size kuzenim Leydi Trevisian'ın onu gelecek yıl getirmesi için gerekli ayarlamaları yaptığımı söyleyeyim!"

"Oh, bu asla olmaz!" dedi hemen. "Bu mevsimde Bath'da sunulan çok hafif eğlencelerin tadına baktıktan sonra, okul odasına geri dönmesini bekleyemezsiniz - eğer Bayan Amber'ı vasiliğine devam etmesi için zorlamayı başırırsanız ona olacak olan da budur."

"Aslında hanımefendi," dedi ısırgan bir ses tonuyla, "onu mutsuz ettiniz."

-Bu da onun yaşındaki bir kızın geçici sorumluluğunu bile üstlenmeye ne kadar uygun olmadığınızı kanıtlıyor!" Sözlerinin kızın yüzünü kızarttığını gördü ve gözlerinde incinmiş bir ifade sezdiğini sandı. Bu sadece kısa bir bakıştı, ama daha yumuşak bir tonda şöyle dedi: "Belki de iyi niyetliydimiz, ama bu hareketinizin sonucu olarak başımız fena halde derde girdi!"

"Lütfen dişlerinizi saklamayın, efendim! Bunu iyi niyetle yaptığımı düşünmüyorsunuz herhalde! Beni fesatlık yapmaya çalışmakla suçladınız ve ben buna çok içlerledim!"

"Ben böyle bir şey yapmadım! Yapmış olsaydım bile, Bayan Amber'i zorbalıkla suçladığınız kadar aşağılayıcı olmazdı!" Kadın burnunu çekti, bu da adamın gözlerindeki gülümsemeyi geri getirdi. "Ne beklenmedik bir sen!" dedi. "Bir anda çok önemli bir kadın, bir anda eşek arısı! Hayır, bana kaşlarını çatma! Gerçekten meydanları kırmak gibi bir niyetim yok!"

"O zaman beni kışkırtma!" dedi kızgınlıkla. "Neden kuzeninden bu yıl Lucilla'yı getirmesini istemiyorsun?"

"Çünkü kendimi Point Non Plus'ta bulmaya hiç niyetim yok! Bunu yapmaz: büyük kızı Mayıs'ta evlenecek ve düğün hazırlıkları yüzünden zaten elleri dolu! Böyle bir zamanda Lucilla'yı takdim etmesi için onu ne kadar ikna edebilirsem, *o kadar zorlayabilirim!*"

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı ona hançer gibi bakarak, "bu kadar *dırdırcı* olmak *zorunda* ?"

"Ne yazık ki!" diye kederle karşılık verdi. "Seni öfkelenmek için uyandırdığım cazibe karşı konulamayacak kadar büyük! Öfkeden kızarmanın ve gözlerindeki ateşin güzelliğini ne kadar artırdığını bilemezsin!" Adam onun dudaklarını sıkıca kapatışını izledi ve omuzları sarsıldı. "Ne, sendelediniz mi Bayan Wychwood?" diye alay etti onunla.

"Ah, hayır, söyleyebileceğim çok şey var, ama -sizin gibi- yerleşik görgü kurallarına saygı göstermek üzere yetiştirildiğim için ne yazık ki aklıma gelen şeylerden birini bile söylemekten mahrumum!"

"Onları düşünme bile!" diye yalvardı. "Benim saygı duymadığım genel ahlak kurallarına siz saygı duyuyorsanız, ne kadar dezavantajlı durumda olduğunuzu bir düşünün!"

"Eğer sende zerre kadar doğru dürüst bir duygu olsaydı onlara saygı duyardın!" dedi ona sertçe. "Kardeşimin de dediği gibi, sen tam bir çapkınsın!" diye ekledi aceleyle.

Yüzü gülmekten kırılıyordu ama azarlayarak şöyle dedi: "Beni şok ettiniz, hanımefendi! Kaliteli bir hanımefendi için ne kadar kaba bir ifade!"

"Büyük ihtimalle! Ama sizi şok etmesine gelince, hiçbir şeyin şok edebileceğini sanmıyorum!" "Beni ne kadar iyi anlıyorsun!" dedi, büyük bir memnuniyetle.

"Ah, nasıl bu kadar iğrenç olabiliyorsun?" diye sordu, kendine rağmen gülerek. "Lütfen beni de kendiniz gibi kaba ve nahoğ biri olmaya zorlamayı bırakın da Lucilla konusunda ne yapacağımızı düşünelim! Şu anda kuzeninizin ona yük olmasının ne kadar garip olacağını çok iyi anlıyorum, ama onu dışarı çıkarmaya istekli başka bir akrabanız yok mu?"

"Hayır, yok," diye cevap verdi. "Onun bu kadar acil olduğunu da düşünemiyorum. On yedinci yağına yeni basmış olmalı ve Almack'ın evine son *gidiGimde* orayı okul çağındaki kızlarla dolu buldum ve koğuşumun onların arasına karışmamasına karar verdim!"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum!" dedi. "Nasıl devam edeceklerini bilmeden tona atılan ve oldukları kadar masum görünmeme kaygılarının ihanetine uğrayan kızlar, pek çok genç kızın sergilediği o iğrenç *küstahlığı* siz de benim kadar iyi biliyorsunuz! İşte bu yüzden Lucilla'yı Bath sosyetesine sokmayı kendime iş edindim! Bence bir kızın sosyeteye girmeden önce topluluk içinde nasıl davranması gerektiğini öğrenmesi birinci derecede önemlidir. Ama Lucilla'nın sizi rezil edeceğinden korkmanıza gerek yok! O ne utangaçtır, ne de gelmeye hazırdır: gerçekten de tavırları çok güzeldir ve Bayan Amber'e en büyük övgüyü kazandırır! Benden şüphe ediyorsanız, gelin ve kendiniz görün! Perşembe günü burada küçük bir parti düzenliyorum,

özellikle onun onuruna, ve sizi ağırlamaktan mutluluk duyacağım. Tabii eğer hala Bath'daysanız? Ama belki de burada çok uzun süre kalmayı düşünmüyorsunuzdur?"

"Lucilla ile ne yapacağıma karar verene kadar Bath'da kalmalıyım ve partinize mutlaka geleceğim. En içten teşekkürlerimi kabul edin hanımefendi!"

Yaramaz bir şekilde dedi ki: "Sizi uyarıyorum efendim, hayal edebileceğiniz en sıkıcı parti olacak! Tanıdığım *tüm* gençleri ve kızlarının partilere refakatsiz gitmesine izin vermeyen bir o kadar da aileyi davet ettim! Sanırım bu kadar yavan bir partiye daha önce hiç katılmamışsınızdır!"

"Tahmin ediyorum ki, Bayan Wychwood, daha önce size hiç Ne kadar yavan bir parti!" dedi kurnazca.

"Hayır, çok doğru!" diye itiraf etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, davetlilerimin listesini okuduğumda kahkahalarla güldüm! Ancak bunu kendimi memnun etmek için değil, Lucilla'yı Bath sosyetesine tanıtmak için veriyorum. Çok başarılı olacağından eminim. Geçen gün onu gayri resmi bir partiye götürdüğümde de öyle oldu."

"Sanırım bundan sonra karşılaşacağım baş belası ya aşk acısı çeken yavruları ya da servet avcılarını sağ tarafa göndermek olacak!"

"Oh, hayır!" dedi tatlı bir sesle. "Tanıdıklarım arasında servet avcıları yok! Söylediği bazı şeylerden ve son derece pahalı gardırobundan, hatırı sayılır bir bağımsızlığa sahip olduğunu anlıyorum."

"Tanrım, evet! Bir manastır satın alabilecek kadar zengin!"

"Bu durumda ona iyi bir abigail sağlamaktan çekinmeme gerek yok."

"Bir tane olduğunu sanıyordum. Aslında bundan eminim, çünkü son üç yıldır maaşını ben ödüyorum. Ona ne oldu?"

"Lucilla'nın kaçtığını öğrenince Bayan Amber'la tartıştı ve öfkeyle evi terk etti," diye cevap verdi.

"*Kadınlar!*" dedi nefretle. "Onun için bir abigail bulmamı beklemenin bir yararı yok: böyle şeyler hakkında ne bildiğimi sanıyor ki?"

şeyler? Bayan Amber'in yerini gasp ettiğinize göre, size bir hizmetçi tutmanızı öneririm!"

"Elbette!" diye cevap verdi, hiç telaşlanmadan.

"Lucilla nerede?" diye sordu aniden.

"Genç arkadaşlarından oluşan bir grupla Farley Kalesi'ne doğru yola çıktı ve birkaç saatten önce dönmesini beklemiyorum."

Sinirli görünüyordu, ama daha konuşmaya fırsat bulamadan, Bayan Farlow'un kapüşonunu savurarak ve dilinden dökülen sözcüklerle odaya girmesiyle bir kesinti oldu. "Ne kadar can sıkıcı bir şey, sevgili Annis! Bütün kasabayı dolaştım, o sarcenet'i bulmaya çalıştım ve inanır mısınız, Thorne's bile bana onun gibi bir şey teklif edemedi! Bu korkunç rüzgâr beni paramparça etti ve-" Aniden bir yabancınn varlığının farkına vararak durdu. "Oh, özür dilerim! Bilmiyordum! James bana bir ziyaretçiniz olduğunu haber vermiş olsaydı, bunu asla yapmazdım! Ama bu konuda tek kelime etmedi, sadece paketlerimi bana teslim etti, biliyorsunuz, çünkü kapıyı açan oydu, kilerde meşgul olduğunu tahmin ettiğim Limbury değil, ve ondan *büyük* olanı Bayan Wardlow'a vermesini, diğerlerini de yatak odama taşımalarını istedim, Bunu yapacağını söyledi ve sonra rüzgarın her köşede insanı nasıl *kamçıladığı* ve tepenin ne kadar dik olduğu hakkında birkaç kelime konuştuk, özellikle de benim gibi kolilerle yüklüseniz ve bu beni oldukça nefes nefese bıraktı, ayrıca beni oldukça iğrenç bir şekilde karıştırdı!"

Bayan Wychwood, bu karmakarışık konuşmanın Bay Carleton üzerindeki etkisini kötü niyetli bir keyifle izledikten sonra, bu noktada araya girerek şöyle dedi: "Sana harcayacak sempatim yok, Maria! Aslında, bir sandalye çağırmak yerine eve yürüyecek kadar aptal olduğun için sana çok iyi hizmet edildiğini düşünüyorum! 'İçeri daldığına' gelince, bunu yaptığına sevindim, çünkü Bay Carleton'ı sana tanıtmak istiyorum -Lucilla'nın amcası, biliyorsun! Bay Carleton, Bayan Farlow, benimle birlikte oturacak kadar nazik olan kuzenim."

Bayan Farlow'a kısa bir selam verdi ama ev sahibesine hitaben, muzip bir gülümsemeyle şöyle dedi "Size yüz mü vereyim hanımefendi?"

"Aynen öyle!" dedi, bu yemi yutmayı reddederek.

"Beni şaşırtıyorsunuz! Sizin gibi yaşı bu kadar ilerlemiş bir hanımefendinin refakatçiye ihtiyaç duyacağını düşünmemiştim! İsminiz Annis mi? Sanırım Agnes'in bozulmuş hali, ama hoşuma gitti! Size yakışıyor."

"Pekala!" diye haykırdı Bayan Farlow, patroniçesini savunmak için kabarak, "Eminim neden böyle bir şey yaptığınızı bilmiyorum, çok güzel bir isim olmadığını söylemek istemiyorum, çünkü bence *çok* güzel, ama eğer bu bir *yozlaşma* ise, sizi temin ederim ki hiç de yozlaşmamış olan sevgili Bayan Wychwood'a *yakıştığı* düşünülemez!"

"Teşekkür ederim Maria!" dedi Bayan Wychwood, bastırılmış bir neşe içinde. "Karakterimi oturtmak için sana güvenebileceğimi biliyordum!"

Bayan Farlow çok duygulanarak, "Elbette, sevgili Annis!" dedi. Gözyaşları içinde Bay Carleton'a baktı ve kendi cüretkârlığı karşısında nefesi kesilerek ekledi: "Bayan Wychwood'a iftira atmanızı hiç de centilmence bulmadığımı söylemeliyim, efendim!"

"Hayır, hayır, Maria!" dedi Bayan Wychwood, ağırbaşlı bir tavırla konuşmaya çalışarak, "ona haksızlık ediyorsun! Bana iftira atmak istediğini *sanmıyorum* - gerçi böyle şüpheli bir şans için büyük bir meblağı tehlikeye atmaya hazır olmadığımı itiraf etmeliyim!"

"Hornet!" dedi Bay Carleton takdirle.

Ona göz kırptı ve sert gözlerinde isteksiz bir gülümseme uyandırdı. "Benim karakterimi bu tartışmanın dışında bırakalım! Bath'a yeğeninizi görmeye geldiniz -büyük bir kişisel zahmete katlanarak- ama ne yazık ki şu anda burada değil. Peki ne yapmalı? O dönene kadar burada topuklarınızı tekmeleyerek oturmayı pek istemeyeceksiniz!"

"Hayır, vallahi yapmam! Yemin ederim ki, sizin benden istediğinizden daha fazlasını yapmam!"

"Hayır, gerçekten! Bana çok ayak bağı olursunuz! Belki de bu akşam burada yemek yeseniz daha iyi olur."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Çok nazıksınız hanımefendi, ama onu benimle York House'da yemeğe getirseniz daha iyi olur. Oraya yerleşiyorum ve güzel bir masaları var gibi görünüyor. İkinizi de saat yedide bekliyorum, tabii daha geç bir saati tercih etmezseniz?"

"Oh, hayır! Ama lütfen size katılacağıma güvenmeyin! Abigail'im Lucilla'ya York House'a kadar eşlik edecek ve akşamın ilerleyen saatlerinde onu geri getirme konusunda size güvenebileceğime eminim."

"Bu hiç olmaz!" dedi. "Lucilla'nın geleceğiyle ilgili herhangi bir görüşmede senin de bulunman şart, inan bana! Bana katılmana güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayın!"

Bayan Farlow'u hafifçe selamlayarak yanından ayrıldı, ama bir an için Bayan Wychwood'un elini tuttu ve ona acıklı bir gülümsemeyle iltifat etti.

BÖLÜM 6

Limbury, Bay Carleton'ı odadan çıkarır çıkarmaz Bayan Farlow, "Vay canına!" diye haykırdı güçlü bir kınama tonuyla. "Ne *kadar* kaba bir insan olduğunu söylemeliyim! Sör Geoffrey bizi uyarmıştı ve umarım sevgili Annis, bu akşam onunla yemek yemezsin! Sizi davet etmesi ne büyük bir küstahlık - tabii buna davet denebilirse, gerçi bu kadar uygunsuz bir davet hiç duymamıştım! Ona ağır bir cevap vermeniz gerektiğini düşünmüştüm ve vermediğinize çok şaşırdım!"

"Aslında bunu yapmayı düğündüm," diye itiraf etti Bayan Wychwood. "Ama sizin de haklı olarak söylediğiniz gibi, çok kaba bir insan olduğu için, aynı şekilde karşılık vermeyeceğinden emin olamadım. Lucilla'yla birlikte gitmenin benim görevim olduğunu hissediyorum, eğer sadece onunla kelepçelenmesini önlemek için bile olsa."

Bayan Farlow öfkeden titreyerek, "O kıza karşı bir görevin olduğunu düğünmediğimi gizlemiyorum!" dedi. "Ama *sana* karşı bir görevim var ve sakın bana olmadığını söyleme, çünkü seni dinlemeyeceğim! Sir Geoffrey ve sevgili Leydi Wychwood seni bana emanet ettiler ve öyle söylemese bile bunu *kastetti* ve Leydi Wychwood da öyle söyledi! Tam arabaya binmek üzereydim, o sırada değilse bile salonda ya da belki de sabah odasındaydı, çünkü biraz üşütmüştü ve bu yüzden evden dışarı çıkmak istemedi, ama ben çıkmaması için ona yalvardım, çünkü hava çok sertti, bunu hatırlamalısınız, bu yüzden salonda vedalaştık-"

"Ya da belki sabah odasında?" diye araya girdi Bayan Wychwood.

"Olmuş olabilir: Tam olarak emin değilim ama fark etmez! Ve bana veda ederken ya da belki de veda ettikten hemen sonra *açıkça* şöyle dedi: 'Ona iyi bak Kuzen Maria!' Tabii ki seni kastederek! Ben de bakacağıma söz verdim ve bakacağım da!"

"Teşekkür ederim Maria, başım derde girerse beni kurtaracağından eminim. Ama Çu anda bağımlı dertte değil, o yüzden yalvarırım bağımlılığını düzelt ve saçlarını yeniden düzene sok! Kriz geçirmiş bir huş ağacı süpürgesine benziyorsun!"

"Annis!" dedi Bayan Farlow, sesini etkileyici bir biçimde alçaltarak. "O adam senin tanıman için uygun biri değil!"

"Fiddle! Geoffrey'nin size böyle söylediğini tahmin ediyorum, ama ikinizden birinin ona ne zarar vereceğini tahmin bile edemiyorum. Benim namusum üzerinde emelleri olduğundan mı şüpheleniyorsunuz? Eğer öyle düşünüyorsanız, köprüyü geçtiniz demektir! Benden hoşlanmıyor bile!"

Bayan Farlow'un alçakgönüllülüğü bu konuşmayla öylesine ki, hafif bir çılgılık atarak kendi odasına gitti ve orada Sir Geoffrey Wychwood'a heyecanlı bir mektup yazarak, bu istenmeyen arkadaşlığa son vermek için elinden gelen her şeyi yapacağına güvenebileceğini söyledi ve (aynı cümlede) sevgili Annis'i inatçı ruh hallerinden birinde durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığından korktuğu konusunda onu uyardı.

Lucilla içeri girdiğinde, Bayan Wychwood'un amcasının geliş haberini ona verebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti, çünkü o günkü gezinin tüm ayrıntılarını anlatmak için çok heyecanlıydı. Ama sonunda nefes almak için durakladı ve korkunç haberi duyduğunda yüzünde meydana gelen değişiklik neredeyse gülünçtü. Gözlerindeki ışıltı anında söndü, dudaklarındaki gülümseme kayboldu, beti benzi attı ve ellerini birbirine kenetledi. "Beni sürükleyip götürmeye gelmiş! Oh, hayır, hayır, hayır!"

"Bu kadar aptal olma!" dedi Bayan Wychwood ona gülerek. "Böyle bir niyeti olduğunu sanmıyorum, yine de asıl amacının bu olabileceğini düşünüyorum. Ama ben ona durumun ne olduğunu anlatana kadar Iverley'ler ve Bayan Amber'in seninle Ninian'ın arasını açmaya çalıştıklarından haberi yoktu. Bu değerli planı desteklemeleri için onlara yardım edeceğinden korkmanıza gerek yok, çünkü kesinlikle etmeyecektir. Bir kısmı onlara, bir kısmı da sana aşırı derecede kızgındı.

bunu ona söylemek için yazdım. Bu yüzden onunla karşılaştığında ona kara kara bakarak ve yüksek iplerine binerek onu sinirlendirme! Bana kibar olmadığı kadar küstah biri gibi görünüyor ve onunla tartışmaya girerek iyi bir amaca hizmet edemezsiniz, biliyorsunuz."

"Onunla tanışmak istemiyorum!" Lucilla gözlerinden yaşlar akmaya başladığını ilan etti.

"Şimdi iznin olmadan aptallık ediyorsun, canım! Elbette onu görmelisin! Bu akşam seni York House'a yemeğe götürüyorum, böylece üçümüz de seninle ne yapacağımızı konuşabiliriz! Oh, öyle dehşete düşmüş gibi bakma, seni gülünç kedi! Söz veriyorum sana zorbalık etmesine izin vermeyeceğim!"

Bu güvenceye rağmen Lucilla'nın bu plana razı olması için epey zaman geçmesi gerekti ve sonunda razı olduysa da, arabada Bayan Wychwood'un yanındaki yerini aldığı anda, buna razı olmaktan çok uzak olduğunu görmek kolaydı. Sevimli küçük yüzü asıktı, gözleri endişe doluydu ve korkunç amcasına karşı büyük bir korku içinde olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Onları özel bir salonda, tüm Smart'ların özel partilerde giydiği gece kıyafeti olan mavi ceket, beyaz yelek, siyah pantolon ve çizgili ipek çoraplarla çok düzgün bir şekilde karşıladı. Bayan Wychwood, biraz isteksiz bir onaylamayla, züppe takımını karakterize eden abartılı moda tuhaflıklarından hiçbirini sergilemese de, ceketinin çok iyi kesildiğini, yakasının özenle bağlandığını, gömlek uçlarının düzgünce kolalandığını ve gömleğinin göğsünün bir fırfırla süslenmediğini fark etti - hala birçok taşralı güzel tarafından ve neredeyse her zaman şüphesiz ait olduğu eski Smart nesli tarafından giyilen modası geçmiş bir moda.

Bayan Wychwood'un elini sıkmak için öne çıktı, Lucilla'ya hiç aldırmadan onu salona kadar izledi. "Kuzeninizi getirmediğinizi görmek beni ne kadar rahatlattı bilemezsiniz!" dedi selamlarken. "*Sizi* davetime *onu* dahil ona açıkça söylemediğim için üç saattir kendime lanet ediyorum! Böylesine vicdansız bir gevezenin eşliğinde geçirilecek bir geceye katlanamazdım!"

"Oh, ama sen yaptın!" dedi ona. "Senden hiç hoşlanmadı ve böyle davrandığı için de suçlanamazsın.

Davranış bozukluğunuzdan dolayı sizi kınıyorum. Eğer içinizde biraz olsun doğruluk payı varsa, ona karşı son derece kaba davrandığınızı kabul etmelisiniz!"

"Geveze sıkıcılara tahammül edemem," dedi. "Eğer beni bu kadar sevmiyorsa, onun refakati olmadan buraya gelmenize izin vermesine şaşırdım."

"Elinden gelseydi beni kesinlikle durdururdu, çünkü seni tanımam için uygun biri olmadığını düşünüyor!"

"Yüce Tanrım! Seni baştan çıkarmaya çalıştığımdan mı şüpheleniyor? O kafada kolay olabilir: Ben kaliteli kadınları asla baştan çıkarmam!" Konuşurken ondan uzaklaştı ve kadehini kaldırarak Lucilla'ya eleştirel bir bakış fırlattı. "Eee, yeğenim?" dedi. "Ne baş belası bir herifsin sen! Ama seni son gördüğümünden beri en azından görünüşünün çok daha iyiye gittiğini gördüğüme sevindim. Homely Joan'a dönüştüğünü sanıyordum ama yanıldım: Artık puding suratlı değilsin ve çillerini de kaybetmişsin. Tebriklerimi kabul edin!"

"Puding suratlı değildim!"

"Oh, inan bana, öyleydin! Yavru köpek yağını kaybetmemiştin."

Göğsü öfkeyle kabardı, ama Bayan Wychwood araya girerek ona bu ya da amcasının attığı başka bir sineği kaldırmamasını tavsiye etti. Ciddi bir şekilde ekledi: "Size gelince, bayım, Lucilla'yı çileden çıkarmak ve beni son derece rahatsız için açıkça tasarlanmış başka sözler söylemekten kaçınmanızı rica ediyorum!"

"*Bunu* yapmazdım!" diye güvence verdi ona. "O zaman bu kadar terbiyesiz olma!" diye karşılık verdi.

"Ama demedim!" diye itiraz etti. "Lucilla'nın puding suratlı *olduğunu* söylemedim! *Öyle olduğunu* söyledim ve hatta güzelleştiği için ona iltifat ettim!"

Lucilla istemsiz bir kahkaha attı ve ilgi çekici bir açık sözlülükle şöyle dedi "Ah, sen ne iğrenç bir şekilde eksiksiz bir elsin, Oliver Amca! *Gerçekten* böyle bir panzehir miydin?"

"Oh, hayır, panzehir değil! Sadece tüylerini dökmüş ve güzel bir kuşa dönüşebileceğini gösterecek çok az tüyü olan bir tavuk!"

"Vay canına!" dedi Lucilla, çok etkilenmişti. "Oldukça *güzel* olduğumu biliyorum, ama hiç kimse yakışıklı olduğumu söylemedi! Sizce öyle miyim efendim, yoksa beni kızartıyor musunuz?"

"Hayır, seni yakışıklı bulmuyorum, ama bu kadar üzgün görünmene gerek yok! İnanın bana, sadece kadınlar *yakışıklı* kadınlara hayranlık duyar: erkekler güzel olanları tercih eder!"

Adam Bayan Wychwood'la sohbeta dalmışken, Bayan Wychwood'u yakışıklı ya da güzel bulup bulmadığını sormak için bu zarif nezaket alışverişini aniden kesti.

Annis eğlence ve utanç arasında gidip gelerek kaşlarını çattı ama Bay Carleton tereddüt etmeden cevap verdi: "İkisi de değil."

"Bence," dedi Lucilla, patroniçesini savunmak için kabarak, "o çok *güzel*!"

"Evet, ben de öyle," diye cevap verdi.

"Her ikinize de çok teğekkür ederim," dedi Annis, Çoku atlatmaya çalışarak, "beni utandırmayı bırakırsanız size daha da çok teğekkür edeceğim! Buraya boğ iltifatlar dinlemeye değil, Lucilla'nın dığarı çıkıncaya kadar geçimini en iyi nasıl sağlayabileceğimizi konuşmaya geldim, efendim!"

"Her şeyin zamanı var," dedi. "Önce yemek yiyeceğiz." Gözlerinde garip bir şekilde rahatsız edici bulduğu o parıltıyla ekledi: "İlerlemiş yaşıınız, hanımefendi, hafızanızı zayıflatmış! Size daha birkaç saat önce, insanları asla kandırmaya çalışmadığımı söylemişim! Benim yaşıım sizinkinden çok daha ileri, ama sizi uyarmalıyım ki, hafızam bunaklıktan hâlâ zarar görmedi!"

"İğrenç, *iğrenç* yaratık!" dedi usulca, ama iki garsonun iyi seçilmiş bir akşam yemeğinin ilk tabağını hazırlamayı henüz bitirdiği masaya götürmesine izin verdi.

Lucilla surat asmaya meyilliydi, ama Bayan Wychwood'un güzel gözlerinin bir bakışıyla sakinleşti ve uysalca velisinin solundaki yerini aldı. Önüne konan yemeği kadar gençti, ama bir kız öğrencinin iştahına sahipti ve ilk yemeğin hakkını tam olarak verdi, kendisine sunulan her yemeği yedi ve büyüklerinin kesintisiz sohbet etmesine izin verdi. İkinci yemek geldiğinde açlığının etkisi geçmişti; yeşil kazı ve güvercinleri reddetti ama portakallı sufleyi, Celerata kremasını ve bir sepet dolusu pastayı afiyetle yedi. Bir ratafia bisküvisini kemirirken amcasının profiline bir bakış attı. O gülümsüyordu bir şeye Bayan

Wychwood ona bir şeyler söylemişti, bu yüzden aklındaki en önemli soruyu ona sormaya cesaret etti. "Oliver Amca!" dedi ısrarla.

Başını çevirdi. "Bana Oliver *Amca* diye hitap etme alışkanlığından bir an önce kurtul! Bunu oldukça itici buluyorum."

Gözlerini ona doğru açtı. "Ama *sen* benim amcamsın!" diye işaret etti.

"Evet, ama bunun hatırlatılmasını istemiyorum."

Bayan Wychwood sahte bir sempatiyle, "Ne kadar *yaşlandırıcı* bir unvan, değil mi?" dedi.

"Aynen öyle!" diye cevap verdi. "Neredeyse *teyzeden* bile beter!"

Başını üzüntüyle salladı. "Gerçekten de evet! Gerçi bana teyze denmesi beni evimden etti."

"Peki, sana nasıl hitap edeceğim?" diye sordu Lucilla.

"Başka ne istersen," diye karşılık verdi, ilgiden yoksun bir sesle.

"Bu çok cömert izin sana geniş bir alan açıyor, canım," dedi Bayan Wychwood. "Ona *Bangster* demen uygun olmaz, çünkü bu çok kaba olur, ama ona *Kaptan Hackum* demende bir sakınca görmüyorum, bu da aynı anlama geliyor, ama temiz ketenlere sarılmış!"

Bay Carleton sırtıttı ve şaşkın yeğenine nazikçe bu terimlerin bir kabadayı anlamına geldiğini açıkladı. "Bunlar kaba terimler," diye devam etti, "ve senin kullanamayacağın kadar bayağı! Bunları senin ağzından duyan biri, seni terbiye ve nezaketten yoksun, küstah suratlı bir şıfıntı olarak yazar."

"Şeytan!" dedi Bayan Wychwood duygulanarak.

"Oh, beni sınıyorsun!" Lucilla hafifçe gücenerek haykırdı. "İkiniz de! Umarım yapmazsınız! Pirinç suratlı bir ağıfta değilim, gerçi sana sadece *Oliver* desem insanlar beni öyle sanır! Eminim bu çok yakışsız olur!"

"Bu sadece uygunsuz olmakla kalmaz, aynı zamanda anında cezalandırılmana neden olur!" dedi ona. "Bana Oliver diye hitap etmene bir itirazım yok, ama sadece Oliver demene tahammül edersem lanetlenirim!"

Boğuk bir kahkaha attı. "Öyle demek istemedim! Öyle demek istemediğimi biliyorsun! Elbette bir unvanın olsaydı sana onunla hitap etmek çok uygun olurdu, ama sana Oliver dediğimi duyarsa teyzemin ne diyeceğini bir düşünsene!"

"Duyması pek olası görünmediğine göre, bunun sizi rahatsız etmesine gerek yok," dedi. "Eğer bir endişeniz varsa, Prenses Charlotte'un tüm amcalarına -ve bildiğim kadarıyla halalarına da- şöyle hitap ettiğini düşünerek bu endişenizi yatıştırın

-Hıristiyan isimleriyle ve en küçükleri bile benden daha yaşlı!"

Lucilla kraliyet ailesine pek ilgi duymuyordu ve Prenses Charlotte'u hemen reddetti. "Prensesler için her şeyin farklı olduğunu söyleyebilirim!" dedi. "Ama teyzemin size Oliver dediğimi duymasının pek mümkün olmadığını söylemişsiniz. Ne demek istiyorsunuz, amca?"

"Anladığım kadarıyla senden elini eteğini çekmiş?"

"Evet!" diye nefes aldı Lucilla, ellerini birbirine kenetlemiş, gözlerini onun yüzüne dikmişti. "Peki ya-?"

"Bana düşen, elbette, senin sorumluluğunu üstlenmeye istekli başka bir kadın bulmak."

Yüzü düştü. "Ama ben ne zaman ortaya çıkacağım?"

"Gelecek yıl," diye yanıtladı.

"*Gelecek* yıl mı? Oh, bu senin için çok kötü!" diye bağırdı. "O zamana kadar on sekizimi geçmiş olacağım ve neredeyse rafa kalkacağım! *Bu* yıl çıkmak istiyorum!"

"Sanırım, ama bir yıl daha beklemenin sana bir zararı olmaz," diye cevap verdi duygusuzca. "Her halükarda beklemek zorundasınız, çünkü sizi misafir salonlarından birinde takdim edecek olan Julia Trevisian, kuzeniniz Marianne'den kurtulana kadar, davet edildiğiniz tüm etkinliklerde size eşlik gibi çok yorucu bir görevi üstlenemez. Marianne Mayıs ayında, sezonun ortasında evlenecek ve bu senin ilk kez ortaya çıkman için çok geç bir tarih olacak; Julia o zamana kadar tamamen bitmemiş olsa bile, ki onu son gördüğümde yaptığı konuşmadan öyle olmasını beklediğini anlıyorum."

"Kuzen Julia beni dışarı mı çıkaracak?" diye sordu, belli belirsiz parlayarak. "Şunu söylemeliyim ki, eğer bunu ayarladıysanız, efendim, bu benim için yaptığınız en iyi şey! Aslında, benim için yaptığınız *tek* iyi şey bu ve size gerçekten minnettarım!"

"Güzel söyledin!"

"Evet, ama bu benim nerede yaşayacağım ya da bir yıl boyunca ne yapacağım sorununu çözmiyor," diye belirtti. "Ve sana şunu açıkça belirtmek isterim ki

hiçbir şey, hiçbir şey beni Clara Teyze'ye dönmeye ikna edemez! Eğer beni geri dönmeye zorlarsanız, yine kaçırım!"

"Zerre kadar sağduyunuz varsa hayır," dedi kuru bir sesle. Alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "Sana söyleneni yapacaksın, kızım, çünkü senden daha fazla sert davranışlar görürsem, söz veriyorum gelecek sezon dışarı çıkmama izin vermeyeceğim."

Öfkeden bembeyaz kesildi ve kekeledi: "Sen-sen-"

"Bu kadar aptallık yeter!" diye araya girdi Bayan Wychwood. "İkiniz de saçma sapan konuşuyorsunuz! Hanginiz daha çocukça davranıyor bilmiyorum ama hanginizin şımarık bir bebek gibi davranmak için en ufak bir mazereti olduğunu biliyorum!"

Bay Carleton'ın yanaklarına bir renk , ama omuz silkti ve kısa bir kahkaha attı: "Şımarık ve itaatsiz kız öğrencilerle uğraşacak sabrım yok."

Lucilla alçak ve titrek bir sesle, "Senden *nefret ediyorum!*" dedi. "Sanırım ediyorsun."

"Tanrı aşkına, ikiniz de paspasları bırakın!" dedi Bayan Wychwood, oldukça sinirlenmiş bir halde. "Bu saçma tartışma hiçbir neden yokken ortaya çıktı! Amcanın seni Bayan Amber'a geri göndermesi söz konusu olamaz, Lucilla, çünkü o seni geri istemediğini açıkça belirtti."

"Fikrini değiştirecek," dedi Lucilla umutsuzca. "Sık sık ellerini benden temizlediğini söylüyor, ama bunu asla yapmıyor!"

"Fikrini değiştirse bile amcanızın sizi ona göndermeyeceğini düşünüyorum." Kaşlarını kaldırarak Bay Carleton'a baktı ve şöyle dedi: "*Öyle* mi efendim?"

Dudaklarına isteksiz bir gülümseme değdi. "Aslına bakarsanız, hayır: Ben olsam yapmazdım," diye itiraf etti. "Bana öyle geliyor ki Lucilla üzerinde hiçbir kontrolü yok ve Lucilla' sorumlu olmak için uygun ya da uygun bir kişi değil. Bu yüzden şimdi onun yerini dolduracak başka birini ve umarım ailenin daha kararlı bir üyesini bulmak gibi zor bir görevle karşı karşıyayım."

Bu konuşmanın pek azı Lucilla'yı memnun etmişti, ama adamın onu Bayan Amber'e geri vermek gibi bir niyeti olmadığını anlayınca o kadar rahatlamıştı ki, konuşmanın kendisini fena halde kıran kısımlarını görmezden gelmeye karar verdi. Lucilla

dedi: "Sevgili Bayan Wychwood'un sorumluluğunda kalmam mümkün değil mi, efendim?"

"Hayır," diye cevap verdi tavizsiz bir şekilde.

Akılsızca bir karşılık verdi. "Lütfen bana neden olmadığını söyleyin!" diye yalvardı.

"Çünkü, her şeyden önce, o sizin vasiniz olmak için teyzenizden bile daha az uygun ve uygun bir kişi, size veya başka birine eşlik etmek için çok genç ve sizinle tamamen ilgisiz."

"O çok genç değil!" diye bağırdı Lucilla öfkeyle. "O oldukça *yaşlı*!"

". . ve ikinci olarak," diye devam etti, sadece ağzının yanındaki kasların titremesiyle bu sıcak ünlemi duyduğunu belli ederek, "benim için -ya da aslında sizin için!"- onun iyi doğasına bu kadar çirkin bir şekilde empoze etmek uygunsuzluğun doruğu olurdu."

Bu konunun daha önce Lucilla'nın aklına gelmediği belliydi. Bunu sindirmek için bir iki dakika bekledi ve sonunda şöyle dedi: "Ah! Bunu hiç düşünmemiştim." Yalvarırcasına Bayan Wychwood'a baktı ve şöyle dedi: "Size yük olmak istemem, hanımefendi, ama yük olabilir miyim? *Lütfen* söyleyin!"

Bayan Wychwood, Bay Carleton'a öfkeli bir bakış fırlatarak cevap verdi: "Hayır, ama amcanızın dile getirdiği itirazlardan birinin haklı olduğunu anlıyorum. Sizinle bir akrabalığım yok ve Bayan Amber'in gözetiminden alınıp benim gözetimime verildiğinizin bilinmesi çok tuhaf karşılanır. Böylesine olağanüstü bir değişiklik varsayımlara ve hoşunuza gitmeyeceğine inandığım bir sürü poker konuşmasına yol açacaktır. Dahası, bu tür skandallar kaçınılmaz olarak Bayan Amber'e de yansiyacaktır ve bunun olmasını istemeyeceğinizi biliyorum. Çünkü sizi ne kadar yorucu kısıtlamalara tabi tutarsa tutsun ve bunları ne kadar sıkıcı bulursanız bulun, her zaman -ne kadar hatalı olursa olsun- sizin iyiliğinizden başka bir şey düşünmeden hareket ettiğini kesinlikle kabul etmelisiniz."

"Evet," diye gönülsüzce kabul etti Lucilla. "Ama Ninian'dan gelen teklifi kabul etmemi sağlamaya çalıştığında değil!"

Bay Carleton'ın alaycı bir tavırla takdir ettiği ve (kendi deyimiyle) bir dengeleyici olduğunu kabul ettiği bu değişim, bir ev vuruşu olmadı. Bayan Wychwood hemen toparlandı ve şöyle dedi: "Eğer senin iyiliğini *istediğini* düşünüyorsa buna şaşırmamalıyım. Hatırla aşkım, Ninian oldukça

Çocukken en iyi arkadaşınızdı! Bayan Amber onunla gerçek mutluluğu bulacağınızı düşünmüş olabilir."

"Beni Cheltenham'a dönmeye ikna etmeye mi çalışıyorsunuz, hanımefendi?" Lucilla keskin bir kuşkuyla sordu.

Bayan Wychwood sakince, "Oh, hayır!" diye cevap verdi. "Bunun cevap olacağını sanmıyorum. Yapmaya çalıştığım Gey, eğer amcanızı, hiç beklenmedik bir şansla, kendi akrabalarınızdan birini değil de beni vasiğiniz olarak atamaya ikna edebilirsiniz, üçümüzün de en ağır kınamalara maruz kalacağımızı belirtmektir. Böyle bir kınamaya maruz kalmak istemediğimi gizlemeye çalışmayacağım; ve sizin durumunuzda, bu son derece zarar verici olacaktır, çünkü Bayan Amber'in tüm arkadaşlarını ve tanıdıklarını - ve muhtemelen babanızın akrabalarını da - onun kontrolünün tamamen dışında olduğunuzu ve onu tamamen yabancı biriyle yaşamak için terk ettiğinizi söyleyeceğinden emin olabilirsiniz.

". . . doğru olma erdemine sahip olurdu!" diye araya girdi Bay Carleton.

"Bayan Wychwood bu terbiyesizce söz kesmeye aldırmadan, "Bu da senin geleceğin üzerinde henüz farkında olmadığın kadar zararlı bir etki yaratır," diye devam etti. İnan bana Lucilla, bir kız için *hiçbir şey* (ne kadar haksız olursa olsun) aceleci bir kadın olarak ün kazanmış olmaktan daha ölümcül olamaz, son derece vahşi ve otoriteye boyun eğmektense herkesin içinde jartiyerini bağlamaya hazır olacak kadar ateşli."

"Bu *çok* kötü olurdu, değil mi?" dedi Lucilla, içinde bulunduğu durumun getirdiği kötülüklerin bu kadar ustaca tasvir edilmesinden etkilenmişti.

Bayan Wychwood ona, "Gerçekten de öyle," diye güvence verdi. "İşte bu yüzden amcanızın, siz çıkıncaya kadar, akrabalarınızdan birinin, tercihen Londra'da yaşayan ve siz sosyeteye girmeden önce size sosyete de nasıl davranmanız gerektiğini öğretebilecek konumda olan birinin yanında kalmanız için gerekli düzenlemeleri yapması gerektiğini düşünüyorum. Babanızın ailesinden tanıdığım tek kişi o, ama sanırım ailenin tek temsilcisi de o değil." Başını çevirerek Bay Carleton'a yumuşak bir soruyla baktı ve şöyle dedi "Söyleyin bana, efendim, Lucilla'nın sizin tarafınızda birlikte yaşamasının hiç de istisnai olmayacağı teyzeleri ya da kuzenleri yok mu?"

"Kız kardeşim var tabii ki," dedi düşünceli bir şekilde.

"Caroline Teyzem mi?" dedi Lucilla kuşkuyla. "Ama o çok hasta değil mi, efendim?"

"Evet, prizde yanmak onun en sevdiği eğlencedir," diye kabul etti. "Keşfedilemeyen ama görünüşe göre tedavisi geçmiş gizemli bir rahatsızlığı var. En tuhaf belirtilerinden biri de, kendisinden istemediği bir şey yapması istendiğinde onu tamamen etkisiz hale getirmesi. Çok sıkıcı geçeceği belli olan bir partiye katılmak zorunda kalacağı düşüncesiyle bile secdeye kapandığı olmuştur. Ona sizin sorumluluğunuzu üstlenmesini önerirsem derin bir çöküşe girmeyeceğini söyleyemem, bu yüzden bunu yapmayacağım. Onun ölümünün benim kapıma dayanmasına izin veremem."

Lucilla buna biraz kıkırdadı, ama aynı zamanda derin bir rahatlama duyduğunu da ifade ederek, Leydi Lambourn'la yaşamının Bayan Amber'la yaşamaktan daha çekilmez olacağını düşündüğünü açıkça söyledi. "Ayrıca, onu çok az tanıyorum," diye ekledi. "Aslında onu hayatımda bir kereden fazla gördüğümü sanmıyorum, o da yıllar önce annem beni sabah ziyaretine götürdüğündeydi. Ben daha çocuktum ama o pek de hasta *gibi görünmüyordu*. Çok güzel ve zarif olduğunu hatırlıyorum. Elbette, anneme sağlığının iyi olmasıyla nadiren övünebileceğini söylemişti ama bunu kimsenin onun tedavisi mümkün olmayan bir rahatsızlığı olduğunu düşünmesine yol açacak şekilde söylememişi."

"Ah, bu dulluk statüsüne erişmeden önce olmalı!" diye cevap verdi. "Lambourn rüzgârın hangi yönden estiğini fark ettiğinde ayak parmaklarını kaldıracak kadar sağduyuluydu."

"Diliniz size ne kadar çok düşman kazandırmış olmalı!" diye gözlemledi Bayan Wychwood. "Kız kardeşinize haksız yere iftira atacağınıza, Leydi Trevisian onu aileye kabul edene kadar Lucilla'nın sorumluluğunu akrabalarınızdan hangisinin daha uygun düşünmenizi önerebilir miyim?"

"Elbette!" diye cevap verdi, son derece içtenlikle. "Bunu yapmak için her türlü çabayı göstereceğim, ama şu anda kendimi zor durumda buluyorum ve istemeyerek de olsa, onun refakatçisi olarak kendi atadığınız görevinize devam etmenizi rica etmek zorundayım."

"O halde," dedi masadan kalkarak, "burada yapacak daha fazla işimiz kalmadı ve sizden ayrılıyoruz, efendim. Gel, Lucilla! Amcana nazik misafirperverliği için teşekkür et ve eve gidelim!"

Onları alıkoymaya çalışmadı ama Bayan Wychwood'un şalını omuzlarına atarken kışkırtıcı bir şekilde mırıldandı: "Saygılarımı kabul edin, hanımefendi! O sineğin üzerine *çıkmamak* için kendinizi zorlamak zorunda mıydınız?"

"Hayır, hiç de değil!" diye karşılık verdi, bir an bile tereddüt etmeden. "Babam bana yıllar önce kaba elmaslar tarafından söylenen kötü niyetli sözlerle asla aldırış etmemeyi öğretti!"

Bir kahkaha attı. "Yüzsüz!" diye onayladı. Lucilla'nın yanağına dikkatsiz bir parmağıyla hafifçe vurmak için ondan yana döndü. "*Au revoir*, yeğenim!" dedi ona oldukça nazik bir şekilde gülümseyerek. "Dua et de, bu kadar tehlikeye attığım aile itibarını yeniden tesis etmeye çalış!"

Daha sonra onları aşağıya kadar geçirdi ve Bayan Wychwood'un arabası çağrılırken, son derece nazik bir şekilde onunla çok uygun bir şekilde konuşmaya başladı. Bu konuşmalar, canlı gözleri Bayan Wychwood'u fark eder etmez hızla öne atılarak haykıran, biraz hovarda görünümlü bir beyefendinin sokaktan girişiyle kesildi: "Ah, bugün talihin bana güleceğini bilmiyor muydum? Sevgili bayan, nasılsınız?"

Kadın ona elini uzattı, o da hemen dudaklarına götürdü ve şöyle dedi: "Nasılsınız Bay Kilbride? Büyükannenizi ziyaret etmek için Bath'da olduğunuzu öğrendim. Umarım iyidir?"

"Oh, çok fazla korunmuş bir durumda!" dedi komik bir bakışla. "Hem de mantık dışı bir şekilde! Bu çok cesaret kırıcı!"

Kadın bunu duymazdan geldi ve onu kısaca arkadaşlarıyla tanıştırdı. Bayan Wychwood'un biraz soğuk olan tavrı onu oyalanmaya teşvik etmedi, ama görünüşe bakılırsa imalara kulak asmıyordu ve daha önceden tanıştığı Bay Carleton'la başını salladıktan sonra Lucilla'ya döndü ve bunu o kadar iyi bir amaçla yaptı ki, Lucilla Camden Place'e giderken Bayan Wychwood'a onun şimdiye kadar tanıdığı en hoş ve eğlenceli adam olduğunu söyledi.

"mi?" dedi Bayan Wychwood, hesaplı bir kayıtsızlıkla. "Evet, sanırım eğlenceli biri, ama nükteleri her zaman zevkli değil ve iflah olmaz bir

biraz sıkıcı buluyorum. Bu , amcan senin için yeni bir abigail bulma görevini bana verdi, yarın sabah benimle Nüfus Dairesi'ne gelir misin?"

Lucilla hayretle, "Hayır, öyle mi?" diye bağırdı. "Evet, kesinlikle öyle, hanımefendi! Pompa Odası'na da bir göz atabilir miyiz? Corisande annesiyle birlikte orada olacak ve ona, ona katılıp katılamayacağımı size soracağımı söyledim."

"Evet, kesinlikle. Hazır şehre gitmişken sana yeni bir çift eldiven almalıyız, partide giymek üzere."

"*Akşam eldivenleri* mi?" dedi Lucilla hevesle. "Şimdiye kadar sahip olduğum ilk eldivenler olacaklar, çünkü teyzem bana eldiven alacak, sanki ben sadece bir okul çocuğuymuşum gibi! Amcam yeni bir hizmetçi gibi eldivenlere de sahip olabileceğimi mi söyledi?"

"Ona sormadım," diye cevap verdi Bayan Wychwood. "Onu gördüğüm kadarıyla, bu tür konular hakkında hiçbir şey bilmediğini ve benim de en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmam gerektiğini hoş olmayan bir şekilde söyleyeceğinden oldukça eminim."

Lucilla bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Evet, ama sorun şu ki, parasını ödeyecek mi? Çünkü uzun eldivenlerin ne kadar pahalı olduğunu biliyorum ve benim de pek param kalmadı!"

"Bu konuda kendinle alay etmene hiç gerek yok: elbette öyle yapacaktır!" diye cevap verdi Bayan Wychwood, muzip bir memnuniyetle ekledi: "Gururundan dolayı koğuşunun misafirim olarak benimle kalmasına izin vermek zorunda kalması onun için zor bir mesele ve ona, senin sorumluluğunu üstlenmem için bana ödeme yapmayı teklif etmesini engelleyecek kadar saygı aşıladığım için kendime büyük bir övgü duyuyorum! Bayan Amber'e verdiği harçlığı bana aktarmaya kalkarsa hiç şaşımam. Satın alacağın her şeyin masrafını karşılama zorunluluğu karşısında kaskatı kesilmesine gelince, faturalarını ödemeyi reddederse benim de ödeyeceğim korkusuyla seni savurganlığa teşvik etme olasılığı çok daha yüksek!"

BÖLÜM 7

Bayan Wychwood ve Lucilla ertesi sabah Gay Sokağı'na gitmek üzere Upper Camden Place'de yürürken, kendilerine doğru gelen Ninian Elmore'la karşılaştılar. Ninian Elmore olduğu hemen anlaşıldı.

Güçlü bir kızgınlık duygusu içindeydi, çünkü onları selamlamayı bile beklemeden, onları ziyarete geldiğini gereksiz bir şekilde söyleyerek patladı ve ekledi "Sizce ne oldu hanımefendi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Bayan Wychwood. "Anlat bize!"

"Ben de bunu yapmaya geliyordum. Buna inanamazsın! Ben bile inanmakta güçlük çekiyorum! Demek istediğim, tüm bu olanları ve bunun benim değil *onların* suçu olduğunu düşündüğünüzde, bu beni Bedlam kadar çıldırtıyor, herkesi de öyle!"

"Ama ne oldu?" diye sordu Lucilla sabırsızlıkla.

"Sorabilirsin! Sana söylediğimde seni dallara fırlatacak olan şeyden başka bir şey değil bu! Her şey için-"

Ayağını yere vurarak ve esen sert rüzgâra karşı pardösüsünü sımsıkı sararak onun sözünü kesti. "Tanrı aşkına *söyle* bana, bu şekilde konuşacağına ve bizi bu iğrenç rüzgârda ayakta tutacağına!" diye neredeyse çığlık atacaktı.

Ona ters ters baktı, sert bir vakarla tam da ona söylemek üzereyken kızın kabaca içeri daldığını söyledi ve omzunu ona doğru çevirerek, Bayan Wychwood'a hitaben uğursuz bir sesle şöyle dedi "Babamdan bir mektup aldım, hanımefendi!"

Lucilla küçümseyerek, "Hepsi *bu* mu?" diye araya girdi.

"Hayır, hepsi bu kadar değil!" diye karşılık verdi. "Ama sen sözümü keserken kim bir kelimeden fazlasını söyleyebilir ki?"

"Barış!" diye araya girdi Bayan Wychwood, oldukça eğlenmişti. "Sokakta kavga edemezsiniz, en azından edebileceğinizi sanıyorum, ama yalvarırım etmeyin! Baban seni mirastan mahrum mu bıraktı, Ninian? Ve eğer öyleyse, neden?"

"Şey, hayır, tam olarak bunu yapmadı," diye cevap verdi, "ama bunu yapsaydı beni şaşırtmazdı - büyükbabam tarafından imzalanan Anlaşma nedeniyle bunun onun yetkisi dahilinde olmadığını düşünüyorum. O zamanlar buna pek dikkat etmedim, gerçi bir belge imzalamam gerektiğini biliyordum ama Chartley'e hemen dönmezsem ödeneğimi kesmekle tehdit ediyor (Bath'da yapabileceğim borçları reddetmekle birlikte)! Böyle bir bulunabileceğine asla inanmazdım! Gözlerimi açtı, size söyleyebilirim! O her zaman

Bana babaların en iyisi ve en anlayışlısı gibi göründü ve *bu* işin beni derinden yaraladığını söylemekten çekinmiyorum! Dahası, Chartley'e kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp dönersem, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi, ki yapmadım!"

"Kesinlikle çok tuhaf görünüyor," diye onayladı Bayan Wychwood. "Ama belki de bir açıklaması vardır! Lucilla donup kalmadan önce bizimle Gay Sokağı'na kadar yürüyüp babanızın neden böyle bir ültimatom verdiğini anlatır mısınız?"

Bunu kabul etti ve aralarına girerek, Lord Iverley'nin (Bayan Amber gibi) Lucilla'dan elini eteğini çektiğini, onun davranışlarının aileye kabul edilmeye layık olmadığını gösterdiğini, kendisini kınanacak kadar edep, alçakgönüllülük ve incelikten yoksun olduğuna ikna ettiğini açıkladı.

Lucilla'nın öfkeli soluğunu duymazdan gelerek sözlerini şöyle bitirdi: "Ve eğer izin , onunla daha fazla bir şey yapmamı yasaklıyor, ama hemen Chartley'e dönmemi istiyor - en şiddetli hoşnutsuzluğunun acısı altında! Sanki kaçmasının suçu onun kapısında değilmiş gibi! Ki öyleydi! Tanrım, Bayan Wychwood, bu beni öyle öfkeliendirdi ki, Lucilla'yla hemen evlenmeyi aklımdan geçiriyorum!"

Bu konuşmayı büyük bir kızgınlıkla dinleyen Lucilla sıcak bir sesle: "Bunu yaparsanız ona çok iyi hizmet etmiş olursunuz! Ama kendi adıma onun mektubunu görmezden gelmeniz gerektiğini düşünüyorum. Çünkü ikimiz de evlenmek istemiyoruz istesek bile amcamın buna izin vereceğini sanmıyorum. Ve ben de bu izin olmadan kimseyle evlenemem, tabii eğer sınıra kaçmazsam, ki evlenmek istediğim biriyle bile bunu yapmaya hiçbir şey beni ikna edemez! Bu beni ayıplar, değil mi hanımefendi?"

Bayan Wychwood, "Gerçekten de öyle," diye onayladı. "İkinizi de ömür boyu sürecek bir pişmanlığa mahkum etmenin yanı sıra!"

"Biliyorum, ama gerçekten öyle demek istemedim!" diye homurdandı Ninian. "Yine de, böyle mantıksız bir emre uysalca boyun eğmektense sana zincirlenmeyi tercih ederim ve bunu kastediyorum!"

Bayan Wychwood'u rahatlatmak için Lucilla bunu gayet iyi karşıladı. Dedi ki: "Söylemeliyim ki, bu bir insanı umutsuzluğa sürüklemeye yeter. Sanki vefasız bir evlatmışsınız gibi de değil, çünkü durum çok farklıydı.

Ve en sıra dışı görünen şey, Londra'daki o kadınla aranızı düzeltmeye çalışırken hiç böyle bir toz kaldırmamış olması ve o benden çok daha uygunsuz biriydi, değil mi?"

Ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Sana şunu söyleyeyim, Lucy! Dilini dişlerinin arasında tutmayı öğrenmen senin için iyi olacak! Ayrıca, bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun! Ona olan ilgimi düzeltmeye çalışmıyordum! Sadece bir flört! Bekarlığa veda! Sen anlamazsın ama babamın anladığına emin olabilirsiniz!"

"Peki, *bunu* anladıysa, *bunu* neden anlamıyor?" Lucilla makul bir şekilde sordu. "Bana öyle geliyor ki, tam bir beyinsiz!"

"*Bana öyle geliyor ki,*" diye araya girdi Bayan Wychwood, "Lord Iverley sana böyle öfkeli bir mektup göndermenin nasıl bir etki yaratacağını düşünemeyecek kadar alevler içindeyken yazmış Ninian. Şimdiye kadar bunun için üzüleceğini sanıyorum; ve eminim ki kendisini seninle bir tartışmanın içinde bulduğunda şok olmuştur, çünkü böyle bir şeyin daha önce hiç yaşanmadığını sanıyorum. Ne kadar az kabul etse de seninle ve Lucilla'yla olan ilişkilerinde hatalı olduğunu bildiğinden de kuşku yok. Bu yüzden, uzun yıllar boyunca kendi bildiğini okuduğundan, muhalefetle karşılaştığında doğal olarak paniğe kapıldı - özellikle de senden, sevgili oğlum! Ondan çok kötü koşullarda ayrıldığını bize kendin söyledin ve sanırım o da çok üzüldü."
_"

"Evet, yaptım, ama daha sonra bunun için üzuldüm ve mektubu bana ulaştığında geri dönüp ondan af dilemeyi düşünüyordum! Ama artık yapmayacağım! *Beni* kesmesini affedebilirim ama Lucy hakkında söylediği şeyleri affedemem -eğer onları geri almazsa! Yaptığı gibi kaçıp gitmesini onayladığımdan değil, çünkü onaylamadım, ama onu *ahlaksızca* davranmakla suçlamak, ki bunu tekrarlamak niyetinde değildim, üstelik kendini kınanacak kadar alçaltmışken, haksızlık ve affedilemez!"

Bayan Wychwood, Lord Iverley'nin akılsızlığı hakkındaki kaçınılmaz düşüncelerini kendine saklayarak, yatıştırıcı bir nezaketle cevap verdi: "Elbette en iyisi olduğunu düşündüğün yapacaksın, ama nezaket gereği babana mektubuna bir cevap göndermen gerektiğini düşünmeden edemiyorum, öfkeli cevap değil! Eğer babandan af dilemek için geri dönme niyetindeysen-"

"Vardı, ama şimdi öyle bir niyetim yok!" dedi hırsla.

"Paspastan çıktıktan sonra," dedi ona gülümseyerek, "sağduyunuzun, kendinizi uygun olandan daha güçlü bir biçimde ifade ettiğiniz için ona bir özür sunmanın uygunluğunu algılamanızı sağlayacağına inanıyorum. Bence Lucilla'dan hiç bahsetmemelisiniz, çünkü Lord Iverley'nin haksız olduğunu çok iyi bildiği suçlamalara karşı onu savunmanız hangi amaca hizmet edebilir? Size yaptığı çağrıya gelince, buna uymayı reddetmeniz aptallık olur, çünkü bu sizi "Yapmayacağım!" diye bağıran yaramaz küçük bir ocuk gibi gösterir. Chartley'e hemen döneceğinizi, ama Bath'da yakın gelecekte birkaç randevunuz olduğunu ve bu randevulardan kamanızın büyük kabalık olacağını yazmanız çok daha onurlu bir davranış olur, öyle değil mi?"

Bu dünyevi bilgelikten çok etkilenen adam haykırdı: "Vay canına, evet! İşte züppe bu! Ona aynen önerdiğin gibi yazacağım! Sanırım bu onu utandırır, ayrıca ona benim bir okul çocuğu değil, yetişkin bir adam olduğumu, bana emir verilmeyeceğini ama saygıyla davranılacağını gösterir! Dahası, bana söylediği şeylerden sonra anneme de görevimi ileteceğim... Ne yaparlarsa yapsınlar, umarım *ben* şikayetleri yırtıp atan biri değilimdir!"

Bayan Wychwood bunu alkışladı ve Gay Sokağı'na vardıklarında, yapacak daha iyi bir işi yoksa, Lucilla'yla birlikte bazı işleri halleder halletmez gidecekleri Pump Room'a uğramasını ve biraz alışveriş yapmasını önererek ondan ayrıldı. Amacı, için için yanan öfkesi yatışana kadar babasının mektubuna cevap yazmasını engellemek olduğundan, bu önerinin onun hoşuna gittiğini görmekten memnun olmuştu. Lucilla ona, sevgili arkadağı Bayan Corisande Stinchcombe'u orada bulacağını ve ona bir mesaj iletmesi söyleyerek yardımcı olmaya alığtığında, adamın bulutlu alnı hissedilir derecede aydınlandı ve mutlu bir ekilde tepeden ağağı inmeye bağladı. "Lucilla, Bayan Wychwood'a gizlice, "Düşüncelerine başka bir yön vereceğini sanmıştım, çünkü dn ondan çok hoşlandığını anlamıştım!" dedi.

"O halde çok iyi yaptınız," diye onayladı Bayan Wychwood. "Ona Londra'daki flrtn hatırlatmak hiç de iyi olmadı!"

"Hayır," diye itiraf etti Lucilla suçlulukla. "Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış bir şey söylediğimi anladım. Gerçi neden bu kadar sinirlenmiş olabileceğini hiç tahmin edemiyorum, çünkü kızla ilgili her şeyi bana kendisi anlattı!"

Bayan Wychwood açıklama yapmak zorunda kalmadı, çünkü o sırada Bayan Wardlow'un tavsiye ettiği, Camden Place'de ikinci ev hizmetçisi olarak çalışmak üzere son derece saygın bir gençle anlaşmış ve gençten o kadar memnun kalmıştı ki, hanımını ofise yönlendirmekte hiç tereddüt etmemişti. Lucilla, ev sahibesinin baskıcı kibarlığından o kadar etkilenmişti ki, Bayan Wychwood'un kendisine önerdiği her şeyi kabul etmekten başka bir şey yapamadı ve oradan ayrıldıklarında Bayan Poppleton'ın kendisini ölesiye korkuttuğunu, bu yüzden de sevgili Bayan Wychwood'un kendisini desteklemek için orada bulunmuş olmasına çok şükrettiğini söyledi. "Görüşmek için Camden Place'e göndereceği hizmetçiler geldiğinde sen de orada *olacaksın*, değil mi?" dedi endişeyle.

Bu konuda kendine güvenerek Bayan Wychwood'un yanında mutlu bir şekilde yürüdü ve pervasızca bir değil iki çift uzun çocuk eldiveni satın aldı, bu da (söylediğine göre) sonunda kendisini gerçekten yetişkin hissetmesini sağladı.

Bath sezonu henüz başlamadığı için, sezon boyunca her sabah Pump Room'da topluluğu eğlendiren müzisyenler burada bulunmuyordu ama ziyaretçilerin sayısı oldukça fazlaydı. Ziyaretçilerin bir kısmı, gut ya da romatizmadan muzdarip, bastonlara dayanarak yürüyen valetudinarians ya da eski yıllarının aşırılıklarından kaynaklanan karaciğer rahatsızlıklarına çare arayan yaşlı dispeptiklerdi. Ayrıca sinirsel rahatsızlıklardan muzdarip olan ve çeşitli hastalıklarını ve gördükleri tedavileri anlatmanın kendileri kadar iliklemeyle başarabildikleri tanıdıklarının da ilgisini çekmesi gerektiğine inanan birkaç dul kadın da vardı. Ancak onaylanmış malullerin çoğuna ailelerinin genç üyeleri eşlik ettiğinden, ilk bakışta yaşlılıktan muzdarip sakat kişilerden oluşuyormuş gibi görünen topluluk, Bath sularının yanılmaz bir çare olduğu düşünülen sayısız rahatsızlıktan tamamen etkilenmemiş çok sayıda genç insanı da içeriyordu. Çoğunlukla bu görevliler kadındı, ancak bazı istisnalar da vardı, özellikle de (maddi nedenlerden dolayı) büyükannesini ziyaret etmek için Bath'a geldiğinde, ona Pompa Odası'na kadar eşlik eden, onu şefkatle bir sandalyeye oturtan, ona bir bardak sıcak pompa suyu getiren ve büyük bir özen gösteren büyüleyici Bay Kilbride.

Bu talihsizi amansızca götürüp güvenli bir şekilde yanına yerleşmesini sağladıktan sonra, Pump Room'da kaldığı süre boyunca etrafta dolaşmak, tesadüfi tanıdıklarla selamlaşmak ve orada bulunan en güzel kızlarla gönülsüzce flört etmekle meşgul oldu.

mevsimlik ziyaretçilerin yanı sıra ev sakinleri de vardı ve Bayan Wychwood'un Pompa Odası'na göz gezdirirken ilk dikkatini çeken Lord Beckenham oldu. Devekuşu tüyleriyle süslü, acayip bir şapka takmış bir hanımla konuşuyordu, ama Bayan Wychwood'u fark eder etmez özür diledi ve onları ayıran birkaç insan grubunun arasından bilerek ona doğru ilerledi. Lucilla, Corisande Stinchcombe'un yerini tespit ettikten sonra ona doğru uzaklaştı ve Bayan Wychwood, Lord Beckenham'ın merhametine kaldı.

Onu her zamanki titizliğiyle karşıladı, ama hemen ardından ciddi bir bakışla, genç arkadaşının ziyaretinin tatsız bir sonuca yol açtığını öğrendiği için son derece üzgün olduğunu söyledi. "Anladığım kadarıyla Oliver Carleton Bath'a gelmiş ve siz de onu kabul etmek zorunda kalmışsınız," dedi ağır bir sesle. "Camden Place'e uğraması elbette kaçınılmazdı, ama sanırım yeğenini Bath'dan uzaklaştırmak için düzenlemeler yapmak içindi?"

"Hayır, hemen değil!" diye cevap verdi Bayan Wychwood neşeyle. "Bu kesinlikle hoş olmayan bir sonuç olurdu! Bir süre daha ona eşlik etmeyi umuyorum. Çok sevimli bir çocuk, evin içinde bir gün ıGıgı gibi parlıyor!"

"Sevimli bir kıza benzediğini kabul ediyorum ve tavırları beni olumlu etkiledi," diye kabul etti, kızın tahammül edemeyeceği bir patronluk havasıyla. "Onun ziyaretiyle ilgili tehlike, kendinizi amcasıyla arzu edilebileceğinden daha yakından tanışmak zorunda bulmanızdır. Size bir ipucu vermeye cüret etmeme itiraz etmeyeceğinizi biliyorum."

"Tam tersine, efendim! Buna çok itiraz ediyorum," dedi gözlerinde öfke kıvılcımlarıyla. "Bence bu çok büyük bir terbiyesizlik -üstünde durmadığınız bir kelimeyi size vermek!" "Nasıl davranmam gerektiği konusunda bana ipucu vermeye ne hakkınız var? Size verdiğim hiçbir şey yok!"

Bu açık sözlülük karşısında biraz şaşırmış görünüyordu, ama niyetinin saflığına dair, ona duyduğu saygının, bir gün onun kararlarına rehberlik etme hakkına sahip olabileceğine dair umudunun, yaptığı uyarının ağabeyinin sıcak onayıyla karşılaşacağına dair inancının ve dünya hakkındaki bilgisinin neredeyse çözülemeyecek kadar birbirine karıştığı ağır bir açıklamaya girişti. Bunun farkında gibi görünüyordu, çünkü konuşmasını şöyle bitirdi: "Kısacası, sevgili Bayan Annis, Carleton'ın özenle yetiştirilmiş bir kadın için ne kadar istenmeyen bir tanıdık olduğunu bilmiyorsunuz - aslında bilmenizi isterdim! Özellikle de sizin gibi kaliteli bir hanımefendi için! İyi kalpli ağabeyinizin de bu konuda benimle aynı duyguları paylaşacağına ve daha fazlasını söylememe gerek olmadığına inanıyorum."

Ona ışıltılı bir gülümseme armağan etti ve şöyle dedi: "Hiç gerek yok, efendim! Aslına bakarsanız, bu kadarını söylemenize de gerek yoktu. Ama benim iyiliğimle bu kadar ilgilendiğinize göre sizi temin ederim ki Bay Carleton'la olan tanışıklığım ne itibarım ne de namusum için hiçbir tehlike içermiyor! Kendisi şimdiye kadar karşılaştığım en kaba adamdır ve *şehrin adamı* olarak adlandırıldığından habersiz olacak kadar cahil değilim, ama en iyi otoriteye -kendi otoritesine- sahibim ki asla kaliteli bayanları baştan çıkarmaya çalışmaz! Bu yüzden rahat olabilirsiniz ve yalvarırım bu konuda daha fazla konuşmayacaksınız!"

Dirseğinin dibinde eğlenen bir ses konuştu. Bay Carleton, "Öyle olacağını sanıyorum ama hiç de kolay biri olmadığını görüyorsunuz," dedi. Gözle görülür bir düşmanlıkla kabaran Beckenham'a başıyla selam verdi ve onu, lord hazretlerinin kızgınlığını daha da artıran umursamaz bir hoşgörülle karşıladı. "Nasılsınız?" dedi. "Geçen ay Christie's'de o şüpheli Brueghel'i satın alanın sen olduğunu söylediler ama söylentiler yalanmış!"

"Onu satın aldım ve şüpheli olduğunu düşünmüyorum!" diye cevap verdi Lord Hazretleri, öfkesini bastırma çabası yüzünden yüzü neredeyse morarmıştı. "Ondan hoşlandığını duydum, Carleton!"

"Hayır, hayır! Daha yakından inceleme fırsatı bulmuşken olmaz!" diye cevap verdi Bay Carleton yatıştırıcı bir şekilde. "Sizi bu kadar yüksek fiyata çıkaran ben değildim.

-Aslında ben hiç teklif vermedim!" Bunun çileden çıkmış uzman üzerinde yarattığı etkiyi memnuniyetle gözlemleyerek, yaraya tuz basmak için ekledi: "Başarısız rakibinizin kim olduğunun bana söylendiğini sanmıyorum: aptal bir budala, şüphesiz!"

Lord Beckenham öfkeyle, "Benim de bir budala olduğumu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Bay Carleton abartılı bir şaşkınlıkla kara kaşlarını kaldırdı ve şaşkın bir sesle şöyle dedi: "Şimdi, böyle bir düşünceyi aklınıza sokacak ne söylemiş olabilirim? '*Başka bir* aptal budala' demekten özenle kaçındığım gözünüzden kaçmış olamaz sevgili Beckenham!"

"Sana şunu söylemeliyim ki Carleton, senin *zekanı* Saldırgan!"

"Elbette!" diye cevap verdi Bay Carleton. "Bana istediğiniz her şeyi söylemek için iznim var! Seni sıkıcı bulduğumu söylemek için senden izin isteyeceğim hiç aklıma gelmemişken, ki bunu yıllardır yapıyorum, sana bu izni vermeyi reddetmem ne büyük haksızlık olur."

Lord Beckenham dişlerinin arasından, "Etrafımızdaki koşullar olmasaydı," dedi, "sizi bir güzel benzetmek isterdim, efendim!"

Bay Carleton sahte bir sempatiyle, "Günaha karşı koyacak zihin gücüne sahip olacağınızı umuyorum," dedi. "Yapılacak çok gudgeonca bir şey, öyle değil mi?"

Beckenham, Bay Carleton'ın kabalığı kadar boks ringindeki cezalandırma becerisiyle de ünlü olduğunu çok iyi bildiğinden, bu cevap onu o kadar öfkeliendirdi ki, Bayan Wychwood'a sadece kısa bir selam vererek, alnı gürleyerek ve dudaklarını sıkıca bastırarak topuğunun üzerinde döndü ve yürüdü.

"Bay Carleton, "Neden bu kadar çok insanın bu adam gibi kendini beğenmiş sıkıcılardan kurtulamadığını hiç anlayamadım!" dedi.

"Belki de," diye önerdi Bayan Wychwood, "çok az insan -eğer varsa bile- sizin kadar kaba olduğu içindir!"

"Ah, şüphesiz nedeni bu!" diye başını salladı.

"Kendinden utanmalısın!" dedi ona.

"Hayır, hayır, bunu nasıl söylersiniz? Ondan kurtulmak istemediğinizi söylemek istemiyorsunuz herhalde!"

"Şey, hayır," diye itiraf etti. "Bunu diledim, ama bu beni ölesiye kızdırdığı . Eğer sözümüzü kesmeseydiniz bunu kendim yapacaktım! Ve bu kadar kaba davranmamalıydım!"

"Başarılı düşünüyorsanız onu çok iyi tanımıyor olmalısınız," dedi. "Kendini beğenmişlik zırhını delmek için *en büyük terbiyesizlikten* başka bir şey bilinmiyor. Bir odayı tanıdığım herkesten daha çabuk boşaltabilir."

Gülümsedi, ama nazıkçe şöyle dedi: "Zavallı adam! İnsan onun için üzülmekten edemiyor."

"Sempati israfı, inan bana! Kendisine acınacak bir nesne olduğu söylene inanmazdı. Kendi gözünde o kadar büyük bir değeri var ki, insanlar onun gösterişli konuşmalarından birinin ortasında esnemeye başladıklarında *onlar* için üzüyor, çünkü ona göre onlar son derece düşük zekâyâ sahip, ondan ders almaya layık olmayan kişiler."

Lord hazretlerinin, her zaman olduğu gibi, cehaletini aydınlatmak ya da üstün zevkinin yanlış sanatsal yargılarını düzeltmek için yaptığı nazık ama dayanılmaz girişimlerin eşlik ettiği, neredeyse çılgılık atacak kadar kışkırtıldığı sayısız olayı çok canlı bir şekilde hatırladığında, küçük bir kıkırdamayı bastıramadı, ama bunu, lord hazretleri biraz hödük olsa bile, birçok mükemmel niteliğe sahip olduğunu söyleyerek telafi etti.

"Umarım öyledir. Herkesin *bazı* mükemmel nitelikleri vardır. Benim bile var! Çok değil elbette, ama bazıları!"

Bu yemi görmezden gelmenin en akıllıca yol olduğunu düşündü ve söz arasında söylenenleri duymamış gibi Lord Beckenham'ın karakterini savunmaya devam etti. "O son derece saygın bir adam," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Her zaman iyi yönetilir, zevki ve prensipleri inceliklidir. Aynı zamanda sevecen bir kardeş ve tamamen çok değerli bir adam!"

"Bence onu sana karşı bu kadar katı davranması için cesaretlendirmemelisin," dedi başını sallayarak. "Zavallı adam sana bir teklifte bulunacak ve eğer kabul etmezsen büyük olasılıkla kalbi o kadar kırılacak ki, hayatına bir nokta koymazsa derin bir melankoliye düşecek."

Bu görüntü Bayan Wychwood'un ciddiyeti için çok fazlaydı. Boğazı ve kahkahayı bastı.

Sesini kontrol edebiliyordu, kendinden büyüklerle alay etmek ona yakışmıyordu.

"İş o noktaya gelirse ona gülmek sana yakışmaz!" diye karşılık verdi.

"Öyle olmadığını biliyorum," diye onayladı. "Ama ben tam olarak ona değil, onun hakkında böyle saçma bir Gey söylediğiniz için size gülüyordum. Şimdi, eğer Lucilla'yla konuşmak istiyorsan-"

"Bilmiyorum. Dirseğindeki genç delikanlı kim?"

Odanın öbür ucuna, Lucilla'nın hareketli bir grubun merkezinde olduğu yere baktı. "Ninian Elmore -eğer o güzel çocuğu kastediyorsanız?"

Bardağını kaldırdı. "Demek Iverley'nin varisi bu, öyle mi? Kötü görünümlü bir buçukluk değil ama çok çirkin suratlı. Bacakları da kedi sopası gibi." Gözlüğünü grubun üzerinde gezdirdi ve yüzü sertleşti. "Görüyorum ki Kilbride'ı peşinden sürüklüyor," dedi aniden. "Şunu açıkça belirteyim ki hanımefendi, böyle bir ilişkiyi teşvik etmenizi istemem!"

Carleton'ın birdenbire otoriterleşen ses tonundan rahatsız oldu ama karakteristik bir dürüstlikle cevap verdi: "Kesinlikle öyle bir şey yapmayacağım, Bay Carleton, emin olun! Dürüst olmak gerekirse, dün gece yanıma gelmesine çok sinirlendim ve onu Lucilla'yla tanıştırmak zorunda kaldım, çünkü onu hoş bir arkadaş olarak görsem de, ilgi çekici tavırlarının, hatırı sayılır bir hitabeti ve neredeyse her güzel kadınla umutsuzca flört etme eğilimiyle birleştiğinde, onu yeşil bir kız için istenmeyen bir arkadaş haline getirdiğinin farkındayım."

Bardağını yere bıraktı ve bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Ona karşı bir *eğilimin* var, değil mi? Bunu tahmin edebilirdim! *Sizin* işleriniz beni ilgilendirmez Bayan Wychwood, ama Lucilla'nınki beni çok yakından ilgilendiriyor ve sizi uyarıyorum, onun Kilbride'ın ya da onun böbreğindeki herhangi bir gevşek vidanın pençesine düşmesine izin vermek istemiyorum!"

Gözlerindeki öfke aleviyle şaşırtıcı bir tezat oluşturan soğuk bir sesle cevap verdi: "Lütfen cehaletimi aydınlatın, efendim! Bay Kilbride'ın karakteri sizinkinden ne açıdan farklı?"

Kadının onu gözden düğürmek için beslediği tüm umutlar ölü doğmuştu: Adam sadece Gağkın Gağkın baktı ve boğaldı: "Yüce Tanrım, onun benim gibi biriyle evlenmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ne kuş-

Bana sorduğunuz zekice soru! Ben de sizin üstün zekalı bir kadın düşünmeye başlamıştım!"

Söyleyecek tek kelime bulamadı ama cevap vermesi de gerekmiyordu. Kısa bir selamla arkasını dönüp gitti ve onu, çok geç farkına vardığı uygunsuz bir davranışta bulunmasına izin verdiği için pişmanlık içinde bıraktı. Birinci sınıf hanımefendiler, en azılı çapkınları bile gevşek bir vida olmakla suçlamazlardı. Kendi kendine hatanın onun kapısında olduğunu söyledi: çok açık konuşma hastalığını ondan kapmıştı. Ama bu işe yaramayacaktı; vicdanı sızladı; ondan özür dilemek zorunda kalacağını öngördü ve biraz da şaşkınlıkla, onun tarafından kuş beyinli olarak düşünölmenin, küstahça ileri gitmekten daha utanç verici olduğunu keşfetti.

Kendini şöyle bir silkeleyerek Bayan Stinchcombe'un partisine doğru ilerledi ve her zamanki gülümseyen sakinliğiyle hanımefendiyi selamladı. Ama diğerleriyle selamlaşmaya fırsat bulamadan bir terslikle karşılaştı. Lucilla düşüncesizce bağırdı: "Ah, Bayan Wychwood, lütfen Bay Kilbride'a onu partide görmekten mutlu olacağımızı söyleyin! Onu davet etmeye cesaret ettim, çünkü bana istediğim herkesi davet edebileceğimi söylemişsiniz ve onun sizin bir arkadaşınız olduğunu biliyorum! Ama sizden davetiye almadan gelmeye cesaret edemeyeceğini söylüyor!"

Bu noktada Bayan Wychwood, Lucilla'nın sorumluluğunu , umursamazca beklediği gibi bir günahkârlık olmayacağını anladı. Bu kadar masumca yapılan bir daveti geri çevirmek imkânsızdı ama elinden geleni yaptı. Şöyle dedi: "Elbette, eğer gelmek isterse, onu da davet etmekten mutluluk duyarım."

"Gelmek isterim!" dedi hemen ve elini eğmek için öne doğru ilerledi. Başını kaldırdı, ona hınzırca gülümsedi ve usulca ekledi: "Neden istemiyorsunuz, sevgili hanımefendi? Bir partide bulunmak için mükemmel bir adam olduğumu biliyor olmalısınız!"

"Ah, evet!" dedi hafifçe. "Eğlenceli çingiraklar her zaman öyledir! Ama benimkinin sizin hoşlanacağınız türden bir parti olacağını sanmıyorum. Aslında, çok yavan bir parti bulacağınızı sanıyorum, neredeyse bir çocuk partisi!"

"Oh, bu durumda beni dışlamanız mümkün değil! Çocuk partilerinde elimden gelenin en iyisini yaparım ve istediğim sayıda salon partisini organize etmek için

Genç misafirlerinizi eğlendirecek oyunlar. Örneğin Sessiz sinema ya da Körebe!"

"Bu kadar saçmalama!" dedi gülerек. "Eğer gelerseniz, sizden dulları eğlendirmenizi bekleyeceğim!"

"Oh, bu konuda hiç zorluk çekmeyeceksiniz! Büyükannemi eğlendirmeyi bile başardım ve biliyorsunuz bu, sanatta büyük bir beceri gerektiriyor!"

Ondan uzaklaşırken, "Biliyor musun, sen üzücü bir haylazsın!" dedi.

Bay Beckenham'ın da gruba katıldığını gördü ve onunla el sıkışırken aklına, Bay Beckenham'ı da davet ederse Bay Kilbride'in davetteki varlığının daha az dikkat çekeceği geldi. Bay Beckenham, Kilbride'dan oldukça gençti ama rahat konuşması ve kararlı havası onu yaşımdan daha büyük gösteriyordu. Yanında Jonathan Hawkesbury olarak tanıttığı çok gösterişli bir Tulip vardı: Beckenham Court'ta birkaç gün geçirmek için Londra'dan gelen bir arkadaşındı, bu yüzden Bayan Wychwood onu da hemen davetine dahil etti. Adamın zihinsel gücü hakkında pek bir fikri yoktu ama tavırları son derece kibar ve giyimi o kadar zarıftı ki, partisine parlaklık katacağını düşündü. Her iki bey de davetini kabul etti, Bay Hawkesbury ona çok minnettar olduğunu ifade etti ve Harry o umursamaz zarafetiyle şöyle dedi "Vay canına, evet! Partinize gelmekten büyük mutluluk duyacağız, sevgili Bayan Annis! Dans olacak mı?"

Bayan Wychwood planlarını hızla gözden geçirdi. Konuklarına yumuşak müzik söylemesi için küçük bir orkestra tutmuştu, ama şimdi müzisyenlerin bir ya da iki kır dansı başlatabileceğini ve belki de

-Cesurca bir düşünce! Bir vals. Bu, bazı dul kadınları şok edebilirdi, çünkü Londra'da vals giderek moda haline gelse de Bath Meclislerinin hiçbirinde dans edilmemişti. Ama hiç kuşkusuz partisini sıkıcı ve sıradan olmaktan çıkarıp beklenmedik bir şekilde modaya uygun hale getirecekti. Dedi ki: "Şey, bu koşullara bağlı! Bu bir balo değil, rutin bir parti olacak, ama sanırım sonu -Bir balo değil, doğaçlama bir zıplama."

Bay Beckenham bu öneriyi alkışladı ve biraz anlaşılmaz olan arkadaşının çok güzel bir ayak parmağı olduğu bilgisini ekledi. Bay Hawkesbury

reddetti, ama büyük bir centilmenlikle ev sahibesini piste çıkarma onurunun kendisine verilebileceği umudunu dile getirdi. Bayan Wychwood daha sonra, az önce annesine refakat etmek üzere Pompa Odası'na girmiş olan Binbaşı Beverley'i de dahil ederek partiyi genişletmek niyetiyle gruptan ayrıldı. Dans etmeyi sevmiyordu ama Denis Kilbride'la hemen hemen aynı yaşıydı ve Waterloo'daki kanlı çarpışmada bir kolunu kaybetme talihsizliğine uğradığı için partide hazır bulunacak genç kızların ilgisini çekecek biriydi. Onu başarılı bir şekilde kaydettirdikten sonra, başka avlar aramak için odada dolaştı. İki tane buldu ve birden aklına, amacının Lucilla'ya karşı bir çekicilik sağlamaktan çok, Bay Kilbride'ı Bay Carleton'ın delici gözlerinden saklamak olduğu geldi. Bu o kadar saçmaydı ki, içten içe gülmesine neden oldu; ama aynı zamanda can sıkıcıydı da: Evine kimi davet edeceği onu neden ilgilendiriyordu ki? Onun fikirlerine zerre kadar önem vermiyordu ve bu konuda bir kez daha düşünmek istemiyordu.

Sonraki iki gün boyunca ondan haber alınamadı, ama üçüncü gün akşama doğru Camden Place'e uğrayarak Lucilla'ya binmesi için iyi huylu bir kısrak bulduğunu bildirdi. "Seyisim onu buraya getiriyor ve ona bakacak," dedi. "Ona her gün emir almak için buraya gelmesini söyleyeceğim."

"*Oh!*" diye ciyakladı Lucilla sevinçle. "*Teşekkür ederim, efendim! Size çok minnettarım! O nereden geliyor? Ona ne zaman binebileceğim? Nasıl bir kısrak bu? Onu sevebilir miyim?*"

"Öyle olduğuna inanıyorum. Gri renklidir, iyi bir başı vardır ve zıplar. Lord Warrington'ın ahırından geliyor ve bir hanımefendiyi taşımaya alışkın, ama onu Tattersall'dan satın aldım, Warrington karısının ölümünden sonra onu artık kullanmıyor. Yarından sonraki gün ona binebilirsiniz."

"Ah, ünlü! Büyük!" diye bağırdı ellerini çırparak. "*Bu yüzden mi Bath'dan ayrıldığını düşünmüştüm? Londra'ya kadar onca yolu bana kendime ait bir at almak için mi gittin? Size gerçekten minnettarım! Bayan Wychwood bana en sevdiği kısrakını ödünç verdi ve kendisi hayal edilebilecek en tatlı binicidir, ama kendisi binmek istemediğini söylese de ben onun kısrakını ödünç almak istemiyorum.*"

"Hayır, benim de hoşuma gitmiyor," dedi. Bardağını kaldırdı ve onun girişiyle ayağa kalkmış, ama çekingen bir tavırla salonda duran Bay Elmore'u inceledi.

Arka planda. "Sanırım siz genç Elmore olmalısınız," dedi. "Bu durumda, yeğenimle ilgilendiğiniz için size teşekkür etmeliyim, sanırım."

"Evet, ama-ama önemli bir şey değildi, efendim!" diye kekeledi Ninian. "Yani, yapabileceğim tek şey ona eşlik etmektir, çünkü onu Chartley'e dönmeye ikna edemedim, ne dersem diyeyim, tabii ki yapması gereken de buydu!"

"Eli ağırdı, değil mi? Size sempati duyuyorum!"

Ninian utangaç bir ifadeyle ona sırtıttı. "Öyle olduğunu düşünmeyi tercih ederim!" dedi. "Şey, bilirsin işte, o çılgınlıklarından birindeydi!"

Bay Carleton alaycı bir tavırla, "Bilmediğimi söylediğim için minnettarım," diye cevap verdi.

Lucilla anında öfkelenerek, "Değildim!" dedi. "Bana bakmaya gelince, ben kendi başımın çaresine bakabilecek durumdaydım!"

"Hayır, değildin!" diye karşılık verdi Ninian. "Bath'a nasıl gideceğini bile bilmiyordun ve eğer seni yakalamasaydım-"

"Sen burnunu sokmasaydın Amesbury'de bir karavan kiralayacaktım," dedi büyük bir edayla. "Ve senin iğrenç araban gibi bir tekerleği bile kaybolmazdı!"

"Oh, gerçekten mi? Bath'a ulaştığında uçacak bir tüyün bile olmadığını görürdün! Bu kadar korkak olma!"

O sırada odaya giren Bayan Wychwood, sakın bir tavırla, "İkinize de daha ne kadar söyleyeceğim? İkinize de daha kaç kez salonumda şapka çıkarmanıza izin vermeyeceğimi söylemem gerekiyor? Bay Carleton?"

"Ah, Bayan Wychwood, siz ne düşünüyorsunuz?" diye bağırdı Lucilla hevesle. "Bana bir kısrak aldı, hem de gri bir kısrak, tam da benim seçmem gereken bir kısrak, çünkü gri atları çok severim, değil mi? Ve ona kendi seyisinin bakacağını söylüyor, böylece artık bizimle birlikte ata binebileceksin!"

"Koğuşunuzun gözünde kendinizi kurtarmak mı?" Bayan Wychwood onunla el sıkışırken şaşkın bir ifadeyle konuştu.

"Hayır: sizinkinde, umarım!"

Kadın irkilerek gözlerini adamın yüzüne dikti ama hızla tekrar yere indirdi. Oldukça sarsılmış bir halde arkasını döndü, çünkü adamın sert gözlerindeki parıltıdan hiçbir şey anlaşılmıyordu: Bay Carleton, o ünlü çapkın, ileri yaşlarda bir genç karşı garip, açıklanamaz bir düşkünlük duymuştu.

Saman kızıydı, ama birinci sınıf ve erdemi tartışılmaz bir hanımefendiydi. Bay Carleton'ın kendisini büyüleyerek *açık çek* vermeyi kabul etmesini sağlamaya çalıştığını düşündü: Bay Carleton bir çapkın olabilirdi ama aptal değildi. Belki de Bath sosyetesinin sıkıcılığını hafifletmek için onunla flört etmek istiyordu. Bu düşüncenin hemen ardından, onunla flört etmenin kendisinin sürekli artan can sıkıntısını hafifleteceğini fark etti. Bu adam diğer flörtlerinden çok farklıydı: aslında onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Lucilla ve Ninian Bath'ın dışında yapılacak birkaç gezinti hakkında tartışıyorlardı. Lucilla'nın orada bıraktığından neredeyse emin olduğu rehber kitaba bakmak için arka çizim odasına gittiler. Bayan Wychwood, "Onu bulurlarsa," dedi, "bir Druid anıtını mı, yoksa bir savaş alanını mı görecekleri konusunda hemen anlaşmazlığa düşecekler. Birbirlerine en ufak bir Çekilde bile uygun olduklarını düşünebilecek bir kişiyi aklım almıyor!"

Bay Carleton, "Iverley ve Clara Amber'in ikisi de ahmak," diyerek onları bir daha düşünmemek üzere kovdu. "Umarım ata binme partisine katılmak istiyorsunuzdur?"

"Evet, büyük olasılıkla öyle yapacağım. Lucilla'ya Ninian'la dışarı çıkarken bir refakatçi vermeyi hiç de gerekli görmüyorum!"

"Hayır, ama size söz veriyorum, bana tahammül sınırlarımı zorlamayacak bir yol arkadaşı sağlamanız çok gerekli. Bu iki kavgacının arasında ata binmek zorunda kalmaktan daha kötü bir kader düşünemiyorum."

Şaşırarak şöyle dedi: "Oh, onlarla mı gidiyorsun?"

"Sen de gitmezsen olmaz."

"Tartışmaları dinlemek zorunda kalacağınızdan korktuğunuz için mi?" dedi biraz gülümseyerek. "Dinlemeyeceksin! Birlikte ata bindiklerinde kavga etmezlermiş, öyle duydum. Corisande Stinchcombe atlar, tazılar ve avdan başka bir şey konuşmadıklarından yakınıyordu!"

"Daha da kötüsü!" dedi.

"Siz bir avcı değil misiniz, Bay Carleton?"

"Tam tersine! Ama yaptığım büyük koşuları, attığım taklaları, beceriksizliklerimi anlatarak ne kendimi şımartıyorum ne de arkadaşlarımı sıkıyorum."

avcılarımdan biri -sadece benim üstün biniciliğim sayesinde, anlaşıldığı üzere, düzenli bir törpü yüzünden kederlenmekten kurtuldu! Bu tür anekdotlar anlatandan başka kimseyi ilgilendirmez."

"Korkarım bu doğru," diye kabul etti. "Ama harika koşularla ve zeki atlarla övünme dürtüsü neredeyse karşı konulmaz bir şeydir - insan dinlendiğini bilse bile, çünkü karşısındaki kişi sadece kendi hesabına övünmek için fırsat kolluyor! Tabii ki insan dürüstlük adına bu sözleri dinlemek zorunda! Sizce de öyle değil mi?"

"Evet: işte bu yüzden yıllar önce bu dürtünün üstesinden gelmeyi öğrendim. Sanırım siz de avlanıyorsunuz?"

"Taşrada yaşarken alışmışım ama Bath'a gelince bırakmak zorunda kaldım," dedi belli belirsiz bir iç çekişle.

"Bath'a neden geldin?" diye sordu.

"Oh, birçok iyi nedenden dolayı!" diye hafifçe cevap verdi.

"Eğer bunu aşağılamak için , Bayan Wychwood, size o kadar kolay aşağılanmadığımı söylemeliyim! *Hangi* iyi nedenler?"

Kadın adama çaresizce baktı, ama bir süre sonra biraz sert bir ifadeyle cevap verdi: "Bunlar benden başka kimseyi ilgilendirmez, efendim! Ve eğer bana küstahça bir soru sorduğunuz için size medeni bir cevap verdiğimin farkındaysanız, konuyu devam ettirmenizi kesinlikle terbiyesizlik olarak gördüğümü söylememe izin verirsiniz!"

"Büyük olasılıkla, ama bu bir cevap değil!"

"Sana vermek istediğim tek şey bu!"

"Bu da bana geçmişinizde karanlık bir sır yattığını düşündürüyor," dedi kışkırtıcı bir şekilde. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Başka ve çok farklı bir kadın olsaydınız, sizi evinizden bir skandalın uzaklaştırdığını düşünebilirdim - örneğin yerel beylerden biriyle talihsiz *bir ilişki*!"

Ona karşı dudağını büktü ve küçümseyerek şöyle dedi: "Hayal gücünüzü dizginleyin, Bay Carleton! Arkamda karanlık bir sır yok ve talihli ya da başka türlü hiçbir *ilişkim* olmadı!"

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Bu çok uygunsuz bir konuşma!" dedi kızgınlıkla.

"Evet, değil mi?" diye kabul etti. "Neden Bath'da yaşamaya geldiniz?"

"Ah, ne kadar inatçısın!" diye haykırdı. "Bath'a geldim, çünkü kendime ait bir hayatım olsun istedim, sadece bir teyze olmak istemedim!"

"Bunu çok iyi anlayabiliyorum. Ama o kadar yer varken neden Bath'ı seçtiniz?"

"Burayı seçtim çünkü burada çok sayıda arkadaşım var ve Twynham Park'a kolayca ulaşabiliyorum."

"Hiç pişman olmuyor musun? Lanetli bir daire olduğunu düşünmüyor musun?"

Omuz silkti. "Evet, bazen yapıyorum, ama yıl boyunca ikamet ettiğim herhangi bir yerde de öyle yapmalıyım."

"Yüce Tanrım, yaptığın şey bu mu?"

"Oh, hayır! Bu bir abartıydı! Sık sık kardeşimi ve karısını ziyaret ediyorum, bazen de Lyme Regis'te yaşayan teyzemin yanına gidiyorum."

"Aslında neşeli bir şekilde harcanıyor!"

Güldü. "Hayır, ama ben artık dağılmayı dileyecek yaşı geçtim."

"Benimle böyle saçma sapan konuşma!" dedi sertçe. "Kızlığını geride bıraktın - gerçi bundan kuşkulandığım anlar da oluyor - ve henüz en verimli çağına ulaşmadın, bu yüzden ilerlemiş yaşların hakkında daha fazla saçmalamama izin ver, kızım!"

Öfkeli bir soluk aldı ama Lucilla'nın ona karşılık vermesine engel oldu; Lucilla odanın ön yarısına geri dönmüş, Lansdown'da *bir yerlerde* Kral Arthur'un kuşattığı Sakson kalesinin kalıntılarının bulunduğu iddiasına destek istiyordu. "Ninian olmadığını söylüyor. Kral Arthur diye birinin olmadığını söylüyor! Onun sadece bir efsane olduğunu söylüyor! Ama değildi, değil mi? Hepsi burada, rehber kitapta ve Ninian'ın rehber kitaptan daha fazlasını bildiğini düşündüren şeyin ne olduğunu bilmek isterim!"

"Aman Tanrım!" dedi Bay Carleton ve aniden oradan ayrıldı. 8. BÖLÜM

Ertesi gün Lord Beckenham, Bayan Wychwood'a kendisini kırdığı için özür dilemek üzere Camden Place'e geldi. Hizmetçiler

Akşamki eğlencenin hazırlıklarıyla meşgul oldukları için, ziyaretinin zamanı gelmemiştir. Limbury ya da uşak James, Bayan Wychwood'un evde olmadığını lord hazretlerine bildirebilirlerdi; ama Limbury kilerde otuz kadar konuğun ağırlanması için gerekli olan gümüşleri ve bardakları toplamakla meşgul olduğundan James de uşak ve iki hizmetçinin yardımıyla çeşitli mobilyaları salondan dışarı taşıırken, kapı Lord Beckenham'a, telaşla hanımını inkâr etmeye kalkışan çok küçük bir hizmetçi tarafından açıldı. Lord Beckenham, Bayan Wychwood'un kendisine birkaç dakika zaman ayıracağını düşündüğünü, onu çok şaşırtan görkemli bir küçümsemeyle söyledi ve onun yanından geçerek eve girdi. Bu kararlı giriş karşısında geri çekildi, daha sonra Limbury'ye özür dileyerek, Lord Hazretleri'nin sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gittiğini söyledi. Onu evin arka tarafındaki kitap odasına götürmekten ve hanımını aramak için koşuşturmaktan başka çare yok gibiydi. Onu üst katlarda başarısız bir tur attıktan sonra bodrumda şefiyle görüşürken buldu, böylece Beckenham, Bayan Wychwood sahneye çıkmadan önce hatırı sayılır bir süre topuklarını tekmelemek zorunda kaldı.

Pek neşeli değildi ve kısa bir selamlaşmadan sonra, o sabah yapacak çok işi olduğu için ona sadece birkaç dakika ayırabileceğini söyledi ve zaman kaybetmeden ona işini anlatması için yalvardı.

Verdiği cevap onu silahsızlandırdı. Elini sıcak bir şekilde kavrayarak şöyle dedi: "Biliyorum, bu gece bir parti veriyorsunuz, değil mi? Geçen gün Pompa Odası'nda aramızda geçenler için beni affetmenizi ve sizin iyiliğinizi düğündüğüm için küstahça olduğunu düğündüğünüz sözler söyleyerek ihanete uğradığıma inanmanızı rica etmek için sizi daha fazla tutmayacağım! Sizi temin ederim ki, sevgili Bayan Annis, bu sözler küstahça değildi ve beni affetmeniz için size yalvarıyorum!"

Kızgınlığı geçti. Dedi ki: "Elbette seni affediyorum, Beckenham! Bunun üzerinde bir daha düşünme! Hepimiz bazen söylemememiz gereken şeyleri söyleriz."

Dudaklarını onun eline bastırdı. "Çok iyi, çok zarif!" dedi derinden etkilenmiş bir sesle. "Harry'den senin bu kadar iyi olduğunu öğrendiğimde korkmuştum.

Onu ve genç Hawkesbury'yi bu akşamki partinize davet ettiniz, ama beni değil, affedilemeyecek kadar kırıldım."

"Saçmalık!" dedi. "Seni davet etmedim, çünkü bu Lucilla için bir parti ve tamamen -neredeyse tamamen- henüz dışarı çıkmamış kızlardan ve onlara eşlik eden erkek kardeşleri ve kankalarından oluşacak, bir miktar da dikkatli anne ve babalar olacak. Sıkıntıdan ölürsün!"

"Senin asla sıkılmam," dedi basitçe.

Bir anda onun yalnız bir akşam katlanmak zorunda kaldığını, kardeği arkadaşıyla eğlenmeye giderken kendisinin istenmediğini hissettiğini düşünerek yüreği burkuldu ve nazik bir dürtüye boyun eğerek Göyle dedi "Çocuklara ve dul kadınlara katlanabiliyorsan elbette gel!"

Bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Beckenham'ın yalnız kalmaya alışkın olduğunu çok geç hatırlamıştı. Harry'nin seyrek ziyaretleri sırasında bir akşamı evde geçirdiği nadiren olurdu. Azarlandığında, Will'in onu istemediğini söylüyordu; Beckenham'ın en büyük kız kardeşi Theresa da, akşam yemeğinden sonra kütüphanesine çekilip eşyalarının kataloğunu incelemek ya da biblolarını yeniden düzenlemek gibi bir alışkanlığı olduğundan yakınıyordu.

Onun daveti reddetmesini sağlamak için umutsuz bir girişimde bulundu: "Sizi uyarmalıyım efendim, Lucilla'nın amcası da orada olacak. Belki de onunla tanışmamayı tercih edersiniz."

"Carleton'la sizin çatınız altında kavga ederek sizi utandırmayacak kadar kendime hâkim olduğuma inanıyorum, sevgili Bayan Annis!"

Sonra minnettarlığını ve bağlılığını yineleyerek ayrıldı. Onun iddialarını cesaretlendirmek için ihanete uğradığı için sadece kendine kızması gerekiyordu.

Günün geri kalanı, Lucilla'nın abigail'i olarak işe alınan Eliza Brigham'ın gelişinden başka bir olay olmadan geçti. Annis bu güzel yüzlü kadının ev personelinin yaşlı üyeleri eleştirilmesine hazırды, ama Jurby ihtiyatlı bir tavırla karar vermek için henüz erken olduğunu söylese de, Bayan Brigham'ın işini biliyor gibi görüldüğünü ekledi; Bayan Wardlow ve Limbury de yeni ev arkadaşını yürekten onayladıklarını ifade ettiler. Bayan Wardlow, "Çok kibar bir genç kadın ve Bayan'ın hoşlanacağı türden," dedi. "Kendini öne çıkaracak biri değil," dedi Limbury,

gizlice ekledi: "Ve Bayan Jurby'ye srtneceğinden korkmayın, Bayan Annis!"

Bayan Brigham kalitesini Lucilla'yı akşamki parti için giydirirken de göstermişti, çünkü Lucilla'nın giymek istediği daha sofistike sarı elbise yerine gl pembesinin en yumuşak tonunda muslin elbise giymesi için onu ikna kalmamış, aynı zamanda Lucilla'nın o gün satın aldığı boncuk dizisinin inci kolyesi kadar geceye uygun olmadığına onu ikna etmeyi de başarmıştı; Lucilla'nın esmer buklelerini parlayıncaya kadar taradı ve yemekten hemen önce odasına gelen Bayan Wychwood'un övgüsünü kazanan sade ve çekici bir tarzda düzenledi.

Yanında incilerle süslü güzel bir bileklik getirdi ve Lucilla'nın bileğine takarak şöyle dedi: "Bu küçük bir hediye, ilk partiniz için sevgilerimle!"

"Oh!" diye nefesi kesildi Lucilla'nın. "Oh, Bayan Wychwood, *teşekkür ederim!* Oh, ne kadar güzel! Bana karşı ne kadar nazıksınız! Bak, Brigham!"

"Gerçekten de çok güzel, hanımefendi. Bir uzman gözüyle Bayan Wychwood'un kıyafetlerini inceleyen Brigham, "Tam da aradığım şey," diye karşılık verdi.

Eleştirecek bir şey bulamadı. Bayan Wychwood, beyaz saten bir slip üzerine n açık, gök mavisi krepten bir elbise giymişti. Boynuna safir bir kolye takılmığı, parlatılmığı saçlarına da safir bir fular takılmığtı. Lucilla ona hayretle, muhteşem göründüğünü söyledi. Kadın buna güldü ve Lucilla'nın seçtiği sıfata itiraz ederek, bu durum için gereğinden fazla giyinmiş gibi göründüğünü söyledi.

Lucilla, "Vay vay, *ne güzel!*" diye düzeltti.

Bayan Wychwood, "O zaman ikimiz varız," dedi. "Ninian'ın gözlerini kamaştırmak için aşağı inelim! Bana birkaç dakika önce geldiği söylendi."

Onu salonda kendilerini beklerken buldular. Akşam yemeğine davet edilmişti ve giyim kuşamına çok zen gösterdiği belliydi. Lucilla hayranlıkla haykırdı: "Oh, birinci sınıf, Ninian! Beş paralık kadar güzelsin! Öyle değil mi, hanımefendi?"

"Evet, gerçekten! Gerçek bir Pink of the Ton!" dedi Bayan Wychwood. "Tamamen bylendim - özellikle de boyun örtüsünün zarafeti karşısında! Bu kadar güzel bir şey yapmak ne kadar zamanını aldı, Ninian?"

"Saatler!" diye cevap verdi, yüzü kızararak. "Bu Doğuluların işi, biliyorsunuz ve bu konuda oldukça başarılı olduğumu düşünüyorum. Şimdi lütfen beni dürtmeyi bırakın hanımefendi!" Dönüp masanın üzerine koyduğu iki sıkı çiçeği aldı ve garip bir zarafetle sunarak şöyle dedi "Lütfen hanımefendi, bu birkaç çiçeği kabul etme onurunu bana bahşedin! Bu da Lucy, senin için!"

Hanımlar bu armağanları büyük bir minnettarlıkla karşıladılar; Lucilla özellikle çiçeklerinin pembe ve beyaz sümbüllerden oluşmasından etkilendi ve şöyle haykırdı: "Ne kadar akıllısın, Ninian! Pembe elbisemi giyeceğimi tahmin ettin mi?"

"Şey, hayır!" diye itiraf etti. "Ama benim için çiçekleri hazırlayan kız senin neye benzediğini sordu, ben de ona esmer olduğunu ve henüz çıkmadığını söyleyince, sana en çok pembe ve beyaz çiçeklerin yakışacağını söyledi. Ve söylemeliyim ki," diye ekledi yakışıklı bir Gekilde, "pembe sana çok yakışıyor, Lucy! Seni daha önce hiç bu kadar güzel görmemiştim!"

En soluk leylak renginden koyu mora kadar değişen renklerde bahar çiçeklerinden oluşan kendi çiçek demetine hayranlıkla bakan Bayan Wychwood, Ninian'ın kendisini yardımsever çiçekçiye muhtemelen yaşı biraz ilerlemiş bir hanımefendi olarak tarif ettiğini içten içe kıkırdarak fark etti. Onu sorguya çekmekten kaçındı ve daha da büyük bir asaletle, uzun kurdelelerle bağlanmış, gümüş kâğıtlarla kaplı saplara sarılmış çiçeklerin, balolar için ne kadar uygun olursa olsun, hanımlar tarafından rutin partilerde pek taşınmadığını söylemekten kaçındı.

İki saat kadar sonra sadece partisinin değil, çırağının da başarılı olduğunu bilmenin mutluluğunu yaşadı. Konuklarını Lucilla'nın yanında kabul etti ve Lucilla'nın tavırlarında yüzünü kızartacak hiçbir şey yoktu. Hataları ne olursa olsun, çocuğa kibar davranış kurallarını öğreten Bayan Amber'e ilk kez sessiz bir övgüde bulunmuyordu. Utanç duyduğunda yanaklarını kızartan gül rengi ve zaman zaman yaptığı gevezelikler Bath'ın en nüfuzlu ev sahiplerinin, hatta Annis'in ayininde ortaya çıkıp ona şöyle diyerek onu çoktan memnun etmiş olan o en katı eleştirmen yaşlı Bayan Mandeville'in gözünde ona hiçbir kötülük yapmamıştı: "Güzel bir kız, hayatım. Onu nereden bulduğunu ya da neden sponsor olduğunu bilmiyorum ama eğer Carleton'sa ağzında gümüş bir kaşıkla doğduğunu söyleyebilirim ve onu uygun bir beyefendiye bağlamakta hiç zorlanmayacaksınız!"

Bay Carleton en son gelenler arasındaydı. Bayan Wychwood Lucilla'yı onun yanındaki görevinden almıştı ama Bay Carleton merdivenlerden yavaşça çıktığında kendisi hâlâ salonun girişinde duruyordu. Geldiği andan itibaren Lucilla'nın etrafında endişeyle dolaşan Lord Beckenham, kimin yaklaştığını görür görmez, "o adamla" yüz yüze gelmemelerinin daha iyi olacağını mırıldanarak hemen yanından uzaklaştı. Ani geri çekilişi Bay Carleton'ın şahin bakışlarından kaçmadı; hafifçe eğilip Bayan Wychwood'un eldivenli elini dudaklarına götürürken şöyle dedi "Eğer bakışlar öldürebilseydi eşikte cansız yatıyor olurum! Nasılsınız hanımefendi? Sezonun bu kadar erken bir döneminde böylesine parlak bir toplantı düzenleyebildiğiniz için tebriklerimi kabul edin!" Bardağını kaldırdı ve içinden kalabalık salonu inceledi. "Bath'ın tüm rütbe ve modasını topluyorum," dedi. "Tanrı aşkına, peruk takan ve bir devekuşuna iki tane yetecek kadar tüyü olan bu müthiş kadın kim?"

Bayan Wychwood titreyen dudaklarını kontrol ederek, "Bu, efendim," dedi, "Bayan Wendlebury, Bath sosyetesinin önde gelenlerinden biri. Sadece Bayan Mandeville'in onayı, Bath'a ilk kez gelen bir kız için onunkinden daha gereklidir. Dul kızını ve torununu bu akşamki partime getirdi - ki bunu da zaferlerim arasında sayıyorum!"

Kadehini indirdi ve delici bakışlarından birini ona yöneltti. "Neden benim can sıkıcı yeğenim için bu kadar zahmete girdiğinizi bana söylemenizi istiyorum?" dedi beklenmedik bir şekilde.

"Onu yorucu bulmuyorum," diye cevap verdi. "Gerçekten de bana büyük bir eğlence sağladı! Onunla tanıştığımda kendimi çok halsiz ve sıkılmış hissediyordum ama onun sayesinde bu durum geçmişte kaldı. Gelin, sizi Bayan Stinchcombe'a tanıtmalıyım! Büyük kızı ile Lucilla çok iyi bir dostluk kurdular ve eminim o da sizinle tanışmak isteyecektir."

Onu, Bayan Stinchcombe'un Bayan Mandeville'in yanında, duvara yaslanmış zarif bir kanepede oturduğu yere götürdü ve tanışma faslını gerçekleştirdi. Bayan Mandeville onu şaşırtarak şöyle dedi: "Onu bana takdim etmene gerek yok, çocuğum! Annesiyle kucak kucağaydık ve onu daha beşikteyken tanıdım! Peki Oliver, ? O güzel çocuğun vasisi *siz misiniz?* Annis bana onun bir Carleton olduğunu söylediğinde,

ve amcasının vasisi, amcasının siz olabileceğiniz aklımdan geçti, ama bana mümkün görünmedi!"

"Bana da mümkün görünmüyor hanımefendi," dedi hayıflanarak.

Ona kurnazca bir bakış attı. "Düşündüğünden daha yaşlı hissettiriyor, değil mi? Hakkınızda duyduklarım doğruysa, tam zamanı! Ama bu benim ekmek tekmem değil! Küçük yeğenini sevdim: henüz tam gelişmemiş ama umut vaat eden bir tomurcuk. Sizce de öyle değil mi hanımefendi?"

"Evet, kesinlikle öyle," diye yanıtladı Bayan Stinchcombe. "Diğerlerini gölgede bırakıyor." Bay Carleton'a gülümseyerek şöyle dedi: "O ortaya çıktığında, uygun olmayan talipleri uzaklaştırmak için elinizde yeterince koz olacak, efendim!"

"Bu gece Kilbride'ı davet etmemeliydin, Annis," dedi Bayan Mandeville, o açık sözlü üslubuyla. "İlgi çekici bir haylaz, kabul ediyorum, ama tehlikeli."

Bay Carleton'ın gözlerinden kaçan Annis, hissetmekten uzak olduğu bir hafiflikle karşılık verdi: "Korkarım elim zorlandı, hanımefendi!"

"Ne şekilde Bayan Wychwood?" diye sordu Bay Carleton, sesinde çelikten bir tondan daha fazlası vardı.

Ona bakmak zorunda kaldı, yüzünde bir kınama ifadesi okudu ve kızgınlıkla ona sert bir cevap vermek zorunda kaldı. "Lucilla onu davet ederek ve bu daveti onaylamam için bana yalvararak beni zorladı, efendim! O sırada Lucilla'nın yanında olduğu için, onu bu gece burada görmekten mutlu olacağımı söylemekten başka ne yapabilirdim ki?" Adamın kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü ve hemen ekledi: "Lütfen onu suçlamayın! Onun benim arkadaşım olduğunu biliyordu ve ben de ona istediği kişiyi davet edebileceğini söylemiştim."

"Yazık oldu," dedi Bayan Stinchcombe, "ama bundan bir zarar geleceğini sanmıyorum. Gördüğüm kadarıyla, onunla flört etmeye kalkışması çok zor olacak! Genç Elmore bekçi köpeği gibi davranıyor ve ona bir saray sıvası kadar yakın duruyor!"

Bayan Wychwood çok geçmeden bunun doğru olduğunu anladı: Ninianus belli ki Lucilla'nın başında nöbet tutuyordu ve ev sahibesi eğlenecek durumda olsaydı bu çok eğlenceli olurdu. Onu Kilbride'dan mı yoksa Harry Beckenham' mı koruduğu tartışmaya açık bir konuydu: Bayan Wychwood kıskançlık ve sahiplenme içgüdüsünün onu böyle davranmaya itmesine ancak şükredebilirdi.

Bir kemiği koruyan bir köpek gibi; ve Lucilla'nın bu atılgan bıçaklardan hiçbirini tercih etmediğini, sadece masum bir Şekilde Başarılı olmanın yeni deneyiminin tadını çıkardığını fark etmekten belli bir miktar memnuniyet duymak.

Yemek salonunda soğuk bir akşam yemeği hazırlanmıştı. Gayri resmi bir yemektir ama orada bulunan çok genç beyefendilerin çoğu, seçtikleri çok genç hanımları kendi refakatçileri altında yemeğe davet etmiŐlerdi ve başarılı bir ev sahibesi olan Bayan Wychwood tam da dul kadınları uygun eŐlerle eŐleŐtirmiŐken, kendisini Lord Beckenham'ın karşısında buldu ve onu yemeğe götürme onuru için yalvardı. Hayatında geçirdiği en zevksiz geceye son noktayı koymak için daha fazla bir Şey istemediğini hissediyordu ama bu ek beladan kaçmanın bir yolu yok gibiydi ve tam kibarca gülümseyip elini onun koluna koymak üzereydi ki, Bay Carleton, fark ettirmeden hemen arkasında durarak Şöyle dedi " ok geç Beckenham! Bayan Wychwood bana söz verdi! Artık gitmeye hazır mısınız hanımefendi?"

Kendini bir ikilem içinde buldu. Eğer bu niŐanı reddederse, iki adam arasında bir kavga çıkması kaçınılmaz olacaktı: Beckenham'ın yüzü Şimdiden endişe verici derecede mor bir renk almıştı. Her Şeyin, evinde bir kavgaya tercih edileceğine karar verdi! Dudaklarına zorla bir g l msemi yerleŐtirdi ve yalancı ama sakın bir tavırla Şöyle dedi "Korkarım Bay Carleton'ın beni yemeğe götürmesine izin vereceğime söz verdim, Beckenham! Maria'yı benim yerime yemeğe götürerek beni çok memnun eder misin?"

Bay Carleton, kızın elini kolunun arasına alıp onu amansızca odadan çıkardıktan sonra, aşağıya inmeye başladıklarında sitemk r bir sesle Şöyle dedi "Biliyor musun, bu sana hiç yakıŐmadı,  ocuğum! En seçkin talibini kuzenine havale etmen, büyük olasılıkla onu ömür boyu düŐmanın haline getirecek!"

"Biliyorum, ama odada kalan tek kadın oyken ve sen de - senin de çok iyi bildiğin gibi - seninle aşağı inmeye söz verdiğimi iddia etmiŐken başka ne yapabilirdim ki? Tanrı biliyor ya, birlikte olmayı tercih etmeyeceğim kimse yok!" dedi acı acı.

"Hadi, hadi, bu çok nadir ve kalın bir deneme!" dedi ona. "Beckenham'ın arkadaşlığını benimkine tercih edeceğine beni inandıramazsın!"

"Evet, yapardım!" diye iddia etti. "Benimle sadece Denis Kilbride'ı partime davet ettiğim için bana kızmak için birlikte olmak istediğini çok iyi biliyorum ve buna tahammül edemeyeceğim, bu yüzden seni uyarıyorum! Partilerime kimi davet edeceğimi ya da etmeyeceğimi bana dikte etmeye ne hakkınız var?"

"Bütün o kılları bırak!" diye tavsiye etti. "Benimle kelepçelemeye gelmeyeceksin kızım, o yüzden sebepsiz yere kıllarını göstermeye bu kadar hazır olma! Hayranlarının zevkini beğenmiyor olabilirim ama beni ilgilendirmeyen bir Geye karıĞmaya cüret edemem. Ve seni çimdiklediğimde, bu herkesin içinde olmayacak, sana söz veriyorum!"

Biraz yumuşamıştı, daha ılımlı bir tonda şöyle dedi: "İtiraf etmeliyim ki efendim, Kilbride'ı konuklarım arasına almak gibi bir niyetim yoktu. Gerçekten de, nezaket sınırları içinde, partiyi sıkıcı bulacağını düşünmesi için elimden geleni söyledim. Bu da işe yaramayınca Harry Beckenham'ı, arkadaşını, Binbaşı Beverley'i ve daha birkaç kişiyi davet ettim!"

"Kilbride'ı saf dışı bırakabilecekleri düşüncesiyle mi, yoksa bu kadar serserinin arasında onu fark edemeyeceğim umuduyla mı?"

Bu, onu gülmekten kırıp geçirecek kadar isabetli bir tespitti. Dedi ki: "Oh, ne kadar iğrençsin! En kötüsü de beni de iğrençleştiriyorsun ki bu affedilemez bir şey!"

"Ben öyle bir şey yapmam," diye cevap verdi, ağzının kenarında tuhaf, çarpık bir gülümseme geziniyordu. "İstesem bile yapabileceğimi sanmıyorum."

Bu sırada merdivenlerin dibine varmışlardı ve yemek odasına girmek üzereydiler, böylece cevap vermek zorunda kalmadı, ki bu da iyi oldu, çünkü söyleyecek hiçbir şey düşünemiyordu. Adamın kendisine iltifat edip etmediğine ya da onu yanlıĞ anlayıp anlamadığına bile karar veremiyordu, çünkü söylediği sözler kesinlikle iltifat niteliği taĞısa da, bunları dile getirirken kullandığı ton soğuk ve kayıtsızdı. Yemek salonuna girer girmez kızın yanından ayrıldı, ama birkaç dakika içinde kıza çeşitli köfteler ve bir kadeh şampanya getirerek geri döndü. Kadın çoktan bir grubun ortasına yerleşmişti bile, o da fazla oyalanmadı, ama Harry Beckenham'ın himayesinde buz yiyen Lucilla'yla birkaç kelime konuşurken görüldü. Lucilla onu alkışlarla karşıladı ve daha önce hiç bu kadar keyifli bir partiye gidip gitmediğini sordu. Harry oldukça eğlenmiş görünüyordu ama gitmediğine dair onu temin etti. Harry dedi ki: "İyi akşamlar, efendim! Bir süredir

Yeğeninize, Bayan Wychwood'un misafirlerine verdiği birinci sınıf ikramlarla ünlü olduğunu, ama onun tek yediği şeyin buz olduğunu söyleyin! Size bir tane daha getireyim mi, Bayan Carleton?"

"Evet, lütfen!" diye cevap verdi hemen. "Biraz daha limonata alabilir miyim? Oh, efendim, şampanya ister miyim? Bay Beckenham almamam gerektiğini söyledi."

"Hayır," dedi Bay Carleton. Kendi bardağını ona uzattı. "Kendin dene!" diye rica etti.

Bardağı aldı ve dikkatle yudumladı. Yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi neredeyse gülünçtü. Bardağı amcasına geri verdi ve şöyle dedi: "İğrenç! İnsanlar bu kadar iğrenç bir şeyi nasıl içebilir? Bay Beckenham bundan hoşlanmayacağını söylediğinde beni kandırdığını düşünmüştüm, çünkü o, sen ve hatta Bayan Wychwood bile bundan çok hoşlanıyor gibiydiniz."

"Artık seni kandırmadığını biliyorsun." Ona eleştirel bir gözle baktı ve şöyle diyerek onu şaşırttı: "Hatırlat da Londra'ya döndüğümde annenin turkuaz takımını sana vereyim. Mücevherlerinin çoğu senin yaşındaki kızlar için uygun değil ama sanırım turkuazlar istisnasız olmalı. Hatırladığım kadarıyla bir inci broş ve ona uygun bir yüzük de var. Onları size göndereceğim."

Bunun beklenmedikliği nefesini kesmişti. Ancak ona teşekkür edebilecek kadar kendine gelebildi, ama bunu o kadar içtenlikle yaptı ki, adam güldü, bir parmağıyla yanağına hafifçe vurdu ve şöyle dedi: "Saçma velet! Bana teşekkür etmene gerek yok: annenin mücevherleri senin: Ben sadece sen reşit olana kadar ya da onları takacak yaşa geldiğine karar verene kadar onları sana emanet ediyorum."

Bay Beckenham bu sırada geri dönmüş olduğundan, Bay Carleton Lucilla'yı onun bakımına bırakarak Bayan Wychwood'un yanına döndü. Bayan Wychwood, Bay Carleton'la yeğeni arasında geçenleri izliyordu ve Bay Carleton'ı karşılamak için ilerleyerek vicdanı sızlayan bir sesle şöyle dedi: "Şok edici bir ihmalkârlık yaptım! Lucilla'ya şampanya içmemesini söylemeliydim!"

"Gerçekten de öyle yapmalısın," dedi.

"Eğer bunu biliyorsan, kadehini ona vermene hayret ediyorum!" dedi biraz da hiddetle.

"İlk şampanya yudumunuzu beğendiniz mi?" diye sordu.

"Hayır, yaptığımı sanmıyorum."

"Aynen öyle! Genç Beckenham ona bundan hoşlanmayacağını söylemişti, ben de ona hak verdim."

"Sanırım," dedi düşünceli bir ifadeyle, "bu, içmesini yasaklamaktan daha iyi bir amaçtı."

"Kesinlikle amaca daha uygun!"

Ona muzip bir gülümseme fırlattı ve mırıldandı: "Mükemmel bir gardiyan olmanızın uzun sürmeyeceğini hissediyorum!"

"Allah korusun!"

Tam bu sırada Denis Kilbride, bir grup matmazelin arasından sıyrılarak ev sahibesinin üzerine yürüdü ve gözlerindeki kahkahayı yalanlarcasına, derinden yaralanmış bir ses tonuyla şöyle dedi "Şimdi, partiniz hakkında beni nasıl böyle yanıltabildiniz, en zalim güzelim? Beni partiden uzak tutmaya çalışmış olmanız mümkün mü! Buna inanamıyorum!"

"Aman Tanrım, hayır! Neden yapayım ki?" diye karşılık verdi. "Korktuğum gibi iğrenç derecede yavan bulmadığınıza sevindim."

"Zarif varlığınıza şerefleştirdiğiniz hiçbir parti yavan olamaz, inanın bana! Bu partide bulabileceğim tek bir hata var: Sizi akşam yemeğine getirebileceğimi umuyordum, ama Carleton tarafından saf dışı bırakıldım! Ama bir durum var ki Carleton, senden arkadaşlarının adını vermeni isteyeceğim!"

Bay Carleton bu canlı saçmalığa o kadar ilgisiz ve neşesizdi ki, Annis onun sessizliğinin yarattığı boşluğa girmek zorunda kaldı. Gülümseyerek şöyle dedi: "Umarım bu tek durum partimi bozmanın uygunsuzluğudur!"

"Ne yazık ki hayır! Bu sadece korkaklıktı!" dedi kederle başını sallayarak. "O çok iyi bir nişancı!"

Bay Carleton bu söze hafifçe gülümseyerek karşılık verdi ve Binbaşı Beverley'nin Bayan Wychwood'a yaklaşmasına izin vermek için kibarca geri çekildi. Sonra uzaklaştı ve Bayan Mandeville ile konuşurken görüldü. Dans başlamadan önce partiden ayrıldı ve Bayan Wychwood'un eğlendirmek için kitap odasında iki masa kurdurduğu düdük çalanlara katılmayı kesin bir dille reddetti. Bu kibar davranış karşısında sinirlenen kadın kaşlarını kaldırdı,

"Ama Lucilla'yı böyle tehlikeli bir ortamda bırakmaya nasıl cüret edersin?"
"Ama Lucilla'yı böyle tehlikeli bir ortamda bırakmaya nasıl cüret edersin?"

"Oh, evet!" diye cevap verdi. "Gördüğüm kadarıyla genç Beckenham ve Elmore ona çok iyi bakacaklar. Ve tek *tehlikeli şirket* Lucilla'dan çok seninle ilgilenmeye kararlı görüldüğüne göre benim dikkatli bir koruyucuyu oynamama gerek yok. Bu bana uygun bir rol değil, biliyorsun. Bu hoş akşam için teşekkürlerimi kabul edin hanımefendi!"

Eğildi ve onu terk etti. O kadar öfkeliydi ki, adamın bu çirkin davranışının, Denis Kilbride'ın yakınlıklarını teşvik ettiğini düşündüğü için duyduğu öfkeden kaynaklandığı şüphesinin aklına gelmesine izin verecek kadar öfkesinin yatışması uzun zaman aldı. Dışarıdan her zamanki gibi sakin, gülümseyen sözler söyleyerek konuklarının arasında dolaşmaya devam ederken, beyni varsayımlarla kaynıyordu. Bay Carleton'la flört oyunu oynamaya hazırdı, ama şimdi onun aklındaki şeyin boş flört olmadığı açıktı. Ona aşık olmuş olması inanılmaz görünüyordu ama öfkesi ancak kıskançlıktan kaynaklanmış olabilirdi ve ona aklına gelebilecek en yaralayıcı şeyleri söylemesine yol açacak kadar şiddetli bir kıskançlığın flört etmekle hiçbir ilgisi yoktu. Onunla arasına mesafe koyması gerektiği açıktı, ama bunu yapmaya karar verdiğinde bile, belki de Denis Kilbride'dan gelecek bir teklifi kabul etmeye hazır olduğunu düşündüğü aklına geldi ve hemen bu yanlış anlamayı aklından çıkarmak birinci derecede önemli bir mesele haline geldi. Kendi kendine onun neye inandığının bir önemi olmadığını söylemesi boşunaydı: anlaşılmaz bir nedenden ötürü önemliydi.

Son konukları saat on bire kadar ayrılmadı; Bath standartlarına göre geç bir saatti ve bu durumdan doğaçlama hoplamanın başarısı sorumluydu. Çok sayıda genç hanım vals yapamayacak kadar utangaçtı ya da belki de ebeveynlerinin onaylamayan bakışlarının üzerlerinde bilincindeydiler; ancak vals her iki toplantı salonunda da yasaklanmış olmasına rağmen, en katı ve eski kafalı dullar bile valsini bu kalelere girmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorlardı ve itirazlarını iç çekmeler ve geçmiş zamanlara dair hüznü kafa sallamalarıyla sınırladılar. Kızlarını sosyeteye sokmak isteyen matronlara gelince, prensipleri kızlarının duvar dibinde oturmasını, bu gösterişli kızların peş peşe gelen genç beyefendilerin kucağında odanın içinde dönüp durmasına tercih edecek kadar katı olan çok az kişi vardı.

Bayan Wychwood bu hafif eğlencelerdeki rolünü onlara göz kulak olmakla, annelerinin eşlik etmediği deneyimsiz kızların aynı erkeklerle iki defadan fazla ayağa kalkmamasını sağlamakla ve ihmal edilen genç kızlara eş bulmakla sınırladı. Neredeyse tüm gençler birbirlerini iyi tanıdıkları için, bu konuda yapılacak fazla bir şey yoktu: aslında, doğaçlama dansın bir boğuşmaya dönüşmemesine dikkat etmek daha önemliydi, ki birbirlerini kreşten beri tanıyan bu kadar çok genç insan varken, bunun olması çok muhtemeldi.

Birçok kez dansa kaldırılmak istendi, ama babası olabilecek cesur bir eski dostuyla bile ayağa kalkmayı gülümseyerek reddetti. "Hayır, hayır, General!" dedi ona göz kırparak. "Şaperonlar dans etmez!"

"Şaperon mu? *Sen mi?*" dedi. "Moonshine! Senin kaç yaşında olduğunu çok iyi biliyorum kedicik, o yüzden bana boş boş konuşma!"

"Sonra da beni bebekken sallandırdığını söyleyeceksin!" diye mırıldandı.

"Her , öyle yapmış olabilirim. Şimdi, gel, Annis! Benim gibi eski bir dostun yanında durmayı reddedemezsin! Damme, babanı tanırdım!"

"Sizinle birlikte ayağa kalkmayı çok isterdim, ama beni mazur görmelisiniz! Bunu saçma bulabilirsiniz ama bu gece size eşlik edeceğim ve eğer sizinle ayağa kalkarsam başka biriyle ayağa kalkmayı nasıl reddedebilirim?"

"Bunda hiç zorluk yok!" dedi. "Sadece yaşlı bir adamı gücendirmek istemediğin için benim yanımda durduğunu söylemen yeterli!"

"Evet, Bath'ın en hınzır çapkını olarak bilinmeseydin şüphesiz yapabilirdim!" diye karşılık verdi.

Bu onu o kadar memnun etti ki, kıkırdadı, göğsünü biraz açtı, onu şuh bir fındırdek olarak nitelendirdi ve odadaki en güzel kadınlarla oynamaya gitti.

Bayan Wychwood dans etmekten hoşlanıyordu ama bu kez piste çıkmaya hiç niyeti yoktu. Dans etmek istediği hiç kimse yoktu; ama bu gerçeği fark eder etmez aklına bir soru takıldı: Bay Carleton partiden huysuz bir şekilde ayrılmak yerine kalsaydı ve onu kendisiyle vals yapmaya davet etseydi, buna razı olur muydu? Kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı ki çok şiddetle baştan çıkardı, ama umuyordu (daha ziyade

kuşkuyla) günaha karşı koyacak kadar zihin gücüne sahip olduğunu düşündü.

Bu düşüncelerin ortasında Lord Beckenham geldi ve onun yanına şöyle dedi: "Size eşlik edebilir miyim, sevgili Bayan Annis? Sizden dans etmenizi istemiyorum, çünkü bu akşam dans etmek istemediğinizi biliyorum. Buna sevinmekten kendimi alamıyorum: bu bana sizinle rahat bir kölenin tadını çıkarma fırsatı veriyor ve gerçeği söylemek gerekirse vals umurumda değil. Bir modalitenin zirvesi olduğunun farkındayım, ama bana hiçbir zaman tam olarak o şey gibi gelmiyor. Korkarım eski kafalı olduğumu söyleyeceksiniz!"

"Oldukça Gotik!" diye cevap verdi. "Vals yapmaktan hoşlandığımı bilmeniz gerekirken, aşırı derecede kaba da!"

"Niyetim nezaketsizlik değildi!" diye onu temin etti. "Yaptığınız her şeyle fark yaratıyorsunuz!"

"Tanrı aşkına Beckenham, bana balta fırlatmayı bırak!" dedi sert bir sesle.

Hoşgörülü bir kahkaha attı. "Dudaklarınızdan duymak ne tuhaf bir ifade! Ben modern argoya pek aşına değilim, ama Harry'den çok şey duyuyorum - gerçekten de hoşlandığımdan çok! Ve *baltayı fırlatmanın* bir insanı pohpohlamak anlamına geldiğini anlıyorum, ki sizi temin ederim bunu yapmıyordum! Seni bu gece daha güzel gördüğümü söylerken de öyle yapmıyorum." Tekrar güldü ve elini onun elinin üzerine hafifçe sıktı. "İşte, beni yeme! İltifat almaktan hoşlanmadığınızı çok iyi biliyorum ve bu sizde özellikle hoşuma giden bir şey, ama duygularım bu kez sağduyuma galip geldi!"

Elini çekti ve şöyle dedi: "Affedersiniz! Bayan Wendlebury'nin ayrılmak üzere olduğunu görüyorum."

Ayağa kalktı, odanın öbür ucuna, bu heybetli kadına doğru ilerledi onunla vedalaştıktan sonra Bayan Mandeville'in işaretine uyarak yanına oturdu.

"Canım, çok hoş bir parti!" dedi Bayan Mandeville. "Sizi tebrik ederim!"

"Teşekkür ederim, hanımefendi!" Annis minnetle söyledi. "Sizden gelen bu övgü büyük bir ! Ben de sizi onurlandıracak kadar nazık olduğunuz için teşekkür edebilir miyim?"

bu gece varlığınızla beni onurlandırdınız? Sizi temin ederim ki minnettarım ve umarım canınız sıkılmamıştır!"

"Tam tersine, çok eğlendim!" diye cevap verdi yaşlı kadın gülerek. "Carleton'ın öfkeyle kalkıp gitmesine ne sebep oldu?"

Annis belli belirsiz renklendi. "Öfkeli miydi? Ben onu sadece sıkılmış sanıyordum."

"Hayır, hayır, *sıkılmadı* canım! Bana sanki sen ve o kavga ediyormuşsunuz gibi geldi!"

"Oh, ne zaman karşılaşsak kelepçelenmeye geliyoruz!" Annis hafifçe söyledi.

Bayan Mandeville, "Evet, o acı diliyle pek çok düşman ediniyor," diye başını salladı. "Tabii ki şımarık! Ona çok fazla şapka çıkarıldı! İkinci oğlum onun arkadaşıdır ve yıllar önce bana, annelerin ve kızlarının yarısı onun için çırpınırken, onun küsmesinin hiç de şaşırtıcı olmadığını söylemişti. Dünyaya bir Nabob kadar zengin olarak gelmenin en kötü yanı bu: Genç erkeklerin çok fazla meyve suyuyla dolu olması iyi değil. Yine de ondan umudumu kesmiyorum, çünkü aşık kadınla evlenmesinin iyileştiremeyeceği hiçbir sorunu yok."

"Onun hayatında *sevginin* eksik olduğunu anlamadım, hanımefendi!"

Bayan Mandeville küçümseyerek, "Tanrım, çocuğum, ben onun muslin parçalarından söz etmiyorum," dedi. "Bir erkeğin eğlendirdiği hafif eteklilere duyduğu *aşk* değildir bu! Ben her zaman bir çapkına karşı zaaf duymuşumdur ve çoğu kadının da böyle olduğunu düşünüyorum! Dikkatinizi çekerim, bir kızın omzuna vuran bir çapkını kastetmiyorum, çünkü onlara tahammül edemem! Carleton o sinsi alçaklardan biri değil. O güzel küçük yeğeninin sorumluluğunu sana mı verdi?"

"Hayır, hayır! Teyzelerinden ya da kuzenlerinden biriyle yaşamaya gitmeden önce kısa bir süreliğine benimle kalıyor, hangisi olduğundan tam olarak emin değilim!"

"Bunu duyduğuma sevindim. Onun yaşında bir kıza yük olmak için çok gençsin canım!"

"Bay Carleton da öyle düşünüyor! Yalnız o sizden daha ileri gidiyor hanımefendi ve beni Lucilla'ya bakmaya uygun bulmadığını söylemekten çekinmiyor."

"Evet, bana çok kaba olabileceği söylendi," diye başını salladı Bayan Mandeville.

"Kaba! Hayatımda tanıdığım en kaba adam!" dedi Bayan Wychwood yuvarlak bir sesle.

BÖLÜM 9

Bayan Wychwood kalan son konuklarla da vedalaştığında kendini bir partinin sonunda hiç olmadığı kadar yorgun hissediyordu. Kendisi (ve muhtemelen Bay Carleton) dığında herkes eğlenmiğ gibi görünüyordu, bu da çok nahoğ bir akĖam geçirdiği için onun için küçük bir teselliydi. Lucilla abartılı olduğunu düşündüğü bir coşku içindeydi: Keşke sonsuza dek sürseydi! Bayan Wychwood bir ürpertiye güçlkle bastırarak onu yatağına gönderdi ve peşinden üzereydi ki, Limbury'nin kendisiyle konuşmak için fırsat kolladığını . Bayan Wychwood durakladı, bir soru sormak istiyordu ve o da farkında olmadan, hoş bir haber getiren birinin gülümsemesiyle, Sir Geoffrey'nin Bath'a geldiğini ve yatmadan önce ona bir göz atmasını istediğini söyleyerek korkunç bir geceye son noktayı koydu.

"Sör Geoffrey?" diye boş boş tekrarladı. "*Burada mı?* Yüce Tanrım, onu gecenin bu saatinde Bath'a getirecek ne olmuş olabilir?"

"Kendinizi üzmeyin, Bayan Annis!" dedi Limbury babacan bir . "Efendi Tom'un diş ağrısından daha kötü değil ve hanımım apse olabileceğini düşünüyor, bu yüzden onu hemen Bay Westcott'a götürmek istiyor. Sir Geoffrey siz yemeğe inmeden yirmi dakika önce geldi, ama sizin bir bozgun partisi verdiğinizi görünce, parti bitene kadar bu konuda size hiçbir şey söylemememi istedi; kendisi binici kıyafetlerini giymiş, akşam kıyafetlerini yanında getirmemişti ve bozguna bütün pisliğıyle katılmak istemiyordu. Bu çok anlaşılır bir şey elbette. Bu yüzden Jane'e Mavi yatak odasındaki yatağı hazırlamasını söyledim, hanımefendi ve akşam yemeğini ona ben götürdüm, bunu yapmamı isteyeceğinizi biliyordum."

Bu konuşmayı dinlemek için misafir odasını yeniden düzene sokma çabalarına ara vermiş olan Bayan Farlow haykırdı: "Ah, *zavallı* Sir Geoffrey! Keşke *bilseydim!* Rahat olduğundan emin olmak için hemen koşardım - Jane'e güvenilmeyeceğini söylemek istemiyorum, çünkü o çok güvenilir bir kızdır, ama yine de-! Sevgili küçük Tom da! Babası *acı* çekiyor olmalı, çünkü hiçbir şey diş ağrısından daha kötü değildir, özellikle de apse oluştuğunda, ben de iyi bilirim, çünkü o zaman çektiğim *işkenceyi asla* unutamam-"

"Dişi ağrıyan Tom, Geoffrey değil!" diye tersledi Bayan Wychwood, bu monoloğu törensiz bir şekilde keserek.

Bayan Farlow, "*Biliyorum* canım, ama çocuğunun acı çektiğini görmek bir anne babayı acıya boğmaktan başka bir işe yaramaz!" dedi.

"Ah, keman!" dedi Annis ve Mavi yatak odasının kapısına vurmak için yukarı çıktı.

Kardeşini, Limbury'nin kendisine özenle verdiği çeşitli süreli yayınların sayfalarını karıştırırken buldu. Dirseğinin dibindeki küçük masanın üzerinde bir konyak sürahisi duruyordu ve elinde bir kadeh tutuyordu; kız kardeşi içeri girince kadehi masaya bırakmadan ve onu selamlamak için ayağa kalkmadan önce kadehi boşalttı. "Eee, Annis!" dedi, yanağına iffetli bir selam yerleştirerek. "Seni ziyarete uygunsuz bir zamanda gelmişim gibi görünüyor, değil mi?"

"Keşke beni bu konuda uyarmış olsaydınız da ziyaretinize hazırlanmak için zamanım olsaydı."

"Oh, bunun için endişelenmenize gerek yok!" dedi. "Limbury bana çok iyi baktı. Sizi uyuracak zamanım olmadı, çünkü Twynham'dan apar topar ayrılmak zorunda kaldım. Sanırım Limbury beni buraya neyin getirdiğini size söylemiştir?"

"Evet, anladığım kadarıyla Tom'un dişi ağrıyor," diye cevap verdi.

"İşte bu," diye başını salladı. "Bu öğleden sonra aniden kötüleşti ve kökünde bir apse oluşmasından korkuyoruz. Bire on, bamyadan başka bir şey değil, ama Amabel için onu Bath'a götürmekten başka çare yok, böylece Westcott onu görebilir ve yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar verebilir."

Adamın tavırlarında, prova edilmiş bir konuşmayı rahatça okuyan bir adama benzeyen bir şey, onu hemen kuşkulandırdı. Şöyle dedi: "Bir çocuğu dişi çekirtmeye getirmek için gereksiz yere uzun bir yol gibi görünüyor. Onu Frome'a götürseniz daha iyi olmaz mı?"

"Ah, yaşı Melling'i düşünüyorsunuz, ama Amabel'in ona inancı yok. Tom'u Westcott'a götürmemiz şiddetle tavsiye edildi. Bilirsin, güvenilir bir kaynaktan gelen tavsiyeyi göz ardı etmek olmaz. Bu yüzden Westcott'un yarın yapılması gerektiğini düşündüğu şeyi yapmasını ayarlamak ve sevgili kardeşim, bir ya da iki günlüğüne seninle kalmaya gelip gelemeyeceklerini sormak için Amabel'den önce bindim."

"Onlar mı?" dedi Annis, önseziyle dolu bir sesle.

"Amabel ve Tom," diye açıkladı. "Ve tabii ki çocuklara bakması için Hemşire."

"Amabel bebeği de getiriyor mu?" diye sordu Bayan Wychwood dikkatli ve kontrollü bir sesle.

"Evet, evet! Amabel Tom'u tek başına idare edemez ve Bebek'i de ona bakacak bir hemşire olmadan bırakması beklenemez, biliyorsun. Ama sana en ufak bir sorun çıkarmayacaklar, Annis! Bu büyük evinde iki küçük çocuk ve bakıcıları için yer olmalı!"

"Çok doğru! Benim için hiçbir sorun teşkil etmeyecekleri de aynı derecede doğru! Ama için büyük sorun yaratacaklar, ki hiçbirini hizmet edilmesi gereken bir çocuk odası bulunan bir evde çalışmaya alışkın değil! Bu yüzden, eğer beni ailenizle birlikte ağırlamak istiyorsanız, yalvarırım Hemşire'ye bakan hizmetçiyi de partiye dahil edin!"

"Elbette ailemi kabul etmeniz sizin için uygun değilse-"

"Bu son derece sakıncalı!" diye araya girdi. "Lucilla Carleton'ın benimle kaldığını çok iyi biliyorsun, Geoffrey! Böyle bir anda benden Amabel'i ve çocuklarını eğlendirmemi beklemene çok şaşırdım!"

"Kendi ailenizin sizin üzerinizde Bayan Carleton'dan daha fazla hakkı olduğunu düğündüğümü söylemeliyim," dedi kırgın bir sesle.

"Benim üzerimde hiçbir hakkın yok!" diye parladı. "Lucilla'nın da yok! Hiç kimsenin! Bu yüzden Twynham'ı terk edip Bath'a geldim, kendi kendimin metresi olmak, yaptıklarımdan dolayı sana ya da kimseye hesap vermemek ve evde kalmış bir teyzeye dönüşmemek için! Özellikle de bunu! Bayan Vernham gibi, sadece kız kardeşine yardım ettiği için değer verilen, Bay ve Bayan Vernham Londra'ya gezmeye gitmek istediklerinde çocuklara bakması için ona güvenilebilen! ama diğer zamanlarda çok ayak bağı olan biri. Kaçamaz, çünkü bir kuruşu bile yok. Ama benim çok param var ve ben *kaçtım!*"

"Çılgınca konuşuyorsun!" dedi. "Bizimle yaşarken sizden ne talep edildiğini bilmek isterdim!"

"Oh, hiç! Ama insan bir başkasının evinde yaşıyorsa, ortaya çıkan işleri paylaşmak zorundadır ve siz ve Amabel'in, 'Ah, Annis bakar' demenizin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini kim bilebilir? Onun yapacak başka işi yok!"

"Duygularınızın gerçekten de bozuk olduğuna inanıyorum!" diye haykırdı. "Bütün bu azarlamalar, sırf sizden karımı ve çocuklarımı birkaç günlüğüne barındırmanızı isteme cesaretini gösterdiğim için! Söz veriyorum, Annis-"

"Bana sormadın, Geoffrey! Burada kalmalarına izin vermek zorunda kalacağımı bile bile Amabel'in yarın sabah Bath'a doğru yola çıkmasını sağlayarak reddetmemi imkânsız hale getirdin."

"Tom acıdan ağlarken mümkün olduğunca acele etmek zorundaydım," dedi . "Dün bütün gece uyanıktı, sana söyleyeyim, ve sen burada sana postayla bir mektup yazmamı ve senin cevap vermeni beklememi bekliyorsun!"

"Hiç de değil! Bu konuda bir Gey bilseydim, senden yapmanı beklediğim Gey, Tom diğ ağrısından Gikâyet eder etmez onu Melling'e götürmek olurdu - Amabel'in onun becerisi hakkındaki düğünce ne olursa olsun! Yüce Tanrım, bir süt dişini çekmek için ne kadar beceri gerekir? Dr. Tarporley'in onu bir çırpıda çekip çıkaracağını ve Tom'u uykusuz bir geceden kurtaracağını söyleyebilirim!"

Bu Sir Geoffrey'e söyleyecek bir şey bırakmadı. Rahatsız görünüyordu ve yaralı bir asalete sığınmaya çalışıyordu. "Şehirde uygun bir yer kiralamamın benim için en iyisi olacağına şüphe yok!"

"Çok daha iyisi -bütün Bath quizcilerinin dillerini olması dışında! Sabah odaların hazırlanması için emir vereceğim, ama korkarım Amabel'i istediğim gibi ağırlayamayacağım: Lucilla dışarı çıktığında ona eşlik etmenin yanı sıra, yerine getirmem gereken pek çok işim var. Amcası onu bana emanet ettiğine göre, bunun kaçınılmaz bir görev olduğunu siz de kabul edersiniz!"

Bu Parthian atışı üzerine odadan çıktı. Hâlâ öfkeyle kaynıyordu, çünkü ağabeyinin tavırları ve onun üzerine yürümesi için uydurduğu bahaneler, gerçek nedeninin Oliver Carleton'la aralarında herhangi bir yakınlaşma olmasını engellemeye yönelik inatçı bir kararlılık olduğuna dair şüphesini doğrulamıştı. Geoffrey, Amabel'in (zavallı küçük kaz!) tam olarak istediği şeyi yapmasını engellemek için ne yapabileceğini hayal etse de, Amabel onun evine duenna olarak yerleştirilecekti! Ona yersiz bir müdahale gibi görünen şeyin, kendisini tehlikeli bir çapkın olduğuna inandığı birinden korumak için beceriksizce ama iyi niyetli bir girişim olup olmadığını düşünemeyecek kadar öfkeliydi ve yatak odasının eşiğinde duran Bayan Farlow'un görüntüsü

öfkelerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Geoffrey'nin ani gelişinden Bayan Farlow'un sorumlu olduğundan hiç Güphesi yoktu ve bu iGe burnunu sokan ihtiyar Tekir'in sinir bozucu titreşmelerini dindirmek ve bu arada kulaklarını da tıkamak ona büyük bir zevk verebilirdi. Bu hiç de hanımefendiye yakışmayan dürtüyü bastırarak soğuk bir tavırla, "Ee, Maria? Ne istiyorsun?"

"Ah!" dedi Bayan Farlow telaşla. "Dünyada hiçbir şey, sevgili Annis! Ben de tam sevgili Sir Geoffrey'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olup olmadığını merak ediyordum! Limbury bana onun geldiğini haber verseydi, partiden kaçar ve onun rahatıyla ilgilenirdim, umarım sizi temin etmeme gerek yoktur, çünkü ziyaretçilerinizin ihtiyaçlarını karşılamak benim işim, öyle değil mi? Ve bizim iyi Limbury gibi mükemmel hizmetkârlar bile, bilirsiniz-"

"Limbury, Sir Geoffrey'nin ihtiyaçlarını karşılama konusunda senden çok daha yetenekli, kuzen," diye araya girdi Bayan Wychwood, öfkelerini kontrol altında tutmak için kendini oldukça zorlayarak. "Eğer bir şey eksik olursa, Sör Geoffrey zilini çalacaktır! Yarın önünüzdeki görev için güç toplamak üzere yatağa gitmenizi tavsiye ederim! Birkaç ziyaretçinin daha ihtiyaçlarını karşılamanızı isteyeceğim! İyi geceler!"

Bir gecelik istirahat Bayan Wychwood'un sarsılan dengesini büyük ölçüde düzeltti ve kardeşiyle kahvaltı fincanlarının üzerinde hoşgörülebilir bir soğukkanlılıkla yüzleşebildi. Ona, Amabel'in kaldığı süre boyunca kendisine kalacak yer temin etmesini isteyip istemediğini oldukça hoş bir şekilde sordu ve Amabel'in geliş saatinden sonra kalmasını engelleyen koşulların nedenini açıklayan saçma açıklamasını, hissettiği rahatlamayı belli etmeden kabul etti. Bunun üzerine Bayan Farlow, sevgili Annis'in de kendisine katılacağını çok iyi bildiği bir protesto seline kapıldı. "Sevgili Leydi Wychwood'un yaklaşan çetin sınavda sizin desteğinize ihtiyacı olduğuna inanıyorum!" dedi. "Bath'a en son geldiğinizden bu yana öyle bir zaman geçti ki, geçen gün bize yaptığınız ziyareti saymıyorum bile! Ve eğer sizin için yer olmadığını düşünüyorsanız, *bu* konuda hiçbir zorluk yok, çünkü siz ve sevgili Leydi Wychwood, sizin için bir çırpıda hazır hale getirilebilecek olan Green odasında mükemmel bir şekilde rahat edebilirsiniz. Sadece söylemeniz yeterli!"

Bayan Wychwood kuru bir sesle, "Eğer bir tanesini içeri sokabilirse!" dedi.

Sir Geoffrey bir kahkaha attı ve onunla anlam bir bakış alışverişinde bulundu. Her erkek gibi, o da bu saatte konuşulmasından hoşlanmazdı.

Kahvaltı masasında, Bayan Farlow'dan hiç bu kadar az hoşlanmamış olması muhtemeldi.

"Amabel'in ne zaman gelmesini bekleyeceğim?" diye sordu Bayan Wychwood yumuşak bir sesle.

"Bu konuda size tam olarak cevap veremem," dedi adam, canı sıkkın görünüyordu. "Bir ara yola çıkmaya niyeti var, ama toparlanma ve Hemşire'nin hiçbir şeyi unutmadığından emin olma işleriyle uğraşacak -ki büyük olasılıkla öyle yapacak, çünkü çocukları idare etme konusunda mükemmel olsa da kafası çalışmıyor, hem de hiç! Geçen yıl Tom'u büyükanne ve büyükbabasını ziyarete götürdüğümüzde üç kez geri dönmek zorunda kaldık! Sabrımı çok zorladığını söyleyebilirim ve bir daha asla onun eşliğinde bir yolculuğa çıkmayacağımı ilan etmek için kıskırtıldım! Ya da Tom'un!" diye ekledi isteksiz bir sırtıışla. "Mesele şu ki, biliyorsun, o kötü bir gezgin! Daha bir mil bile gitmeden hastalanıyor, ondan sonra da yolda hastalanması için onu arabadan indirip kaldırmak gerekiyor, zavallı küçük dostum!"

Bu göstermelik atlı Bayan Wychwood'u kahkahalara boğdu ve Wychwood da biraz utangaç bir tavırla ona katıldı. "Şimdi Twynham'a derhal dönmenizi zorunlu kılan koşulların ne olduğunu biliyorum!" dedi.

"Umarım duygusuz bir ebeveyn değilimdir, ama nasıl olduğunu bilirsin Annis!"

"Her halükarda bir tahminde bulunabilirim! Tanrı'ya şükürler olsun ki, araba hastalığına yakalanmış bir çocukla seyahat etmek henüz kaderim olmadı!"

"O tatlı küçük çocuğun hasta olduğunu düşünmek içimi burkuyor, çünkü bundan daha sefil bir şey olamaz!" diye söze girdi Bayan Farlow. "Kendim kötü bir yolcu olduğumdan değil, çünkü en ufak bir rahatsızlık duymadan ülkenin bir ucundan diğer ucuna gidebileceğimi söyleyebilirim, ama özel arkadaşım Bayan Aston'un her zaman ne kadar hasta hissettiğini çok iyi hatırlıyorum, hackney arabalarında bile. O şimdi öldü, zavallı sevgili ruhum, tabii ki bir hackney arabasında değil."

Kardeşinin yüz ifadesinden, kendisini aceleyle terslemenin eşiğinde olduğunu anlayan Bayan Wychwood araya girerek, çenesi düşük arkadaşına, kahvaltısını bitirdikten sonra Bayan Wardlow'la Leydi Wychwood, çocukları, hemşiresi, terzisi ve hemşirenin hizmetçisi için yapılacak düzenlemeler hakkında konuşmaya gitmesini önerdi. Bayan Farlow bunu yapmaya son derece istekli olduğunu ifade etti ve hemen

Daha önce hazırladığı planları bir bir anlatmaya başladı. Bayan Wychwood onu kontrol ederek şöyle dedi: "Daha sonra, Maria, lütfen! Evle ilgili ayrıntılar Geoffrey için ilginç değil!"

"Hayır, gerçekten! Beyefendiler onlarla hiç ilgilenmezler, değil mi? Sevgili babam hep şöyle derdi-"

Lucilla'nın aceleyle içeri girmesiyle konuşması yarıda kesildi, böylece rahmetli Bay Farlow'un her zaman ne söylediğini asla öğrenemediler. Lucilla bu kadar geç kaldığı için özür diliyordu. "Çağrılmamış dışında nasıl uyuyakaldığımı düşünemiyorum! Oh, Sör Geoffrey! Hizmetçim bana partinin ortasında geldiğinizi söyledi: partiye katılamayacak kadar yorgun muydunuz? Keşke öyle yapsaydınız, çünkü gerçekten *muhteşem* bir partiydi, değil mi hanımefendi?"

Bayan Wychwood güldü, taze bir demlik çay için zili çalmasını söyledi ve rahatsız edilmemesi için emir verdiğini söyledi. "Aslında, uyanır uyanmaz kahvaltınızı size getirecektim," dedi.

"Oh, evet, Brigham bana öyle söyledi, ama hiç de yorgun değilim ve kahvaltımı yatakta *yapmaya dayanamıyorum!* Kırıntılar içine giriyor ve çay çarşafın üzerine dökülüyor. Ayrıca, bu sabah kısırağıma bineceğim ve geç kalırsam ne kadar korkunç olur! Amcam size atları ne zaman getireceğini söyledi mi, hanımefendi?"

"Hayır," diye cevap verdi Bayan Wychwood, Sir Geoffrey'nin endişeyle sertleştiğinin farkındaydı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bugün gezintiye çıkacağımızı unutmuşum. Düşünmem gereken başka şeyler vardı. Baldızım çocuklarını benimle kalmaları için getiriyor ve ne zaman geleceklerinden pek emin değilim."

"Ah!" Lucilla boş boş konuştu. "Bilmiyordum. Bu bizimle gelemeyeceğin anlamına mı geliyor? Lütfen ağlamayın, hanımefendi!"

Şeytani dehası Sir Geoffrey'i akılsızca sözler söylemeye itti. "Sevgili genç bayan," dedi nazikçe, "kız kardeşimin Leydi Wychwood'u karşılayacak kimseyi bırakmadan bir zevk gezisine beklememelisiniz!"

Lucilla kibarca, ama hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla, "Hayır, tabii ki ," dedi.

Bayan Wychwood saatler önce Bay Carleton'la birlikte dışarı çıkmamaya, hatta onu görmemeye karar vermişti. Lucilla'ya resmi bir pişmanlık mesajı iletme niyetindeydi. Bunun ona iyi bir ders vereceğini düşünmüştü. Ama Sir Geoffrey konuşur konuşmaz kızın tepesi attı ve şöyle dedi: "Bu konuda Bayan Wardlow çok mutlu olacaktır.

Amabel'i kabul etmek ve çocuklarla ilgilenme fırsatı bulmak, ayrıca Amabel'le ikisinin de çok ilgisini çeken ama benim hiç ilgilenmediğim çocuk odasıyla ilgili ayrıntıları konuşmak." Konuşurken ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Gidip Bayan Farlow'a bu sabah benim için ne yapmasını istediğimi söylemeliyim."

"Bizimle mi geleceksin?" Lucilla hevesle bağırdı.

Bayan Wychwood gülümseyerek başını salladı ve odadan çıktı. Hemen ardından Sör Geoffrey onu merdivenlerden çıkmak üzereyken yakaladı. "Annis!" dedi emir verircesine.

Durakladı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Evet, Geoffrey?"

"Kütüphaneye gel! Seninle burada konuşamam!"

"Benimle hiçbir yerde konuşmanıza gerek yok. Ne söylemek istediğinizi biliyorum ve dinlemek için kaybedecek zamanım yok"

"Annis, ısrar etmek zorundayım-"

"Yüce Tanrım, hiç mi akıllanmayacaksın?" diye haykırdı.

"Bilgelik! O bende senden daha çok var, yemin ederim!" dedi öfkeyle. "Kız kardeşimin kendini tehlikeye atmasına seyirci kalmayacağım!"

"*Ne yapıyorsun?*" diye soluk soluğa kaldı. "Bu kadar aptal olma, Geoffrey! Gerçekten de kendimden ödün veriyorum! Lucilla, amcası ve Ninian Elmore'la sabah gezintisine çıkararak mı? Kafanda yel değirmenleri olmalı!"

Yukarı çıkmaya başladı, ama adam durdurdu, bileğini kavramak için bir kolunu uzattı. "Bekle!" diye emretti. "Seni Carleton'la hiçbir şey yapmaman konusunda uyarmıştım, ama onu dinlemek şöyle dursun, seni takip etmesi için cesaretlendirdin! O burada yemek yedi, sen de onunla birlikte otelinde yemek yedin, hem de özel bir salonda! Böyle uygunsuz davranabileceğinizi hiç düşünmemiştim! Ah, bunu nasıl bildiğimi merak ediyorsunuzdur herhalde!"

"Nereden bildiğini çok iyi biliyorum," dedi dudaklarını küçümser bir tavırla kıvrarak. "Maria'nın yaptığım her şeyden seni haberdar ettiğinden hiç Güphem yok! Bugün burada olmanızın ve Amabel'i bana göz kulak olması için buraya getirmenizin nedeni bu! Beni uygunsuzlukla suçlamadan önce, kendi davranışlarınızı gözden geçirmenizi tavsiye ederim! Maria'nın yaptıklarını hakkında size rapor vermesine izin vermekten daha uygunsuz birkaç şey düşünemiyorum.

aptal bir kadının kıskançlığından kaynaklandığını anlaması gerekirken, onlara inanmaktan daha aptalca bir şey olamaz!"

Adamın bileğini tutmasından kurtuldu ve hızla üst kata çıktı, ancak adam zayıf bir sesle Maria'nın sadece görevi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını söylediğinde durakladı: "Sana hatırlatmak isterim ki kardeşim, Maria'nın işvereni benim, sen değilsin! Evimde sadakatsiz hizmetçi tutmadığımı da ekleyeyim!"

Beş dakika sonra Bayan Farlow'a yapmasını istediği alışverişle kesin talimatlar veriyordu. Bu talimatlar arasında, Bayan Wardlow'dan bebekler için gerekli olan çeşitli besin maddelerinin bir listesini alması da yer alınca, Bayan Farlow sinirlenme belirtileri göstererek, çocuklara verilecek en iyi besinlerin neler olduğuna karar verme konusunda kendisinin de en az hizmetçi kadar yeterli olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Lütfen size söyleneni yapın!" dedi Bayan Wychwood soğuk bir sesle. "Gerekli yatak odalarını hazırlamak için zahmet etmenize gerek yok: Bayan Wardlow ve kız kardeşim bunu aralarında hallederler. Şimdi, size söylemediğim, bilmek istediğiniz bir şey varsa, lütfen bana hemen söyleyin! Ben dışarı çıkıyorum ve bütün sabah evde olmayacağım."

"Dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye haykırdı Bayan Farlow kuşkuyla. "Sevgili Leydi Wychwood her an gelebilirken bu at gezintisine çıkacağınızı kastetmiş olamazsınız!"

Bayan Wychwood'un kararlılığını güçlendirmek için bir şeye ihtiyaç duyulduysa, bu patavatsız konuşma gerekli itici gücü sağladı. Dedi ki: "Kesinlikle ciddiylim."

"Sör Geoffrey'nin buna izin vermeyeceğine eminim! Sevgili Bayan Annis-" Kendisine yöneltilen ateşli bakışlar karşısında bocalayarak sözünü kesti.

Bayan Wychwood, "Sana tavsiyem, kuzen, seni hiç ilgilendirmeyen konulara burnunu sokma!" dedi. "Şimdiden sabrımı taşırdın! Sana daha sonra söyleyecek çok şeyim olacak, ama şimdi kaybedecek zamanım yok. Jurby'yi bana gönderme nezaketini gösterir misiniz?"

Bu görülmemiş sertlik karşısında oldukça telaşlanan Bayan Farlow telaşlandı ve kısmen özür dileyen, kısmen de kendi kendini suçlayan tutarsız bir konuşmaya daldı, ama fazla ileri gidemedi, çünkü Lucilla koşarak merdivenlerden çıktı ve Bayan Wychwood'a Bay Carleton'ın seyisinin

Az önce efendisinden bir mesaj getirmişti: Hanımlar için uygunsa, atları saat on birde Camden Place'e getirecekti.

"Bu yüzden uygun olduğunu söyledim! Bu doğrudu, değil mi?"

"Çok doğru ama acilen ata binme alışkanlıklarımızı edinmeliyiz."

Bayan Farlow tavuk gıdaklamasıyla inleme arasında bir ses çıkararak ellerini birbirine vurdu ve Annis'in ona dönerek öfkeli bir sesle, "Maria, Jurby'yi hemen bana gönderme nezaketini gösterir misin? Lütfen senden üçüncü kez rica etmek zorunda bırakma beni!"

Bayan Farlow sıvışıp gitti. Lucilla şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sordu: "Ona kızdınız mı, hanımefendi? Onunla daha önce hiç bu kadar kötü konuştuğunuzu duymamıştım!"

"Evet, biraz sinirliyim: O çok yorucu bir yaratık! Kahvaltıya oturduğumuzdan beri dili durmuyor. Ama bunu boş verin! Koş ve elbiseni değiştir!"

Lucilla ona bir yatak direği kadar kısa bir sürede giysisini giyebileceğini söyleyerek kendi odasına gitti ve (Brigham sağ olsun) giysisini gerçekten giymediyse bile ev sahibesinden önce hazırdı. Bayan Wychwood aşağıya indiğinde Bay Carleton ile Ninian gelmişti ve Lucilla çok güzel gri bir kısırağın üzerine eğilmiş, onu okşuyor ve şeker topaklarıyla besliyordu. Yeni tanıdıklarından birinden iyi kaburgalı bir binek ödünç almış olan Ninian ona kısırağın bütün iyi yanlarını gösteriyordu; kestane rengi atından inmiş olan Bay Carleton da kendisinin ve Bayan Wychwood'un dizginlerini tutuyordu ve Bayan Wychwood evden çıktığında her ikisini de seyisine uzatarak onu eyere kendisinin bindirmek istediğini belli etti. Bayan Wychwood öne çıktı, onu büyük bir çekingenlikle ve her zamanki hoş gülümsemesinden yoksun bir şekilde selamladı. Seyis onun elini tuttu ve sessizce şöyle diyerek onu şaşırttı: "Bana bu kadar sert bakma! Dün gece seni çok mu kırdım?"

Oldukça sert bir sesle: "Öyle yapmak istediğinizi varsayıyorum, efendim."

"Evet," diye yanıtladı. "Öyle demek istedim. Ama sonra keşke sana böyle şeyler söylemeden önce dilimi kesseydim dedim. Affet beni!"

Bu açık özre karşı koyabilecek durumda değildi. Bunu beklemiyordu ve ona cevap verirken sesi biraz kararsızdı. "Evet, tabii ki seni affediyorum! Lütfen bu konuda daha fazla konuşmayın! Lucilla için ne güzel *bir* şey satın almışsın! Bundan sonra onunla ilk kürekleri sen çekeceksin!"

Dizginlerini topladı ve ayağını ellerinin arasına almasına izin verdi. Kısarak sabırsız toynakların üzerinde dans ederken, onu hızla yerleştiği eyere fırlattı.

"Biraz taze, hanımefendi!" diye uyardı damat.

"Evet, çünkü üç gündür dışarı çıkmadı, zavallı sevgilim! Eyer sırtına ısınınca sakinleşecektir. Uzak durun lütfen! Şimdi, sabit dur, Bess! Sakin ol! Kasabanın içinden dörtnala geçemezsin!"

"Jüpiter adına, siz tam bir açıkgozsünüz hanımefendi!" diye haykırdı Ninian, kısrağın onu alt etmek için yaptığı şakacı ve başarısız girişimleri izlerken. "Seni av sahasında çok hızlı koşarken yakalayacağım!"

"Sanki beni bir itici gibi görüyorsun!" diye karşılık verdi. "Hangi yöne gideceğimize karar verdiniz mi?"

"Evet, Lansdown'a kadar - başka bir yere gitmeyi tercih etmezseniz, hanımefendi?"

"Hayır, hiç de değil: Lansdown izin verdi! Evet, Lucilla? Onu nasıl buldun?"

"Oh, harika bir şeyin ötesinde!" Lucilla kendinden geçmiş bir halde konuştu. Damat ona binmişti ve Lucilla el yordamıyla eteğinin altından üzengi derisini arıyordu. "Ah, sıkıntı!"

"İşte, bunu senin için yapacağım!" dedi Ninian. "Kısaltılmasını mı yoksa uzatılmasını mı istiyorsun?"

"Kısaltın lütfen. Sadece bir delik, sanırım. Evet, bu tam olarak doğru! Teşekkür ederim!"

Kolanları kontrol etti, sıktı, ona sertçe elinin kısrağa yabancı olduğunu hatırlamasını ve ne yaptığına dikkat etmesini söyledi ve kendi eyerine bindi. Lucilla ve Ninian önden gidiyor, Bay Carleton da Bayan Wychwood'un yanında, eleştirel bir gözle gözlerini gözlerinden ayırmadan onları takip ediyordu. Çok geçmeden gri kısarakla binicisi arasında mükemmel bir anlayışın yerleşmekte olduğuna kanaat getirmiş olacak ki bakışlarını onlardan çekti ve başını çevirerek Bayan Wychwood'la konuştu

Wychwood, şöyle dedi: "Bu kadar yakından takip etmenize gerek yok: Yabancı atları nasıl idare edeceğini biliyor gibi görünüyor."

"Evet," diye kabul etti. "Ninianus onun hakkında endişelenmeme gerek olmadığını, çünkü çok iyi bir binici olduğunu söyledi."

"Öyle olmalı," diye cevap verdi. "Ağabeyim onu daha ipleri eline almadan eyere oturttu."

"Evet," dedi tekrar. "Bunu bana o söyledi."

Aralarına sessizlik çöktü. Kasabadan uzaklaşıncaya kadar bu sessizlik bozulmadı ve Ninian ile Lucilla taşlardan kurtulduktan sonra biraz ileriye doğru koşmaya başladılar. Bay Carleton o zaman doğrudan doğruya şöyle dedi: "Bana hâlâ kızgın mısın?"

Kendi düşünceleri içinde kaybolduğu için biraz irkildi ve belirsiz bir kahkahayla cevap verdi: "Oh, hayır! Korkarım yün topluyordum!"

"Eğer artık bana kızgın değilseniz, kim ya da ne sizi bu hale getirdi?"

"Her şey bitmiş değil!" diye kekeledi. "Düşüncelerimin bir iki dakikalığına dağılmasına izin verdiğim için neden öyle olduğumu düşünesiniz ki?"

Bu soruyu düşünmüş gibi görünüyordu. Kaşları hafifçe çatıldı ve atının kulaklarının arasından orta mesafeye bakan kısık gözlerinin arasındaki araştırıcı bakış ona bir cevap veremedi, çünkü kısa bir duraksamadan sonra alaycı bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: "Bilmiyorum. Ama seni tutkuya sürükleyen bir şey olduğunu ve bunu bastırmaya çalıştığını biliyorum."

"Ah, canım!" diye iç geçirdi. "Bu kadar açık mı?"

"Bana göre evet," diye cevap verdi sertçe. "Huzurunuzu neyin bozduğunu bana söylemenizi isterdim, ama bunu yapmayı seçmezseniz sizi zorlamayacağım. Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Başını çevirip merakla ona baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve aklından onun garip bir şekilde hesaplanamaz olduğu düşüncesi geçti. Bir an kaba ve duygusuz olabiliyordu; sonra, onu fena halde kızdırdığında, ruh hali değişir gibi oluyor, sesinde duyduğu ve gözlerindeki yumuşamış bakışta fark ettiği sempati, ne kadar kabaca ifade edilirse edilsin, kızgınlığını yok ediyordu. Şimdi bu delici gözlerle karşılaştığında, onlarda bir gülümsemenin ipucunu gördü ve onu en azından bir şekilde kendi içine kabul etme dürtüsünün farkına vardı.

Güven. İcini dökebileceği başka kimse yoktu ve güvenli bir sırdaşa çok ihtiyacı vardı, çünkü kinini ne kadar içine atarsa o kadar büyüyordu. Bay Carleton'ı neden güvenli bir sırdaş olarak görmesi gerektiği sorusunu kendisine sormak hiç aklına gelmemiştir: bunu hissediyordu ve bu yeterliydi.

Kadın tereddüt etti ve bir süre sonra adam kesin bir tavırla şöyle dedi: "Bütçeyi açsanız iyi olur, biliyorsunuz, içinde kaynayan öfke, üzerine kapattığınız kapağı zorla açmadan ve görüş alanındaki her şeyi haşlamadan önce."

Bu onu güldürdü. Dedi ki: "Kaynar su dolu bir tencere gibi mi? Bu çok şok edici olurdu! Sinirlerimin bozuk *olduğu* doğru ama önemli bir şey değil. Ağabeyim dün gece Camden Place'e geldi ve karısını, iki çocuğunu, bakıcılarını ve -sanırım- baldızımın ablasını -kendisine göre- birkaç günlüğüne bugün bana bırakacağını bildirdi! Haber vermeden, lütfen! Baldızıma çok düşkünüm ama bu beni çok kızdırdı!"

"Olabileceğini tahmin ediyorum. Neden bu istilaya maruz kalıyorsunuz?"

Gözleri parladı. "Çünkü o-" Birden durdu, Sir Geoffrey'nin gerçek nedenini Bay Carleton'a açıklamanın imkânsız olduğunu fark etti. "Çünkü Tom'un -küçük yeğenimin- dişi ağrıyor!" dedi.

"Bundan daha iyi bir Gey düşünmelisiniz!" diye itiraz etti. "Benim bir lahana kafalı olduğumu sanıyorsunuz, ama yanıyorsunuz: Değilim! Ve o tıngırtıyı yutamam!"

"Ben öyle bir şey düşünmüyorum," diye karşılık verdi. "Doğrusunu istersen, senin çok iyi bir el olduğuna inanıyorum, her renkte uyanıksın!"

"O zaman bana iki katı bahşış vermeyi denemekten daha iyisini bilmelisin," dedi. "Tom'un dişi ağrıyor diye bütün ailesini Bath'a getirmek mi? Ne Banbury hikayesi ama!"

"İtiraf etmeliyim ki kulağa öyle geliyor ama öyle değil. Baldızım Tom'u mümkün olan en iyi dişçiye götürmeye kararlı ve Westcott'u ona tavsiye etti. Siz bunu saçma buluyorsanız, ben de öyle!"

"Bence bu lanet olası bir dayatma!" dedi yuvarlak bir sesle. "Kullandığım dile alışıktır değilsiniz, değil mi? Özürlerimi kabul edin hanımefendi!"

"İsteyerek! Tam olarak duygularımı ifade ettiniz! Sizin izniniz olmadan tüm planlarımı altüst etmek beni öylesine çileden çıkarıyor ki, yırtıp atmak istiyorum! Bana pireyi deve yaptığımı söylemenize gerek yok, çünkü öyle yaptığımı biliyorum!"

"Oh, hayır, yapmayacağım! Öfkeni Wychwood'dan çıkarmak için fazla terbiyelisin, onun yerine beni parçala ve yırt!"

"Bu kadar saçmalama! Bu durumda benim canımın sıkılmasının nedeni *siz* değilsiniz!"

"Oh, bunun sana ağır gelmesine izin verme! Kendimden emin bir şekilde, beni iyi bir tarzda çileden çıkarmanız için size yeterince provokasyon sunacağım! Benden yararlanmak için tereddüt etmeyin!"

"Bay Carleton," dedi dudağı titreyerek, "saçmalamamanızı rica etmiştim zaten!"

"Ama size provokasyon teklif edeceğime söz vermemiş miydim?"

"Sizde en sevmediğim Geylerden biri, *her zaman* bir cevabınız olması gibi nahoÇ bir huyunuz var, efendim!" dedi ona büyük bir sertlikle. "Ve genel olarak," diye ekledi, "kaba bir cevap!"

"Gel, bu çok daha iyi!" dedi cesaretle. "Öfkenizin bir kısmından kurtuldunuz bile! Dün gece sana haksız bir Gey söylediğim ve böyle iğrenç bir kabalıkla senin rutin partini terk ettiğim için benim hakkımda ne düĞündüğünü söyle! Eğer bu sizi öfkenizden kurtarmazsa, o gün Pompa Odası'nda yaptığınızdan daha güçlü bir şekilde hayatımın ve karakterimin çarpıklığı üzerine konuşabilirsiniz! Ve eğer bu da işe yaramazsa-"

Sözünü kesti, yanaklarına renk gelmeye başlamıştı. "Başka bir şey söylememen için yalvarıyorum! Söylediğim şeyi söylememeliydim ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum ve o zamandan beri sizden özür dilemek istiyorum. Ama her nasılsa bunu yapma fırsatı hiç . Şimdi ortaya çıktı ve ben de sizden özür diliyorum!"

Adam ona hemen cevap vermedi ve yüzüne bir göz attığında, o tuhaf gülümsemenin ağzını büktüğünü gördü. Şöyle dedi: "*Sende* en sevmediğim şeylerden biri, benim büyüleyici eşekarım, beni Artı Olmayan Nokta'ya koyma konusundaki şaşmaz yeteneğin! Senden neden bu kadar hoşlandığımı bir bilsem!"

Bu sözlerden çok etkilenmişti, ama bunu belli etmemek için cesurca bir girişimde bulundu. "Gerçekten de benden neden hoşlanman gerektiğini düşünemiyorum, çünkü ne zaman karşılaşsak birbirimize puan verdik! Ve içimde, kaç kez karşılaşmaya mahkûm olursak olalım, böyle olmaya devam edeceğimize dair melankolik bir şüphe var!"

"Öyle mi?" dedi, sesinde sert bir ton vardı. "Benim için durum tam tersi!" Kadının içgüdüsel olarak yaptığı tiksinti hareketini gördü ve kısa, alaycı bir kahkaha attı: "Oh, korkmayın! Çitle ya da kazıkla benden hoşlanmamanızın üstesinden gelene kadar başka bir şey söylemeyeceğim! Bu arada Lucilla ve genç Elmore'u yakalamak için yola devam edelim."

"Evet, izin verin!" dedi, bu ani konu değişikliğine sevinse mi üzülsün mi bilemeden. Garip bir boşluğu doldurma çabasıyla, kısrağını dörtlüye koşması için cesaretlendirirken şöyle dedi "Kuzenim Maria beni neredeyse Bedlam'ın kapılarına kadar götürmek için o en şanssız anı seçmemiş olsaydı, can sıkıntımın beni bu kadar güçlü bir şekilde ele geçirmesine izin vermeyeceğimi söylemeliyim!"

"Bu beni hiç şaşırtmadı!" diye cevap verdi. "Eğer onun saçma sapan gevezeliklerine beş dakikadan fazla katlanmak zorunda kalsaydım, boğazımı kesmekten başka çarem kalmazdı! Ya da onunkini," diye ekledi, görünüşe göre bu alternatifi düşünüyordu. "Hayır, sanmıyorum: Onu tanımayan jüri muhtemelen beni cinayetle suçlu bulacaktır. Kanun adına ne korkunç adaletsizlikler yapılıyor! Kuzeninizin davası insana bunu nasıl da hatırlatıyor! Elbette doğar doğmaz boğulmalıydı, ama ailesinin öngörü eksikliği olduğunu söyleyebilirim."

Bu sözler Bayan Wychwood'un kahkahalarla gülmesine neden oldu. Başını ona doğru çevirdi, gözleri neşeye doluydu ve şöyle dedi: "Ah, ben de ne kadar sık aynı şeyi hissediyorum! O hayal edilebilecek en patavatsız, en sıkıcı insan! Twynham'dan ayrıldığımda, ağabeyim bana yüz vermesi için onu yol arkadaşı olarak tutmamı istedi ve ben de bunu kabul edecek kadar akılsız olduğum için kendime Çağırılmaktan kendimi alamadım! Bunu söylemek ne kadar korkunç! Zavallı Maria! Çok iyi niyetli!"

"Ondan daha kötüsünü söyleyemezsin! Neden onu göndermiyorsun?"

İçini çekti ve başını salladı. "Ben de sık sık bunu yapmak istiyorum ama korkarım bu mümkün değil. Geoffrey'nin bana söylediğine göre babası,

Ne yazık ki çok cimriydi ve zavallı kızcağızı çok kötü durumda bıraktı. Bu yüzden onu geri çeviremezdim, değil mi?"

"Onu *emekli* edebilirsin," diye önerdi.

"Ve Geoffrey onun yerine bir başkasını işe almak için hayatımı mı mahvediyor? Hayır, teşekkür ederim!"

"Bunu yapıyor mu? Sizi rahatsız etmesine izin veriyor musunuz?"

"Ona engel olamıyorum! Bana emir vermesine izin vermiyorum -bu yüzden sık sık kavga ediyoruz! Gördüğünüz gibi o benden daha büyük ve hiçbir şey onun zihnini benim, rehberlik etmek, öğüt vermek ve korumakla yükümlü olduğu acemi ve inatçı küçük bir kız kardeş olduğum inancından vazgeçiremeyecek! Kabul ediyorum, bu çok takdire şayan, ama yanlış değerlendirildiği kadar can sıkıcı ve beni nadiren dalların arasına göndermekte başarısız oluyor!"

"Ah! Size inişinde küçük oğlunun diş ağrısından daha fazlası olduğunu düşünmüştüm! Aslında bana söyleyecek bir şeyiniz olmaması için sizi uyarmaya geldi, değil mi? Namusunuz üzerinde emellerim olduğundan mı şüpheleniyor? Ona şüphesinin yersiz olduğunu söyleyeyim mi?"

"Hayır, kesinlikle olmaz!" dedi ısrarla. "Geoffrey'le kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Ah, işte çocuklar! Onları geçmek için beni bir yarışla şımartın, Bay Carleton! Haftalardır dörtnala koşmak için can atıyorum!"

", ama 'tavşan delikleri'."

Kısrak adımlarını uzatırken omzunun üzerinden ona, "Pooh!" diye bağırdı.

Lucilla ondan önce davrandı, ama Ninianus onu geçti ve kazanan iki direğe başa baş ulaştılar ve Lucilla tarafından alkışlarla, Ninianus tarafından da Lucilla'ya böyle kötü bir örnek olduğu için alaycı bir sitemle karşılandılar.

"İyi bir örnek mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Bay Carleton.

"Hayır, efendim, istemiyorum, çünkü Bayan Wychwood'un bunu yaptığını görmüşken dört nala koşmasını nasıl engelleyebilirim ki?"

"Sanki dörtnala gitmeyi seçersem beni durdurabilirmişsin gibi!" dedi Lucilla küçümseyerek. "Beni yakalayamazsın!"

"Oh, yapamaz mıyım? Bacaklarımla arasında Mavi Şeytan'ım olsaydı bunu yakında görürdük!"

"Mavi Şeytan benim güzel leydime asla yaklaşamaz! Oh, efendim, ona verdiğim isim bu! İlk başta ona Carleton'ın Seçimi demeyi düşünmüştüm ama Ninian bunu umursamayacağını düşündüğünü söyledi!"

"O zaman ona çok minnettarım! Bunu umursamamalıydım!" "İltifat olsun diye söyledim!" dedi Lucilla, biraz kırılgan bir ifadeyle. "Aman Tanrım!" dedi.

Ninian kıkırdadı ve şöyle dedi: "Sana söylemiştim! Ben de Lovely Lady'den hoşlanmıyorum: bir ata vermek için hastalıklı bir isim! Ama en azından diğerinden daha iyi!"

Bayan Wychwood, "Sakson surlarını ziyaret etmek için devam edelim mi, yoksa burada kalıp birbirinize küfretmeyi mi tercih edersiniz?" diye araya girdi. Bunun üzerine savaşçılar aceleyle af diledi ve tüm grup ilerledi.

BÖLÜM 10

Bayan Wychwood evine yeniden girdiğinde saat öğleyi epeyce geçmişti davetsiz misafirlerinin gelip kahvaltı salonunda geç saatlere kadar süren öğle yemeğini yediklerine dair açık işaretler vardı. James merdivenleri yarılamış, hizmetçilerden birinin yardımıyla büyük bir bavulu taşıyordu; sayfa görevlisi çocuk rahatça taşıyabildiği kadar küçük eşyayı topluyordu; Leydi Wychwood'un abigail'i onu sertçe uyarıyor ve James'i bavulun düşmemesi için dikkatli olması konusunda uyarıyordu; ve Limbury az önce elinde bir tepsiyle salondan çıkmıştı. Biraz tedirgin görünüyordu, çünkü salon portmantolar, valizler ve bando kutuları ile doluydu, aralarında yolunu seçmek zorunda kaldı. Hanımını görünce daha da tedirgin oldu ve bavulların hâlâ salonda olmasının kendi suçu olmadığını anlamasını sağlayacak bir ses tonuyla düzensizliği mazur görmesi için yalvardı. "Paketlendiği araba ancak çeyrek saat önce geldi ve Hemşire sandıklardan birinden bir şey istediği ve onu hemen aramakta ısrar ettiği ve hangi sandığa koyduğunu hatırlayamadığı için, sizin de söyleyebileceğiniz gibi, biraz engellendik." O

ifadesiz bir ses tonuyla ekledi: "Valizlerden birinin içindeydi, hanımefendi."

Abigail reverans yaparak hikâyeyi sürdürdü ve Bayan'ın eve döndüğünde evini böyle bir durumda bulmasına çok üzüldüğünü söyledi; eğer ikinci arabacı yolda çok geride kalmasaydı ve Hemşire yolculuk sırasında ihtiyaç duyacağını bildiği şeyleri bir sandığın dibine koyacak kadar aptal olmasaydı böyle bir şey olmayacaktı.

"Neyse, boş ver," dedi Bayan Wychwood. "Sör Geoffrey ve hanımefendileri öğle yemeği mi yiyorlar Limbury?"

Lucilla, yuvarlak gözlü şaşkınlıkla eşyalara bakarken fısıldadı: "Aman Tanrım, hanımefendi! Sadece birkaç gün için ne kadar olağanüstü bir bavul! Sanırsınız ki sizinle *aylar* geçirmeye gelmişler!"

Bayan Wychwood acı acı, "Muhtemelen öyledir," diye cevap verdi. "Koş ve elbiseni değiştir, aşkım! Sanırım ben de aynısını yapmadan önce baldızımı selamlamalıyım."

"Size hemen taze bir demlik çay getireceğim, Bayan Annis. Fırında yumurta ya da bir kase çorba ister misiniz?"

"Hayır, hiçbir şey, teşekkür ederim: Aç değilim!"

Limbury selam verdi, tepsisini sandıklardan birinin üzerine bıraktı ve Bayan Wychwood'un salona geçmesi için kapıyı açtı.

Ağabeyi, karısı ve Bayan Farlow masada oturuyorlardı, ama hepsi ayağa kalktı ve Amabel ona doğru sendeleyerek yürüdü ve neredeyse kollarına düşecekti: "Ah, Annis, bir tanem, sonunda seni gördüğüme ne kadar sevindim! Bana karşı ne kadar iyisin! Bu korkunç çalkantılı zaman boyunca seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin! Neler yaşadığımı sana tarif edemem! Şimdi yeniden rahat edebilirim!"

"Elbette yapabilirsin!" dedi Annis, onu sevgiyle kucaklayarak ve nazıkçe sandalyesine geri iterek. "Otur ve bana Tom'un nasıl olduğunu anlat!"

Leydi Wychwood ürperdi. "Ah, benim zavallı, değerli küçük oğlum! Gecenin büyük bir bölümünde acıdan çılgılık atmasına rağmen tüm bunlar boyunca çok cesurdu! Ona bir çay kaşığı içinde birkaç damla afyon sakızı vermeye cesaret edene kadar hiçbir şey onu rahatlatmadı, bu da onu çok kısa bir süreliğine uyuttu,

Ama ne yazık ki uzun sürmedi ve ona daha fazla vermeye cesaret edemedim, çünkü çocuklara afyon ilacı vermenin akıllıca olmadığına inanıyorum. Ve bu sabah ağrıları o kadar şiddetlendi ki, eğer sandıklar toplanmamış ve atlar koşumlanmamış olsaydı, Geoffrey'nin isteklerine karşı gelip zavallı küçük aşkı Melling'e götürmem *gerekirdi!*"

Bayan Wychwood kardeşine alaycı bir bakış fırlattı. Ağabeyinin rahatsız olduğu belliydi, ama bu bakışa meydan okuyan bir ifadeyle karşılık verdi ve küçümseyici bir tonla şöyle dedi "Westcott'un Tom'u görmesini isteyen sen olduğunu unutuyorsun, aşkım!"

"Oh, haklı olduğunuza ikna oldum, sevgili Leydi Wychwood!" diye haykırdı Bayan Farlow, hayatında bir kez olsun uygunsuz bir şekilde araya girerek. "Sevgili babam her zaman böyle durumlarda *en iyi* tıp doktorlarından başkasına danışmanın yanlış bir tasarruf olduğunu söylerdi! Bahsettiğiniz Melling'in dişi çekmeyi beceremeyeceğini sanıyorum, ama Westcott küçük Tom'u ağzını açması için ikna ettikten sonra dişi bir kuzu kuyruğu sallamasıyla çıkardı!"

Bayan Wychwood, "Ne olursa olsun bu iyi bir haber!" dedi. "Sanırım artık acılarından kurtulmuştur, çünkü eve girdiğimde hiç acı çığlığı duymadım."

"Uyuyor," dedi Leydi Wychwood, sanki kendisinden üç kat yukarıda bir beşikte yatan oğlunu rahatsız etmekten korkuyormuş gibi sesini alçaltarak. Bayan Farlow'a solgun bir gülümseme gönderdi ve şöyle dedi: "Kuzen Maria o uyuyana kadar ona ninniler söyledi. Bu sabah yaptığı her şey için ona yeterince minnettar olabileceğimi sanmıyorum! Westcott'a giderken bile bize eşlik etti ve bu çetin sınavda bana en büyük desteği verdi. Ölümcül An'da Tom'un ellerini tutacak kadar güçlü bir zihne sahipti ki ben bunu yapmaya cesaret edemedim!"

"Ama Ölümcül An'da Geoffrey neredeydi?" diye sordu Annis şaşkınlıkla.

Leydi Wychwood, Geoffrey'nin kentte bir iği olduğu için diğçiye gidemediğini anlatmaya bağıladı ama Geoffrey, sevgili kız kardeşinin öyle kolay kandırılacak biri olmadığını bildiği için araya girdi. "Annis'i kandırmaya çalışmanın faydası yok, aşkım!" dedi gülerek. "O çok fazla iğne zekalı! Haklısın Annis ve Tom'un ne halde olduğunu görünce sopamı kestiğimi itiraf etmekte sakınca görmüyorum.

tekmeleyerek, ılık atarak ve dişini ektirmeyeceğini söyleyerek kendini zorladı! Peki, böyle bir durumda ne *yapabilirdim*, sorarım size?"

"şaplak at!" dedi Annis.

Sırtıttı ve bunu yapmak için çok istekli olduğunu itiraf etti, ama Amabel çok olmuş bir ekilde itiraz etti ve Bayan Farlow onun sadece aka bildiğini ve sevgili küçük Tom acıdan ıldırımıken onu tokatlamanın vahiliğın doruğu olacağını söyledi.

Annis ata binme alışkanlığını bırakması gerektiğini söyleyerek geri çekildi ve Amabel'e uykusuz geçen gecelerin yorgunluğunu atması için bir iki saat yatağına uzanmasını tavsiye etti. Odadan ıkarken Bayan Farlow'un bu tavsiyeyi hevesle onayladığını, sevgili Leydi Wychwood'a zavallı küçük Tom için endişelenmesine gerek olmadığını ve yatağına çoktan sıcak bir tuğla konduğunu söylediğini duydu. "Westcott'a gitmeden önce bunun yapılması için emir verdim, çünkü maruz kaldığınız onca denemeden sonra oldukça bitkin dşeceğinizi biliyordum!"

Sir Geoffrey kız kardeşini odadan çıkarken takip etti ve merdivenlerin başında ona yetişti. "Bir dakika bekle, Annis!" dedi. "Sana danışmak istediğim bir şey var! Hakkında çok şey duyduğum şu yeni buhar banyoları: Amabel'e yararlı olacakları konusunda benimle aynı fikirde misin? Onun sağlık durumu bende ciddi bir endişe yaratıyor, çok ciddi bir endişe! Çok iyi durumda olduğunda ısrar ediyor, ama ne kadar bitkin göründüğünü fark etmiş olmalısınız! Hapsedildiğinden beri sağlığının hiç iyi inaniyorum ve Tom'un apsesi ile ilgili bu talihsiz olay onu oldukça yıprattı. Bu gibi durumlarda mükemmel olduğunu duyduğum banyoları yapması için onu ikna ederseniz bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

Kadın ona dikkatle baktı ve gözlerinde onu rahatsız eden bir gülümseme vardı, ama söylediği tek şey şuydu "Onun için bu kadar endişelenmenize zldm. Yorgun ve bitkin olduğu kesin, ama uykusuz geçen onca geceden sonra bunu beklemek gerekirdi, değil mi? Sizi ziyaret ettiğimde çok iyi grnyordunuz!"

Başını iki yana salladı. "Ah, o hiçbir zaman keyifsiz hissettiğinden yakınan biri değildir ve sanırım, keyifsiz olduğunu kabul etmeden önce duvara

Sen bizi ziyarete ölesiye yorgun düşmüştüm! Ama öyle oldu - bunu kabul etmeyeceğinden değil!"

"Gelmeyeceğinden hiç kuşku yok," dedi Bayan Wychwood. "Abbey Sokağı'ndaki yeni hamamları duydum elbette, ama Dr. Wilkinson adında birinin yönetiminde oldukları dışında onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve sevgili kardeşim, *sen* Amabel'i hamama gitmeye ikna edemediysen, onun benim ikna çabalarımı boyun eğeceğini sanmıyorum."

"Oh, bence olabilir!" dedi. "Senin fikrini çok önemsiyor, emin ol! Onun üzerinde büyük bir etkiniz var, biliyorsunuz."

"Öyle mi? Şey, tek yargıcın o olabileceği bir konuda bunu kullanmanın çok küstahça olduğunu düşünürüm. Ama rahat olabilirsin! Amabel istediği sürece benimle kalabilir."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum!" dedi içtenlikle. "Elbiseni değiştirmek istiyorsun, bu yüzden seni bir dakika daha tutmayacağım! Benim de bir an önce gitmem gerekiyor, o yüzden şimdi senden ayrılıyorum. Bir iki gün içinde Amabel'in nasıl olduğunu görmek için oraya gideceğim, ama ona iyi bakacağınıza güvenebileceğimi biliyorum!"

"Ama eminim ki onu buraya getirdiniz, böylece *ona* iyi bakabilir *Ben mi?*"

Bunu görmezden gelmenin akıllıca olacağını düşündü, ama merdivenlerden inerken aklına ona söylemeyi unuttuğu bir şey geldi. Durakladı ve ona dönerek şöyle dedi: "Ah, bu arada, Annis! Benden bakıcıyı göndermemi istedin, değil mi? Amabel'e mesaj gönderecek zamanım yoktu, bu yüzden burada bakıcılık yapması için uygun bir kız tuttum."

"Bunu yapma zahmetine girmemeliydin," diye cevap verdi, oldukça duygulanmıştı.

"Hiç sorun değil!" dedi kibarca. "Hizmetçilerinizi dünya için üzmem! Maria bugün konuyla ilgileneceğine söz verdi."

Havalı bir el salladı ve kendisinden beklenebilecek her şeyi yaptığını hissederek merdivenlerden aşağı indi.

Bayan Wychwood odasına indiğinde adam evi terk etmişti ve Amabel, Bayan Farlow'un bir kenara çekilerek söylediği gibi, panjurlar çekilmiş ve ayaklarının dibinde sıcak bir tuğla olduğu halde yatağına uzanmıştı. Kadın

Bayan Wychwood onu kontrol etmeseydi, Amabel'in rahatı için yaptığı bütün düzenlemeleri anlatacaktı ve bir önceki akşamki parti için teşekkürlerini iletmeye gelen ve Lucilla'yla ağır bir konuşma yapan Lord Beckenham'ı selamlamak için onun yanından geçti. Elini öptü ve niyetinin kartını bırakmak olduğunu, ama Limbury'den onun evde olduğunu duyunca, nasıl olduğunu görmek için içeri girmeye cesaret ettiğini söyledi.

"Bayan Carleton bana bu sabah ata binmeye gittiğinizi söyledi. Siz tükenmezsiniz, sevgili Bayan Annis! Ve şimdi Leydi Wychwood'un sizinle kalmaya geldiğini duydum, bu da büyük bir zahmete katlanmak zorunda kaldığınız anlamına geliyor olmalı! Kendinize daha fazla özen göstermenizi dilerdim, hatta dilerdik!"

"Sevgili Beckenham, sanki ben sürekli düşüşün eşiğinde gezinen şu sakat kadınlardan biriymişim gibi konuşuyorsun! Sen daha iyi bilirsin! Bath'a geldiğimden beri bir gün bile hastalık geçirdiğimi sanmıyorum! Küçük bir hödük tarafından hamile bırakılmaya gelince, beni ne kadar zavallı bir şey olarak görüyorsunuzdur!" Lucilla'ya döndü ve şöyle dedi: "Canım, bu öğleden sonra Corisande, Edith ve Bayan Frampton'la birlikte Sydney Bahçesi'nde yürüyeceğini söylemiş miydin? Sana Laura Place'e kadar eşlik etmek ve Bayan Stinchcombe'la sohbet etmek istiyordum, ama Leydi Wychwood beni ziyarete geldiği için korkarım ağlayarak gitmek zorundayım. Oh, bu kadar üzgün görünme! Brigham seninle Laura Place'e gelebilir, ben de akşam yemeğine kadar seni geri getirmesi için bir araba gönderirim. Bayan Stinchcombe'a özürlerimi iletcek ve durumu açıklayacaksın, değil mi?"

Lucilla'nın bulutlu alnı sanki sihirli bir değnek değmiş gibi açılarak, "Ah, evet, kesinlikle öyle yapacağım, hanımefendi!" dedi. "Hemen kaputumu giymek için yukarı koşacağım! Tabii burada sizin için yapmamı istediğiniz bir şey yoksa?"

Bayan Wychwood ona sevgiyle gülümseyerek, "Bir Çey değil!" dedi. "Lord Beckenham'a veda edin ve gidin, yoksa onları bekletirsiniz!" Kapı Lucilla'nın arkasından kapandıktan sonra Bayan Farlow'a dönerek soğukkanlılıkla konuştu. "Sen de gitmelisin Maria, eğer çocuk odasına bakması için uygun bir hizmetçi tutmaya söz verdiysen, ki anladığım kadarıyla öyle."

"Oh, evet! Yapmamı istediğiniz şeyin bu olduğuna ikna oldum! Birine ihtiyaç duyulacağını bilseydim, bu sabah Milsom Sokağı'ndan eve dönerken Nüfus Dairesi'ne uğrardım, ancak öyle yapsaydım

Sevgili Leydi Wychwood'u karşılamak için çok geç *kalmış* , çünkü o kadar çok alışveriş yapmam gerekiyordu ki neredeyse geç kalıyordum. şikayet etmek istediğimden değil! Bu benim için çok garip bir şey olurdu! Ama öyle oldu ve tam yeşil panjurlu evin önünden geçerken evin önünde bir şezlong gördüm, bu yüzden yolun geri kalanını koştum ve tam James Hemşire'nin şezlongdan inmesine yardım ettiği anda *evimize* ulaştım. Böylece bütün paketlerimi Limbury'ye verip mutfağa götürmesini söyledim ve -ne yazık ki nefes nefese kalsam da- sevgili Leydi Wychwood'u karşılayıp ona bu hoş görevi bana vermek zorunda kalmanızın nedenini açıklayabildim. Ve sonra, bilirsiniz-"

"Evet, Maria, biliyorum, bu yüzden bana daha fazla anlatmana gerek yok! Bu ayrıntıların Lord Beckenham'ı ilgilendirmesi mümkün değil."

"Oh, hayır! Beyler ev işleriyle hiç ilgilenmezler, değil mi? Sevgili babamın, onu eğlendireceğini düşündüğüm küçük bir olayı ona anlattığımda benim tam bir *gaydacı* olduğumu söylediğini çok iyi hatırlıyorum! Neyse, uzatmayayım, değil mi? Siz ve lord hazretleri parti hakkında konuşmak isteyeceksiniz ve kalmayı çok istememe rağmen saate sadece iki dakika kaldığını görüyorum ve kendimi koparmak zorundayım!"

Lord Beckenham onun örneğini izlemeye hiç niyetli değildi; bir saatten fazla kaldı ve Amabel odaya gelmeseydi bir saat daha kalabilirdi. Bu Bayan Wychwood'a ondan kurtulmak için bir fırsat verdi, o da bunu Amabel'in yatağında olması gerektiğini, çünkü oldukça bitkin olduğunu ve salona inecek durumda olmadığını söyleyerek yaptı. Hemen gideceğini söyledi ve sadece Leydi Wychwood'a endişesini ve banyo havasının ve baldızının evinde göreceğini iyi bildiği şefkatli ilginin onu kısa sürede her zamanki sağlığına kavuşturacağı umudunu ifade etmek için duraklayarak gitti.

Leydi Wychwood, Annis'le yalnız kaldığında şöyle dedi: "Sana ne kadar bağlı, canım! Benim yüzümden onu göndermemeliydin!"

Annis ciddi bir tavırla bağını sallayarak, "Evet, ona karđı *bir eğilimin* olduğunu biliyorum," dedi. "Bu kadar zalim olduğum için çok üzgünüm, ama Geoffrey'e karşı görevimin böylesine atılgan bir bıçağı senden uzak tutmak olduğunu hissediyorum."

"Çok ayıp, Annis! Zavallı adamla dalga geçmen çok ayıp! Onu benden uzak tut! Ne kadar gülünçsün!"

"Senden daha gülünç değil canım."

Leydi Wychwood'un gözleri yüzüne fırladı. "Neden, neden ne demek istiyorsunuz?" diye bocaladı.

"Buraya Oliver Carleton'ı benden uzak tutmak için gelmedin mi?" Annis dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ona sordu.

Leydi Wychwood'un yanaklarına renk geldi. "Oh, Annis!"

Annis güldü. "Bu kadar trajik olma, seni kaz! Bu saçma fikrin sana değil Geoffrey'e ait olduğunun gayet iyi farkındayım."

"Oh, Annis, dua et de canın sıkılmasın!" Leydi Wychwood yalvarırcasına konuştu. "Böyle bir cürette bulunmaya asla cesaret edemezdim, senin asla düşüncesizce bir şey yapmayacağından emindim! Geoffrey'ye bu işe karışmaması için yalvardım! Hatta o kadar ileri gittim ki, sizinle kalmam için hiçbir şeyin beni ikna edemeyeceğini söyledim! Onunla kavga etmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım, çünkü böyle bir müdahaleye ne kadar içerleyeceğini biliyordum!"

"Buna içerliyorum ve Geoffrey'ye boyun eğmemenizi çok isterdim," diye cevap verdi Annis. "Ama bunun için dua etmeyi geçtim, topluyorum! Oh, ağlama! *Sana* kızgın değilim, aşkım!"

Leydi Wychwood akmaya başlayan gözyaşlarını sildi ve hıçkırıklı bir sesle, "Ama Geoffrey'e kızgınsın ve ben buna dayanamıyorum!" dedi.

"Eh, bunun için de dua etmek gerek!"

"Hayır, hayır, öyle söyleme! Ne kadar endişeli olduğunu, sana ne kadar düşkün bir bilsen!"

"Bundan hiç şüphem yok. İkimiz de birbirimize karşı büyük bir sevgi besliyoruz, ama senin de çok iyi bildiğin gibi, hiçbir zaman ayrı olduğumuz zamanlardaki kadar sevgi dolu olmuyoruz! *Onun bu* düşkünlüğü benim karakterim hakkında en ufak bir anlayışa yol açmıyor. Beni, kendini ondan çok daha akıllı sanan bir ağabeyin sürekli rehberliğine, öğütlerine, yasaklamalarına ve kınamalarına ihtiyaç duyacak kadar zeki, ama -bunu söylediğim için beni bağışlarsanız- meseleyi çok yanlış anlayan, zıp zıp bir kız olduğuna inanmakta ısrar ediyor!"

Bu sert sözler nazik Amabel'i korkuttu, ama cesurca çok sevdiği kocasını kız kardeşinin sözlerine karşı savunmaya çalıştı. "Ona haksızlık ediyorsun,

Sevgilim! Gerçekten de öyle! İnsanlara sürekli senin ne kadar zeki olduğunu söylüyor, kendi deyimiyle iğne zekâlı! Zekânla ve güzelliğinle aşırı derecede gurur duyuyor, ama *dünyevi* konularda onun kadar deneyimli olmadığını da biliyor -nasıl bilmesin ki- ve korkusu, *kasabanın* bir *adamı* tarafından kandırılman, ki bana Bay Carleton'ın öyle olduğunu söyledi!"

"Zavallı Geoffrey'nin Bay Carleton'dan bu kadar nefret etmesinin nedeni neydi acaba?" dedi Annis, oldukça eğlenerek. "Tahminime göre, bir zamanlar ondan acımasızca hakaretler işitmiştir. Geoffrey'nin bana onun Londra'daki en kaba adam olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ki buna inanmakta güçlük çekmiyorum! O kesinlikle karşılaştığım en kaba adam!"

"Annis," dedi Leydi Wychwood, sesini etkileyici bir biçimde alçaltarak, "Geoffrey bana onun bir çapkın olduğunu söyledi!"

"Olamaz! Kulaklarınızı *bu* kelimeyle mi kirletti?" Annis gözleri ve sesi kahkahalarla dolup taşarak haykırdı. "Bakir kulaklarımı o kelimeyle kirletmedi! Bay Carleton'ın bana sunmayı bile geçirmeyeceği çirkin bir müğteri olduğunu söylerken kastettiği *Ėeydi* elbette, ama kastettiğinin bu olup olmadığını sorduğumda verdiği tek cevap, *incelikten* yoksun olduğum için üzölmek oldu! Ne güzel! Sen ve ben, Amabel, gözlerimizi yıllar önce açtık, yüzden, Tanrı aşkına, bu kelimeyi kabuksuz kullanalım! Bay Carleton'ın yaşında bir bekarın saman kızlarla hiç ilişkisi olmasaydı şaşırırdım, ama onun bu konudaki başarısı beni daha da şaşırtıyor! Herhalde servetinden kaynaklanıyor olmalı, çünkü adresinden kaynaklanamaz, çünkü adresi yok! İlk karşılaştığımız andan itibaren, bana karşı affedilmez derecede kaba davranmak için çok az fırsatı ihmal etti, hatta Maria'nın beni baştan çıkarmaya çalıştığından korkmasına gerek olmadığını, çünkü böyle bir niyeti olmadığını söyleyecek kadar ileri gitti."

"Annis!" diye haykırdı leydi hazretleri. "Dalga geçiyor olmalısın! Sana karşı bu kadar iğrenç ve kaba bir şey söylemiş olamaz!"

Belli ki Bay Carleton'ın kaba davranışlarının bu kanıtı, Sir Geoffrey'nin onun bir çapkın olduğu iddiasından daha fazla sarsılmıştı. Bayan Wychwood'un gözleri dans etmeye başladı; ama tek söylediği şuydu: "Onunla tanışana kadar bekleyin!"

"Umarım onunla hiçbir zaman karşılaşmak zorunda kalmam!" diye karşılık verdi Amabel, hakarete uğramış bir erdem .

"Ama onunla tanışmak zorunda kalacaksın!" Annis makul bir şekilde konuştu. "Onun yeğeninin -ve koğuşunun- benim sorumluluğumda olduğunu ! Yeğenimin Denis Kilbride gibi servet avcılarını cesaretlendirmesine ya da en katı edep sınırlarını aşmasına izin vermediğimden emin olmak için sık sık bu eve geliyor. Beni Lucilla'nın sorumluluğunu üstlenebilecek uygun bir kişi olarak görmüyor ve bunu söylemekten de çekinmiyor! Bana gevşek vidaların hep böyle olduğu söylendi: kendi ailelerinin kadınları söz konusu olduğunda düpedüz namuslu olurlar! Sanırım bunun nedeni, baştan çıkarıcıların hileleri hakkında kendi deneyimlerinden çok fazla şey bilmeleri olmalı! Ayrıca canım, o odaya kaçarsan beni ondan nasıl koruyabilirsin ki?"

Leydi Wychwood buna verecek bir cevap bulamadı; Geoffrey'ye, Camden Place'de kalması için ısrar etmesinin hiçbir yararı olmayacağını söylediğini zayıf bir sesle ifade etmekten başka bir şey yapamadı.

"Hem de hiç!" diye onayladı Annis. "Ama bunun seni paspasların içine atmasına izin verme, aşkım! Umarım seni evimde ağırlamaktan her zaman mutluluk duyacağımı söylememe gerek yoktur!"

"Sevgili, sevgili Annis!" dedi Leydi Wychwood, çok etkilenmiş bir sesle ve dolup taşan gözlerinden akan yaşları silerek. "Her zaman çok nazik! Bana karşı kendi kız kardeşlerimden çok daha nazik! İnan bana, kalbime en yakın dileklerden biri seni mutlu bir evlilikle, sana layık bir adamla görmek!"

"Beckenham mı?" diye sordu Annis. "Ondan daha değerli birini tanıdığımı sanmıyorum!"

"Ne yazık ki hayır! Seninle arasını düzeltebilmesini çok isterdim, ama bunun mümkün olmadığını biliyorum: Onu sıkıcı ve boş bir adam olarak görüyorsun ve -bazen düşünüyorum da- onun bütün mükemmel niteliklerini görmezden geliyorsun."

"Hayır! O iyi niteliklerle dolu, ama acı gerçek şu ki, bir erkeğin iyi niteliklerine ne kadar saygı duyarsam duyayım, bunlar bana ona karşı zerre kadar sevgi aşılamıyor! Ya kötü niteliklerle dolu bir adamla evleneceğim

ya da evde kalmış bir kız olarak kalmak -ki bu başıma gelebilecek en olası kader! Geleceğim hakkında daha fazla konuşmamıza izin verme! Bana kendinden bahset!"

Ama Leydi Wychwood söyleyecek bir şey olmadığını söyledi. Annis ona gerçekten de Rus buharı banyosu yapmak isteyip istemediğini sordu. Bu onun kıkırdamasına neden oldu. "Hayır, Geoffrey'e de öyle söyledim!"

"Sizi ikna etmem için bana güveniyor! Ona böyle bir şey yapmayı küstahlık sayacağımı söyledim. Keyfinizin kaçtığı doğru mu?"

"Hayır, hayır! Yani hafif bir soğuk algınlığı geçirdim ama önemli bir şey değildi! Bir de tabii Tom'la ilgili endişelerim vardı, bu da beni korkunç bir şekilde kamburlaştırdı. Sanırım Geoffrey'nin huysuzluklarından biri de buydu. Belki de sırf onu tatmin etmek için sudan içebilirim! Ne de olsa bunun bana bir zararı olmaz!"

"Tabii benim bir bardak içtiğim tek seferde hissettiğim kadar hasta hissettirmiyorsa! Yakında göreceğiz! Lucilla benimle kalmaya başladığından beri neredeyse her gün Pompa Odası'nı ziyaret ediyorum, böylece annesine Pompa Odası'nda eşlik eden yeni arkadaşıyla tanışabiliyor. Sanırım Bayan Stinchcombe'la tanışmışsınızdır: Geçen yıl Geoffrey'le beni ziyaret ettiğinizde burada yemeğe gelmemiş miydi?"

"Oh, evet! Çok hoş bir kadın! Onu çok iyi hatırlıyorum ve onunla yeniden tanışmaktan mutluluk duyacağım. Ama şu senin Lucilla! Nerede o?"

"Onu birazdan göreceksiniz. Corisande ve Edith Stinchcombe ile birlikte Sydney Bahçesi'nde yürüyüşe çıktı. O ve Corisande neredeyse ayrılmaz bir ikili oldular, bunun için gerçekten minnettarım! Çocuğa son derece bağlıyım ama onunla her yere gitmek zorunda olmak bana biraz sıkıcı geliyor! Şaperonluk hafif bir görev değil, sizi temin ederim!"

"Hayır, gerçekten! Bayan Carleton'a bakma görevini üstlendiğinizi duyduğumda şok oldum. Kim olursa olsun, bir kızın duayeni olmak için çok gençsiniz. Geoffrey onu teyzesine geri vermeniz gerektiğini düşünüyordu ve itiraf etmeliyim ki çok haklı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Hoş bir kız olmadığını söylemek istemiyorum: Geoffrey onun tavırlarına çok Çağırıldı, bana çok güzel olduğunu söyledi ama ne büyük bir sorumluluk üstlendin, sevgilim! Bunu senin için sevemem."

Bayan Wychwood, "Eğer sürekli benimle birlikte olsaydı, ben de bundan hoşlanmazdım," diye itiraf etti. "O küçük, sevimli bir masum, Bath'a gelene kadar sosyete -kendi deyimiyle 'yetişkin' partilerine- hiç ve hemen dikkatleri üzerine çekti! Şimdiden kaç tane genç erkeğin peşinden koştuğunu bilmiyorum, bu da benim onu sıkı bir şekilde izlememi gerektiriyor. Daha da kötüsü, hatırı sayılır bir mirasçı: servet avcıları için kesin bir yem! Neyse ki Stinchcombes'ların, kızların kendilerini adadıkları bir mürebbiyeleri var -daha önce mürebbiyelerden nefret eden Lucilla bile ondan hoşlanıyor- ve bu yüzden gezintiye çıkmak ya da kasabada süs eşyaları almak söz konusu olduğunda Lucilla'yı ona emanet edebiliyorum. Stinchcombes'ların Camden Place'de oturmalarını isterdim, ama oturmuyorlar! Laura Place'de bir evleri var, bu yüzden Lucilla'ya onları ziyaret ettiğinde bir refakatçi sağlamak zorundayım. Ancak Bay Carleton ona bir hizmetçi tutmam için bana izin verdi, sanırım bu hizmetçi gerektiğinde benim yerimi doldurabilir."

"Ama Annis, *Bath*'da kızlara eşlik etmek bu kadar gerekli mi? Londra'da bile kız kardeşlerim bugünlerde arkalarında bir uşak bile olmadan birlikte yürüyen iki kız görmenin oldukça sıra dışı olduğunu söylüyorlar!"

"İki kız, evet!" dedi Bayan Wychwood. "Ama sanırım yalnız bir kız değil! Bayan Stinchcombe hoşgörülü bir ebeveynidir ama Corisande'ın Camden Place'e tek başına gelmesine izin vermeyeceğinden eminim. Lucilla'nın durumuna gelince, hayır, hayır! Söz konusu bile olamaz! Bay Carleton isteksizce de olsa, onun için başka düzenlemeler yapana kadar onu bana emanet etti ve eğer ona zarar gelmesine izin verirsem ne *korkunç* bir duruma düşerim!"

"Size böyle suçlamada bulunmaya hakkı !"

"Yapmadı. Onu benimle bırakmaktan başka çaresi yoktu, bana nezaketle söylediği gibi, piyade olmaya niyeti yoktu ve Lucilla'yı kendi sorumluluğuna almak gibi en küçük bir niyeti de yoktu. Lucilla'yı geçici olarak saygınlığı tartışılmaz bir hanımefendinin himayesine verecek kadar himayesine karşı görev bilinci olduğunu kabul ediyorum. Ama bunu yapmak ona çok ters geldi ve sanırım hiçbir şey onu, Lucilla'yı okuldan ilk kez çıkan toy bir genç varisi tehdit eden tüm tehlikelerden korumakta benim başarısız olmamdan daha fazla tatmin edemezdi!" Kendini kontrol etti ve bir an düşündükten sonra şöyle dedi: "Hayır! Belki de ona haksızlık ediyorum! Belki de ona haksızlık ediyordumdur!" dedi.

Lucilla'ya gerektiği gibi bakabileceğimden kuşku duyuyor; ama Lucilla'ya bir zarar gelirse çok üzüleceğini düşünerek ona hak veriyorum."

"Keşke onunla hiç tanışmasaydın!" diye iç geçirdi Leydi Wychwood.

Ama Annis o akşam Lucilla'yı ona takdim ettiğinde o da en az kocası kadar şaşırmış, onunla çok nazik bir şekilde konuşmuş ve daha sonra Annis'e, böylesine tatlı ve güzel davranışlı bir çocuğun Carleton gibi ünlü bir adamın vesayeti altında olabileceğine inanmanın zor olduğunu söylemişti. Ninian'ın yemeğe katılması ve Annis'le, eviyle ve hizmetçileriyle kurduğu yakın ilişkiler Annis'in kafasını karıştırmıştı. Sanki sevilen bir yeğenmiş ya da Annis'i hayatı boyunca tanımış bir çocukmuş gibi davranıyordu ve evde evcilleştiği ve çoğu zaman orada yemek yediği belliydi. Lucilla'yla bir akrabalığı olup olmadığını merak etti ve Annis onun kimliğini açıkladığında önce inanmadı, sonra da durumun saçmalığına öylesine kapıldı ki kahkaha krizlerine girdi.

"Bayan Preston'ın şapkası rüzgârla uçup peruğunu da beraberinde götürdüğünden beri hiç bu kadar eğlenmemiştim!" diye mırıldandı. "Sonunda elbette birbirleriyle evlenecekler!"

"Tanrı korusun! Ne kedi-köpek hayatı yaşarlardı!"

"Bunu bilmiyorum. Her konuda anlaşılmadıklarını söylüyorsunuz ama yemekte onları dinlerken bana hiç de öyle gelmedi. Bence çok ortak noktaları var. Sadece bir ya da iki yıl bekleyin, o zaman ikisi de daha akıllı olacak ve haklı olup olmadığımı göreceksiniz! Hâlâ didişen bir çift çocuk gibiler, ama biraz daha büyüdüklerinde benim kız kardeşlerimle didiştiğim kadar didişmeyecekler - gerçi hepimiz okuldayken durmadan didişirdik!"

"Senin kimseyle didiştiğini düşünemiyorum!" diye gülümsedi Annis. "Lucilla ve Ninian'a gelince, Iverley'ler artık bu evliliği istemiyorlar ve -eğer onlara inanılırsa- buna şiddetle karşı çıkacaklar. Bay Carleton'ın da karşı çıkması beni şaşırtmaz, çünkü o da Iverley'lerden hoşlanmaz."

Leydi Wychwood gülerek, "Oh, bu her şeyi çözer!" dedi. "Davada eksik olan tek şey muhalefet!"

Annis, Bay Carleton'ın muhalefетinin muhtemelen dayanılması imkânsız, acımasız bir şekil alacağını düşünmekten kendini alamıyordu ama bunu

kendi kendine düşündü.

Birkaç saat sonra bir ikilemle karşı karşıya kalacaktı. Lucilla, Laura Place'ten dönerken, kendisini eve getirmesi için gönderdiği araba için teşekkür etmek ve gölgeli koruları, mağaraları, labirentleri ve şelaleleriyle Sydney Bahçesi'ne yaptığı ilk ziyaretten ne kadar hoşlandığını söylemek üzere yatak odasına girerken, gözleri ve yanakları parlayarak şöyle dedi "Ve Bay Kilbride yaz boyunca ışıklandırmalar, gala geceleri ve halka açık kahvaltılar olduğunu söylüyor! Oh, *sevgili* Bayan Wychwood, beni bir gala gecesine götürür müsünüz? Lütfen götüreceğinizi söyleyin!"

Bayan Wychwood, "Evet, eğer gönlünüzden geçiyorsa kesinlikle yaparım," diye cevap verdi. "Bay Kilbride size dün geceki galalardan ve ışıklandırmalardan bahsetti mi?"

"Oh, hayır! Bu öğleden sonra, ona Corisande ile Bahçeyi keşfetmeye gideceğimi söylediğimdeydi. Evden çıktıktan iki dakika sonra Brigham ve ben ona çarptık. Sizi ziyarete geldiğini söyledi ama bana Laura Place'e kadar eşlik etmek için büyük bir nezaketle geri döndü. Ne kadar nazıktı, değil mi hanımefendi? Çok da eğlenceliydi! Söylediği komik şeylerle beni gülmekten kırdı geçirdi! Onun çok hoş bir yaratık olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Bayan Wychwood'un buna cevap vermesi tam bir dakika sürdü ve dikkati korsajına bir broş takmaya odaklanmış gibi davranarak sessizliğini örtbas etti. Aslında ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bir yandan Lucilla'yı zengin bir eş arayışında olan çekici ama parasız bir adamın kurnazlıklarına karşı uyarmak zorunda olduğunu hissediyordu; öte yandan ne Lucilla'nın masumiyetini yok etmek ne de -ki bu daha kötü olurdu- çocukta, onu kolayca büyüklerinin otoritesine karşı gelmeye ve Kilbride'in girişimlerini cesaretlendirmeye yöneltebilecek asi bir ruh uyandırmak istiyordu.

Uzlaştı. Hoşgörülü bir kahkahayla şöyle dedi: "Kilbride'in kibar tavırları ve canlı zekâsı onun en önemli özelliği. Lütfen sen de kendini onun kurbanları arasına katarak onun kibrine hizmet etme canım! O, buralı ve oralı bir adamdır ve cana yakın bir kadın gördüğünde onunla barışmadan edemez! Onun yüzünden can çekişen aptal kızların sayısını çoktan unuttum."

Onun sözleri Lucilla'nın kaşlarının çatılmasına neden oldu. Tereddütle konuştu: "Belki de hiçbirini gerçekten sevmediğini fark etmiştir, hanımefendi?"

"Ya da hiçbirinin sandığı kadar iyi donanımlı olmadığını!"

Bu sert sözleri söyler söylemez pişman oldu. Lucilla'nın gözleri parladı ve öfkeyle şöyle dedi: "Onun hakkında nasıl böyle iğrenç şeyler söyleyebilirsiniz, hanımefendi? Ben onu arkadaşınız sanıyordum!"

Bayan Wychwood'a, tam da söylememeye karar verdiği şeyi söyleyerek ihanete uğradığı için kendini acı acı suçlamaktan başka yapacak bir şey bırakmadan odadan çıktı. Tek umudu, kötü niyetli bir dilin Bay Carleton'a, servet avcısı olduğunu bildiği bir adam tarafından servetinin şehirde dolaştırıldığını söylememiş olmasıydı.

Boş bir umuttu bu. Ertesi sabah Leydi Wychwood ve Lucilla'yla birlikte Pompa Odası'na gitti. Her sabah ünlü sudan bir bardak içerek romatizmasına çare arayan Bayan Stinchcombe iki kızıyla birlikte oradaydı ve Annis hemen Leydi Wychwood'u onun yanına götürdü ve iki hanımefendinin anında çok dostça bir sohbete daldıklarını görmenin mutluluğunu yaşadı. Bay Carleton'ın kendisine doğru kararlılıkla ilerlediğini gördüğünde, Annis onları yalnız bırakıp odanın öbür ucuna giderek pompacıdan bir bardak su aldı ve su ile birlikte Lady Wychwood'un yanına dönüyordu. Kendini hazırladı ama Bay Carleton'ın söylediği ilk sözler hiç de ürkütücü değildi. "Hoş geldiniz Bayan Wychwood!" dedi neşeyle. "Size başsağlığı dilemeli miyim? Siz de mi romatizma kurbanı oldunuz?"

"Hayır, kesinlikle değilim!" diye cevap verdi hafifçe. "Bu baldızım için, benim için değil! Sizi bu sabah buraya getiren nedir, efendim?"

"Sizi burada bulma umuduyla tabii ki. Sana söylemek istediğim bir şey var."

Yüreği burkuldu ama soğukkanlılıkla cevap verdi: "Pekâlâ, öyle yapabilirsiniz ama önce bu iğrenç içkiyi baldızıma vermeliyim. Ayrıca sizi ona takdim etmek isterim." İki adım daha atarak Leydi Wychwood'un yanına geldi ve kadehi ona uzatarak şöyle dedi "Al bakalım canım! Sıcak içilmesi gerektiğine inanıyorum, bu yüzden cesaretini topla ve hemen yudumla!"

Leydi Wychwood iksire şüpheyile baktı, ama itaatkâr bir şekilde bir yudum değil, temkinli bir yudum aldı. Sonra daha büyük bir yudum aldı ve Annis'in beklediği kadar kötü olmadığını ilan etti.

"Bununla Harrogate suyunun bana söyledikleri kadar kötü kastettiğinizi tahmin ediyorum! Size Bay Carleton'ı takdim etmeme izin vermelisiniz.

Lucilla'nın amcası, biliyorsun!"

Bayan Stinchcombe'la kısa bir selamlaşma faslından sonra Bay Carleton selam verdi ve leydisiyle tanışmaktan mutluluk duyduğunu söyledi. Sesi mutlu olmaktan çok kayıtsız geliyordu ve Leydi Wychwood onun selamını biraz soğuk bir tavırla kabul ederek, sevgili Geoffrey'nin Annis'in bu çapkının büyüleyici sanatına kapılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğuna inanmakla hata ettiğinden şüphelenmeye başladı. Leydi Wychwood'a onun büyüleyici bir sanatı varmış gibi görünmüyordu: yakışıklı bir adam bile değildi! Annis'in geçmişteki taliplerini hatırladı, hepsi de yakışıklı ve seçkin tavırlara sahipti, Annis'in (ne yazık ki) sık sık yaptığı gibi, kardeşini mayıs oyunu haline getirdiğinden şüphelenmeye başladı. Bay Carleton'da Annis kadar eleştirel ve titiz bir kadının ilgisini çekebilecek hiçbir şey göremiyordu ve bu yüzden ona karşı boyun eğmedi, büyüleyici yeğeni için ona iltifat etti ve Lucilla'yı ne kadar çok sevdiğini söyledi.

Tekrar eğildi ve şöyle dedi: "Çok nazıksınız hanımefendi. Bath'da uzun süre kalacak mısınız?"

"Oh, hayır! Yani, pek bilmiyorum, ama sanırım bir ya da iki haftadan fazla değil. Uzun süre mi kalacaksınız efendim?"

"Senin gibi, ben de pek bilmiyorum. Koşullara bağlı." Etrafına bakındı ve Annis'e dönerek şöyle dedi: "Bana bir dakika izin verin, Bayan Wychwood! Lucilla hakkında size danışmak istiyorum."

"Elbette! Tamamen emrinizdeyim," dedi Annis.

Diğer iki hanımdan nazıkçe ama gülümsemeden ayrıldı ve Bayan Wychwood'la birlikte oradan uzaklaştı. Bayan Wychwood'un yanından ayrılır ayrılmaz aniden söze girdi: "Dün Kilbride'ın Lucilla'ya kentte eşlik etmesine nasıl izin verdiniz, hanımefendi? İsteklerimi size açıkça belirttiğimi sanıyordum!"

"Benden izin alınmadı," diye cevap verdi soğuk bir sesle. "Bay Kilbride, Lucilla ve hizmetçisiyle Laura Place'e giderken karşılaştı ve Lucilla'ya eşlik etmek için geri döndü."

"Hizmetçinin yeterli bir şaperon olduğu pek söylenemez."

"Ona ne yaptırmak isterdin bilmiyorum," dedi sinirlenerek. "Sanki Kilbride bir yabancı değildi! Lucilla onu karşıladı,

Brigham'ın da onu arkadaşım olarak kabul ettiğinden hiç şüphem yok."

"Bu konuda haklıydı!"

Kız sinirli bir iç çekti. "O benim bir arkadaşım, ama ben de sizin kadar farkındayım Bay Carleton, etkilenmeye açık ve oldukça deneyimsiz bir kız için uygun bir arkadaş değil ve onu uzak tutmak için elimden geleni yapacağım. Gelecekte, ona kendim eşlik edemediğimde, onu arabayla göndereceğim! Ve itiraz ettiğinde, ki itiraz edecektir, ona sadece sizin emirlerinize itaat ettiğimi söyleyeceğim!"

"Ama ben böyle mantıksız bir emir vermedim ki!" dedi. "Aslında hiçbir emir vermedim."

"Bana isteklerinizi açıkça belirttiğinizi düğündüğünüzü söylediniz ve istek yerine emir de diyebilirdiniz, çünkü kastettiğiniz buydu! O kadar iğrenç bir şekilde tepeden bakıyorsunuz ki, sanki kendi aklım ya da iradem yokmuş gibi *isteklerinize* itaat etmem gerektiğini düşünüyorsunuz!"

"Lucilla söz konusu olduğunda bunu yapman gerektiğini düğünüyorum," dedi. "Hatırlatmama izin verin, onun üzerinde kontrol sahibi olmayı siz üstlendiniz, benim herhangi bir isteğimle değil! O zaman da söyledim, yine söylüyorum, onun sorumluluğunu üstlenmeye uygun biri olduğunuzu düşünmüyorum."

"O halde efendim, onun sorumluluğunu sizin öneriyorum!" dedi alaycı bir tavırla.

"Beni kapının önüne koyma fırsatını hemen değerlendireceğini tahmin etmeliydim," diye mırıldandı.

Gülmek zorunda kaldı. "Bunun bir boks argosu olduğunu tahmin ediyorum ve sanırım ne anlama geldiğini de tahmin edebiliyorum! Tek dileğim bunun doğru olduğunun kanıtlanması! Bir kadınla konuşurken bu tür terimleri kullanmanın hiç de doğru olmadığını söylemenin yararsız olacağını sanıyorum!"

"Oh, oldukça!" dedi nazikçe.

"Biliyor musun, sen tamamen iğrenç birisin!" dedi. "Ve Lucilla'ya bakmak için benden çok daha az uygun ve uygun bir insansın!"

"*Bunu* fark ettiğin için ne kadar rahatladığımı tahmin edemezsin!" dedi.

Gözlerini umutsuzca yukarı kaldırdı. "Senden daha iyi bir puan almaya çalışacağıma aya baksam daha iyiydi!"

"Yanılıyorsunuz. İlk karşılaşmamızda bana bir yerleşimci bahşış vermiştin, canım!"

"Öyle mi?" dedi kaşlarını çatarak. "Bunu nasıl becerdiğimi hayal bile edemiyorum!"

"Hayır, ne yazık ki bunun farkındayım," diye cevap verdi alaycı bir gülümsemeyle. "Ve burası size ne demek istediğimi anlatabileceğim bir yer değil!"

Yanaklarına renk geldi, çünkü bu sözler onun ne demek istediğini çok açık bir şekilde ortaya koymuştu. Aceleyle şöyle dedi: "Konudan çok uzaklaştık galiba, efendim. Lucilla'nın Denis Kilbride'la olan talihsiz buluşmasını tartışıyorduk. Bundan üzüntü duyduğumu inkâr etmeye kalkışmayacağım, ama sonuçta Bayan Stinchcombe'un evine kadar ona eşlik etmeyi kabul etmiş olması o kadar büyük bir mesele mi? Bundan ne zarar gelebilir ki?"

"Sandığınızdan daha fazla!" diye cevap verdi. "Bath'da uzun süre kalmadım, ama Bath'lılar olarak bilinen kişiler arasında dönen masalların miktarını tahmin kadar uzun süredir buradayım! Kilbride'ın ünü onlar tarafından iyi biliniyor ve bence Lucilla'nın onunla birlikte görülmemesi birinci derecede önemli. Şimdiden diller dolaşmaya başladı ve skandal çığırtkanlarının kaçının Londra'da yaşayan ve yerel dedikodularla eğlendirdikleri arkadaşları ya da akrabaları olduğunu kim bilebilir? Kulağıma uyarı niteliğinde bir kelime bırakanın bunlardan biri olduğunu düşünmeyin! Dün gece birlikte yemek yediğim Bayan Mandeville'di!"

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Bayan Wychwood dehşetle. "Bayan Mandeville'in Lucilla'nın *gelecek vaat* eden bir kız olduğunu düşünmesini hayatta istemem!"

"Bundan korkmana gerek yok. Böyle düşünmüyor ama o da benim kadar iyi biliyor ki, hiçbir şey güzel bir masuma Kilbride gibi erkeklerin ilgisini çekmekten daha fazla zarar veremez."

"Oh, hiçbir şey! Hiçbir şey!" dedi Bayan Wychwood hararetle. "Sizi temin ederim ki bunun bir daha olmaması için çok dikkatli olacağım!" Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Zorlukla da olsa şöyle dedi: "Korkarım onun cazibesinden etkilenmiyor ve belki de size bununla en iyi nasıl mücadele edeceğimi bilmekte çok zorlandığımı söylemeliyim. Sanırım -hayır, dün bana Laura Place'e kadar ona eşlik ettiğini ve onu ne kadar nazik ve eğlenceli bulduğunu anlatırken yanlış bir adım attığımdan *eminim*: Ben de -eğlenceli bir şekilde tabii ki!

kalplerini ona vermişler ve öylece bırakılmışlardı. Bundan daha fazlasını söylemeseydim, bu onu duraksatabilirdi, ama belki de hiçbirini gerçekten sevmediğini söylediğinde, belki de hiçbirinin onun sandığı kadar iyi donanımlı öne sürerek ihanete uğradım. O

-Onun hakkında nasıl böyle iğrenç bir Çey söyleyebildiğimi sordu ve hemen odadan kaçtı. Lütfen böyle kötü bir Çey söylediğim için beni yermeyin! Bunu söylediğimden beri kendimi yerden yere vuruyorum!"

"O zaman kendini yerden yere vurmayı bırak!" diye cevap verdi. "Lucilla'nın ona aşık olma olasılığı beni ilgilendirmiyor: İnsan onun yaşında kalıcı bir tutkuya kapılmaz ve bu deneyim ona zarar vermez. Beni ilgilendiren tek şey onun düşüncesizliğe sürüklenmemesi."

"Kilbride'a bir şeyler söyleyebileceğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Sevgili kızım, bunu yapmam hiç de gerekli değil. Onunla flört edebilir, ama flörtten öteye gitmez, inan bana! Korkak değildir, ama benimle buluşma riskini göze almakta benim onu zorladığım kadar istekli değildir. *Bunu* yapmayacağımdan emin olabilirsiniz, çünkü Lucilla'nın itibarına hiçbir şey yaratacağı skandaldan daha fazla zarar veremez! Şu endişeli kaşlarını yüzünden çek! Sana yakışmıyor! Leydi Wychwood'un üzerinize gelmek üzere olduğunu seziyorum, o yüzden ayrılacak iyi olacak: Belli ki aramıza girmeyi kendine görev biliyor! Böyle halka açık bir yerde size ne zarar verebileceğimi düşünüyor acaba?"

BÖLÜM 11

Bay Carleton, Leydi Wychwood'un Annis'i korumak için onlara doğru geldiğini sanarak ona haksızlık etmişti. Bir bardak sıcak suyu yutmuş, Bayan Stinchcombe'la rahat bir sohbetin tadını çıkarmıştı ve şimdi Camden Place'e dönüp Tom'u Yukarı ve Aşağı Camden Place arasında uzanan hilal şeklindeki bahçede hafifçe havalandırmak istiyordu. Saçma hayallere kapılmak gibi bir alışkanlığı olmadığından, Bay Carleton'ın Pompa Odası'nda Annis'e en ufak bir bedensel zarar verebileceği korkusu aklının ucundan bile geçmiyordu; Annis'i mahvetmek için ona yakınlık göstermesi tehlikesine gelince, bunu da aynı derecede saçma buluyordu. O Bayan Carleton'la konuşurken

Stinchcombe, Annis'le bu namlı apkın arasındaki kısa baş başa görüşmeyi göz ucuyla izlemeyi başarmıştı ve lordunun kardeşlik kaygısının sağduyusunun önüne geçmesine izin verdiğinden kesinlikle emindi. Öğleden sonra ona yatıştırıcı bir mektup yazarak kendini oyalayacaktı ve Annis'le birlikte Pompa Odası'ndan çıkarken şöyle dedi: "Hayatım boyunca Geoffrey'nin, o huysuz adamın seni centilmenliğinin -eğer buna centilmenlik denebilirse- nesnesi haline getirmesinden en ufak bir korkusu olduğunu düşünecek kadar kafasına kurtçuk sokmasına neyin sebep olduğunu anlayamıyorum, sevgilim! Sana söz *veriyorum*, böylesine kaba ve son derece sevimsiz bir adama karşı senin bir eğilim geliştirebileceğini düşündüğü için onu fena halde azarlayacağım!"

Annis, "Son derece kötü huylu, değil mi?" diye onayladı.

"Oh, şok edici! Sizi yengeçler kadar kızdırdığını görebiliyordum ve dallara doğru uacağınızdan korkarak *titredim*, ki bu beni şaşırtmazdı, ama Pompa Odası'nda yapılması çok uygunsuz bir şey olurdu. Onunla iyi geçinmek zorunda olmanız ne büyük talihsizlik! Lucilla'yı evinizden ne kadar çabuk çıkarırsa sizin için o kadar iyi olacağını düşündüğümü söylediğim için beni bağığılayın! Niye yle kara kara bakıyordu?"

"Denis Kilbride," diye cevap verdi Bayan Wychwood, sakince, ama gözlerinde yorumlanması zor bir parıltıyla.

"Denis Kilbride mı?" diye yineledi Leydi Wychwood, Bayan Wychwood'un ağzının kenarlarında gezinen parıltıyı ya da kk gülümsemeyi fark edemeyecek kadar şaşırmıştı. "Neden, onun söyleyecek neyi var ki?"

"ok fazla!" dedi Bayan Wychwood alaycı bir yüz ifadesiyle. "Korkarım Lucilla'nın aptal kalbini fethetme yolunda ilerliyor olabilir ve bu olasılık Bay Carleton'ı pek endişelendirmiyor gibi görünse de, onu endişelendiren ve şu anda benim için bir zil almaya çalışmasına neden olan şey, Kilbride'ın dn Lucilla'ya Camden Place'den Laura Place'e kadar eşlik etmesi. Çok talihsiz bir olaydı, çünkü birkaç kiği onları gördü ve eğer Bath'da yağamığ olsaydın, Amabel, buranın gerçek bir dedikodu yuvası olduğunu bilirdin!"

Leydi Wychwood, "Ama Annis, bir beyefendinin gündüz vakti, Lucilla'nın hizmetçisinin yaptığı gibi, hizmetçisi arkasında yürürken bir kıza şehirde eşlik etmesine izin verilebilir!" diye itiraz etti. "Neden?"

Bir beyefendinin curricule'ında, faytonunda ya da hangi spor aracı kullanıyorsa onda genç bir kadını yanına alması oldukça olağan bir şey! Hem de hizmetçisi *olmadan!*"

"Kesinlikle izin verilebilir canım, ama beyefendi Denis Kilbride ise olmaz! En iyi ihtimalle tehlikeli bir flörtçü, en kötü ihtimalle de onaylanmış bir servet avcısı olarak tanınır."

"Ah, canım!" dedi Leydi Wychwood, üzüntüyle sarsılarak. "Kilbride sana kur yaparken Geoffrey'nin bundan hiç hoşlanmadığını biliyorum, uçümüz Londra'dayken. Onun bir orali bir buralı olduğunu söylemişti; bir keresinde de zengin bir eş peşinde koştuğundan şüphelendiğini söylediğini hatırlıyorum. Bunu pek önemsemedim, çünkü Geoffrey bazen birinden hoşlanmadığında gerçekten kastetmediği şeyler söyler ve hiçbir zaman onu kabul etmememi ya da partilerime davet etmememi istemedi. Geçen yıl büyükannesini ziyarete gittiğinde ve bize saygılarını sunmak için Twynham'a atıyla geldiğinde Geoffrey onu büyük bir memnuniyetle karşıladı."

Annis biraz da alaycı bir tavırla, "O zamana kadar Geoffrey, Kilbride'in hilelerine boyun eğmemden korkmadığını biliyordu," dedi. "O her yerde kabul görüyor, Bath'da bile! Bu kısmen yaşlı Leydi Kilbride'a duyulan saygıdan, kısmen de varlığının en sıkıcı partiyi bile canlandırabileceğine güvenilen eğlenceli bir çingirak olarak görülmesinden kaynaklanıyor. Kendi adıma, ona ayak bağı olmaktan daha kötü bir kader düşünemesem de, ondan hoşlanıyorum, onu kendi partilerime davet ediyorum, Meclislerde sık sık onunla dans ediyorum. Ama -Geoffrey'nin görüşüne göre- geleneklere çok az önem vermeme rağmen, en kötü niyetli eleştirmene bile onun cebinde yaşadığını söyletecek kadar çok görüşmemeye özen gösteriyorum! Bath'a gelmeden önce onu iyi tanıdığım için, eski bir dostum olduğu düşünülür ve bu nedenle partilerime katılması, aramızdaki serbest ve kolay şartlar hoşgörü ile karşılanır. Ama bir kız olmamama ve koca arayacak yaşı geçtiğim sanılmasına rağmen, onunla araba kullanmaktan, ata binmekten, hatta yürümekten bile çok çekinirim. Onun yakınlıklarını kontrol edemediğim için değil, onunla baş başa görüldüğümde ne kadar çok kötü niyetli dilin dolaşmaya başlayacağını bildiğim için! Bu yüzden, ne kadar iyi niyetli olursam olayım, Bay Carleton'ı beni yerden yere vurduğu için suçlayamam!"

Leydi Wychwood sert bir sesle, "Bunu son derece küstahça buluyorum ve umarım ona haddini bildirmişsinizdir!" dedi.

Annis buna cevap vermedi ama aklına Bay Carleton'a haddini bildirmenin şimdiye kadar hiç başaramadığı bir şey olduğu geldi. Onun karakterini baldızıyla tartışmasa belki de daha iyi olacağını düşündü, çünkü kendisi onun hatalarını ne kadar eleştirirse eleştirsin, bir başkası bunu yaptığında içinde onları savunmak için neredeyse baskın bir dürtü oluştuğunu rahatsız edici bir şekilde keşfetmişti. Bu yüzden Leydi Wychwood'un dikkatini bir değirmencinin vitrininde sergilenen çok güzel bir boneye çekerek konuyu değiştirdi. Yürüyüşün geri kalanı, Upper Camden Place'e varıncaya ve Lady Wychwood bahçede Bayan Farlow'la top oynayan küçük oğlunu görünceye kadar süren, modanın en son tuhaflıkları üzerine hareketli bir tartışmayla geçti. Bu onun haykırmasına neden oldu: "Oh, bakın! Maria Tom'u bahçeye çıkarmış! Ne kadar iyi, ne kadar nazik bir yaratık Annis!"

"Keşke ondan kurtulabilseydim!" diye cevap verdi Annis büyük bir duygusallıkla.

Leydi Wychwood şok olmuştu. "Ondan kurtulmayı mı diliyorsun? Oh, hayır, bunu nasıl söylersin, canım? Eminim ondan daha cana yakın ve yardımsever biri yoktur! Ciddi olamazsınız!"

"Ben çok ciddiyim. Onu çok sıkıcı buluyorum."

Leydi Wychwood bunu bir an düşündü ve sonra yavaşça şöyle dedi: "Elbette sizin gibi kitapsever ve *zeki* değil. Ve çok konuşuyor, kabul ediyorum. Geoffrey ona geveze diyor ama bilirsiniz, beyler *geveze* kadınlardan pek hoşlanmazlar ve Geoffrey bile onun pek çok mükemmel özelliğini kabul ediyor."

"Onu sıkıcı bulmadığınızı düşünmem için beni kandırmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Annis kuşkuyla.

"Hayır, gerçekten! Yani, gerçekten öyle değil. Bazen gevezelik ediyor ama genel olarak onunla konuşmaktan hoşlanıyorum çünkü sizi ilgilendirmeyen şeylerle ilgileniyor. Ev işleri, çocuklar, yeni yemek tarifleri ve bu türden bir sürü şey gibi *küçük* şeyler!" Tereddüt etti ve sonra basitçe şöyle dedi: "Görüyorsun ya canım, ben senin kadar zeki değilim! Aslında, *beni* sıkıcı bulup bulmadığını sık sık merak ediyorum!"

Annis hemen reddetti ve Leydi Wychwood' minnettar bir gülümsemesini kazanacak kadar sıcaktı; ama gizli kalbinde, nazik baldızına düşkün olmasına rağmen onun konuşmalarının çoğunu yavan bulduğunu biliyordu.

Leydi Wychwood düşünceli bir ses tonuyla, "Onda *en* çok hoşuma giden şey," diye devam etti, "Geoffrey'nin bile yapmasını bekleyemeyeceği şekilde, insanın *en önemli* kaygılarının içine girmesi, beyefendilerin ev işleri, krup ve kırmızı sakızla ilgili endişelerini paylaşamaması. Ve kendisinden böyle bir şey istenmediği halde, ortaya çıkan en ufak bir güçlkle nasıl da meşgul oluyor - ki umarım ben asla böyle bir şey yapmam! Buraya geldiğimde, zavallı küçük Tom diş ağrısı yüzünden çılgına dönmüşken bana ne kadar destek olduğunu anlatamam! Bizimle birlikte Bay Westcott'a gitti ve Tom'un ellerini tuttu - ne yazık ki benim bunu yapmaya cesaretim yoktu - o da rahatsız edici diş çekerken."

"Rahibe," dedi Annis, ciddiyetle ama hınzırca dans eden gözlerle, "uzun zamandır sana gerçek değeri olan bir hediye vermek istiyordum ve şimdi bana bunu nasıl yapabileceğimi gösterdin! Maria'yı sana bahşedeceğim!"

"Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsunuz?" dedi Leydi Wychwood gülerek. "Sanki onu sizden almayı hayal edermişim gibi!"

Başka bir şey konuşulmadı, Tom bu arada annesini görmüş ve onu selamlamak için parmaklıklara koşmuştu. Annesi bahçeye girdi ve Annis tek başına eve doğru ilerledi. Lucilla günün geri kalanını Stinchcombe'larla geçirecekti ve Bayan Stinchcombe onu akşam yemeğine kadar Camden Place'e götüreceğine söz verdiği için Annis sorumluluktan kurtulduğunu hissetti. Buna sevinmekten kendini alamadı, çünkü on yedi yağındaki hareketli bir çocuğı eğlendirmek tahmin ettiğinden daha zahmetli bir işti, ayrıca Bay Carleton'ın ona söyledikleri, sakın bir düğünce döneminin en acil ihtiyacı olduğunu fark etmesine neden olmuştu. Pompa Odası'ndaki şifreli sözlerinin anlamı konusunda tamamen yanılmamışsa, Bay Carleton'ın ona bir evlilik teklifi yapma niyetinde olduğundan şüphe edemezdi. Böyle bir düğünce'nin daha önce hiç aklına gelmediğini söylemek yanlış olurdu; aklına gelmişti ama sadece bir kuğıku olarak kalmıştı ve bu kuğıkuyu çok zorlanmadan zihninden kovmayı başarmıştı. şimdi bu Güphesi doğrulanınca, gafıl avlandığını hissetti ve sakinliğinden tamamen sıyrıldığını fark ederek canı sıkıldı.

İlk mevsimindeki bir kızın belirsizlikleri. O kadar uzun süredir bekâr bir kadındı ki, kendini evlenme yaşının ötesinde, hatta aşık olma yaşının da ötesinde görmek onda bir alışkanlık haline gelmişti. Bunun birdenbire şüpheyeye açık bir mesele haline geldiğini keşfetmek onu şoke etmişti ve şüpheyeye açık bir mesele olması onu mantıksızca kendine kızdırmıştı, çünkü kendi aklını bilecek kadar yaşlı ve bilge olması gerekirdi. Ama melankolik gerçek, bunu bilmediğiydi. Kendi kendine azarlarcasına, Bay Carleton'ın (kendisini hiç ilgilendirmeyen servet dışında), neredeyse hepsi yakışıklılık, mükemmel bir hitap, kibar tavırlar ve hatırı sayılır bir çekicilikle kutsanmış pek çok talibi olan bir hanımefendiye kabul edilebilir bir talip olmasını sağlayacak özelliklerin hiçbirine sahip olmadığının açık olması gerektiğini söyledi. Bay Carleton bu özelliklerin hiçbirine sahip değildi: bunlardan birini bile kendisine yakıştırdığını düşünmek gülümsemesine neden oluyordu; gülümserken aklından, belki de onu cezbeden şeyin sosyal zarafetten yoksun oluşu olduğu düşüncesi geçiyordu. Bunun böyle olması saçma görünüyordu ama taliplerinin en çekicisinin bile onun kalbini tırmalamadığı yadsınamazdı. Kendisini geçindirecek imkânları olmasaydı, o adamın teklifini kabul edebileceğini düşünüyordu, çünkü ondan çok hoşlanıyordu ve iyi bir koca olacağından emindi; ama adam ona bir teklifte bulunduğunda hiç tereddüt etmeden reddetti ve kararından pişmanlık duymak şöyle dursun, içinde bulunduğu koşulların onu bu teklifi kabul etmeye zorlamadığına şükretti. Onun için üzülmüyordu, çünkü adam ona umutsuzca aşık olmuş ve onun sevgisini kazanmak için akla gelebilecek her türlü çabayı göstermişti. Küçümsemelerinin onun üzerindeki tek etkisi, onu memnun etmek için çabalarını iki katına çıkarması olmuştu. Ona kur yaptığı günleri hatırlayınca, Bay Carleton'ın onun en titiz talibi olduğunu düşündü; kendisine gösterdiği ilgiyi hatırlayınca da onu Bay Carleton'la karşılaştırdı ve istemsizce kıkırdadı. İki adam birbirinden bu kadar farklı olamazdı. Biri flörtünü başarılı bir sonuca ulaştırmak için bildiği bütün sanatları kullanmıştı; diğeri ise hiçbir sanat kullanmamıştı. Aslında, diye düşündü Bayan Wychwood yargılayıcı bir tavırla, adam onu kendinden uzaklaştırmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor gibiydi. Acımasızca açık sözlüydü, çoğu zaman kabalığa varacak kadar kaba davranıyor, ona abartılı iltifatlarda bulunmuyor ve onu memnun etmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Çok garip bir flörttü -eğer flörtse- ve neden onun huzurunu ciddi bir şekilde bozmuş olmalıydı ki?

Kendisini kandırdığını kabul ettiği bu adam, cevabını bulamadığı bir sorundu; kendisine sunulan tek çözüm, iyi düzenlenmiş zihninin düzensiz hale gelmiş olmasıydı ve onun için tamamen kabul edilemezdi. Acaba adamın kendisine aşık olduğuna dair verdiği birkaç işarete fazla mı önem veriyordu, bu işaretler onunla flört etme isteğinden başka bir şey ifade etmiyor muydu? Bu fikir aklına gelir gelmez onu reddetti: Adam onunla flört etmeye hiç çalışmamıştı ve onu karakterize eden kayıtsız tavırları boş bir cilveleşmeye meyilli bir adama ait değildi. İç huzuru için en iyisinin Londra'ya geri dönmesi olduğunu düşündü ve bunu yapmasını istemediğini hemen fark etti. Ama onun karısı olmak isteyip istemediğine ya da ona evlenme teklif ederse ne diyeceğine bir türlü karar veremiyordu. Her zaman, kaderinde kalbine ulaşmak olan adamlarla karşılaşma şansına sahip olursa onu hemen tanıyacağını düşünmüştü, ama ya bu inancında yanılmıştı ya da o adam değildi.

Kafasında bu karmakarışık düşünceler birbiriyle itişip kakışırken hafif bir öğle yemeği yemek için Leydi Wychwood ve Bayan Farlow'a katıldı, ama zihinsel tedirginliğinin en ufak bir belirtisinin ne yüzünde ne de tavırlarında görünmesine izin vermeyecek kadar terbiyeliydi. Cevaplamaya niyeti olmadığı endişeli soruları davet etmek, acınacak bir davranış bozukluğu göstermek olurdu: Düşünceli hiçbir kadın, kalbini koluna takmaz ya da konuklarını, hüzünlü olduğunu ya da şiddetli bir baş ağrısı çektiğini düşünmelerine yol açacak şekilde davranarak rahatsız etmezdi. Bu yüzden ne Leydi Wychwood ne de Bayan Farlow onun keyifsiz olduğundan kuşkulamadılar. Onların günlük sohbetlerini dinliyor, kendisine yöneltilen sözlerle cevap veriyor, aklına gelen yorumları yapıyor ve tüm bunları, tartıştıkları konuyla hiç ilgilenmediğini onlardan gizleyen o güzel gülümsemesiyle yapıyordu. Aklının büyük bir kısmı başka yerdeyken sıkıcı bir sohbeti sürdürmek onun için doğuştan gelen bir şeydi, ama masadan kalkıp bir sorana tartışılan konuların ne olduğunu anlatmak için ayağa kalktığında bunu yapmakta zorlanırdı.

Leydi Wychwood'un âdeti, öğleden sonra erken saatlerde bir saat dinlenmek için kendi yatak odasına çekilmek ve ertesi saati çok sevdiği çocuklarıyla geçirmektir; Bayan Farlow, sık sık uzun uzun anlattığı nedenlerden ötürü gündüzleri hiç dinlenmezdi ve

onu bekleyen birkaç görev vardı. Bu görevler Tom'un kırık bir oyuncağını tamir etmekten, elbiselerinden birinin firfırındaki üzücü bir yırtığı dikmeye kadar uzanıyordu. "Onu nasıl yırttığımı bir türlü tahmin edemiyorum!" dedi. "Onu herhangi bir yere taktığıma dair en ufak bir anım yok ve bunu fark etmeden yapamayacağıma inanıyorum ve yukarı çıkarken eteğimi kaldırmaya her zaman dikkat ederim, bu yüzden ona basmış olamam, çünkü bassaydım bile büyük olasılıkla düşerdim, ki genç ve düşüncesizken bir kez düşmüştüm. Ve *bunu* fark etmiş olmalıyım, çünkü kendimi zedelemiş olmalıyım. Evet, çürüklerden söz açılmışken," diye ekledi ciddiyetle, "nasıl oluyor da insan, bunu yaptığına dair en ufak bir anımsama olmaksızın kendini çürütebiliyor, merak ediyorum! Bunun böyle olması bana çok sıra dışı geliyor, çünkü insan bunun gerçekleştiğinde canını yakmış olması gerektiğini düşünüyor, ama öyle. Çok iyi hatırlıyorum-"

Ama bunun ne olduğunu Bayan Wychwood'un asla bilemeyeceğini çok iyi hatırlıyordu, çünkü bu noktada kaçtı ve hesaplarıyla ilgilenmek niyetiyle kitap odasına sığındı. Gerçekten de bunu yapmak için kararlı bir çaba harcadı, ama yavaş ilerledi, çünkü zihni, kendisine karşı tüm sabrını tüketen çileden çıkarıcı bir şekilde dolaşıyordu. Bay Carleton'ın esmer yüzü ve keskin sesi sürekli kendini gösteriyordu, öyle ki bir rakam sütununun ortasında sürekli saymayı unutuyor ve yeniden toplamaya başlamak zorunda kalıyordu. Toplamda üç farklı cevaba ulaştıktan sonra o kadar sinirlenmişti ki, hanımefendilikten uzak bir tavırla şöyle dedi "Ah, şeytan seninle uçup gitsin! Senden hoşlandığımı sanma, çünkü hoşlanmıyorum! Senden nefret ediyorum!"

Tekrar işine döndü, ama on dakika sonra Bay Carleton bu kez bizzat gelerek onu yine rahatsız etti. Limbury odaya girdi, kapıyı arkasından dikkatle kapattı ve Bay Carleton'ın aradığını ve kendisiyle birkaç kelime konuşmak için ricada bulunduğunu bildirdi. Kadın hemen çelişkili duygular arasında kaldı: Onu görmek istemiyordu; daha fazla görmek istediği kimse yoktu. Tereddüt etti ve Limbury küçümseyici bir ses tonuyla şöyle dedi: "Meşgul olduğunuzu bildiğim için Bayan Annis'i durumdan haberdar ettim ve evinizde ziyaretçi olup olmadığından şüphelendiğimi söylemeye cesaret ettim. Ama Bay Carleton ne yazık ki ipucu alacak biri değil ve kartını bana bırakıp gitmek yerine, bir konuda sizi görmeye geldiği haberini size iletmemi istedi.

büyük önem taşıyordu. Ben de Bayan Lucilla'yla ilgili bir konu olduğunu düşünerek bunu kabul ettim."

Bayan Wychwood her zamanki sakinliğiyle, "Evet, elbette öyle olmalı," diye cevap verdi. "Hemen ona katılacağım."

Limbury daha da küçümseyici bir tavırla öksürdü ve Bay Carleton'ı salonda bırakmak zorunda kaldığını açıkladı. Bayan Wychwood'un hayret dolu bakışlarıyla karşılaşınca bu olağanüstü hatayı şöyle açıkladı: "Size söylememe gerek olmadığını umduğum gibi, Bayan Annis, onu üst kattaki salona götürmek üzereydim ki, Bayan Farlow'u orada bulma tehlikesi olup olmadığını o samimi üslubuyla sorarak beni durdurdu." Durakladı ve hafif bir titreme, yüzünün okullu vurdumduymazlığını bozdu; Miss Wychwood bunu, çenesi düşük kuzeniyle karşılaşma olasılığıyla karşı karşıya kalan bir arkadaşına karşı zorlukla bastırılmış bir sempati olarak yorumlamakta güçlük . Sakin sakin devam etti: "Ona, Bayan Farlow'un orada bazı dikiş işleriyle meşgul olduğunu sandığımı söylemek zorunda kaldım, Bayan Annis. Bunun üzerine benden mesajını size iletmemi istedi ve cevabınızı salonda bekleyeceğini söyledi. Ona ne söylememi istersiniz, bayan?"

"Çok meğgulüm ama Bayan Lucilla'yla ilgili bir konuda bana danışmak için geldiğini düşünmekte haklısınız," diye cevap verdi. "Onu görsem iyi olacak sanırım. Lütfen onu içeri alın!"

Limbury selam verip çekildi ve bir dakika sonra Bay Carleton'ı odaya sokmak için yeniden ortaya çıktı. Bayan Wychwood masasının arkasındaki sandalyeden kalkarak öne geldi, elini uzattı ve kaşlarını hafifçe kaldırarak sorguladı. Ne tavrında ne de sesinde, en dikkatli gözlemcinin bile nabzının endişe verici bir şekilde hızlandığından ve garip bir şekilde nefessiz kaldığından şüphelenmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. "Bugün ikinci kez soruyorum, nasılsınız efendim?" dedi hafif alaycı bir gülümsemeyle. "Lucilla'ya nasıl davranmam gerektiği konusunda yeni talimatlar vermeye mi geldiniz? Günü Stinchcombes'larla geçirmesine izin vermeden önce sizden izin mi almalıydım? Eğer öyleyse, özür dilerim ve Bayan Stinchcombe'un onu sağ salim bana geri getireceğine söz verdiğini hemen belirtmek isterim!"

"Hayır, tatlı eşekarısı," diye karşılık verdi, "durum böyle değil! Onu görmek gibi bir arzum yok ve şu anda nerede olduğu da zerre kadar umurumda değil, o yüzden ortalığı karıştırmaya çalışmayın!" Konuşurken onunla el sıkıştı ve konuşmasına devam etti

Sert, delici gözleri onun yüzünü tararken, bir iki dakika boyunca güçlü bir kavrayışla onunkini tuttu. Baktıkça gözleri kısıldı ve hızla konuştu: "Bu sabah seni incittim mi? Öyle bir niyetim yoktu! Bu benim talihsiz dilimin hatasıydı: ona aldırma!"

Elini çekti ve olabildiğince hafif bir sesle şöyle dedi: "Yüce Tanrım, hayır! Umarım söylediğiniz kaba şeylerden incinmeyecek kadar aklım başımdadır!"

"Ben de öyle umuyorum," dedi. "Eğer benim dilimin bir suçu yoksa, ne oldu da bu kadar sıkıldınız?"

"Benim bunalıma girdiğimi nereden çıkardınız Bay Carleton?" diye sordu belli ki eğlenerek, oturdu ve hafif bir hareketle onu da kendisini izlemeye davet etti.

Adam bunu duymazdan geldi, ama kızın rahatsız edici bulduğu bir şekilde kaşlarını çatarak ona baktı. Kısa bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Bunu söyleyemem. Bir şeyin ya da birinin moralinizi bilmem yeterli."

"Yanılıyorsunuz," dedi. "Moralim bozuk değil, ama biraz sinirli olduğumu kabul ediyorum, çünkü berbat hesaplarımı denkleştiremiyorum!"

Ender rastlanan gülümsemesi belirdi. "Bakalım bunu yapabilecek miyim!"

"Kesinlikle olmaz! Bu yenilgiyi kabul etmek olur! Oturmanızı ve sizi buraya neyin getirdiğini anlatmanızı istiyorum!"

"Öncelikle, yarın Londra'ya döneceğimi bildirmek isterim," diye cevap verdi.

Gözleri hızla adamın yüzüne dikildi ve aynı hızla tekrar yere indi. Hissettiği dehşeti ele vermediklerini ummaktan başka bir şey yapamadı ve hemen şöyle dedi: "Ah, bizden ayrılmaya gelmişsin! Lucilla sizi kaçırdığı için çok üzülecek. Londra'ya döneceğinizi bize söyleseydiniz, size veda etmek için kesinlikle evde kalırdı!"

"Gereksiz! Bath'dan çok uzun ayrı kalacağımı sanmıyorum." "Oh! Sanırım bundan memnun olacaktır."

"Şüpheli, sanırım! Ancak Lucilla'nın bu konudaki düşünceleri beni ilgilendirmiyor. Bundan memnun olacak *mısınız?*"

Panik ve öfke arasında bir şey onu ele geçirdi: Panik, çünkü bir teklifin eli kulağındaydı ve bunu bilmekten her zamanki kadar uzaktı.

Buna nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu; kızgındı çünkü balyoz taktiklerine alışık değildi ve bu taktiklere şiddetle içerliyordu. O imkânsız bir yaratıktı ve bir saniyeliğine bile olsa onun karısı olmayı düşünecek kadar çılgın bir kadın için tek uygun yer Bedlam'dı. Öfke, küçük bir omuz silkmeye ve kayıtsızlığı onunkine uyan bir sesle şöyle demesini mümkün kıldı: "Elbette, Bay Carleton! Eminim ikimiz de sizi tekrar görmekten mutluluk duyacağız."

"Tanrı aşkına!" diye patlarcasına bağırdı. "Lucilla'nın bununla ne ilgisi var?"

Kaşlarını kaldırdı. Soğuk bir ifadeyle, "Sanırım her şeyle onun ilgisi var," dedi.

Görünüşe göre dalağını yenmeyi başarmıştı, çünkü kısa bir kahkaha attı ve cevap verdi: "Hayır, her şey değil ama kesinlikle çok şey. Londra'ya gidip çok sayıdaki kuzenlerim arasında gelecek yıl mezun olana kadar ona bakabilecek birini bulmaya çalışacağım."

Gözleri parladı, yanaklarına renk geldi ve titreyen bir sesle: "Anlıyorum! Emin olun, GaÇırmam aptalcaydı, çünkü Lucilla'ya bakmaya tamamen uygun olmadığımı düşündüğünüzü bana defalarca söylediniz. Ne yazık ki, benim uygunluğum hakkındaki düşüncelerinizin değiştiğini düşünerek kendimi gururlandırmıÇtım! Ama elbette bu, Denis Kilbride'in Lucilla'ya Laura Place'e kadar eşlik ettiğini öğrendiğinizde dallara uçmanızdan önceydi! Sizi çok iyi anlıyorum!"

"Hayır, beni anlamıyorsunuz ve şikayetlerinizi yırtıp dişlerime fırlatmayı bırakırsanız size minnettar olacağım!" dedi vahşice. "Lucilla'yı senin sorumluluğundan alma kararımın o olayla hiçbir ilgisi yok! Başlangıçta senin onun refakatçisi olmak için uygun biri olmadığını düşündüğümü inkâr etmiyorum. Bunu düşündüm, bunu söyledim ve hala düşünüyorum ve hala söylüyorum, ama aynı nedenle değil! Senin kadar genç ve güzel birinin duayenlik yapmasını, balolara ve toplantılara sabaha kadar dans etmek için gitmesi gerekirken bir dul gibi davranmasını, geceyi gerçek dullarla konuşarak geçirmemesini ve senden sadece birkaç yaş küçük aptal bir kıza göz kulak olmasını tahammül edilemez buluyorum!"

"Lucilla benden on iki yaş küçük ve ben *sık sık* gece boyunca dans ediyorum-"

"Beni kandırmaya çalışma kızım!" diye araya girdi. "Sen örnek dikerken ben bilgeliklerimi kesiyordum! New Assembly Rooms'da dansın ne zaman sona ereceğini çok iyi biliyorum. Saat on bir!"

"Lower Rooms'da olmaz!" diye itiraz etti. "Orada gece yarısına kadar devam ediyorlar! Ayrıca özel balolar, piknik partileri ve her türlü eğlence var!" Kız, adamın bu Bath eğlenceleri listesinden etkilenmediğini dudağının kıvrılmasından anladı ve meydan okurcasına şöyle dedi "Ve her halükarda Lucilla'ya eşlik etmeyi seçersem bu tamamen beni ilgilendirir!"

"Tam tersine! O benim!" dedi.

"Lucilla için en iyisi olduğunu düğündüğünüz Geyi yapmaya hakkınız olduğunu kabul ediyorum, ama bana dikte etmeye hakkınız yok, efendim! Dahası," diye ekledi öfkeyle, "beni ezmeye çalışmanıza gerek yok, o yüzden bunu düşünmeyin!"

Bu onu güldürdü. "Kulaklarını sıkma ihtimalim daha yüksek!"

Tam o sırada odaya dalan Bayan Farlow'un ortaya çıkmasıyla cevap verme zorunluluğundan kurtuldu: "Burada mısın, sevgili Annis? Sana bir ziyaretçinin olduğunu bilmiyordum! Umarım rahatsız ! Yalnız olmadığınıza dair en ufak bir Güphem olsaydı sizi rahatsız etmeyi düşünmezdim, çünkü bunun bir önemi yok, sadece biraz daha iplik almak için Gephre inmek zorunda olduğumu fark ettim ve bu yüzden size bir Geye ihtiyacınız olup olmadığını sormak için uğradım. Oh, nasılsınız Bay Carleton? Sanırım beni Jericho'da görmek istiyorsunuz, bu yüzden bir dakika daha kalmayacağım! Dışarı çıkmadan önce çocuk odasına bakacağım Annis, çünkü zavallı Bebeğin bir dişinin daha çıktığını düşünüyoruz ve sevgili Leydi Wychwood'a diş çıkarma tozu almamı isteyip istemediğini sormak istiyorum, gerçi yanında biraz vardır ya da yoksa bile Hemşire'nin Twynham'dan biraz getirmiş olacağına güvenilebilirsin. Pekala! Sizi bir an daha rahatsız etmemeliyim, değil mi? Bay Carleton'ın Lucilla hakkında size danışmak için yanınızda olduğunu bilseydim elbette içeri girmezdim. Eğer Gay Sokağı'nda sizin için yapabileceğim bir Gey olmadığından eminseniz, daha ileri gitmeye tamamen hazır olmadığımından değil, umarım sizi temin etmeme gerek yoktur!"

Bayan Wychwood bu noktada kesin bir tavırla: "Hayır Maria, benim için yapabileceğin hiçbir Gey yok, teğekkür . Bay Carleton benimle Lucilla'nın işleri hakkında özel olarak konuşmak için geldi ve korkarım

bizi rahatsız ediyorsun! O yüzden daha fazla uzatmadan alışverişinizi yapmak için gidin!"

Bayan Farlow odaya girdiğinde öfke içindeydi ama Bay Carleton'ın yüzündeki ifade öfkeyi eğlenceye dönüştürmüştü. Sanki Bayan Farlow'un boynunu kırmak ona en büyük zevki verecekmiş gibi görünüyordu ve bu durum Bayan Wychwood'a o kadar komik geldi ki, içinde bastırmakta güçlük çektiği bir kahkaha patladı.

Sabrının son sınırına gelmiş birinin sesiyle, "Bu gevezenin seninle yaşamasına nasıl katlanabiliyorsun?" diye sorduğunda kapı Bayan Farlow'un arkasından kapanmak üzereydi: "O gevezenin seninle yaşamasına nasıl katlanabiliyorsun, aklım almıyor!"

"İtiraf etmeliyim ki benimkini de aşıyor," diye cevap verdi, neşesinin kaçmasına izin vererek.

"Yalnız olmadığınızı bilmesi gerekirken, iplik ve diş çıkarma tozu hakkında gevezelik etmek için hangi şeytan onu buraya getirdi?"

"Azgın bir merak," diye yanıtladı. "Evde ne olup bittiğini her zaman keşfetmek zorunda."

"Yüce Tanrım! Onu gönder!" dedi sert bir şekilde.

"Keşke yapabilsem! Ama dünya, refakatçim olarak saygıdeğer bir kadını işe almazsam kendimi ayıplayacağımı düşündüğünden korkarım bunu yapamam. Onu kovmak çok acımasızca olur, çünkü iyi *niyetli* biri ve ondan kurtulmak için nasıl bir neden gösterebilirim ki?"

"Evlenmek üzere olduğunuzu!"

Onun ani sözlerine alışmaya başlamıştı ama bu seferki onu şok etmişti. Şaşkın gözlerle ona baktı ve ancak belli belirsiz bir şeyler söyleyebildi: "Lütfen saçmalama!"

"Saçmalamıyorum. Evlen benimle! Seni kuzenin gibi tüm zararlı sıkıcılardan korumak için kendime söz veriyorum."

"Saçmalıyorsun!" dedi çok daha güçlü bir sesle. "Zavallı Maria'dan kaçmak için seninle evlenmek mi? Buna eşdeğer bir şey hiç duymadım! Aklını kaçırmış olmalısın!"

"Hayır, derin bir aşık olmak insanın aklını kaçırması anlamına gelmiyorsa! Gördüğünüz gibi öyleyim. Bunca yıldan sonra, aşık olmadığımı düşündüğüm kadını bulmak

var-!" Kadının büyük bir şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü ve alaycı bir kahkaha atarak haykırdı: "Aman Tanrım, ne kadar da saçmalıyorum! Benimle bir daha konuşmayı reddetmeni hak ediyorum, değil mi?"

"Evet," dedi içtenlikle.

"Ben zarif konuşmalar yapamam. Keşke yapabilseydim! Kalbimden geçenleri size anlatacak kelimeleri bulabilseydim-!" kesti ve odada hızlıca bir tur attı.

"Her zaman zarif konuşmalar yapmayı imkânsız mı bulursunuz?" diye sordu. "Buna kendimi inandıramıyorum, efendim. Zamanında çok güzel konuşmalar yapmış olmalısınız -eğer rapor size haksızlık etmediyse."

"Incognitas'a mı? Bu çok farklı bir konu!" dedi sabırsızlıkla. "Bir erkek, dünyada karısı olmasını istediği tek kadına duyduğu kalıcı tutkuyla aynı duygularla uygun biriyle bağ kurmaz!" Adam telaşlı adımlarla yürürken aniden durdu ve kıza sert bir bakış fırlatarak inanmaz bir ifadeyle şöyle dedi "Aman Tanrım, sık sık yüksek sosyeteden biriyle birlikte olduğum için beni suçluyor musun?"

Karizmatik kariyerine yaptığı bu açık gönderme, metreslerini tanımlamak için kullandığı terimlerin anlamını anladığını soğukkanlılıkla kabul etmesiyle birleştiğinde, onu şok etmekten çok memnun etti ve kesinlikle gözünde ona zarar vermedi. Onun tavrını ağabeyininkiyle karşılaştırdığında, bunun alışılmadık olduğu kadar ferahlatıcı olduğunu düşündü ve farkına varmadan ona ısındı. İğrenç Bay Carleton, evli olmayan hanımların çok azının sahip olduğu bir masumiyete sahip olduğunu düşünen ya da bir beyefendinin onların yanında yanaklarının kızarmasına neden olabilecek herhangi bir konudan bahsetmesini yasaklayan bir gelenekten yana olan biri değildi. Bu hoşuna gitmişti ama bunu söylemesi için bir neden göremiyordu. Bunun yerine, soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Asla efendim! Geçmiş yaşamınız sizden başka kimseyi ilgilendirmez. Ama bu son derece nazik teklifinizi kabul edersem, gelecekteki hayatınız da beni ilgilendirir ve kırmak pahasına, bir çapkınla evlenmeye hiç niyetim olmadığını söylemeliyim."

Hiç de kırılmış gibi görünmüyordu; aksine eğleniyor gibiydi. Onu takdir eden bir sessizlik içinde dinledi, ama sözünü bitirdiğinde, ona bir ninnyhammer gibi konuşmamasını tembihledi. "Ki sevgili aşkım, bunu çok iyi biliyorum.

değilsin! Seninle evli olsaydım, bu şekilde yaşamaya devam edeceğimi düşünmekten daha iyisini bilmeliydin. Bunu istemezdim bile! Sana karısı deme gibi paha biçilmez bir şansa sahip olan hiçbir erkek başka bir kadını arzulamaz. Eğer bunu bilmiyorsanız, sizi ikna etmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok!"

Yanaklarının kızardığını hissetti ve içgüdüsel olarak ellerini yanaklarına bastırdı. "Çok nazıksınız efendim, ama korkarım ki yanıyorsunuz! Ben sizin düşündüğünüz gibi bir örnek değilim!" diye kekeledi. "Genelde oldukça güzel olduğumun düşünüldüğünü biliyorum, ama-"

"Böyle bir bıyık duyduğumu hiç hatırlamıyorum!" diye araya girdi. "Genelde *çok güzel olduğun söylenir*? Sen genellikle ilk suyun pırlantası olarak kabul edilirsin, kızım! Ve sakın bana bunu bilmediğini söyleme, çünkü ben köprü kurması zor bir adamım ve seni uyarıyorum, eğer benimle oyun oynamaya kalkarsan soğuk alırsın!"

Gülümsedi. "Buna pekâlâ inanabilirim! Daha iyi bir kelime bulamadığım için güzelliğime hayran olmadığımı söylediğimde siz de bana inanmaya!"

"Öyle biri yok," dedi. "Güzellerle ilgili geniş bir deneyimim var, ama boşa geçen kariyerim boyunca sizin kadar güzel bir kadına hiç rastlamadım."

Gülmeye çalıştı ve şöyle dedi: "Sizde yaz ortası olduğu çok açık! Sanırım yüzüme aşık oldunuz, Bay Carleton!"

"Oh, hayır!" diye cevap verdi, tereddüt etmeden. "Ne yüzünüze, ne zarif endamınıza, ne zarif yürüyüşünüze, ne de bariz özelliklerinizden herhangi birine! Bunlara kesinlikle hayranım, ama hiçbirine aşık olmadım, güzelliğine hayran olmama rağmen Botticelli'nin Venüs'üne aşık olduğumdan daha fazla!"

Dürüst bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, Bay Carleton! Bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra bunu nasıl yapabildiniz?"

"*Nasıl* yapabileceğimi bilmiyorum: Sadece sevdiğimi biliyorum. Bana seni *neden* sevdiğimi sorma, çünkü bunu da bilmiyorum! Ancak seni koleksiyonuma eklenecek değerli bir parça olarak görmediğimden emin olabilirsiniz!"

Lord Beckenham'ın kararlı flörtüne yaptığı bu ekşi gönderme kadının gülümsemesine neden oldu ama yine de şöyle dedi: "Bana o kadar çok abartılı iltifatlarda bulundunuz ki, sizinkinin aldığım ilk teklif olmadığını söylemekten çekinmeyeceğim."

"Sanırım çok sayıda almışsınızdır."

"Çok değil ama birkaç tane. Hepsini reddettim, çünkü bağımsızlığımı evliliğe tercih ettim. Sanırım hala da öyle. Aslında bundan neredeyse eminim."

"Ama tam olarak emin değil misiniz?"

"Hayır, pek emin değilim," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla. "Ve kendime, benim için çok değerli olan özgürlüğüm karşılığında bana ne verebileceğinizi sorduğumda, ah, bilmiyorum, bilmiyorum!"

"Aşkımдан başka bir şeyim yok. Servetim var ama bunun bir önemi yok. Eğer öyle olsaydı -eğer cüzdanınız kısıkaçlı olsaydı- size asla malımı mülkümü teklif etmezdim. Benimle evleneceksen, hayatını benim yanımda geçirmek istediğin için evlenmelisin, başka bir nedenle değil! Sana verebileceğim pek çok şey var ama benimle evlenmen için sana rüşvet verebileceğimi umarak bunları önüne sermek niyetinde değilim." Gözleri parlıyordu. "Eğer öyle yaparsam beni bir kuzu kuyruğu sallamayla sağa gönderirsin, değil mi sevgili eşekarısı? Ve seni suçlamam!"

"Bu kesinlikle nezaketsizliği hakaretin eşiğine taşımak olur!" dedi, daha hafif bir not almaya çalışarak. "Yine de, burnumu asla kırmayacağınıza söz vererek bana rüşvet v söylemeye gerek yok!"

Gülümsedi ve başını salladı. "Ben asla boş vaatlerde bulunmam!"

Gülmekten kendini alamadı ama şöyle dedi: "Aslında korkunç bir uyarı! Bana bu teklifi yapmamış olmayı çoktan dilediğinizden ve şimdi de reddetmem için beni korkutmaya çalıştığınızdan şüphelenmeye başladım efendim!"

"Sen daha iyi bilirsin!" dedi. "Seni korkutabilir miyim? Hiç sanmam! Asla sinirlenmeyeceğime söz vermek kolay olurdu, ama beni sözümün eri bulmanızı istiyorum ve ne yazık ki benim kötü bir huyum ve aceleci bir mizacım var!"

"Evet, bunu fark ettim!"

"Başarısız olmanız değil!" Tereddüt etti ve sonra kabaca şöyle dedi: "Seni birkaç kez incittim -dediğin gibi burnunu kopardım- ama hiçbir zaman keşke yapmasaydım demedim. Ama dilimi yuttuğum zaman, ben daha kontrol edemeden dilim kesici şeyler söylüyor!"

"Ne büyük bir itiraf!"

"Şok edici, değil mi? Bunu yapmak bana pahalıya mal oldu, ama ben pound ticaretini severim ve kendimi size mahkeme yoluyla yutturmaya çalışmayacağım-

söz veriyorum." Kadın buna cevap vermedi ve bir süre sonra adam şöyle dedi: "Benden hoşlanmamana neden oldum mu? Bana karşı dürüst ol, canım!"

"Hayır, hayır!" dedi. "Ben de pound ticaretini seviyorum ve size karşı dürüst olacağım. Bilmiyorum anlayabiliyor musunuz -ya da bir ucubeyi şımarttığımı mı düşünüyorsunuz- ama gerçek şu ki aklım karmakarışık!" Sarsılarak ayağa kalktı ve ellerini tekrar yanaklarına bastırarak belirsiz bir kahkaha attı: "Özür dilerim! İğrenç bir şekilde bayan gibi konuşuyorum!"

"Sanırım anlıyorum. Kendinizi yalnız yaşamayı tercih ettiğinize inandırmışsınız ve eğer alternatifiniz kardeşiniz ve yengenizle yaşamaksa, bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Tek başınıza yaşamaya o kadar alışmışsınız ki, bunu değiştirmek size düşünülemez geliyor. Ama siz bunu düşünüyorsunuz! Bu yüzden zihniniz karmakarışık. Eğer yalnız yaşamaya devam etmenin benimle yaşamaktan çok daha iyi olacağını düşünseydiniz, benimle evlenmeyi bir an bile tereddüt etmeden reddederdiniz. Beckenham sana evlenme teklif ettiğinde aklın karıştı mı? Tabii ki hayır! Ona kayıtsızlıkla bakıyorsunuz. Ama bana kayıtsız kalmadınız! Seni gafil avladım ve güzelce düzenlenmiş hayatını altüst etmekle tehdit ediyorum ve bundan hoşlanacak mısın yoksa nefret mi edeceksin bilmiyorsun."

"Evet," dedi minnetle. "Anlıyorsunuz! Size kayıtsız kalmadığım doğru, ama bu atılacak o kadar büyük bir adım ki -o kadar önemli bir adım ki- size cevap vermeden önce iyice düşünmem için bana biraz zaman tanınmalısınız. Size şimdi cevap vermem için beni zorlamayın! Lütfen yapmayın!"

"Hayır, sana baskı yapmayacağım," dedi, beklenmedik bir şekilde nazikçe. Kızın ellerini tuttu ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Bu kadar telaşlı ve şaşkın bakma, seni saçma çocuk! Ve ben yokken beni Mavi Sakal'a çevirme! Çok çabuk sinirlenirim, hiç hoş yeteneklerim yoktur ve görgü kurallarına çok az saygı duyarım, ama sizi temin ederim bir dev değilim!" Ellerini sıkıca kavradı; dudaklarına götürdü, öptü, bıraktı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

BÖLÜM 12

Bayan Wychwood'un soğukkanlılığını bir nebze olsun yeniden kazanabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Düşünceler. Daha önce hayatıyla ilgili hiçbir soruyla karşı karşıya kalmamış, cevap vermekte en ufak bir güçlük çekmemişti ve Bay Carleton'dan gelen bir teklifin, şimdiye kadar kendisiyle gurur duyduğu soğukkanlı bir muhakemeye değerlendirmesini imkânsız kılacak kadar zihninin dengesini feci bir şekilde bozmuş olması onu dayanılmaz derecede sinirlendirmişti. Karşısına çıkan en zor soru, Twynham'dan ayrılıp kendine bir hayat kurup kurmamak olmuştu; ama bu olaydaki duygularını hatırladığında, o zaman onu tereddüde düşüren tek zorluğun, ağabeyini gücendirmek ya da onun nazik eşini incitmekten duyduğu doğal bir isteksizlik olduğunu biliyordu. Ne kendi duygularından ne de nihai kararının bilgeliğinden hiçbir zaman kuşku duymamıştı. Kendisine yapılan pek çok evlilik teklifini reddettiğinde de yüreğinde en ufak bir yanma hissetmemişti, her ne kadar bu tekliflerin birçoğu (hatırladığı kadarıyla, içten içe ama anlaşılmaz bir şekilde arsızca gülümseyerek) son derece gurur okşayıcı olsa da. Güzelliği, kusursuz soyu ve servetiyle daha ilk sezonunda ortalığı kasıp kavurmuş, büyük bir mevki uğruna evlenmekten ve aşkı bir kenara bırakmaktan memnun olsaydı, şu anda bir düklüğün varisiyle evlenmiş olabilirdi. Ama o kadar memnun değildi ve genç Marki'nin teklifini reddetme kararından asla pişmanlık duymamıştı. Geoffrey elbette çok şaşırmış ve onun ömrünü yaşlı bir kız kurusu olarak tamamlayacağı kehanetinde bulunmuştu. Bu kasvetli ihtimal onu hiç de korkutmamıştı: İçinde bulunduğu rahat koşullarda bekâr kalmanın, hafif bir hoşlantıdan başka bir şey hissetmediği bir adamla evlenmekten çok daha iyi olacağından emindi. Bundan hâlâ emindi ama Bay Carleton'a karşı hissettiği duygunun hafif bir şey olmadığını da farkındaydı. Daha önce hiçbir erkek onun duygularını bir uçtan diğerine sürükleyecek, bir an ondan nefret ettiğini hissettirecek, bir an sonra da ondan huzurunu kaçırarak kadar hoşlanmasına neden olacak kadar güçlü olmamıştı. Ondan neden bu kadar sık nefret ettiğini anlamak yeterince kolaydı; ama onda ne olduğunu bilmek neredeyse imkânsızdı ve eğer o giderse hayatının bomboş olacağını hissetmesine neden oluyordu. Bu gizemi çözmeye çalışırken, ona kendisini neden sevdiğini sormamasını, çünkü bilmediğini söylediğini hatırladı; ve aşkın anlamının bu olup olmadığını merak etti: insan güzel bir yüze aşık olabilirdi, ama bu geçici bir duyguydu: insana kalıcı bir ilham etmek için daha fazlasına ihtiyaç vardı, gizemli bir şeye

İki akraba ruh arasında güçlü bir bağ kuran güç. Böyle bir bağ hissettiğinin farkındaydı ve Bay Carleton'ın da bunu hissettiğinden şüphe duymuyordu ama aralarında neden böyle bir bağ olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Sürekli birbirlerine kelepçeleniyorlardı ve akraba ruhlar kavga etmezler miydi? Aralarında hiçbir zaman fikir ayrılığı olmamalıydı. Bu soruyu kendi kendine sorar sormaz, istemsizce şöyle düşündü: "Ne kadar sıkıcı olurdu!" Kendisini ve Bay Carleton'ı mükemmel bir uyum içinde birlikte yaşarken hayal etmek onu hafifçe güldürdü ve birden aklına bunun onu da güldüreceği geldi -eğer *bu onun "Ne kadar da budala!"* demesine neden olmasaydı, ki büyük olasılıkla olurdu.

Bu konuyu düşünecek zamanı olana kadar kendisinden bir cevap talep etmemesini rica etmişti; ondan atmasını istediği adımın, üzerinde iyice düşünülmenden atılamayacak kadar büyük bir adım olduğunu söylemişti. Bu doğrudu, ama bunu söylerken bile düşünmesi gereken şeyin duygularının doğası değil, Bay Carleton'la evlenirse ortaya çıkacak başka ve daha dünyevi meseleler olduğunu fark etmişti. Bunlar nispeten önemsiz olabilirdi, ama yine de kendi derecelerinde önemliydi. Bunların başında, ağabeyinin böyle bir evliliğe şiddetle karşı çıkacağı bilgisi geliyordu. Onu sadece sevmediği değil, aynı zamanda kesinlikle onaylamadığı bir adamla evlenmekten vazgeçirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Başarılı olamayacaktı ama kendi eviyle onun evi arasındaki tüm bağlantıyı koparması mümkündü ve bu, kadının yüzleşmekte zorlandığı bir ihtimaldi. Twynham'dan ayrılmasının gerçek nedenini açığa vurarak onu incitmemeye özen göstermişti. Birlikte dostça yaşayamıyorlardı, ama aile bağlarıyla birbirlerine bağlıydılar ve bu bağlar gevşemiş olsa da varlığını sürdürüyordu ve eğer kopacak olurlarsa bunun kendisine büyük acı vereceğini biliyordu. kendini evinden ve ailesinden kolay kolay koparamazdı. Ve eğer Geoffrey onu terk ederse, bu kaçınılmaz olarak Bay Carleton'ın itibarını zedeleyecekti ve bu da onun katlanmakta zorlanacağı bir sonuç olacaktı.

Bir de özgürlüğünden vazgeçmek, hayatını alt üst etmek, kendisinin de söylediği gibi, onun kararlarına boyun eğmek zorunda kalması sorunu vardı ve onun aile içi bir zorba olmayacağını nereden bilecekti? O

kesinlikle otokratik bir mizacı vardı. Ama sonra onun karmakarışık düşüncelerini ne kadar iyi (ve ne kadar beklenmedik bir şekilde) anladığını ve ne kadar sempatik bir şefkatle ona bir cevap vermesi için baskı yapmaktan kaçındığını hatırladı ve kendini ne kadar otokratik bir şekilde ifade ederse etsin, onun bir zorba olmadığına karar verdi.

Bu arada Bay Carleton'a aşık olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı bir noktaya gelmişti ama bunun hiçbir nedeni yoktu. Öğrenerek, aptal bir kız öğrenci gibi davrandığını ve onun gitmesinin çok iyi bir şey olduğunu düşündü. Muhtemelen onsuz da gayet mutlu olduğunu fark edecekti, bu durumda da aşık değil, sadece karasevdağı olduğunu kesin bir işareti olacaktı. Bu yüzden yapabileceği en akıllıca şey onu aklından çıkarmak olacaktı. Bundan sonra, Jurby içeri girip akşam yemeğine on dakika kaldığını ve hemen elbisesini değiştirmeye gelmezse geç kalacağını söyleyene kadar onu düşünmeye devam etti. "Bu hiç size göre değil, Bayan Annis! Tam yarım saattir sizi bekliyorum!"

Bayan Wychwood suçluluk duygusuyla saati fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi, üzerinde hiç çalışmadığı hesaplarını bir çekmeceye tıktı ve sert uşağıyla birlikte uysalca yukarı çıktı. Jurby'yi parlayan saçlarını taramaktan ve onları yeniden tutturmaktan vazgeçirme çabası başarısız oldu. Jurby, "Düşünmem gereken bir gururum var hanımefendi ve saçlarınız çalıların arasından geri geri çıkmış gibi görünürken aşağı inmenize izin veremem!" dedi.

Yemek zili çalmasından on dakika sonra Bayan Wychwood aceleyle salona indi ve konuklarını sabırla kendisini beklerken buldu. Güzel gülümsemesiyle özür dileyerek şöyle dedi: "Özür dilerim, Amabel! Seni bekletmekle ne büyük terbiyesizlik ettim! Bütün öğleden sonra meşguldüm ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Hesaplarımı yapıyordum ve yanlışlıkla bir şilin yanlış yere gitmekte ısrar etti!"

"Ah, sözünü kestim, değil mi sevgili Annis?" diye haykırdı Bayan Farlow pişmanlıkla. "ğilinlerinizi saymayı unutmuğ olmanızda Çağılacak bir Gey yok! Tek Çağılacak Gey senin onları sayabilmen, çünkü *ben* bunu asla yapamam! Ekleme yaparken yaptığım gülünç hataları anlatırsam sizi fazlasıyla oyalayacağımı söyleyebilirim. Ama ben içeri daldığımda çoktan yarıda .

Umarım beni inanacak kadar iyi tanıyorsunuzdur, yanınızda bir ziyaretçinin olduğunu bilseydim asla böyle bir şey yapmazdım!"

"Evet, Bay Carleton aradı," diye yanıtladı Bayan Wychwood yumuşak bir sesle. "İyi akşamlar, Ninian!"

Genç Bay Elmore, Bath'daki ilk çizmeci tarafından kendisi için yapılmış olan yeni ve güzel bir çift Hessian ayakkabıyı ilk kez giyyordu ve dikkatleri bu ayakkabıların ısıltılı ihtişamına çekme dürtüsüne karşı koyamadı ve bunu da ev sahibesine, yemeğe çizmeyle geldiği için kendisini affetmesi için yalvararak yaptı. "Elbette böyle bir şey söz konusu değil, ama bunu mazur göreceğinizi düşündüm, çünkü bu akşam bir arkadaş grubuyla *birlikteyim* ve bu *bir kıyafet partisi* değil. Yani kadınlar, dans ya da o tür bir şey yok!"

"Anlıyorum!" dedi Bayan Wychwood ona göz kırparak. "Sadece birkaç seçkin içki! Sakın Nöbetçi'ye yakalanmayın!"

Sırıttı ve yüzü kızardı. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil!" diye onu temin etti. "Sadece küçük bir eğlence, hanımefendi!"

"Amcamı buraya ne getirdi?" diye merak etti Lucilla. "Sizi Pompa Odası'nda onunla konuşurken gördüğümü sanmıştım, hanımefendi!"

"Çok doğru, öyle yaptınız!" diye cevap verdi Bayan Wychwood. "Ama o sırada yarın birkaç günlüğüne Londra' gitmek zorunda kalacağını bilmediği için bize haber vermeye geldi. Sizi evde bulamadığı için üzgündü, ama ben sizden özür dileyeceğime söz verdim!"

Lucilla'nın gözleri hayretle açıldı. "*Vay canına!*" diye soluk soluğa kaldı. "Onun bu kadar medeni olduğunu kim duymuş?" Kurnazca ve muzip bir bakışla ekledi: "Eğer gerçekten beni evde bulamadığı için üzgün olduğunu söylediyse, bu büyük bir yalandı, çünkü beni görmek için en ufak bir istek bile göstermedi ve sanırım her zaman görmek istediği kişi sensin!"

Bayan Wychwood gülerek, "Benimle kavga etmekten zevk almak için, hiç kuşkusuz!" diye karGılık verdi. "Şimdi yemeğe inelim mi, Amabel?"

Leydi Wychwood, Lucilla'nın şımarık konuşması üzerine, sanki ani ve hiç de hoş olmayan bir şüpheyi kapılmış gibi başını hızla kaldırmıştı ve Annis onun gözlerinin yüzünde sabitlendiğinin farkındaydı. Belki de hayatında ilk kez sözünü kestiği için Bayan Farlow'a müteÇekkir olmuÇtu, her ne kadar Bayan Farlow bunu nadiren bir fırsatı kaçırdığı için yapmıÇ olsa da

Lucilla'yı yere serdi. Sertçe konuştu: "Amcanızın, minnettar olmak için o kadar *çok* nedeni olan sevgili Bayan Wychwood'a veda etmeden Bath'dan ayrılması çok garip bir şey olurdu! Eminim onu görmeyi sizden daha çok istemesi harika bir Gey değildir, Bayan Carleton, çünkü beyler okuldan yeni çıkmıŖ kızları aŖırı sıkıcı bulurlar! Gerçekten de sizin yaşıңызdayken bir beyefendinin beni görmek isteyeceğini hiç beklemezdim!"

Lucilla'nın gözleri parladı ve hızla cevap verdi: "Ne büyük şans!"

Ninian boğulur gibi bir ses çıkardı, ama bu ses pek inandırıcı olmayan bir öksürüğe dönüştü; Leydi Wychwood ayağa kalktı ve nazik bir vakarla şöyle dedi "Evet, aşağı inmemize izin ver canım, yoksa aşçına rezil olacağız. Biri yemeği bekletirse aŖçıların yüzü kararır ve onları suçlayamazsınız, çünkü insanın iŖinin bozulması korkunç bir Ŗekilde tahrik edici olmalı!"

Sonra bir zamanlar yanında çalıŖtırdığı bir Fransız aŖçıyla ilgili eğlenceli bir hikâye anlattı. Annis, aradaki garip boŖluğu doldurduğu için ona minnettar kalarak güldü ve birkaç anekdot daha anlatmasını sağladı. Arkalarında, merdivende Bayan Farlow kendi kendine mırıldanıyordu. Söylediklerinin çoğu Annis'in kulağına gitmedi ama kulak misafiri olduğu "şımarık fındırdek ... fena halde şımartılmış ... şok edici tavırlar" gibi sözler, akşam bitmeden Bayan Farlow'un öfkeli şikâyetlerini dinlemek zorunda kalacağı konusunda Annis'i uyarmak için yeterliydi.

Lucilla ve Ninian arkadan geldiler. Ninian fısıldadı: "Seni iğrenç küçük çingene! Neredeyse beni hoplatacaktın!"

Lucilla sabırsız bir tavırla omzunu silkti, içinden umursamadığını söyledi; ama merdivenlerin dibinde, Leydi Wychwood'un yemek odasına girmesine izin vermek için kenara çekilmiş olan Annis'e yetişti, elbisesinin bir kıvrımını çekiştirerek onu alıkoydu ve Bayan Farlow, Annis'in işaretine uyararak Leydi Wychwood'u takip ederken kulağına şöyle dedi: "Özür dilerim! Bunu söylememem gerektiğini biliyorum! Ondan özür dilemem gerektiğini söyleme, çünkü dilemeyeceğim!"

Annis gülümsedi ama uyarıcı bir parmak kaldırarak mırıldandı: "Hayır, çok iyi, ama bir daha yapma!"

Lucilla da onu takip ederek odaya girdi ve yemeğin büyük bir bölümünde sessiz kaldı. Ama ikinci yemek masaya konduğunda Ninianus'un tesadüfen söylediğı bir söz Lucilla'nın aklına

Annis'e sormak istediği bir Şey vardı ve aceleyle Şöyle dedi: "Oh, Bayan Wychwood, beni Cuma günü Lower Rooms'daki kıyafet balosuna götürür müsünüz?"

"Amcanın izni olmadan olmaz, canım - ve onun izin vereceğinden de Şüpheliyim."

"Ama o burada değıl ki, gidip gidemeyeceğimi ona nasıl sorabilirim?" diye itiraz etti Lucilla. "Ayrıca, burada olsaydı bile, ne yapmam gerektiğı konusunda tek karar vericinin sen olduğunu söylemek zorunda kalırdı!"

"Oh, hayır, hiç de değıl! Sizi sandığınızdan daha sıkı izliyor!"

"Eh, onun bu konuda bir Şey bilmesine gerek yok!" dedi Lucilla suratını buruşturarak.

"Umarım onun onaylamayacağından emin olduğum bir Ėeyi yapmanıza izin verdiğimi ondan gizlemeye çalışmamı önermiyorsunuzdur!" dedi Bayan Wychwood. "Sizi bana emanet ettiğini unutmamalısınız! Kendimi onun güvenine layık olmadığımı kanıtlarsam ne kadar sarsıcı olur! Beni zor duruma sokmaya çalışıyorsunuz, yalvarırım yapmayın!"

Lucilla, "Hayır, ama kıyafet balosuna gitmemem için bir neden göremiyorum," diye itiraz etti. "*Birçok* özel baloya gittim, neden halka açık bir baloya katılmayayım?"

Bayan Wychwood sempatik bir tavırla, "Size oldukça zor göründüğünü söyleyebilirim," dedi, "ama gittiğiniz özel partilerle halka açık bir balo arasında fark var, inanın bana! Katıldığınız özel partiler *bal*o değıl, gayri resmi eğlencelerdi; ve sizin gibi henüz dışarı çıkmamış kızları eğlendirmek için düzenlenmişti. Beni yemeyin ama korkarım ki amcanız bana Cuma Kıyafetleri Balosu'na gitmenizin uygun olup olmayacağını sorsaydı, henüz dışarı çıkmamış bir kız için bunun hiç de uygun olmayacağını düşündüğümü söylemek zorunda kalırdım."

"Hayır, kesinlikle!" diye atıldı Bayan Farlow. "Çok kötü bir görünüm sergilerdi! *Benim* gençlik günlerimde-"

Bayan Wychwood Lucilla'ya uyarıcı bir bakış fırlattı ve kuzenini susturarak Şöyle dedi: "Tıpkı Augusta Teyzem gibi konuşuyorsun, Maria! Ne zaman onun onaylamadığı bir Ėey yapmak istesem bana böyle derdi. Bu lafın ona ve sana da gençliğinde söylendiğinden ve senin de bunu benim kadar tahrik edici bulduğundan Ėüpheleniyorum!"

Bayan Farlow bu konuyu tartışmak için ağızını açtı, ama Bayan Wychwood'un görmezden gelmeye cesaret edemediğı sakınleştirici bakışıyla karşılaşınca tekrar kapattı. Lucilla o kadar kolay susturulamadı ve Bayan Wychwood'un sabrı tükenip, "Bu kadar yeter! "Bu kadar yeter, ocuğum! Harry Beckenham'ın seni baloda göremeyince hayal kırıklığına uğrayacağını sanıyorum, ama kesinlikle aırmayacaktır."

"Evet, olacak!" Lucilla , dedi. "Bana sorduğunda ona orada olmam gerektiğini söyledim, çünkü beni almayacağını hiç düşünmemiştim-"

Ninian sabırsızca sözünü keşti: "Oh, kes artık!" "Tam bir çene-me-l olmaya başlıyorsun, Lucy!"

Lucilla kıpkırmızı kesilerek savaşmaya hazırlandı, ama Bayan Wychwood, kavga etmek istiyorlarsa bunu kahvaltı salonunda yapabileceklerini, ama yemek masasında yapamayacaklarını söyleyerek etkili bir engelleme uyguladı. Vicdan azabı çeken Ninian hemen af diledi; ama Lucilla onun örneğini izleyemeyecek kadar öfkeliydi. Yine de tartışmayı sürdürmeye cesaret edemedi, böylece Bayan Wychwood tatmin oldu.

Ninianus yemek biter bitmez kalkıp gitti; Lucilla da ağırbaşlı bir sessizlik olduğunu sandığı, ama çocukça bir somurtma nöbetine çok benzeyen bu sessizliğı, kimsenin kendisine en ufak bir ilgi göstermediğini anlayıncaya kadar sürdürdükten sonra, çay tepsisi getirilmeden önce kendini yatağı attı.

"ok güzel bir davranışK, yemin ederim!" dedi Bayan Farlow sinirli bir sesle. "Tabii ki, onu gördüğüm andan itibaren nasıl olacağını biliyordum! Başlarken söylemiştim-"

"Yeterince konuğtun zaten Maria!" diye araya girdi Bayan Wychwood. "Lucilla'nın dalgınlığından tamamen seni sorumlu tutuyorum ve kendini kaybedip sana ters bir cevap vermesine hiç aırmadım! Hayır, yine başlama, çünkü seni dinleyecek sabrım yok!"

Bayan Farlow ağlamaya ve hikırıklar arasında sevgili Annis'e duyduğu içten sevginin onu kırmasına neden olduğunu anlatmaya başladı. "Seni gücendirmek istemedim, ama sana dayatılanları görmek etle kemiğın dayanabileceğinden çok daha fazla!"

Annis'in yatıştırılmaktan çok uzak olduğunu anlayan Leydi Wychwood araya girerek Bayan Farlow'un incinmiş duygularını yatıştırmaya çalıştı ve bunu o kadar iyi başardı ki Bayan Farlow kısa sürede ağlamayı keşti,

Bir fincan çayı kabul etti, başının ağrıdığını kabul etti ve yatmaya ikna edilmesine izin verdi.

Bayan Farlow gider gitmez Annis, "Sen ne büyük bir hokkabazsın, canım!" dedi. "Sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin! Ona hayatında hiç yaGamadığı kadar kötü bir muamele yapmama ramak kalmıGtı!"

Leydi Wychwood biraz gülümseyerek, "Evet, öyle olduğunu görebiliyorum," diye cevap verdi. "Elbette Lucilla'ya söylediği şeyi söylememeliydi, ama insan onun için üzülmeden de edemiyor!"

"Çok kolay yardım edebilirim!"

"Hayır, sadece seni kızdırdığı için böyle söylüyorsun. Zavallı Maria! Lucilla'yı çok kıskanıyor! Sanırım Lucilla'nın burnunu iyice sürttüğünü düşünüyor ve o da kendisine şefkat gösterilmesini isteyenlerden biri.

-Kendisine değer verildiğini bilmek. Ve Lucilla'ya sizin ona verdiğiniz değerden çok daha fazla değer verdiğinizi düşündüğünde bu onu fena halde kıskandırıyor ve sonra gerçekte kastetmediği aptalca şeyler söylüyor."

"Lucilla'nın bana dayattığını söylemek gibi!"

"Evet. Saçma tabii: Lucilla sadece şımarık bir çocuk." Durdu, bir iki dakika tereddüt etti ve sonra özür dilercesine konuştu: "Onu çok fazla şımarttığınızı düşündüğümü söylersem bana kızar mısınız?"

"Hayır, nasıl olabilirim ki?" dedi Annis iç çekerek. "Bunu ben de fark ettim. Gördüğünüz gibi, teyzesi tarafından o kadar kapalı tutuldu ki, partilere gitmesine ya da kendi seçtiği arkadaşlar edinmesine asla izin verilmedi ve mürebbiyesinin gözünün önünden hiç ayrılmadı, annesi öldüğünden beri geçirdiği kasvetli zamanı telafî etmek için elimden geleni yapmaya karar verdim. Diğer kızların en sıradan eğlenceler olarak gördüğü şeylerden büyük keyif almasını izlemek bana nasıl bir haz verdi bilemezsiniz! Sanırım bunun biraz aklını başından alacağını tahmin etmeliydim. Diyeceksiniz ki, yüksek ruhlu ve çok güzel bir kıza eşlik etmenin kolay bir iş olmadığını da öngörmeliydim! Bay Carleton'ın, yeğeninden sorumlu olmak için uygun biri olmadığımı söylerken son derece haklı olduğuna dair içimde hüznü bir şüphe var!"

"Bunu söylemesi nezaketsizlik ve nankörlüktü ama itiraf etmeliyim ki bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Onu başka birinin himayesine vermesini çok isterdim."

"Rahat olabilirsin, çünkü onun yapacağı şey de bu. Bugün buraya gelmesinin amacı bana haber vermektir. Lucilla'ya söylemedim, benden alınmasına şiddetle karşı çıkacağından korkuyorum, bu yüzden haberi ona vermesi için amcasını bırakıyorum. Eğer , ki büyük ihtimalle kaçacaktır.

-Hatta Kilbride ile kaçabilir bile! Bunun sorumluluğunu ben değil, Bay Carleton taşıyacak!"

"Umarım böyle aptalca bir Çey yapmaz!" dedi Leydi Wychwood rahat bir ses tonuyla. "Ondan vazgeçmek istemediğini anlıyorum, ama gelecek bahar geldiğinde onu kaybetmek zorunda kalacağını ve seninle ne kadar uzun yaşarsa ondan ayrılmanın o kadar zor olacağını düşünmelisin, canım. Bu yüzden kendini kasvete kaptırma, olur mu?"

"Tanrım, hayır! Onu kesinlikle özleyeceğim, çünkü çok çekici bir kız ve ona bağlandım; ama doğruyu söylemek gerekirse, Amabel, ona bakma görevini düşündüğümünden daha sıkıcı buluyorum. Eğer Bay Carleton akrabaları arasında onu evine kabul etmekle kalmayıp, Lucilla çıkana kadar birlikte yaşamaktan mutluluk duyacağı birini bulabilirse, çocuğu onun sorumluluğuna vermekten son derece memnun olacağım."

Leydi Wychwood başka bir şey söylemedi ve nasıl olduğunu bilmediğini ama banyo havasının her zaman uykusunu getirdiğini söyleyerek yatmaya gitmesi uzun sürmedi. Annis de hemen onu takip etti, ama yatağa girmesi biraz zaman aldı, çünkü Jurby hâlâ saçlarını tararken kapı çalındı ve eşikte duraksayıp kekeleyen Lucilla içeri girdi: "Geldim, sana bir şey söylemek istiyordum, sonra gelirim!"

Belli ki ağlıyordu ve Annis o gün duygusal sahneler yaÇamak istemese de kızı geri çevirmeye gücü yetmedi. Gülümsedi ve elini uzatarak şöyle dedi: "Hayır, bunu yapma! Jurby beni yatağa hazırlamayı daha yeni bitirdi. Teşekkür ederim, Jurby! Artık sana ihtiyacım olmayacak, bu yüzden sana iyi geceler dileyeceğim."

Jurby, Lucilla'ya Bayan Annis'i geç saatlere kadar ayakta tutmamasını sertçe tembihleyerek gitti: "Herkesin görebileceği gibi yorgunluktan ölüyor! Buna şaşmamalı! Onun yaşında her yerde raket var!"

"Benim yaşımda mı?" diye haykırdı Annis, komik bir dehşet ifadesiyle. "Jurby, seni sefil, ben bu yaşta değilim!"

"Sabahtan akşama kadar gezintiye çıkılmayacağını bilecek yaştasınız, hanımefendi," diye cevap verdi Jurby acımasızca. "Bir dahaki sefere insanlar sizin düzenli bir avare olduğunuzu söyleyecekler!"

Bunun üzerine Bayan Wychwood bir kahkaha patlattı ve en sert eleştirmenini karanlık bir sesle odadan dışarı gönderdi: "Sözlerimi unutma!"

Bayan Wychwood hâlâ gülerek, "Acaba hangi sözünü dikkate almalıyım?" dedi.

Lucilla hıçkırıklar içinde, "Beni dolaştırmaktan çok yorulduğunuzu söylüyor, ama *sevgili* Bayan Wychwood, ben sizi asla yormak istemedim ki!" dedi.

"Lucilla, seni kaz! Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun? Lütfen, kaç yaşında olduğumu sanıyorsun? Nasıl cevap verdiğine dikkat et, çünkü sen ve Jurby aranızda kalsın, bana mezara doğru gittiğimi hissettirdiniz ve eğer başka biri bana kocakarı gibi görüldüğümü söylemeye cüret ederse, şiddetli histeri krizlerine gireceğim!"

Ama bu işe yaramayacaktı. Küskünlükten pişmanlığa geçen ve gözyaşlarına boğulan Lucilla, pişmanlığını Bayan Wychwood'un isteksiz kulaklarına dökmenin rahatlığını inkâr edecek durumda değildi. Bir anlık hatasının en az kendi hatası kadar Bayan Farlow'un da hatası olduğuna ikna olması uzun sürmüştü; Sonunda, içinde yetiştiği edep kurallarına karşı yaptığı üzücü ama son derece anlaşılır ihlalin kendisini affedilmeyecek bir duruma sokmadığı güvencesini kabul ettiğinde, Bayan Wychwood'a borçlu olduğu her şeyi unutup onu kıyafet balosuna götürmek için alay ettiği ve daha sonra da sanki bir kenar mahallede doğmuş gibi davrandığı için kendini suçlamaya başladı.

Bayan Wychwood onu daha neşeli bir ruh haliyle yatağına göndermeyi başardığında, neredeyse bir saat geçmişti ve kendisi de kendini oldukça bitkin hissediyordu ve gece şapkasını takmadan yatağa girmeye çok meyilliydi. Tabii ki bu hiç işe yaramayacaktı ve ipleri çenesinin altında bağlıyordu ki kapısı bir kez daha çalındı, hemen ardından Bayan Farlow geldi, o da ağlamaklı bir haldeydi ve her zamankinden daha gevezeydi. Bayan Farlow'un kendisine

Sevgili kuzenim nasıl oldu da duygularının kendisini yenmesine izin verdi. Annis bitkin bir halde şöyle dedi: "Lütfen yapma, Maria! Dinleyemeyecek kadar yorgunum ve yatağımdan başka bir şey düşünemiyorum. Talihsiz bir olaydı, ama bu konuda zaten çok şey söylendi. Unutalım gitsin!"

Ama Bayan Farlow bunu yapamayacağını söyledi. Ne olursa olsun sevgili Annis'i yatağından ayırmak istemiyordu. "Bir dakikadan fazla kalmayacağım," dedi. "Ama bu olay üzerine ne hissettiğimi sana söylemezsem bütün gece gözlerimi kapatamam!"

Aslında yirmi dakika kaldı ve Annis her defasında Annis ondan her kurtulmaya çalıştığı anda, "Sadece bir kelime daha!" diyordu; Jurby içeri girip yasaklayıcı bir ses tonuyla Bayan Annis'in başını ağrıtmak yerine yatma vaktinin geldiğini söylemeseydi yirmi dakika daha kalabilirdi. Bayan Farlow sinirlendi, ama Jurby'yle boy ölçüşemezdi ve Annis'e eğer uyuyamazsa birkaç damla afyon sakızı içmesi için baskı yapmakla yetinerek ona sevgiyle iyi geceler diledi ve sonunda gitti.

Jurby suratsız bir ifadeyle, "Bir tanesi zekâdan çok saça sahip, üstelik bir ağız dolusu da pap var," dedi. "Đyi ki yatağa kendim gitmemişim, ki bir an bile niyetim yoktu, çünkü seni ölesiye üzeceğini tahmin etmişim! Sanki bugün yeterince sorun yaşamamışsın gibi!"

"Oh, Jurby, sus! Onun hakkında konuşmamalısın!" dedi Annis zayıf bir sesle.

"Sizden başka kimseye de söylemem, hanımefendi, ama size baktığım onca yıldan sonra, size fikrimi söyleyemiyorsam, bu bir şeye dönüşüyor demektir. Şimdi de bana onu göndermeye hakkım olmadığını söyleyeceksiniz!"

"Hayır, yapmayacağım," diye iç geçirdi Annis. "Beni kurtardığınız için size minnettarım! Beni *rahatsız* eden bir şey olmadı, ama şu ya da bu nedenden dolayı sinirliyim - muhtemelen hesaplarım doğru gelmediği için!"

Jurby, "Ve muhtemelen bambaşka bir nedenden dolayı, bayan!" dedi. "Hiçbir şey söylemedim ve söylemek de istemiyorum, çünkü siz kendi işinizi en iyi kendiniz bilirsiniz." Battaniyeleri örttü ve yatağın etrafındaki perdeleri çekmeye başladı. "Bu, rüzgarın hangi yönden estiğini bilmediğim anlamına , çünkü *ben* bir lahana kafalı *değilim* ve kreğten çıktığınız günden beri sizi sandığınızdan daha iyi tanımadan yanınızda ve yakınınızda yaşamadım, Bayan Annis! Şimdi gözlerinizi kapatın ve uyuyun!"

Bayan Wychwood, ev çalışanlarından kaçının rüzgârın hangi yönden estiğini bildiğini merak etmek zorunda kaldı ve kendi işini en iyi kendisinin bildiğini düşünerek uykuya daldı.

Gece hiçbir öğüt vermedi, ama onu her zamanki neşeli sakinliğinden çok da uzak olmayan bir duruma getirdi ve kahvaltı masasını canlandıran (ya da iğrençleştiren) konuşmaları övgüye değer bir soğukkanlılıkla desteklemesini sağladı. Bunun sorumlusu Lucilla ile Bayan Farlow'du; Bayan Farlow, Lucilla'yla çok neşeli bir şekilde sohbet ederek ona karşı kötü niyet beslemediğini göstermeye kararlıydı, Lucilla da bu sevimli tekliflere aynı sevecenlikle ve büyük bir ilgi gösteriyormuş gibi karşılık vererek, onun ters cevaplarının kefaretinin ödemeye çalışıyordu.

Bayan Farlow'un anımsatıcı anekdotlarından birinin ortasında, Lucilla'ya hitaben yazılmış bir not James tarafından getirildi ve Bayan Stinchcombe'un adamına cevap beklemesi için talimat verildiği söylendi. Corisande tarafından aceleyle yazılmıştı ve Lucilla notu okur okumaz bir sevinç çılgılığı atarak hevesle Bayan Wychwood'a döndü. "Ah, hanımefendi, Corisande beni Badminton'a yapılacak bir at gezisine davet ediyor! Ben de katılabilir miyim? *Lütfen* yapmamam gerektiğini söyleme! Sizinle dalga geçmeyeceğim ama Badminton'ı her yerden çok ziyaret etmek istiyorum ve Bayan Stinchcombe da ölme planına bir itiraz görmüyor ve bugün *çok* güzel bir gün-"

Bayan Wychwood ona gülerek, "Dur, dur!" diye yalvardı. "Ben kimim ki Bayan Stinchcombe'un onayladığı bir şeye karşı çıkayım? Elbette gidebilirsin, kaz! Senin partinden kim olacak?"

Lucilla yerinden fırladı ve onu kucaklamak için masanın etrafına koştu. "Ah, *teğekkür* ederim, sevgili Bayan Wychwood!" dedi kendinden geçerek. "Birini ahıra gönderip Güzel Leydi'yi hemen eve getirmelerini rica eder misiniz? Corisande, partiye katılmama izin verilirse beni buradan alacaklarını yazıyor, yolda, biliyorsun! Bu Bay Beckenham'ın partisi ve Corisande altı kişiden fazla olmayacağımızı söylüyor: sadece o, ben, Bayan Tenbury, Ninian ve Bay Hawkesbury! Bay Beckenham'ın kendisi dışında tabii."

"Olağanüstü!" dedi Bayan Wychwood, ciddiyetle.

"Böyle söyleyeceğinizden emindim! Ve bence Bay Beckenham hayal edilebilecek en yardımsever insanlardan biri! Sadece hayal, hanımefendi! Bu geziyi sırf Pompa Odası'nda birine bir şey söylediğimi duyduğu için ayarladı.

Dün -kim olduğunu unuttum ama bir anlamı yok- Badminton'ı ziyaret *etmediğimi* ama ziyaret etmeyi çok istediğimi söyledim. En iyisi de," diye ekledi coşkuyla, "bugün ziyarete açık bir gün olmasa bile bizi evin içine götürebilecek, çünkü Corisande'ın dediğine göre Lord Worcester'ın arkadaşı olduğu için sık sık orada kalıyormuş!"

Ninian Camden Place'e vardı ve James'i ödünç aldığı at arabasının sorumluluğunu üstlenmesi için bırakarak Bayan Wychwood'a, Bay Beckenham'ın partisine katılmayı hiç istememesine rağmen, Lucilla'nın zarar görmemesini sağlamanın görevi olduğunu düşündüğü için buna razı olduğunu söylemek için içeri girdi. "Bundan emin olmak istersiniz diye düşünmüştüm, hanımefendi!" dedi büyük bir edayla.

Lucilla'yı böyle zarif bir ortamda ne gibi bir zararın tehdit edebileceğini düşünmek zordu ama Bayan Wychwood ona teşekkür etti, artık rahat olabileceğini ve bu geziden *biraz* keyif alacağını umduğunu söyledi. Harry Beckenham'a kıskanç bir gözle baktığının farkındaydı ve Lucilla'ya bir zarar gelmeyeceğini görmesinin, reddedilemeyecek kadar cazip bir daveti kabul etmek için bahanesi olduğunu kurnazca tahmin etti. Bu tahmin, Lucilla'nın laubali bir tavırla "Ah, evet! Kabul edeceğimi söyleyebilirim! Heythrop ülkesine bir göz atmak isterim! Ve evi *özel* görme şansına sahip olmak herkese nasip olmaz, bu yüzden kaçırmak yazık olur. Bence görülmeye değer bir yer!"

Bayan Wychwood bunu kabul etti ama bu havalı konuşmanın genç Bay Elmore'un ailesini ve tanıdıklarını, Bath'daki ikameti sırasında ziyaret ettiği bir dükalığın zarafetine ve çeşitli olanaklarına yaptığı sıradan göndermelerle şaşkına çevirdiği o anki görüntüsünden aldığı zevki ele veren bir gülümseme pırıltısı bile yoktu.

Birkaç dakika sonra partiyi uğurlarken, Bay Carleton'ın en sansürcü ruh haliyle bunu yaptığı için kendisine bir kusur bulmakta zorlanacağından emindi. Ve eğer Bay Carleton ona bir kusur bulacak olursa, Bay Carleton'ın onu aniden terk ederken, Ninian ve Harry Beckenham Lucilla'ya iyi baktıklarına göre, ona göz kulak olmasına gerek kalmadığını söylediğini hatırlatmaktan büyük zevk duyacaktı.

Sabahın geri kalanı olaysız geçti, ama Leydi Wychwood'un her zamanki istirahatine çekilmesinden kısa bir süre sonra, Bayan Wychwood yine kitap odasında hesaplarla uğraşırken hiç beklenmedik bir ziyaretçi geldi.

"Leydi Iverley sizi görmeye geldi, hanımefendi," dedi Limbury, üzerinde bir ziyaret kartı bulunan bir tabağı uzatarak. "Anladığım kadarıyla kendisi Bay Elmore'un saygıdeğer ebeveyni, bu yüzden evde olmadığınızı söylememi istemeyeceğinizi düşünerek onu misafir odasına götürdüm."

"Leydi Iverley mi?" diye haykırdı Bayan Wychwood. "Hayır, tabii ki evde olmadığımı söylemenizi istemiyorum! Hemen yukarı geliyorum!"

Hesaplarını bir kenara itti, şöminenin üzerinde asılı duran antika aynaya kısa bir bakış atarak saçlarının son derece düzenli olduğundan emin oldu ve merdivenlerden salona çıktı.

Burada karşısında, lavanta ipeğinden yapışkan bir elbise ve ağır peçeli bir şapka giymiş salkım söğüt bir kadın vardı. Cüppenin yarım kuyruğu vardı, Leydi Iverley'nin omuzlarından bir şal sarkıyor, elinden de bir retikül düşüyordu. Şapkasındaki devekuşu tüyleri bile sarkmıştı ve arabasında da güçlü bir sarkma izlenimi vardı.

Bayan Wychwood ona doğru geldi ve dostça bir gülümsemeye şöyle dedi: "Leydi Iverley? Nasılsınız?"

Leydi Iverley peçesini geri taktı ve ev sahibesine, bir çift kocaman, derin çökük gözün hakim olduğu, bitkin bir güzelliğin yüzünü gösterdi. "Siz Bayan Wychwood musunuz?" diye sordu endişeyle Annis'e bakarak.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi Annis. "Sanırım siz de Ninian'ın annesisiniz. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Biliyordum!" dedi hanımefendinin sesi titreyerek. "Eyvah, eyvah!" "Anlayamadım?" dedi Annis, oldukça şaşırılmış bir halde.

Leydi Iverley eldivenli elleriyle yüzünü kapatarak, "Çok güzelsiniz!" dedi.

Bayan Wychwood'un aklından bir deliyi ağırladığına dair endişe verici bir şüphe geçti. Yatıştırıcı olduğunu umduğu bir sesle, "Korkarım pek iyi değilsiniz, hanımefendi; lütfen oturamaz mısınız? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Belki bir bardak su ya da biraz çay?"

Leydi Iverley başını kaldırdı ve sarkık omuzlarını dikleştirdi. Elleri yere düştü, gözleri parladı ve ateşli bir sesle "Evet, Bayan Wychwood! Oğlumu bana geri verebilirsiniz!"

"Oğlunuzu geri vermek mi?" dedi Bayan Wychwood boş boş.

"Bir annenin duygularına girmeniz beklenemez, ama elbette, elbette onun yalvarışlarına sağır kalacak kadar kalpsiz olamazsınız!"

Bayan Wychwood şimdi bir deliyi değil, abartılı bir duyarlılığı ve melodrama karşı belirgin bir eğilimi olan bir kadını ağırladığını fark etti. Bu tür gülünç gösterilere düşkün kişilere karşı hiçbir zaman sempati duymamıştı: Leydi Iverley'nin hem aptal hem de davranış yoksunu olduğunu düşünüyordu; ama küçümsemesini gizlemeye çalıştı ve nazikçe şöyle dedi: "Bir yanlış anlama içinde olduğunuzu anlıyorum, hanımefendi. Sizi hemen temin ederim ki Ninian benim yüzümden Bath'da değil! Onun bana aşık olduğunu mu sanıyorsunuz? Bunu söylediğinizi duysa gözlerini dikerdi! Yüce Tanrım, beni bir teyze gibi görüyor!"

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye sordu hanımefendi. "Seni görmemiş olsaydım, sana inanmak için kandırılabilirdim, ama seni gördüm ve ölümcül güzelliğinle onu tuzağa düşürdüğün benim için çok açık!"

"Ah, keman!" dedi Bayan Wychwood öfkelenerek. "Gerçekten de onu tuzağa düşürmüş! Bir ebeveynin tarafgirliğine her türlü toleransı gösteririm, ama Ninian'ın yağındaki yeşil bir çocuğun beni ne kadar ilgilendirebileceğini düşünüyorsunuz? Sizin deyiminizle *ölümcül güzelliğimin* kurbanı olmasına gelince, eminim böyle bir düşünce aklının ucundan bile geçmemiştir! Şimdi, lütfen, oturun ve sakinleşmeye çalışın!"

Leydi Iverley bir sandalyeye çöktü, ama başını sallayarak kederli bir sesle şöyle dedi "Sizi onu kasıtlı olarak tuzağa *düşürmekle* suçlamıyorum. Belki de onun ne kadar duyarlı olduğunu fark etmediniz."

"Tam tersine!" dedi Bayan Wychwood gülerek. "Bence çok duyarlı ama benim yağındaki bir kadının cazibesine değil! Şu anda en yakın arkadaşlarımdan birinin kızının peşinden koştuğunu sanıyorum ama yarına kadar başka bir kıza aşık olmayacağını kimse söyleyemez. Sanırım şu anda tadını çıkardığı gençlik çapkınlıklarını geride bırakması için birkaç yıl daha geçmesi gerekecek."

Leydi Iverley ikna olmamış gibi görünüyordu ama söylenenlerin sakin ve sağduyulu etkisi etkisini gösterdi ve çok daha az dramatik konuştu: "Siz

Bath'a gelene kadar hiç görmediği bir kız uğruna evinden ve ailesinden koptuğunu mu söylüyorsunuz? Bu mümkün değil!"

"Hayır, tabii ki değil! Kendini kesmek gibi en ufak bir niyeti olduğuna da inanmıyorum! Eğer siz ve babası, size döndüğünde onu -gerçekten çok haksız bir şekilde- yerden yere vurarak kollarına zarar vermemiş olsaydınız, büyük olasılıkla bugün sizinle birlikte olurdu."

Leydi Iverley buna pek aldırmadı ama trajik bir şekilde şöyle dedi: "Bu kadar sadakatsiz davranacağına asla inanmazdım! O her zaman çok iyi, sevecen bir çocuktü, çok düşünceli ve ikimize de çok bağılıdı! Ve bizi terk etmek için hiçbir mazereti yoktu, çünkü babası ona *her türlü* hoşgörüyü gösterdi ve borçlarını ödemek zorunda kaldığında tek bir kınama sözcüğü bile söylemedi! Onun kötü bir etki altında kaldığına inanıyorum."

"Sevgili hanımefendi, öyle bir şey yok! O sadece özgürlüğün tadını çıkarıyor! Babasına ve elbette size son derece bağılı, ama belki de onu çok uzun süre kuzu postunda tuttunuz." Gülümsedi. "Sanırım o da Lucilla da aynı dertten muzdarip! Çok fazla endişeli bakım ve çok az özgürlük!"

Leydi Iverley ürpererek, "Bana o kötü kızdan bahsetme!" diye yalvardı. "Ben hiç kimseyi bu kadar aldatmadım! Ve eğer kandırılmış çocuğumu bize karşı döndüren *onun* etkisiyse buna hiç şaşırmayacağım. Zavallı teyzesini ölümün kapısına getirebilen bir kız her şeyi yapabilir!"

"Gerçekten mi? İşlerin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum!" dedi Bayan Wychwood alaycı bir gülümsemeyle.

"Sanırım sinirlerin paramparça olmasının ne demek olduğunu anlamıyorsunuz, Bayan Wychwood."

"Hayır, bunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Ama Bayan Amber'in sinirlerine verilen zararın onarılamayacak kadar büyük olmayacağına güvenmeliyiz. Lucilla'nın yeniden bakımına verilmesi gibi bir tehlike olmadığından emin olduğunda kendini çok daha iyi hissedeceğini söyleyebilirim."

"Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsunuz?" dedi Leydi Iverley ona sitem dolu gözlerle bakarak. "Hayatını iyiliğine adadığı yeğeninin onu bir yabancıyla yaşaması için terk ettiğini bilen Bayan Amber'in çektiği acı verici endişeyi hiç mi anlamıyorsunuz?"

"Korkarım gelmedim, hanımefendi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Bayan Amber bu kadar endişeli olsaydı, Lucilla'ya bakmak için uygun biri olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için Bath'a gelirdi diye düşünüyorum."

Leydi Iverley ayağa kalkarak, "Size daha fazla bir şey söylemenin yararsız olduğunu görüyorum, Bayan Wychwood," diye cevap verdi. "Size sadece Ninian'ı bana geri göndererek samimiyetinizi kanıtlamanız için yalvaracağım."

"Zahmet verdiğim için özür dilerim," dedi Bayan Wychwood, "ama böyle bir şey yapmayacağım! Bu çok küstahça bir işgüzarlık olurdu! Ninian'ın kaygıları benim ekmek tekmem değil. Onunla kendiniz konuşmanızı önerebilir miyim? Ve bence bu ziyaretten ona bahsetmemeniz akıllıca olur, çünkü eminim babasından başka biriyle onun işlerini konuşmanıza çok içerleyecektir!"

BÖLÜM 13

Binici kafilesi saat altıya yaklaşına kadar dönmedi; bu sırada Bayan Farlow, Bayan Wychwood'a kafilenin başına gelen felaket haberini karşılamaya hazır olması için yalvarıyor ve sevgili Annis, Lucilla'nın dikkatsiz gençlerle gitmesine izin verirse neler olacağını başından beri bildiğini söylüyordu. Orta yaşlı ve hiç de dikkatsiz olmayan iki seyis partiye eşlik ettiği için, bu açıklama son derece beceriksizceydi; ama Leydi Wychwood sakın bir tavırla ona bu durumu hatırlattığında sadece başını salladı ve iki seyisin ne işe yarayabileceğini sordu. Ne kadar cesurca saklamaya çalışsa da, sevgili Annis'in aşırı derecede endişeli olduğundan emindi.

Bayan Wychwood hiç endişeli değildi; hatta şaşırمامıştı bile, çünkü Lucilla'yı söz verildiği kadar erken görmeyi hiç beklemiyordu ve aslında partiyi uğurlar uğurlamaz aşçısına akşam yemeğini her zamankinden daha geç bir saate kadar servis etmemesini söylemişti. "Badminton'da ilgilerini çekecek o kadar çok şey bulacaklarına emin olabilirsiniz ki, saati hiç fark etmeyecekler!" dedi.

Elbette tamamen haklıydı. Saat yediyi geçe Lucilla ile Ninian, ikisi de özürler dileyerek ve Badminton'ın görkemini ve geçirdikleri muhteşem zamanı anlatmaya çalışarak salona daldılar,

Özellikle de Majestelerinin hizmetçisi tarafından onların zevkine sunulmuştu. Daha önce hiçbir şey böyle olmamıştı!

Görünüşe göre dikkatsiz Harry Beckenham seferin başarısını garantilemek için büyük bir zahmete girmişti. "İtiraf etmeliyim ki," dedi Ninian dürüstçe, "bu işi bu kadar harika bir tarzda yapmasını beklemiyordum! Aslında dün Badminton'a bir mesaj göndermiş ve kahyayı, bugün evi ziyaret etmek üzere birkaç arkadaşını getirme olasılığının çok yüksek olduğu konusunda uarmıştı! Belki de kâhyaya yazmıştır, çünkü bize evi gezdiren ve her şeyi anlatan kâhyaydı. Ve inanılmaz derecede ilginç olduğunu söylemeliyim!"

"Ah, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştım!" dedi Lucilla kendinden geçmiş bir iç çekişle. "Corisande'la ben kendimizden geçmiştik ve Bayan Tenbury salonlardan birinde bir saat görüp dikkatimizi çekene kadar saatin ne kadar geç olduğunu ikimiz de bilmiyorduk. Bu yüzden hemen oradan uzaklaşmak zorunda kaldık ve umarım hanımefendi, canınız sıkılmamıştır!"

"Hiç de değil!" Bayan Wychwood ona güvence verdi. "Öngörümle ünlüyümdür ve siz daha gözden kaybolmadan akşam yemeğini hazırlamıştım!"

Bunun üzerine Ninian (eğer kız onu çok kaba bulmadıysa) Harry Beckenham'ın, Bay Hawkesbury ile birlikte White Hart'ta akşam yemeğine katılmaları için yaptığı daveti kabul ettiğini açıkladı. "Size saygılarını sunmamı ve bizi bu kadar geciktirdiği için kendisini affetmeniz için size bizzat yalvarmaya neden gelemediğini açıklamamı istedi, hanımefendi! Mesele şu ki, Bayan Stinchcombe ve Bayan Tenbury'ye evlerine kadar eşlik etmek zorundaydı. Sizin anlayacağınızı bildiğini söyledi."

Bayan Wychwood onu çok iyi anladığını ve Bay Beckenham'ın davetini reddettiği takdirde Ninian'ın ahmak olduğunu düşüneceğini söyledi. Ona söylemediği şey ise, o akşam Camden Place'de yemek yemeyeceğini öğrenince oldukça rahatlamış olduğuydu. Meşhur olduğunu söylediği öngörüsü birkaç saat önce onu, Ninian'ın her zamanki âdetine göre aceleyle şefkatli ebeveyninin yanına gitmek yerine onunla yemek yediği Leydi Iverley'nin kulağına giderse garip bir durumun ortaya çıkabileceği konusunda uarmıştı. White Hart'a gitmeden önce Pelikan'a dönmesi pek olası görünmüyordu, çünkü binicilik kıyafetlerini akşam kıyafetleriyle değiştirmeyi gereksiz bulacaktı - aslında, ev sahibinin ya da sevimli Bay Hawkesbury'nin kıyafetlerini değiştirmesinin imkânsız olduğunu bildiği için bunu yapması oldukça uygunsuzdu.

giysiler. Bu, Leydi Iverley'nin Pelikan'da ona bırakmış olabileceği mesajın akşamın ilerleyen saatlerine kadar eline geçmeyeceği anlamına geliyordu, bu üzücü bir durumdu, ama Leydi Iverley'nin çağrıya hemen cevap vermemesinin suçunu onun kapısına yükleyebilmesi üzücü değildi. Bu yüzden Ninian'ı yola çıkardı, Lucilla'ya ata binme alışkanlığını bırakması için acele etmesini tembihledi ve yarının sorunlarını kendi başlarına halletmelerini söyledi.

Ertesi sabah, Corisande'la bir önceki günün eğlencesini konuşmak isteyen Lucilla, Leydi Wychwood'a Pompa Odası'na kadar eşlik etmeye gönüllü oldu. Annis onlarla gitmekten vazgeçti, çünkü Ninianus'un kendisini ziyaret edeceğinden oldukça emindi. Yanılmamıştı da; ama Ninian kapının eşiğine geldiğinde neredeyse öğlen olmuştu, Christopher'dan dik yokuşu son sürat yürüdüğü için sıcaktan ve nefes nefese kalmıştı. Kadın onu kitap odasında kabul etti, çünkü baldızıyla Lucilla'nın her an dönme olasılığı vardı; adam eşikten geçerken telaşla şöyle dedi "Sizi evde bulduğuma çok sevindim, hanımefendi! Sizinle özel olarak konuşamayacağım Pompa Odası'na gitmiğ olmanızdan korkuyordum! Ve bunu yapmalıyım!"

"O zaman bu sabah Pompa Odası'na gitmediğim iyi oldu," diye cevap verdi. "Otur ve bana her şeyi anlat!"

Oturdu ve alnındaki teri silmek için cebinden mendilini çıkardı. Nefesini topladıktan sonra sert ve kontrollü bir sesle, "Sizden ayrılmaya geldim, hanımefendi!" dedi.

"Chartley'e dönmeye karar verdin mi?" diye sordu. "Seni özleyeceğiz ama bence belki de geri dönmelisin."

"Sanırım öyle," dedi kederle. "Başta söyledim ama görüyorum ki işe yaramayacak! Görünüşe bakılırsa babamın kafası bir hayli karışık ve Chartley'den öfkeyle ayrıldığımdan beri, tıpkı sana söylediğim gibi ona mektup yazmama rağmen, neden bir daha dönmeyeceğimi düşündüğünü anlayamıyorum! Bu beni korkutuyor, çok ama çok tuhaf bir durumda olmalı ve eğer ona bir şey olursa kendimi asla affedemem! Geri dönmemden başka çare yok gibi görünüyor. Annem dün sabah buraya geldi, Bayan Wychwood. Christopher'da kalıyor."

"Anlıyorum," diye sempatik bir şekilde cevap verdi.

"Kız kardeKim Cordelia'yı da," diye ekledi kasvetli bir ses tonuyla. "Eğer kız kardeşlerimden birini getir, hiç olmazsa Lavinia'yı getirebilirdi, çünkü onun *biraz* var ve beni Cordelia kadar sık kızdırmıyor! Size söyleyebilirim ki, hanımefendi, aptal ıslak kazın ben onu durduramadan kollarını boynuma dolması ve her tarafıma ağlaması beni ateş gibi kızdırdı!"

"Sanırım öyle oldu!" dedi Bayan Wychwood, biraz dengesiz bir sesle.

"Elbette öyleydi ve her erkeğin benim gibi hissetmesine neden olurdu! *Anneme* -tam bir kibarlıkla- bunun Bristol arabasına atlayıp Amerika'ya ya da Bristol gemilerinin gittiği herhangi bir yere giden ilk gemiye atlamam için yeterli olduğunu, çünkü Cordelia'nın boynuma sarılıp kravatımı mahvetmektense *Antipodes*'te yaşamayı tercih ettiğimi, üstelik bana sevgili kardeşim dediğini söyledim, ki bu duyduğum en büyük mırıldanmaydı, çünkü beni benim onu sevdiğim kadar sevmiyordu! Sonra Cordelia bana, sanki bir trajedide rol alıyormuş gibi, aziz anne ve babamı mezarlarına götürmek isteyip istemediğimi sordu! Bu beni sinirlendirdi ve ona annemle konuşmaya geldiğimi, *ondan* saçma sapan şeyler dinlemek istemediğimi söyledim!"

Bayan Wychwood bu resitalden son derece keyif almış, en büyükleri olan Bayan Elmore'un Leydi Iverley'nin gönlünde yatan bir kız olduğunu anlamıştı. Ayrıca Bath'da geçirdiği zamanın Ninian'a (kendi düşüncesine göre) çok iyi geldiğini de anlamıştı ve Leydi Iverley'nin onun artık kendisine söyleneni yapan, tapılan ve itaatkâr bir oğul değil, ergenlik eşiğini aşmış ve bir erkek olmuş genç bir beyefendi olduğunu fark ettiğini umuyordu.

Görünüşe göre öyle yapmıştı. Cordelia'yı odadan dışarı göndermişti. Ninian'a göre bunu, şikâyetinin haklılığını anladığı için yapmıştı; Bayan Wychwood ise bunu korktuğu için yaptığını düşünüyordu. Ama bunu söylemedi. Sadece şöyle dedi: "Ah, canım! Günün sonu ne kadar üzücü!"

"Öyle olduğunu düşünmeyi tercih ederim!" dedi Ninian hararetle. "Ama bu günün sonu değil, başlangıcıydı! *Bu* günün yani! Gece yarısını geçene kadar Pelikan'a dönmedim, bu yüzden annemin notunu göremedim.

O zamana kadar beni yazdı, onu ziyaret etmek için çok geçti, ben olmasaydım bile-" Durdu, büyük bir utanç içindeydi.

Bayan Wychwood yardımsever bir tavırla, "Korktun mu?" diye sordu.

Ona sırtıttı. "Hayır, hayır, *tilki* değil, hanımefendi! Sadece biraz hareketliyim! Ne demek istediğimi anladınız!"

"Oh, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum!" diye güvence verdi ona, gözlerinde dans eden bir gülümsemeyle. "Oldukça derinlere dalmıştın, ama sarhoşluğun geçene kadar kendini annene sunmanın akılsızlığını algılayamayacak kadar cesur değildin! Haksız mıyım?"

Bir kahkaha patlattı. "Evet, Jüpiter adına! Siz harika bir silahsınız, hanımefendi! Yatmaya gittim ama botlara beni bu sabah sekizden önce uyandırmamalarını söyledim, o da ve ilk başta kendimi çok kötü hissettiğimi söylemeliyim ama bir fincan sert kahve beni az çok yola getirdi ve Christopher'a gittim." Durakladı; sesindeki kahkaha kayboldu, kaşları çatıldı ve ağzı sertleşti. Tekrar konuşması için tam bir dakika geçti ve konuştuğunda da biraz zorlukla konuştu. Dedi ki: "Benim korkak olduğumu mu düşünüyorsunuz, Bayan Wychwood?"

"! Babana karşı bir görevin var, unutma!"

"Evet, biliyorum. Ama annemin inandığı gibi çok hasta olup olmadığını merak etmeye başladım. Ya da buna inanıyor mu, yoksa beni eve gitmeye ve evde kalmaya zorlamak için mi böyle söylüyor, çünkü bana kız kardeşlerimden çok daha fazla bağlı!"

"Biraz *abartmış* olabilir, ama bana anlattıklarınızdan Lord Iverley'nin Yarımada'daki hizmetinden dolayı bünyesinin ciddi şekilde zayıflamış olduğunu anlıyorum."

"Evet, : buna hiç şüphe yok!" dedi Ninianus parlayarak. Bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Ve birkaç yıl önce kötü bir kalp krizi geçirdi. Ama annem başka bir kalp krizi geçirme korkusuyla yaşıyor gibi görünüyor; eğer öfkelenirse ya da biri onun dediklerini yapmazsa bu ölümcül olabilir!"

"Bu çok doğal, Ninian."

"Evet, ama bu doğru değil! Lucy çok öfkeliydi ve ben de yardım ettim; kendimi kaybedince de kavga ettik ve

Doğruca Bath'a dönmem gerektiğini söylediğimde öyle bir öfkeye *kapıldı* ki öfkeden *titriyor* ve güçlkle konuşabiliyordu. Ama kalp krizi geçirmedi! Dahası, öfke içinde olmaya devam etti, çünkü birkaç gün sonra bana o gürleyen azarı yazdı, bu yüzden tükendiğine inanmamı beklemek saçma. Ama bunu anneme anlatmaya çalıştığımda tek söylediği, aileme karşı geldiğim için beni suçlayamayacağı, çünkü kötü bir etki altında kaldığımı çok iyi bildiğiydi! Böyle çatlak beyinli bir fikri onun aklına neyin soktuğunu düşünemiyordum! Bunu ondan öğrenmem çok uzun sürdü ama sonunda bana söyledi ve sizce neydi? *Sizin* etkiniz, hanımefendi! Tanrım, neredeyse kahkahalarla gülecektim! Hiç bu kadar saçma bir şey duymuş muydunuz?"

"Asla!" dedi Bayan Wychwood. "Umarım onu yanıldığına ikna edebilmişsinizdir?"

"Evet, ama çok zor bir işti! Birisi ona sizin Bath'daki en güzel kadın olduğunuzu söylemiş gibi görünüyordu - sizi ona oldukça ayrıntılı bir şekilde tarif etti, çünkü gözlerinizden, saçlarınızdan ve vücudunuzdan sanki sizi gerçekten görmüş gibi bahsetti! Ben de evet, çok güzelsiniz ve çok da zekisiniz dedim ve beni *güzelliğinizin kurbanı* olmakla suçlamadıysa ne olayım!"

"Söylediklerini neredeyse duyabiliyorum!" diye mırıldandı Bayan Wychwood takdirle.

"Sizi güldüreceğini tahmin ediyorum ama beni güldürmedi, yine de komik olduğunu sanıyorum. Beni çok kızdırdı ve anneme, herkesin saygı duyduğu ve bana yeğeniymişim gibi nazik davranan bir hanımefendi hakkında böyle çirkin bir üslupla konuşmanın büyük bir terbiyesizlik olduğunu söyledim. Ki öyle oldunuz hanımefendi ve Bath'da kalışımı bu kadar keyifli hale getirmek için yaptığınız her şey için size ne kadar minnettar olduğumu söylemeden Bath'dan ayrılamazdım! Evinizde evcilleşmeme izin vermeniz, beni Lucy ve sizinle tiyatroya davet etmeniz, beni arkadaşlarınızla tanıştırmamız, ah, bir sürü şey!"

"Sevgili oğlum, keşke saçma sapan konuşmasan!" diye itiraz etti. "Sana minnettar olan benim! Gerçekten de senden utanmadan yararlandım ve sen olmasaydın Lucilla'yı gezdirmek ve ona göz kulak olmak için ne yapardım diye merak ediyorum! Yapmamamı istediğim bir başka şey de, sanki bir daha hiç karşılaşmayacakmışız gibi konuşman! Umarım Bath'ı sık sık ziyaret edersiniz ve Camden Place'de her zaman hoş karşılanacağınıza söz veririm."

"Teşekkür ederim hanımefendi!" diye kekeledi, yüzü kızarmıştı. "Sık sık ziyaretçi olacağımı söyleyebilirim! Anneme açıkça belirttim ki, eğer bugün onunla eve gidersem, istediğim gibi gelip gitme özgürlüğüne sahip olduğum ve onaylamadığı bir şey yapmak istediğimde babamı ikna etmek zorunda kalmayacağım konusunda kesin bir anlayışa sahip olmalıyım!"

"Ah, çok akıllıca davrandın!" dedi. "Bağlangıçta hoşuna gitmeyebilir, ama emin olun çok geçmeden oğlunun bir çocuk değil de akli bağında bir adam olmasına alışacaktır!"

"Sizce gelir mi, hanımefendi?" diye sordu kuşkuyla.

"Bundan çok eminim," diye gülümseyerek ayağa kalktı. "Gitmeden önce bizimle biraz öğle yemeği yiyeceksin, değil mi?"

"Teşekkür ederim hanımefendi, ama hayır! Kalmamalıyım. Annem bugün Chartley'e varmak için sabırsızlanıyor, çünkü babamın, annemin bir kaza geçirmiş olma ihtimaline üzülmekten korkuyor. Bu çok mümkün, çünkü babam olmadan *asla* gitmez. Elbette yola çıkışımızı yarın sabaha ertelese çok daha akıllıca olurdu, ama bunu ona önerdiğimde, bunun mümkün olmadığını hemen anladım. Beni *ikna* etmeye çalıştığını kastetmiyorum -aslında, en iyisinin ne olduğuna sadece benim karar vermem gerektiğini söyledi- ama babam için endişelenmekten bu gece gözüne uyku girmeyeceğini görebiliyordum, bu yüzden Chartley'e *gece yarısından* önce varamasak bile bugün eve dönmek onun için ateşler içinde endişelenmekten daha iyi olacak. Hava karardıktan sonra yola çıkmamızın da bir anlamı yok, çünkü karanlık olmayacak, ay dolunayda ve gökyüzünün bulutlu olmasından korkmuyorum." Sanki Bayan Wychwood'un yüz ifadesinden onun bu konudaki duygularını anlamış gibi yalvarırcasına ekledi: "Görüyorsunuz, hanımefendi, annem sağlam değil ve sinirli bir mizacı var ve-ve-ne tür sınavlardan geçtiğini biliyorum-ve-"

Bayan Wychwood onun kızarmış yanağını okşayarak ve ona içtenlikle gülümseyerek, "Onu çok seviyorsunuz," dedi. "O şanslı bir kadın! Şimdi Lucilla'ya veda etmek isteyeceksiniz, o yüzden misafir odasına çıkacağız. Sanırım bir iki dakika önce kız kardeşimle birlikte içeri girdiğini duydum."

"Evet, öyle yapmalıyım, ama bire on kararlı olmadığım için bana küfredecek!" dedi kızgınlıkla.

Ancak Lucilla son derece uygun bir şekilde davrandı. Ninian ona Chartley'e dönmek zorunda olduğunu söylediğinde şöyle haykırdı: "Oh, hayır, Ninian! Mutlaka

Öyle mi yapacaksın? Lütfen gitme!" Ama adam durumu açıkladığında, kadın daha fazla itiraz etmedi, düşünceli görünüyordu ve gitmek zorunda kalacağını tahmin ettiğini söyledi. O evden ayrılmadan önce, kahverengi çalışma odasından çıkarak Bayan Wychwood'a ciddiyetle, "Yetim olduğuma neredeyse *sevineceğim*, hanımefendi!" dedi.

Leydi Wychwood biraz şaşkın bir sesle itiraz etti ve şöyle dedi: "Aman Tanrım, çocuğum, ne demek istiyorsun?"

"Iverley'lerin Ninian'a istediklerini yaptırma biçimleri, hem de rezil bir şekilde!" Lucilla açıkladı. "Leydi Iverley onun daha iyi bir kişiliğe *sahip olmasını* istiyor ve ne yazık ki daha iyi bir kişiliğe *sahip*! Daha iyi bir benliğe sahip olmanın çok övgüye değer olduğunu anlıyorum, ama bu onu biraz süt gibi yapıyor."

"Oh, hayır! Onun süt gibi olduğunu asla söyleyemem," diye cevap verdi Bayan Wychwood. "Annesine çok bağlı olduğunu ve onun ne kadar endişeli bir yaşam sürdürdüğünün farkında olduğunu unutmamalısınız. Annesinin ona yapışmaya meyilli olduğunu düşünüyorum-"

"Evet, gerçekten de öyle, hem de en *iğrenç* şekilde!" dedi Lucilla. "Cordelia ve Lavinia da öyle! Buna dayanabilmesine şaşıyorum! Ben dayanamazdım."

"Hayır, ama daha iyi bir doğanız yok, değil mi?" dedi Bayan Wychwood, onu sorguya çekerek.

Lucilla güldü ama şöyle dedi: "Çok doğru! Tanrı'ya şükür yapmadım, çünkü çok rahatsız edici olmalı!"

Bayan Wychwood eğlenmişti ama Leydi Wychwood başını iki yana salladı ve daha sonra baldızına bu sözün annesiz büyümenin getirdiği kötülüklerin hüznü bir örneği olduğunu düşündüğünü söyledi.

Annis alaycı bir tavırla, "Leydi Iverley gibi bir anneyle büyümenin kötülüklerinden daha kötü olamazlar!" dedi.

Ninian'ın yokluğunun ev halkında üzücü bir boşluk yarattığı hissediliyordu ve ev halkı dışında bile şaşırtıcı sayıda insan Annis'e onun Bath'dan ayrılmasına ne kadar üzüldüklerini ve kente dönmesinin uzun sürmeyeceğini umduklarını söylüyordu. Birçok arkadaş edinmiş görünüyordu ve bu durum Annis'in ona olan saygısını artırıyordu: çok az genç erkek zevklerini Leydi Iverley gibi ağlamaklı ve mantıksız bir ebeveyne feda ederdi. Chartley'de ölesiye üzülmeyi umuyor, ama hayatı çok düz buluyor olmasından korkuyordu.

Ancak birkaç gün sonra ondan bir mektup aldı ve mektubun özenle yazılmış sayfalarından, Bath'ı ve sakinlerini özlemle anmasına rağmen Chartley'deki koşulların iyileştiğini anladı. Babasıyla uzun uzun konuğmuğ, bunun sonucunda da artık malikânenin yönetimiyle uğrağmaya bağlamığ ve zamanının büyük bir bölümünü icra memuruyla birlikte dolağarak geçirmiğti. Bayan Wychwood, onun ne kadar çok şey öğrendiğini bilse gözlerini dikip bakardı. Lord Iverley ile olan tartışması tamamen tatlıya bağlanmıştı. Lord Iverley'nin yorgun ve bitkin görüldüğünü görmüştü, ama onun harika bir şekilde toparlandığını söylemekten mutluydu ve hatta Ninianus arkadaşlarından birini kendisini ziyarete davet etmek isterse, onları Chartley'de ağırlamaktan memnuniyet duyacağını söylemişti.

Bayan Wychwood, lord hazretlerinin değerli bir ders aldığı ve Ninian'ın geleceği konusunda endişelenmeye gerek olmadığı sonucuna vardı.

Elbette hiçbir şey için endişelenmeye gerek yoktu: Lucilla iyiydi ve büyük bir uysallıkla davranıyordu; küçük Tom'un diş ağrısı annesi ve Hemşire'den başka kimse tarafından hatırlanmıyordu; Bayan Farlow Hemşire'nin takdirini kazanmış ve günlerinin büyük bir bölümünü ya kreşte ya da Tom'u yürüyüşe çıkararak geçirmeye başlamıştı; ve eğer Bay Carleton Bath'a dönme niyetinden vazgeçtiyse bu çok iyi bir şeydi, çünkü onsuz gayet mutlu bir şekilde devam ediyorlardı.

Ama bir sabah ondan bir mektup aldığında yüreği hopladı ve onun gerçekten de fikrini değiştirdiğini okuyabileceği korkusuyla mührü açmaya cesaret edemedi.

Bunu yapmış gibi görünmüyordu ama yine de geri dönmeye niyetli olduğunu bilmek rahatlatıcı olsa da mektubu pek tatmin edici değildi. Bay Carleton mektubu aceleyle ve sadece dönüşünü ertelemek zorunda kaldığını bildirmek için yazmıştı. Malikânelerini ziyaret etmesini gerekli kılan yorucu bir işle çok meşguldü. Yolculuğa çıkmak üzereydi ve niyetini bildirmek için sadece kısa bir mektup göndermesini mazur görmesi için ona yalvardı. Daha fazlası için vakti yoktu, ama her zamanki gibi onun Oliver Carleton'ı olarak kaldı.

Mektup sanatının bir örneği değil, hele aşık bir adamın mektubu hiç değil, diye düşündü. Mektubun onu hâlâ sevdiğine dair umut veren tek kısmı sonuydu. Ama büyük olasılıkla bütün mektuplarını *her zamanki gibi "Sen" diye* imzalıyordu,

ve bu basit sözlerden sadece dostluktan daha fazlasını okumak saçma olacaktır.

Moralinin çok bozuk olduğunu fark etti ve bu aptalca krizden kurtulmak ve Bay Carleton'ı, mektubunu ya da onu ne kadar özlediğini düşünmemek için çok uğraştı. Bu takdire şayan kararı uygulamayı başaramasa bile en azından depresyonunu Leydi Wychwood'dan gizlemeyi başardığını düşündü ama kısa süre sonra yanıldığını anladı. "Umarım bana söylersin, sevgilim, seni bu kadar üzen nedir?"

-Bu yüzden iğneyi indir," dedi hanımefendi ikna edici bir şekilde.

"Neden, hiçbir şey! İğne düşmüş gibi mi görünüyorum? Farkında değildim; ıslak sokaklar, damlayan ağaçlar, şemsiye ve su birikintilerinden başka bir şey görünmemesi beni her zaman kalçalarımın içine sokar. Eve kapanmaktan nefret ediyorum, biliyorsun!"

"Havanın bozmuş olması üzücü ama sen havayı hiç umursamazdın. Yaba ve kürek yağarken dışarı çıkmaman için sana kaç kez yalvardım! Ama sen hiç aldırış etmedin! Yağmuru yüzünde hissetmeyi sevdiğini söyledin."

"Oh, o taşradaydı, Amabel! İnsanın başına bir şal bağlayamadığı, bir çift sağlam ayakkabı bulup gezmeye çıkamadığı şehirde durum çok farklı! Bath'da kendimi böyle bir şekle sokmamı istemezsin!"

"Tabii ki hayır," dedi Leydi Wychwood sessizce ve başını tekrar küçük kızı için hazırladığı bornozun üzerine eğdi.

Annis, "Gerçek ki, sanırım ihtiyacım var," dedi. "KeÇke dikiÇ dikmeyi sıkıcı bulmasaydım ya da Lucilla'nın sulu boya resim yeteneğine sahip olsaydım... onun eskizlerini gördün mü hiç? Genç kız çizimlerinin genelinden çok daha üstünler!"

"Dikiş dikmenin ya da eskiz yapmanın bu amaca hizmet edeceğini sanmıyorum! İnsanın zihnini dağıtmazlar, değil mi? Eskiz yapmayı hiç sevmediğim için bilmiyorum, ama dikiş dikmekle aynı şey olduğunu düşünüyorum ve onun da insanın zihnini en ufak bir şekilde dağıtmadığını görüyorum - aslında tam tersi!"

Annis, Leydi Wychwood'u daha az tehlikeli bir sohbet yoluna yönlendirmeye kararlı bir tavırla, "Sanırım ciddi bir okuma sürecine gireceğim," dedi.

Leydi Wychwood, "Canım, bu amaca hizmet edebilir, ama son yirmi dakikadır önünüzde açık bir kitapla oturuyorsunuz ve ben henüz sayfayı çevirmediğinizi fark edemedim," diye cevap verdi. Başını kaldırdı ve Annis'e belli belirsiz gülümsedi. "Meraklı sorularla sizi kızdırmak istemem, o yüzden daha fazla konuşmayacağım. Sadece pişman olacağınız bir şey yapmayacağınızı umuyorum. Seni mutsuz etmeye dayanamam, sevgilim. Söylesene, sence bu korseyi Bebek için yeterince büyük yapmış mıyım?"

BÖLÜM 14

Hava birkaç gün boyunca kararmaya devam etti ve Corisande ile birçok arkadaşı tarafından planlanan çeşitli açık hava eğlencelerinin ertelenmesi gerektiği ortaya . Bu durum doğal olarak Lucilla'yı hayal kırıklığına uğrattı ve çok kısa bir süre sonra Leydi Wychwood'un bile sabrı tükendi ve Lucilla'nın yirminci kez, gökyüzünün aydınlanmaya başladığını düşünüp düşünmediğini ve yarın Sydney Bahçesi'ndeki partinin hâlâ mümkün olup olamayacağını sorması üzerine, ona yumuşak ama ölçülü bir şekilde sitem ederek şöyle dedi "Sevgili çocuğum, sen sürekli pencereye koşup bize havanın açmadığını soruyorsun diye hava düzelecek değil. Ne kız kardeşimin ne de benim yarın güzel bir gün olup olmayacağına dair en ufak bir fikrimiz yok, o yüzden sana cevap vermemizi beklemenin ne faydası var? Her birkaç dakikada bir burnunuzu pencereye dayamaktan vazgeçerseniz ve bunun yerine çiziminizle ya da müziğinizle meşgul olsanız çok daha iyi edersiniz." Nazikçe gülümsedi ve ekledi: "Biliyorsun canım, insanlar sana ne kadar düşkün olursa olsunlar, seni üzen her küçük şeyi, sanki hâlâ şımarık bir bebekmişsin gibi kafana takmaya devam edersen, çok geçmeden senin can sıkıcı biri olduğunu düşünmeye başlayacaklar."

Lucilla kızardı ve bir an için karşılık verecekmiş gibi göründü; ama bir anlık içsel bir mücadeleden sonra bastırılmış bir sesle, "Özür dilerim, hanımefendi!" dedi ve odadan çıktı.

Çok geçmeden Leydi Wychwood'un sözlerinin ulaştığı anlaşıldı, çünkü Lucilla sık sık pencere camlarında birbirini kovalayan yağmur damlalarına hüznü bakışlar atsa da sadece şimdi ve sonra 'dan yakınıyordu.

ve hayal kırıklığına neşeli bir soğukkanlılıkla katlanmak için gerçekten takdire şayan bir çaba gösterdi.

Havanın nihayet düzelme belirtileri gösterdiği sırada, Bayan Farlow bir grip krizine yenik düşerek hiç de hoş olmayan bir şaşkınlık yarattı. Başını hafifçe üşüttüğünü söyleyerek bir şala sarınmış halde evin içinde sürüklendi ve bir sabah yataktan kalktığında bayılana kadar ne yatakta kalmaya ne de Annis'in doktor çağırmasına izin vermeye ikna edilebildi. Annis'in Dr. Tidmarsh'ı çağırmasına hiç gerek yoktu, onun aleyhinde bir Gey bildiğinden değil, çünkü çok sevimli ve centilmen biri olduğundan emindi, ama sevgili babam doktorlara inanmazdı; ayrıca, ev misafirlerle doluyken hastalanması çok garip bir davranış olurdu ve bu onu öldürse bile ayakta kalmak onun göreviydi. Ne var ki, açıkça ateşi vardı ve kızarmış olmasına ve çok sıcak hissettiğinden şikâyet etmesine rağmen, titreyerek titriyordu; bu yüzden Annis meseleyi kendi ellerine aldı ve Dr. Tidmarsh'a bir mesajla çağrı görevlisini gönderdi. Dr. Tidmarsh geldiğinde Bayan Farlow kendini o kadar kötü hissediyordu ki, onu itmek yerine bir kurtarıcı gibi karşıladı, acı acı ağladı ve birçok belirtisini ayrıntılarıyla anlattı. Sözlerini kızıl olduğunu söylememesi için yalvararak bitirdi.

"Hayır, hayır, hanımefendi!" dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Sadece biraz grip! Size bir tuzlu su göndereceğim ve çok yakında daha rahat olacaksınız. Nasıl olduğunuzu görmek için yarın sizi ziyaret edeceğim. Bu arada, yatağınızda sessizce kalmalı ve Bayan Wychwood'un dediklerini yapmalısınız."

Sonra Annis'le birlikte odadan çıktı, ona endişelenmesini gerektirecek bir durum olmadığını söyledi, bazı talimatlar verdi ve ayrılırken Annis'e dikkatle bakarak Göyle dedi "Kendinizi yormayın hanımefendi, olur mu? Sizi son gördüğüm zamanki kadar iyi durumda görünmüyorsunuz. Çok fazla koştuğunuzdan şüpheleniyorum!"

Annis hasta odasına döndüğünde, Bayan Farlow'u ağlamaklı bir halde buldu; bu taze gözyaşlarının nedeni, zavallı küçük Tom'un hastalığı ondan almış olabileceği korkusuydu ve bu yüzden kendini asla ama asla affetmeyecekti.

Annis neşeyle, "Sevgili Maria, eğer grip olursa, ki büyük olasılıkla , bunun için ağlamak için yeterince zaman olacak," dedi. "Betty olacak

Sana hemen biraz limonata getireyim, belki biraz içtikten sonra uyuyabilirsin."

Ama çok geçmeden Bayan Farlow'un kolay bir hasta olmayacağı ortaya çıktı. Bayan Wychwood'a onu düşünmemesini, gitmesini ve hiçbir şekilde onun yanında kalması gerektiğini hissetmemesini rica etti, çünkü istediği her şeye sahipti ve ona bu kadar sorun çıkarmaya dayanamıyordu; ama Bayan Wychwood yarım saatten fazla ortalıkta görünmezse üzüntüye kapılıyordu, çünkü bu ona kimsenin, en azından sevgili Annis'inin ne olduğunu umursamadığını gösteriyordu.

Leydi Wychwood ve Lucilla, Bayan Farlow'a bakma görevini paylaşmak istiyorlardı ama Annis ikisinin de hasta odasına girmesine izin vermedi. Lucilla kesinlikle rahatlamış görünüyordu, çünkü hayatında hiç kimseye bakmamıştı ve içten içe yanlış şeyler yapabileceğinden korkuyordu; Leydi Wychwood'a, düşünmesi gereken çocukları olduğu ve kendini enfeksiyon riskine maruz bırakmamayı onlara borçlu olduğu belirtilince, isteksizce Zavallı Maria'dan uzak durmayı kabul etti. "Ama kendine iyi bakacağına dair bana söz vermelisin Annis! Jurby'nin sana yardım etmesine izin vermelisin ve odada oyalanmamalı ya da Maria'ya çok yaklaşmamalısın! Eğer hastalanırsan ne kadar şok edici olur!"

"Çok şaşırtıcı ve çok da şaşırtıcı!" dedi Annis. "Benim hiç hasta olmadığımı biliyorsun! Salgın bir soğuk algınlığının, Hemşire ve ben hariç Twynham'daki herkesi perişan ettiği onca olayı unutmuş olamazsın! Lucilla'ya benim için göz kulak olursan sana çok minnettar kalacağım!"

Jurby, Bayan Farlow'un bakımına yardım edip etmeyeceğini sorduğunda, Bayan Annis'in bu işi tamamen kendisine bırakabileceğini ve kafasını daha fazla yormayacağını söyledi; ama görünüşe bakılırsa Bayan Farlow'un, hepsinin kulağını çekmek için grip olduğuna inandığı için Annis, bir doz ilaç ölçmek, Bayan Farlow'un yüzünü ve ellerini yıkamak ya da yastıklarını silkelemek için odaya girdiğinde her zaman elinin altında olmaya özen gösterdi. Jurby, Bayan Farlow'dan hoşlanmıyor, isterse daha iyi olabileceğini düşünüyor ve genel olarak sorunlu bir mahkûmdan sorumlu bir gardiyan gibi davranıyordu. Bayan Wychwood onunla boşuna tartıştı. "Ona hiç tahammülüm yok, hanımefendi, gripten başka bir şey için bu kadar yaygara koparıyor! Ağrılarından ve hastalıklarından bahsetme şeklini duyan herkes onun verem olduğunu düşünür! Dahası, Bayan Annis, onunla dertleşmenizi ya da onunla oturmanızı istemediğini söylemesi beni çileden çıkarıyor,

ve bir dakika sonra size ne olduğunu ve neden saatlerdir onun yanında ya da yakınında olmadığınızı merak ediyor!"

"Ah, Jurby, lütfen sus!" diye yalvardı Bayan Wychwood. "Çok yorucu olduğunu biliyorum, ama unutmamak gerekir ki grip insanı çok hasta , bu yüzden de onun oldukça kötü bir durumda olması hiç de şaşırtıcı değil! Ama umarım ona daha fazla katlanmak zorunda kalmazsınız: Dr. Tidmarsh bana yarın bir süreliğine yatağından kalkmaması için hiçbir neden görmediğini söyledi ve bence bunu yaparsa morali büyük ölçüde düzelecektir, çünkü başından beri yapmak istediği şey buydu."

Jurby inanmayarak homurdandı ve karanlık bir sesle şöyle dedi: "Öyle *diyor* Bayan Annis, ama benim inancıma göre onu bir gece bile yatağından çıkarken göremeyeceğiz!"

Ama bu kehanetinde Bayan Farlow'a haksızlık etmişti. Ertesi gün bir iki saat koltukta izin verildiğinde neşesi yerine geldi; yarım bırakmak zorunda kaldığı bütün işleri saymaya başladı ve ertesi gün bütün görevlerine devam edebilecek kadar güçlü olacağına inandığını söyledi; öyle ki Bayan Wychwood onu hemen hasarlı bir çarşafı özenle dikmeye koyulmaktan vazgeçirmekte zorlandı. Neyse ki, geçirdiği kısa ama şiddetli atak nedeniyle o kadar zayıf düşmüştü ki, saçlarını düzeltme zahmetinden sonra bir şalı omuzlarına, diğerini de bacaklarının üzerine atarak koltuğunda sessizce oturmaktan ve Sabah Postası'ndaki Saray Haberleri'ni okumaktan daha yorucu bir işle uğraşmamaktan memnundu.

Bununla birlikte, kesinlikle iyileşiyordu ve Bayan Wychwood, kendini anlaşılmaz bir şekilde bitkin hissetmesine rağmen, ertesi sabah o sert hizmetçi yatağının etrafındaki perdeleri geri çekerken Jurby'den, Hemşire'nin Efendi Tom'a bir göz atması için Dr. Tidmarsh'ı çağırmak istediği uğursuz haberi aldığı anda sakın bir dönemi dört gözle bekliyordu.

Bayan Wychwood böyle kabaca uyandıktan sonra sarsılarak doğruldu ve dehşete düşmüş bir ses tonuyla şöyle dedi "Oh, Jurby, *hayır!* Grip olduğunu söylüyor olamazsınız?"

"Bundan hiç kuşku yok, hanımefendi," dedi Jurby acımasızca. "Hemşire dün gece onun hasta olduğundan şüphelendi, ama bebeğin

Beşıği soyunma odasına taşıdık, bu yüzden zavallı küçük masumun Efendi Tom'dan enfeksiyon kapmamış olmasını ummalıyız."

Annis battaniyeleri arkaya atıp yataktan kayarak, "Gerçekten de öyle yapmalıyız!" dedi. "Çabuk giyinmeme yardım et, Jurby! Hemen Dr. Tidmarsh'a bir mesaj göndermeli ve Wardlow'u bir miktar limon, biraz daha inci arpa ve et suyu için tavuk hazırlaması konusunda uyarmalıyım.

"Öyle olacağından emin olabilirsiniz, hanımefendi; doktora gelince, hemÇire Efendi Tom'un hastalandığını söyler söylemez hanımefendi ona haber gönderdi. Tabii ki," diye ekledi hüznle, çoraplarını Bayan Wychwood'a uzatırken, "bir sonraki öğreneceğimiz şey, hanımefendinin enfeksiyon kaptığı olacak. O zaman başımız belaya girecek!"

"böyle söyleme, Jurby!" diye yalvardı Bayan Wychwood.

"Sizi uyarmazsam görevimi yapmamış olurum hanımefendi. Tecrübelerime göre, başınıza beklemediğiniz bir bela gelirse, iki tane daha gelebilir."

Bayan Wychwood bu kehanet sözlere gülümseyebilirdi, ama birkaç dakika sonra kahvaltı salonuna indiğinde büyük bir dehşet içindeydi. Burada Leydi Wychwood'u kucağında küçük kıızıyla ekmek ve tereyağı yerken, Lucilla'yı da bu aile tablosunu hayranlıkla izlerken buldu. Bayan Wychwood, baldızının çocuklarının başına bir şey geldiğinde ne kadar endişelendiğini bildiğinden, onun bu kadar sakin görüldüğünü görünce çok rahatladı. Onu öpmek için eğilirken şöyle dedi: "Tom'un bu korkunç gribe yakalandığını duyduğuma çok üzüldüm Amabel!"

"Evet, çok talihsiz bir durum," diye onayladı leydim, hafifçe iç çekerek. "Ama beklenmedik değil! Kendini iyi hissetmemeye başladığı gün onunla oynadığı için Maria'dan almak zorunda kalacağını düşünmüştüm. Ama Hemşire bunun kötü bir kriz olacağını düşünmüyor ve ben de Dr. Tidmarsh'a tamamen güvenebileceğime ikna oldum. Geçen gün kendisiyle konuşurken onun *son* derece yetkin bir insan olduğu kanaatine vardım, tabii ki bir *Bath* doktorundan da bu beklenir. En kötüsü de," diye ekledi, gözleri yağla doldu ve dudakları hafifçe titredi, "Tom'a kendim bakmak zorunda değilim. Ne zaman hastalansa hep *annesini* çağırdı ve ben onu bir dakikadan fazla yalnız bırakmadım! Ancak, görüyorum ki

Bebegi enfeksiyondan uzak tutmak benim goremim ve bu konuda aptallik etmek istemiyorum. HemGire ile konuGtum ve onun Tom'a bakmasi, benim de Bebek'le tek baGıma ilgilenmem konusunda . Bu benim cok hosuma gidecek, degil mi kıymetlim?"

Kendi kendine şakalaşan Bayan Susan Wychwood, annesinin onaylama anlamına geldiğı şeklinde yorumladığı bir dizi anlaşılmaz söz söyleyerek buna karşılık verdi ve birkaç baloncuk üfledi.

"Ne zeki bir kız!" dedi Leydi Wychwood, dolu bir sesle.

Doktor geldiğinde Hemşire'nin teşhisini doğruladı; Leydi Wychwood'u Tom'un Bayan Farlow'un ki kadar çabuk iyileşmesinin mümkün olmadığı konusunda uyardı; Bir gecenin sonunda Tom hâlâ ateşliyse endişelenmemesi gerektiğini, çünkü inatçı küçük çocukları yataklarında sessizce tutmanın neredeyse imkânsız olduğunu, çünkü ağırları ve sızıları azaldığı anda bir kişinin, hatta belki de *iki* kişinin işi olduğunu, zıplamalarını ve hatta birinin gözünü onlardan ayırdığı anda yataktan kalkmalarını önlemenin daha doğru olacağını söyledi. "Benim de iki küçük var leydim!" dedi ona, gizleyemediğı bir gururla. "Tıpkı sizin oğlunuz gibi cıvıl cıvıllar, bu yüzden kişisel deneyimim olmadan konuşmadığıma inanabilirsiniz!" Sonra ona bebeğini herhangi bir enfeksiyon riskinden korumasının çok akıllıca olduğunu söyledi; Bayan Susan Wychwood'un sağlam bacakları ve güçlü ciğerleri için iltifat etti ve Annis'e onun tanıdığı en hoş ve sempatik doktor olduğunu söyleyerek yanından ayrıldı.

Tom'un hasta olduğu haberi Bayan Farlow'a ilaç gibi gelmişti. Gerçekten de gözyaşlarına boğuldu ve sevgili Leydi Wychwood'un yüzüne bir daha bakmaya cesaret edemeyeceğini söyledi, ama bu kasvete dönüş tehdidi uzun sürmedi. Kendisinin gerçekten değerli olduğunu kanıtlamak için bir fırsat doğmuştu ve o da bunu değerlendirdi. Şallarını attı, üstünü giyindi ve yatak odasından oldukça sarsılmış bir halde çıktı, ama Tom'u sakin tutma görevini Hemşire'yle paylaşmaya kararlıydı. Hemşire onun hizmetlerini nezaketle kabul etti. "Çünkü, Bayan Jurby," dedi Hemşire, "her ne kadar dili keman çubuğı gibi işleyen bir kadın olsa da, çocuklarla nasıl başa çıkılacağını biliyor ve saatlerce oturup onlara peri masalları ve benzeri şeyler anlatıyor, bu da benim biraz dinlenmemi mümkün kılıyor."

Jurby'nin kasvetli kehaneti doğru çıkacak gibi görünüyordu, ama iki gün sonra, rahatsızlığı boyunca Bayan Farlow'a hizmet eden genç hizmetçi Betty de yatağına yattı ve Jurby bu durumu biraz kalpsiz bir memnuniyetle hanımına bildirdi. Bayan Wychwood'un elbiselerinin bulunduğu büyük gardırobun kapağını açarken, "Bu da ne kadar haklı gösteriyor, hanımefendi!" dedi. "Size belalar üçer üçer gelir demiştim ve eğer bu lanet olası gribe yakalanan sadece Betty'ye bir zararı yok. Bugün mavi cambric'ini mi giyeceksin, yoksa çizgili spencer'lı Fransız muslin'ini mi çıkarayım?"

"Jurby," dedi Bayan Wychwood kararsız bir sesle, "sanırım - korkarım -"Ben de grip oldum!"

Jurby hızla döndü. Bayan Wychwood yatağının kenarında oturuyordu, üzerinde hâlâ geceliği vardı ve yağmur yerini sıcak ve güneşli bir güne bırakmış olmasına rağmen o kadar şiddetli titriyordu ki dişleri kafasının içinde takırdıyordu. Jurby ona şöyle bir baktıktan sonra Fransız tülbentini bir kenara fırlattı ve mırıldanarak ona doğru koştu: "Aman Tanrım! Bunun olacağını tahmin etmeliydim!" Bayan Wychwood'un ellerini kavradı ve onu hemen yatağa geri itti. "Ve orada kalacaksınız, Bayan Annis!" dedi tehditkâr bir ses tonuyla. "Umarım gripten daha kötü bir sorunuz yoktur!"

"Oh, hayır, hiç sanmıyorum!" Annis belli belirsiz konuştu. "Gece ansızın geldi. Uyandığımda sanki her tarafım sopalarla dövülmüş gibiydi ve *öyle* bir bağı ağrısı vardı ki! Gözlerimi kapalı tutarsam geçeceğini umdum ama geçmedi ve kendimi çok hasta hissediyorum. Hanımefendilerine söyleme!"

Jurby elini Bayan Wychwood'un alına koyarak, "Telaşlanıp durmayın, Bayan Annis!" dedi. "Hanımefendiye bugün kıvırcıklığınızın bittiğini ve yatakta kalmak istediğinizi söylemek zorundayım, ama onun odaya girmesine izin vermeyeceğim, size söz veriyorum!"

"Bayan Lucilla'nın da bana yaklaşmasına izin vermeyin!"

"Bu odaya girecek tek kişi doktordur!" dedi Jurby acımasızca, pencereye doğru ilerledi ve panjurları çekti. "Şimdi ben dönene kadar sessiz ol ve kıpırdanma, yaşadığın onca sorun yüzünden evin yıkılacağını sanma ve bugün yatakta kalarak gücünü toplamak isteme, çünkü !" Yatağın üzerine bolca lavanta suyu serpti.

Bayan Wychwood'un yanan alnını mendiliyle sildi, kedinin kulağını yalamasına fırsat kalmadan bir sacayağı kadar iyileşeceğine dair güvence verdi ve aceleyle oradan uzaklaştı; ilk iş olarak sayfacı çocuğu Dr. Tidmarsh'a acil bir mesajla tepeden aşağı koşturmaya gönderdi, sonra da henüz odasından çıkmamış olan Leydi Wychwood'a Bayan Annis'in yattığını ve doktoru çağırdığını bildirdi. "Gripten daha kötü bir şey olduğundan şüphem yok leydim, ama çok ateşi var!" dedi açıkça.

Leydi Wychwood içgüdüsel olarak ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Hemen geliyorum!"

"Hayır, bunu yapmayacaksınız leydim!" dedi Jurby, onun kapıya gitmesini engelleyerek. "Onun için yapabileceğin bir Gey yok ve düğünmen gereken bir bebek var. Bayan Annis, sizin ya da Bayan Lucilla'nın ona yaklaşmamanızı tembihledi. Çok tedirgin, çünkü onu görmek için ısrar etmenizden ve bunun sonucunda hastalanmanızdan korkuyor. Eğer başının belaya girmesini istemiyorsan, ki eminim istemiyorsundur, onun dediğini yapacaksın."

Leydi Wychwood çok üzgün bir ifadeyle, "Ne yazık ki *öyle!*" dedi. "Neden, ah, *neden* Bayan Farlow hastalanır hastalanmaz çocukları Hemşire'yle birlikte eve göndermedim? Neden dün Bayan Annis'i yatmaya ikna etmedim ve hemen Dr. Tidmarsh'ı çağırmadım? Pek iyi olmadığını görebiliyordum, ama hastalandığı hiç aklıma gelmedi, çünkü çok nadiren hastalanır! Yine de tahmin edebilirdim! *Ne aptalmışım!*"

"Şey, leydim, doktorun dün onu görmeye gelmesinin bir işe yarayacağını sanmıyorum, çünkü eğer üzerinde grip varsa, ne onun ne de bir başkasının onu uzaklaştırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hasta olduğunu tahmin edemediğiniz için kendinizi suçlamanıza gerek yok, çünkü *ben* de tahmin etmedim ve -bunu söylediğim için beni bağışlayın leydim- onu benim kadar iyi tanıyan kimse yok! Çok tombul olmadığını biliyordum ama Bayan Farlow'a eşlik etmek zorunda kaldığı için keyifsiz olduğunu düşünmüştüm." Kendini kontrol etti ve en yasaklayıcı haliyle cümlesini şöyle bitirdi: "Başka şeyler!"

Birbirlerine baktılar. Bir süre sonra Leydi Wychwood basitçe, "Biliyorum," dedi. Sonra yüzüklerini tuvalet masasından almak için arkasını döndü ve onları parmaklarına takarken şöyle dedi "Ona sevgilerimi ilet Jurby ve ev ya da Bayan Lucilla hakkında endişelenmemesini söyle, çünkü her Geyin yolunda gitmesi konusunda bana güvenebileceğini biliyor.

Ought. Ve Dr. Tidmarsh benim için güvenli olduğunu söyleyene kadar onu görmeye çalışmayacağımı söyleyin."

"Teşekkür ederim leydim! Edeceğimden emin olabilirsiniz! En azından *bu* endişeyi kafasından atmak ona iyi gelecektir!" dedi Jurby gerçek bir minnettarlıkla. Bir toka alma bahanesiyle oyalandı ve şöyle dedi: "Bayan Annis kreğten çıktığından beri onun özel hizmetçisi olduğum için, Bay Carleton'ın Bayan Lucilla için başka bir düzenleme yapacağını ummaktan kendimi alamıyorum. Onunla bir alıp veremediğim olduğundan değil, çünkü çok tatlı bir genç kız olduğundan eminim, ama Bayan Annis'in onu evlat edinirken omuzlarına çok fazla yük aldığını düşünmüşümdür hep. Özellikle de Bayan Annis'in hasta olduğu ve birkaç hafta boyunca hassas bir durumda kalacağı şu günlerde. Sanırım Bay Carleton'ın Bath'a ne zaman döneceğini bilmiyorsunuz? Ya da temelli mi gitti?"

"Hayır," diye cevap verdi Leydi Wychwood. "Korkarım bilmiyorum, Jurby."

Aralarında başka bir şey konuşulmadı ama konuşulmayan pek çok şey anlaşıldı.

Dr. Tidmarsh bir saatten az bir süre sonra geldiğinde Bayan Wychwood'la, Bayan Farlow'la ya da Tom'la geçirmeyi gerekli gördüğünden çok daha uzun bir süre geçirdi ve tekrar aşağı indiğinde Leydi Wychwood'a, Bayan Wychwood'un gripten daha ciddi bir rahatsızlığı olmamasına rağmen atağın şiddetli olduğunu söyledi. Nabzının çok hızlı attığını, ateşinin çok yüksek olduğunu görmüştü ve ona yazdığı ilacın ateşini kısa sürede düşüreceğinden emin olmasına rağmen, hanımefendiyi gün ilerledikçe biraz sayıklamasının mümkün, hatta üzülererek söylemek gerekirse muhtemel olduğu konusunda uyarılmıştı. "Bunu size söylüyorum leydim, çünkü akli biraz karışırsa telaşlanmanızı istemem. Sizi temin ederim ki telaşlanacak bir durum yok! Uyuyacağını umuyorum, ama eğer huzursuz olursa ona birkaç damla afyon tentürü verebilirsiniz. Daha doğrusu, bunu hizmetçisinin yapabileceğini söylemeliyim, çünkü enfeksiyondan uzak durma konusundaki akıllıca kararlılığınıza sadık kalacağınıza inanıyorum. Şunu da eklemeliyim ki, sizin ya da Bayan Carleton'ın ondan grip kapma gibi en ufak bir riske girme korkusu onun aklını kurcalıyor, ki bunun hiç de arzu edilmeyen bir şey olduğunu sizin de kabul edeceğinizden eminim. Kısacası, onun olabildiğince sessiz tutulmasının birinci derecede önemli olduğunu düşünüyorum.

mümkün. Bu kadar ateşliyken odasına ne kadar az insan girerse onun için o kadar iyi olur."

Leydi Wychwood, "Sizin izniniz olmadan kimse içeri giremez, doktor," dedi.

Doktorun sözlerini Lucilla'ya aktardığında, Lucilla'nın yüzünde üzüntülü bir ifade görünce çok şaşırdı, çünkü bütün o ilgi çekici tavırlarına ve hoş davranışlarına rağmen Lucilla'nın yürek istediğini düşünmeye meyilliydi. Enfeksiyon tehlikesi geçene kadar Bayan Wychwood'un odasına girmemesi gerektiği söylendiğinde Lucilla'nın gözlerinden yaşlar boşalmasını kesinlikle beklemiyordu ve Lucilla çaresizlikle, "Ona bakamaz mıyım, hanımefendi?" dediğinde çok duygulandı.

"Hayır, canım, korkarım . Jurby ona bakacak."

"Oh, evet, ama ona yardım edebilirim, değil mi? Bana söylediği gibi yapacağıma söz veriyorum ve insanlara bakacak yaşta olmadığımı düşünse bile en azından Jurby dinlenirken ya da yemeğini yerken Bayan Wychwood'un yanında oturabilirim, değil mi? *Hiçbir şey* yapmama izin verilmezse buna dayanamam, çünkü onu çok seviyorum ve o benim için *her şeyi* yapıyor!"

Leydi Wychwood kolunu ona doladı ve hafifçe sarıldı. "Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, sevgili çocuğum," dedi sempatik bir sesle. "Ben de aynı durumdayım, biliyorsun. Kız kardeşime bakabilmek için her şeyimi verirdim ama yapamam."

"Ama sizin bakmanız gereken bir bebeğiniz var hanımefendi, bu da durumu oldukça farklı kılıyor!" Lucilla ısrarla söyledi. "Benim ne bir bebeğim var ne de grip olursam bundan bir kuruş bile zarar görecektir biri!"

Leydi Wychwood, "Size bundan daha kötü etkilenecek söyleyebilirim, o da kız kardeşim," dedi. "Jurby bana onun bizim için çok endişelendiğini ve ikimizin de ona yaklaşmaması için Jurby'ye söz verdirdiğini söyledi. Onu üzmemek istemeyeceğinizi biliyorum ve doğrusunu söylemek gerekirse Jurby'den başka kimseyi görmek istemeyecek kadar kötü hissediyor. Daha iyi olana kadar bekleyin! Dr. Tidmarsh bize onun artık hasta olmadığını söyler söylemez, sizi odasından uzak tutmayacağıma söz veriyorum. Şimdi onunla oturmaya gelince, birinin sürekli yanında olmasını gerektirecek kadar hasta değil, biliyorsunuz. Aslında, onu tanıdığım kadarıyla, hiç yalnız bırakılmamayı çok can sıkıcı bulacağından eminim!"

Lucilla kederli bir iç çekti, ama alçakgönüllülükle sorun çıkarmak istemediğini söyleyerek boyun eğdi. Bunun üzerine Leydi Wychwood'un aklına, alışveriş yapacak olan Bayan Wardlow'la birlikte dışarı çıkıp Bayan Wychwood'un odasına koymak üzere çiçek almak gibi mutlu bir fikir geldi. Bu öneri iyi karşılandı. Lucilla'nın yüzü aydınlandı ve haykırdı: "Ah, evet! Her Geyden çok bunu isterdim, hanımefendi! Teşekkür ederim!" Ama Leydi Wychwood, Corisande'a bir not yazıp ertesi sabah onunla birlikte ata binmesini rica etmesini önerdiğinde, Lucilla başını salladı ve Bayan Wychwood hastayken hiçbir şeyin onu zevk almaya ikna edemeyeceğini söyledi.

Bayan Farlow'un doktorun kararına aynı uysallıkla boyun eğmesi beklenemezdi ve öyle de oldu. Lucilla kâhyayla takıştıktan sonra Leydi Wychwood'u son derece yorucu bir yarım saate maruz bıraktı; bu süre içinde Jurby'nin kendisini Annis'in odasından çıkarmaya cüret etmesinden şiddetle şikâyet etti; doktor ne derse desin Annis'e kendisinin bakacağını açıkladı; Hasta odasından sorumlu tek uygun kiĞi olduğu iddiasını destekleyen dokunaklı ama karmakarıĞık bir konuĞma yaptı; bu konuĞmada Leydi Wychwood'a *kim* ne derse desin kanın sudan daha kalın olduğunu kabul etmesi için birkaç kez yalvardı; ve zafer kazanmıĞ bir edayla hanımefendinin enfeksiyon tehlikesinden söz etmesinin hiçbir yararı olmadığını, çünkü kendisinin zaten grip olduğunu söyleyerek telaĞlı bir monoloğu sonlandırdı.

Leydi Wychwood'un onu ikna etmesi biraz zaman aldı ve büyük bir incelik göstermesi gerekti; ama sonunda Bayan Farlow'un duygularını incitmeden bunu başardı. Maria kendini Annis'e adamak zorunda olduğunu hissederse, Hemşire'yle nasıl devam edeceklerini bilmediğini söyledi. Bu kadarı yeterliydi. Bayan Farlow bir sevgi seli içinde, sevgili Leydi Wychwood'un altında ezildiğini çok iyi bildiği yükleri hafifletmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyledi ve hizmetlerinin vazgeçilmez olduğunu bilmenin mutluluğuyla oradan ayrıldı.

Tom ya da Bayan Farlow'un aksine, Bayan Wychwood çok iyi bir hastaydı. Doktorun talimatlarına itaat etti, en iğrenç ilaçları itiraz etmeden yuttu; çok az talepte bulundu ve yine de daha az şikâyet etti; ve daha rahat bir pozisyona geçmek için boşuna bir çaba olduğunu bildiği bir şekilde dönüp durmaktan kararlılıkla kaçındı. Dr. Tidmarsh'ın dediği gibi

Kehanette bulundu, ateşi yükseldi ve sayıklamaya başladığını söylemek çok fazla olsa da, zihni biraz dolaştı ve bir keresinde huzursuz bir uykudan kalkarak haykırdı: "Ah, neden gelmiyor?" diye acı dolu bir sesle haykırdı; ama hemen sonra kendine geldi ve bir süre şaşkınlıkla Jurby'nin yüzüne baktıktan sonra, üzerine eğilerek mırıldandı: "Oh, sensin, Jurby! Sanırım rüya görüyordum."

Jurby bu olayı Leydi Wychwood'a bildirmek için hiçbir neden görmedi.

Ateşi ikinci gün düşmeye başladı, ama yine de Dr. Tidmarsh'ın başını sallayacak kadar yüksekti; üçüncü güne kadar da kendi kendine söndü ve bir daha tekrarlamadı. Bayan Wychwood bu sarsıcı krizden öylesine bitkin çıkmıştı ki, sonraki yirmi dört saat boyunca ne biraz sıvı gıdayı güçlükle yutmaktan başka bir şey yapacak, ne de evdeki olaylara belli belirsiz bir ilgiden fazlasını göstermek için kendini uyandıracak enerjisi vardı. Günün büyük bir bölümünde, kemiklerinin artık sızlamadığını ve kafasındaki Catherine çarkının artık hayatını iğrençleştirmedini düşünerek derin bir rahatlama duygusuyla uyudu.

Dördüncü gün Sir Geoffrey Camden Place'e geldi. Saygıdeğer karısı tarafından kendisine iletilen Bayan Farlow'un gripten yatağa düştüğü haberini soğukkanlılıkla karşılamıştı; Tom'un da hastalığa yakalandığını bildiren ikinci mektup onu biraz rahatsız etmişti ama Amabel'in endişelenmesini gerektirecek en ufak bir şey olmadığına dair verdiği güvenceyi göz ardı etmesine neden olacak kadar değil; Ama Annis'in de salgına yenik düştüğü haberini içeren üçüncü mektup (Amabel hâlâ Bath'a gelmemesi için yalvarıyordu) onu bir saat içinde Bath'a doğru yola çıkardı. Çocukluğundan beri Annis'in hafif bir soğuk algınlığından daha ciddi bir hastalığa yakalandığını hatırlamıyordu ve ona öyle geliyordu ki, eğer Annis hastalanırsa Amabel'in de ne zaman hastalanacağı belli olmazdı.

Leydi Wychwood onu karışık duygularla karşıladı. Bir yandan onun güçlü kollarının tekrar kendisini sarmasından büyük mutluluk duyuyordu; öte yandan, onun evdeki varlığının, zaten biri ikinci hizmetçi olmak üzere üç hasta tarafından aşırı yüklenmiş bir kurumda ek bir yük olacağını hissetmekten kendini alamıyordu. Sadık bir eştı, ama kocasının hasta odasında parlamadığını da iyi biliyordu: aslında, kocası bir varlıktan çok bir yükü, çünkü sağlığı çok iyi olduğu halde

Hastalığı tecrübe etmiş ve ya içtenlikle canlandırıcı tonlarda konuşarak ya da (eğer hastanın aşırı derecede zayıf olduğu konusunda uyarılmışsa) odaya sessizce girerek, hastaya huşu içinde ve kısık bir sesle hitap ederek ve geçmişteki iyileşme umuduna son bir kez veda etmek için gelen bir adamın tüm görünümünü taşıyarak hastanın nüksetmesine neden olmuştur.

Amabel'in hasta yatağında yatmak yerine oldukça iyi görüldüğünü görünce oldukça rahatlamıştı ama Tom grip olduğundan beri beşiğe bağlı kalması hoşuna gitmiyordu. Evde bir bebeğe bakabilecek kimsenin olmamasını olağanüstü buluyor ve Amabel'in ne yorgun ne de sıkılmış olduğuna bir türlü ikna olamıyordu. Kadın ona güldü ve şöyle dedi: "Hayır, hayır, tabii ki sıkılmadım! Farkında mısın aşkım, Baby ilk kez tamamen bana kalıyor? Tom'a gidememek ve Annis için çok endişelenmek dışında her dakikasından zevk aldım ve yarın onu Hemşire'ye geri vereceğim için üzüleceğim. Dr. Tidmarsh artık tamamen güvenli olduğunu düşünüyor, ama Bebeği bir gece daha yanımda tutacağım, çünkü bir diğini daha kesiyor ve oldukça huysuz, hemÇirenin onun sorumluluğunu tekrar almadan önce huzurlu bir geçirmesini istiyorum. Tom'u birazdan göreceksiniz: şu anda dinlenmek için yatıyor. Maria'ya nazik bir şeyler söylersin, değil mi? Tom'la ilgilenerek çok yardımcı oldu."

"Evet, çok iyi, ama bana Annis'ten bahset! Hayatımda hiç bu kadar garip bir üzengide olduğunu okuduğum kadar şok olmamıştım! Gözlerime inanmadım, çünkü onun daha önce *çöktüğünü* hiç hatırlamıyorum. Oldukça şiddetli bir yakalama olmalı?"

Tam bu sırada, arka salondaki kanepede uyumak üzere yatırılmış olan ve şimdi uyanmış, titrek bir sesle ilgi bekleyen Bayan Susan Wychwood tarafından rahatsız edildiler. Leydi Wychwood odanın bu yarısına süzüldü ve tam Bayan Susan'ı kucağına almak üzereydi ki Bayan Farlow telaşla içeri girdi ve küçük sevgilisini almasına izin verilmesi için yalvardı. "Sör Geoffrey'nin arabasıyla geldiğini gördüm ve tabii ki seninle konuşmak biliyordum, bu yüzden dinliyordum, Bebeğin büyük olasılıkla uyanacağını düşünerek - Ah, nasılsın, Kuzen Geoffrey? Seni yeniden aramızda görmek ne büyük mutluluk, ama sevgili Annis'i gördüğünde çok telaşlanacağını hissediyorum, tabii Jurby onu görmene izin verirse!" Tiz bir sesle titredi. "Jurby'nin Camden Place'in Kraliçesi haline geldiğini bilmek sizi şaşırtacak sanırım: hiçbirimiz kıpırdamaya cesaret edemiyoruz.

onun izni olmadan elini kolunu sallaya sallaya! Bugüne kadar *benim* bile sevgili Annis'i görmeme izin verilmedi! Yemin ederim, çok eğleniyordum, ama zavallı Annis'e acımadan da edemiyordum, kan bağı olan birinin hizmetleri daha makbul olacakken, abigail'inin hizmetlerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Yine de hiç itiraz etmedim, çünkü ne kadar zorba olursa olsun, Jurby'nin metresine neredeyse benim kadar iyi bakacağına güvenilebileceğimi biliyordum, ayrıca düşünülmesi gereken sevgili Leydi Wychwood vardı, o kadar yıpranmıştı ki, *onun* bana olan ihtiyacının Annis'inkinden daha fazla olduğunu fark ettim!"

Kucağındaki bebeği sallamaya başladı ve onu giderek artan bir hoşnutsuzlukla dinleyen Sir Geoffrey, neredeyse karısını da peşinden sürükleyerek geri çekildi. Merdivenleri çıkarken şöyle dedi: "Vallahi Amabel, Annis'i o kadınla evlenmeye ikna etmemiş olmayı dilemeye başladım! Ama Annis'le birlikte bizi ziyaret ettiklerinde bizimle aptalca konuştuğunu hatırlamıyorum!"

"Hayır canım, ama evdeyken onu pek fazla göremezdin. Şehir evlerinin sevmediğim yanı da bu: Ne kadar ferah olurlarsa olsunlar, insan evde yaşayan diğer insanlardan asla kaçamıyor! Zavallı Maria ne kadar iyi huylu ve yardımsever olsa da, ondan kaçmak için sık sık kendimi yatak odama kapatmak zorunda kaldığımı itiraf etmeliyim. Sanırım," diye ekledi düşünceli düşünceli, "eğer Twynham'da yaşamaya başlarsa, ona kendine ait bir oturma odası vermeliyim."

"Twynham'da yaşamaya mı geldi?" diye atıldı. "Annis'in onu geri çevirmek istediğini kastetmiyorsun, değil mi?"

"Oh, hayır! Ama onun refakatçiliğini gereksiz kılacak ne gibi koşulların ortaya çıkacağını kimse bilemez. Örneğin Annis evlenmiş olabilir."

Buna güldü ve rahat bir tavırla şöyle dedi: "O değil! Dokuz yirmi yaşında ve tam bir yaşlı hizmetçi!"

Kadın hiçbir şey söylemedi ama adam onun sözlerini kafasında evirip çevirmiş olacak ki birkaç dakika sonra Carleton denen adamın hâlâ Bath'da olup olmadığını sordu.

"On gün kadar önce Londra'ya gitti," diye cevap verdi. "Ancak yeğeni hâlâ burada, bu yüzden geri dönmek niyetinde olduğunu sanıyorum."

"Evet, bana onun burada olduğunu yazmıştın, keşke burada olmasaydı! Çok iyi bir kız ve ona karşı tek kelime etmek istemem ama Annis'in bu işteki tutumunu hiçbir zaman onaylamadım ve onaylamayacağım da!"

"Bay Carleton da bunu onaylamıyor. Annis'in Lucilla'nın sorumluluğunu almak için uygun bir kişi olmadığını söylüyor."

"Lanet olası küstah!" diye homurdandı Sir Geoffrey, "O uygun bir insan değil, başından beri söylediğim gibi!"

"Hayır, haklı olduğunuza inanıyorum," diye kabul etti. "Ama hayal ediyorum-aslında *biliyorum*

-Bay Carleton'ın onu Annis'in sorumluluğundan almaya niyeti varmış. Bu yüzden Londra'ya gitti. Bundan bahsetmemelisin Geoffrey, çünkü Lucilla bu konuda hiçbir Ėey bilmiyor ve Annis bana sır olarak söyledi."

"Seni burada bıraktıktan sonra yazdığın ilk mektupta Annis'in kalbini ona kaptırma tehlikesi olmadığını düşündüğünü söylemiştin. Neden bu kadar çok kadının kalbini ona kaptırdığını ancak Tanrı bilir, çünkü ondan daha nahoş, daha tepeden bakan bir adamla karđılařmamayı dilerdim!"

"Ondan hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim, ama bence memnun etmek istediği herkese kendini çok iyi kabul ettirebilir."

"Aman Tanrım, bana Annis'le barıştığını söylemeye mi çalışıyorsun?" diye haykırdı dehşet içinde.

"Sen öyle düşünmüyorsun ama bilmiyorum Geoffrey! Onunla flört etmiyor ve ona hiç de nazik olmayan Ėeyler söylüyor gibi görünüyor, ama eğer onunla arasını düzeltmeye çalışmıyorsa, neden bu kadar uzun süre Bath'da kaldığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Ondan *hoşlanıyor* mu?" diye sordu.

"Bunu ben de bilmiyorum," diye itiraf etti. "İnsan öyle düşünmüyor, çünkü her karşılaştıklarında birbirlerini yırtıyor gibi görünüyorlar; ama son zamanlarda Annis'in ona karşı beni inandırmaya çalıştığı kadar kayıtsız olmadığından şüpheleniyorum."

"Yanılıyor olmalısınız! Annis'in Carleton gibi bir adama ilgi duyması mümkün mü? Bu mümkün değil! Ona Londra'nın en kaba adamı derler! Annis'i kendine bağlamaya çalışmasına şaşırmadım, zamparalığıyla ünlü biri ve Lucilla'nın onun yeğeni olduğunu öğrenir öğrenmez çok tedirgin oldum, çünkü buraya gelmesi muhtemel görünüyordu ve Annis de şeytan gibi güzel bir kadın! Ama *ona* aşık olması - *hayır*, hayır Amabel, yanılıyor *olmalısın*!"

"Belki de öyleyimdir, sevgilim. Ama eğer değilsem -eğer ondan gelen teklifi kabul ederse- onu sevmeyi öğrenmeliyiz!"

"Onun gibi mi?" diye yankılandı Sir Geoffrey şaşkın bir sesle. "Sana şunu söyleyebilirim Amabel: Böyle bir evliliğe rıza göstermem için beni hiçbir şey ikna edemez!"

"Ama Geoffrey-!" diye itiraz etti. "Senin rızana gerek yok! Annis reşit değil! Eğer Bay Carleton'la evlenmeye karar verirse evlenir ve sen de bunu büyük bir nezaketle kabul etmek zorunda kalırsın -eğer ondan uzaklaşmak istemiyorsan, ki eminim istemiyorsundur."

Biraz tedirgin görünüyordu ama şöyle dedi: "Eğer Carleton'la evlenmeyi seçerse, sonuçlarına da katlanmak zorunda kalacak. Ama onu ciddiyetle uyarıyorum ki bu sonuçlar tahmin ettiğinden daha nahoş olabilir!"

"Nasıl uygun görürsen öyle yap canım, ama kendisi konuşana kadar bu konudan ona bahsetmeyeceğine dair bana söz vermelisin. Şu anda her şeyin bir varsayım olduğunu unutma! Ve hiçbir şekilde onu üzecek bir şey söylememelisin! Ama onu gördüğünde bunu yapmak istemeyeceksin!"

Ancak ertesi güne kadar onu göremeyecekti, çünkü Bayan Farlow'un ziyareti onu baş ağrısıyla baş başa bırakmış ve daha fazla ziyaretçi kabul etmek istememesine neden olmuştu. Doktor artık korkulacak bir enfeksiyon tehlikesi kalmadığını söyledikten sonra Leydi Wychwood, Bayan Farlow'u odasından çıkarmanın imkânsız olduğunu anlamıştı, çünkü Annis Lucilla'yı görmek istemiş, Bayan Farlow da ne yazık ki hasta odasından çıkarken Lucilla'yla karşılaşmıştı. Jurby'nin arkası dönükken Bayan Wychwood'u görmek için sinsice içeri girmekle suçlanan Lucilla öfkeyle böyle bir şey yapmadığını söyleyince ortaya acı dolu bir sahne çıkmıştı: Bayan Wychwood onu çağırmıştı ve Jurby'nin arkası dönük olduğu için Jurby odadaydı ve hâlâ da oradaydı. Bunun üzerine Bayan Farlow telaşla Leydi Wychwood'u aramaya koyuldu ve histerik bir Çekilde Lucilla' Bayan Wychwood'la görüşmesine izin verilirken *kendisinin, yani* kuzeninin neden dığarıda tutulduğunu öğrenmek istedi. Sonunda Leydi Wychwood, Bayan Farlow'un öfke nöbeti geçirme tehdidinde belli bir haklılık payı olduğunu düşünerek, kimsenin onu Annis'ten uzak tutmaya çalışmadığını, elbette onu ziyaret edebileceğini söyledi! Maria'nın onunla çok uzun süre kalmayacağına ya da çok fazla konuşmayacağına güvenebileceğini de eklemiğti. Hâlâ hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Bayan Farlow, sevgili Annis'in hassas durumundaki insanlarla çok fazla konuşulmaması gerektiğini bildiğini umduğunu söylemişti. Leydi Wychwood da öyle düşünüyordu, ama o bundan kuşkuluydu ve

Bayan Farlow odaya girdikten yirmi dakika sonra ziyarete gelmişti ve bu sırada Annis sanki yeniden fenalaşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Leydi Wychwood nazikçe gülümseyerek, "Sanırım seni artık göndermeliyim, Maria," dedi. "Doktor sadece çeyrek saat dedi, biliyorsun!"

"Oh, evet, gerçekten! Çok haklı! Zavallı Annis çok üzgün! Onu bu kadar solgun ve kendine benzemez görünce çok şaşırdığımı söylemeliyim, ama ona da söylediğim gibi, yakında onu tekrar yola getireceğiz. Şimdi onu yalnız bırakacağım ve uyumaya çalışmalı, değil mi? Panjurları pencereden çekeceğim, çünkü hiçbir Gey insanın gözüne ıGık tutmaktan daha rahatsız edici olamaz. Bu kadar sıkıcı günlerden sonra güneGi yeniden görmek çok hoş değil ve çok yararlı olduğu söyleniyor, ama ben bundan kuGkuluyum. Sevgili annemin güneşin kadın tenine zarar verdiğini söylediğini ve yüzünde peçe olmadan asla açık havaya çıkmadığını hatırlıyorum. Şimdi senden ayrılmak zorundayım sevgili Annis, ama nasıl gittiğini görmek için her zaman uğrayacağımdan emin olabilirsiniz!"

"Amabel," dedi Bayan Wychwood belli belirsiz, Bayan Farlow sonunda odadan çıkarken, "eğer beni seviyorsan, sevgili kuzenimizi öldür! İçeri girdiğinde söylediği ilk Gey benimle konuGmayacağı oldu ve o andan bu ana kadar da konuGmayı kesmedi."

Leydi Wychwood, "Çok üzgünüm, canım, ama onu ağır bir hakarete bulunmadan dışarıda tutmanın bir yolu yoktu," diye cevap verdi, panjurları geri çekerek. "Bugün seni bir daha ziyaret etmesine izin vermeyeceğim, o yüzden rahat olabilirsiniz."

Bayan Farlow yemek masasında Sir Geoffrey'yi çileden çıkarmayı başardı; önce son derece aptalca bir dizi gözlemde bulundu, sonra da Leydi Wychwood'la tartışmaya çalıştı. Yemek sona erdiğinde ayağa kalkarak şöyle dedi: "Şimdi beni mazur görün lütfen! Sevgili hastamızla biraz oturmaya gidiyorum."

"Hayır, Maria," dedi Leydi Wychwood, "Annis çok yorgun ve bugün başka ziyaretçi kabul etmemesi gerekiyor."

"Ah," dedi Bayan Farlow öfkeli sesle, "kendimi ziyaretçi olarak görmüyorum, Leydi Wychwood! Annis'in odasına birkaç kez girdiniz ve *bazıları kan bağı* olduğu için *benim* daha çok hak sahibi olduğumu düşünebilir! *Hoş* bir ziyaretçi olmadığınızı söylemek istemiyorum, çünkü eminim sizi görmekten her zaman memnun olmuştur!"

Sir Geoffrey buna hemen sinirlendi ve Annis'i kimin ziyaret edip edemeyeceğine sadece Leydi Wychwood'un karar vermesi gerektiğini sert bir dille söyledi; ve eğer onun tavsiyesine uyarsa, Annis'in yanına bir daha gitmesine izin vermeyeceğini, çünkü onu yoran şeyin durmadan gevezelik etmesi olduğundan hiç şüphesi olmadığını ekledi.

Çok ileri gittiğini fark eden Bayan Farlow, sevgili Leydi Wychwood'u küçümsemek gibi bir niyetinin olmadığını söylemek için acele etti, ama o sinir bozucu titremelerinden biriyle ekleme yapma isteğine karşı koyamadı: "Ama ziyaretimin sevgili Annis'i yormasına gelince, bu kötülüğü yapanın Lucilla olduğunu söylemeye cüret ediyorum! Onun ziyaretine izin vermekle büyük bir hata yaptığımı söyleyebilirim-"

"Misafir odasına çıkalım mı?" diye araya girdi Leydi Wychwood, sessiz bir otorite sesiyle. "Sanırım sen de oldukça yorgunsun, Maria. Belki de yatağa çekilmeyi tercih edersin. Unutmamalıyız ki sen de hasta olalı sadece birkaç gün oldu."

Sonunda susturulan Bayan Farlow çekildi, ama o kadar isteksiz ve oyalanarak çekildi ki, Sir Geoffrey şöyle dediğinde hâlâ dilinin ucundaydı: "Aferin, Amabel! Tanrım, ne gezeze ama! Daha da kötüsü! Annis'i yoranın Lucilla olduğunu söyleyecek kadar küstah olması! Bundan daha büyük bir kin duymadım! Büyük olasılıkla ziyaretin kız kardeĞime çok iyi geldi, canım!"

"Elbette öyle oldu," dedi Leydi Wychwood. "Bu kadar üzgün bakma çocuğum! Zavallı Maria'nın kıskançlıktan çatladığını biliyor olmalısın. Gripten nekahet dönemindeki insanlar için de bunu göz ardı etmemek gerekir: Bu onları genellikle huysuz yapar! Lütfen onu aklımızdan çıkaralım! Limbury çay tepsisini getirene kadar Sir Geoffrey ile tavla oynamak sizi eğlendirir mi acaba?"

Ama masa daha kurulmamıştı ki, Lord Beckenham'ın geç gelen ziyaretçisi yüzünden tekrar kaldırılmak zorunda kalındı. Bayan Wychwood hakkında bilgi almak için gelmişti. Hafta başında Metropolis'i ziyaret etmek zorunda kaldığı için onun rahatsızlığından ancak o gün öğleden sonra haberdar olmuştu. Yolculuğuna devam etmeden önce Ship'te yemek yemek için durduğunu, bunu neden yaptığını, üzücü haberi nasıl aldığını ve Bayan Wychwood'un nasıl olduğunu öğrenmek için ertesi güne kadar bekleyemediğini biraz sıkıcı bir şekilde anlattı.

Wychwood devam ediyordu. Günler önce aramadığı için onun ve hanımefendinin kendisi hakkında ne d   nm   olabileceğini bilmiyordu.

Onlarla  ay içmek için kaldı ve ayrıldığında Sir Geoffrey ondan bıkmı tı ve onu binadan u urladıktan sonra karısına, o gün daha fazla kırk çeneli insanı dinlemek zorunda kalırsa hemen yatağa gideceğini söyledi.

BÖLÜM 15

Bayan Wychwood ertesi sabah kendini çok daha iyi hissettiğini söyledi. Jurby onun hiç de iyi göründüğünü d   nm  yordu ve kalkma kararlılığına şiddetle karşı çıktı. "!" dedi Bayan Wychwood, biraz da kızgınlıkla. "Beni yatakta tutarsanız, ki en nefret ettiğim şeydir, nasıl kendim olabilirim ki? Ayrıca, ağabeyim bu sabah beni görmeye gelecek ve beni yata ımda, ayak parmaklarımı havaya kaldıracakmış gibi dururken bulmasına izin vermeyeceğim!"

Jurby, "Bakalım doktor ne , hanımefendi!" dedi.

Ama Dr. Tidmarsh hastasını ziyarete geldiğinde, tam da neredeyse hiç dokunulmamı  kahvaltısı kaldırılmışken, Bayan Wychwood'un bir iki saatliğine yatağından ayrılıp kanepeye uzanmasının iyi olacağını söyleyerek Jurby'yi kızdırdı. "Giyinmesi gerektiğini sanmıyorum ama d nden beri nabızı normal seyreliyor ve bir sabahlık giyip biraz oturması ona zarar vermez."

"Tanrı sizi korusun, doktor!" dedi Bayan Wychwood.

"Ah, bu daha çok size benziyor hanımefendi!" dedi gülerek.

"Affınıza sığınarak, efendim," dedi Jurby, "Bayan Wychwood hiç de kendisi gibi değil! D n ak am yemeğinde yediği domuz j lesinden sadece    ka ık yuttu unu ve kahvaltıda çay ve birkaç parça tosttan başka bir şey yemediğini size bildirmek benim görevim efendim!"

"Pekala, pekala, onun iştahını kabartmalıyız, değil mi? Mesela biraz tavuk yemesine, hatta canı isterse bir dilim haşlanmış kuzu eti yemesine itirazım yok."

Annis, "Gerçek şu ki, hiçbir şeyden hoşlanmıyorum," diye itiraf etti. "ĞĞtahımı tamamen kaybettim! Ama biraz tavuk yemeye çalışacağım, söz veriyorum!"

"Bu doğru!" dedi. "Sizi tanıdığım mantıklı bir kadın gibi konuştunuz, hanımefendi!"

Bayan Wychwood mantıklı bir kadın , ama grip nöbeti onu daha çok, her zaman kanepelerde yatan, zayıf ellerinde tuz kokusu olan ve her zaman öğüt verecek ve destek olacak daha güçlü bir karaktere bağımlı olan, son derece hor gördüğü aptal, ağlamaklı yaratıklardan biri gibi hissetmesine neden olmuştu. Gribin, kurbanlarını genellikle derin bir keder içinde bıraktığını duymuştu ve şimdi bunun doğru olduğunu biliyordu. Daha önce hiç bu kadar hüzünlü olmamıştı ki, dünyaya gelmiş üzücü olduğunu düşünüyor ya da kendini bu halsiz depresyondan kurtarmaya çalışmanın çok zahmetli olduğunu hissediyordu. Kendi kendine, bu aşağılık durumun gerçekten de son hastalığından kaynaklandığını ve kendini ne kadar zayıf ve sefil hissettiğini düşünmekten başka yapacak bir şey bulamadan yatağa uzanmanın sadece hüzünlü şeytanlarını cesaretlendirmek olduğunu söyledi. Bu yüzden yatakta kalmanın cazibesine kapılmayı reddetti, ama birazdan kalktı, bacaklarının açıklanamaz bir şekilde yoldan çıktığını fark etti ("sanki kemikleri alınmış gibi!" dedi Jurby'ye, gülmeye çalışarak) ve Jurby'nin güçlü kolunun desteğini kabul etmekten memnun oldu. Aynadaki yansımasına bir göz atması moralini düzeltmeye yetmedi. "Tanrım, Jurby!" diye haykırdı. "Ne kadar korkuyorum! Bana allık alman için seni göndermeyi aklımdan geçiriyorum!"

"Ben size böyle bir şey almazdım, Bayan Annis! Korkunç da görünmüyorsunuz. Sadece biraz bitkin görünüyorsunuz, ki bu da başınıza gelen kötü olaylardan sonra beklenen bir şey. Saçlarınızı iyice tarayıp, daha geçen hafta aldığınız o güzel dantel şapkanın altına tutturduğumda, kendinizi tanıyamayacaksınız!"

"Artık kendimi tanıyamıyorum," dedi Bayan Wychwood. "Oh, pekala! Sanırım bunun bir önemi yok: Sir Geoffrey insanın en iyi mi yoksa en kötü mü görüldüğünü asla fark etmez ama keÇke dün gece senden saçımı yapmanı isteseydim!"

"Saçınızın da bir önemi yok hanımefendi, çünkü onu kasketinizin içine sokacağım," diye cevap verdi anlayışsız hizmetçisi. "Ve bugün o kadar sıcak bir gün ki, sizin için yaptırdığım ve iki ya da üç defadan fazla giymediğiniz o güzel sabahlığı giymemeniz için hiçbir neden yok.

Her tarafı mavi çiçeklerle işlenmiş ve dantelli bir fichu. Bu seni daha çok kendin gibi hissettirecek, değil mi?"

"Umarım öyledir, ama bundan şüpheliyim," dedi Bayan Wychwood.

Ancak, pahalı sabahlığını giyip dantel başlığının iplerini çenesinin altından kendisi bağladığında, o kadar da kötü görünmediğini itiraf etti.

Sir Geoffrey saat on birden biraz sonra içeri girdi ve Annis'in iyi görünmediğini fark etmek şöyle dursun, bembeyaz yüzü ve donuk gözleri onu öylesine sarstı ki, kendisine verilen öğütleri unutarak, "Aman Tanrım!" diye bağırdı: "Yüce Tanrım, Annis! Seni hiç bu kadar bitkin görmemiştim! Zavallı yaşlı kadın, ne kötü günler geçiriyorsun! Ve sana bunu verenin o cehennem gaydası olduğunu düşündükçe- Neyse, boş ver!" diye ekledi, talimatlarını geç de olsa hatırlayarak. "Kendimizi yormaya gerek yok! ğimdi sana Amabel ve benim ne yapmanı istediğimizi söyleyeceğim, seyahat edebilecek kadar iyi olur olmaz Twynham'a gel ve bizi uzun bir ziyarette bulun. Bu nasıl olur?"

"Çok hoş! Teşekkür ederim: İkiniz de ne kadar nazıksınız! Ama söyleyin bana, Tom'u nasıl buldunuz?"

Çocukları hakkında konuşmak için fazla teşvike ihtiyaç duymadı ve kısa kalışının geri kalanını bu şekilde zararsız bir şekilde geçirdi. Gitmek için ayağa kalktığında, onun yanağını öptü, omzuna cesaret verici bir vuruş yaptı ve şöyle dedi: "İşte, kimse *beni* çok uzun süre kalmakla ya da seninle ölümüne konuşmakla suçlayamaz, değil mi?"

"Kesinlikle hayır! Sizinle sohbet etmek bana çok iyi geldi ve umarım daha sonra beni de kabul edersiniz."

"Ay, emin ol yapacağım! Ah, sen misin, Jurby? Beni dışarı atmaya mı geldin? Ne ejderhasın sen! Annis, uslu bir kız ol da bak bakalım ne kadar çabuk toparlanabiliyorsun! Şimdi Amabel'i havalandırmaya götüreceğim: sadece hafif bir yürüyüş, biliyorsun; ama döndüğümüzde sana bakacağım."

O gittikten sonra Jurby, hanımına destek olan minderlerden birini kaldırdı ve ona gözlerini kapamasını ve öğle yemeği getirilmeden önce biraz kestirmesini söyledi.

Kızını gönülsüzce Hemşire'ye teslim eden Leydi Wychwood, Sir Geoffrey'yle birlikte yürüyüşe çıkmaktan çok memnundu ve Lucilla'nın kendilerine eşlik etme davetini reddetmesine de hiç üzülmemişti. Kocasının koluna yaslanarak Londra Yolu'na doğru yola koyuldu ve şöyle dedi: "Seninle yeniden birlikte olmak ne kadar hoş, sevgilim! Artık zavallı Maria bizi rahatsız etmeden rahat bir yemek yiyebiliriz!"

"Evet, benimle yürüyüşe gelmen için seni ikna ettiğimde ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Şeytani bir fikirdi, değil mi?"

Ama on dakika kadar sonra Bay Carleton'ın Bayan Wychwood'un evine girmek isteyeceğini bilseydi, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmezdi.

Bay Carleton'a kapıyı açan Limbury, Bayan Wychwood'un evde ziyaretçi kabul etmediğini söyledi. Bayan Wychwood'un rahatsız olduğunu ve henüz odasından çıkmadığını söyledi.

Bay Carleton, "Ben de zaten bilgilendirildim," dedi. "Lütfen kartımı ona götürün!"

Limbury kartı ondan aldı ve hafifçe eğilerek şöyle dedi: "Hanımefendinin odasına iletacağım, efendim."

Bay Carleton sabırsızlıkla, "Beni kapının eşiğinde bekletmeyin!" dedi.

Mükemmel bir uşak olan Limbury ne yapacağını şaşırmişti, çünkü daha önce hiç Bay Carleton'ın kalibresinde bir sabah ziyaretçisiyle karşılaşmamıştı. Kaba insanlarla başa çıkabilirdi; Bayan Wychwood'un arkadaşlarından hiçbiri, Bayan Wychwood'un evde olmadığı söylendiğinde içeri alınmayı talep etmezdi ve Limbury'nin çok iyi bildiği gibi Bay Carleton'dan hoşlanmayan Sir Geoffrey, kesinlikle onun dışarıda bırakılmasını isterdi.

"Bayan Wychwood'u görmeniz mümkün olmadığı için üzgünüm efendim. Bugün ilk kez bir ya da iki saatliğine ayağa kalkabilecek kadar iyi oldu ve hizmetçisi bana yerde yürüyüp kanepeye gidecek kadar bile gücü olmadığını söyledi. Dolayısıyla bugün onu göremeyeceğinizi anlayışla karşılayacağınıza inanıyorum."

Bay Carleton kaba bir tavırla onu geçip salona girerek, "Hayır, girmeyeceğim," dedi. "Kapıyı kapat! Şimdi kartımı hemen hanımınıza götürün ve onu görmek istediğimi söyleyin!"

Limbury, Bay Carleton'ın kaba girişinden rahatsız olmuştu ve kendisine kesin emirler verilmesinden hiç hoşlanmıyordu. Donup kalmış bir vakarla cevap vermek üzereydi ki, aklına şiddetli bir aşkla yanıp tutuşan bir adamla karşı karşıya olduğu şüphesi geldi (daha sonra Bayan Wardlow'a bunu kör edici bir ışık olarak tanımlamıştı). Bu durumdaki beyler için affedilmesi gereken çok şey vardı, bu yüzden Bay Carleton'ı affetti ve Efendi Tom'la konuştuğu babacan tavırla şöyle dedi "Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz, efendim! Bayan'a aradığınızı söyleyeceğim, ama daha yatağından yeni kalkmışken onu görmeyi bekleyemezsiniz!"

Bay Carleton, "Onu görmeyi ummakla kalmıyorum, onu görmeye gidiyorum!" diye cevap verdi.

Neyse ki Limbury, Jurby'nin merdivenlerden inip, reverans işareti yaparak, "Bayan Annis'i görmek ister miydiniz efendim?" demesiyle içinde bulunduğu durumdan kurtuldu: "Bayan Annis'i mi görmek istiyordunuz, efendim?"

"Sadece arzulu değil, onu görmeye kararlı! Siz onun Abigail'i misiniz?"

"Evet, efendim, benim."

"Güzel! Sizden bahsettiğini duydum ve sanırım adınız Jurby ve uzun yıllardır Bayan Wychwood'la birliktesiniz. Haksız mıyım?"

"Çocukluğundan beri onunla birlikteyim, efendim."

"Yine iyi! Onu çok iyi tanıyor olmalısınız ve beni görmesinin ona zarar verip vermeyeceğini bana söyleyebilirsiniz."

"Bunun ona *zarar vereceğini* sanmıyorum efendim, ama sizi kabul edip etmeyeceğini söylemeyi kendime vazife edinmem."

"Ona sor!"

Bir an için onu soğukkanlılıkla değerlendirir gibi oldu ve sonra şöyle dedi: "Elbette efendim. Eğer salonda beklemek isterseniz, öyle yaparım."

Kadın dönüp görkemli bir tavırla tekrar merdivenleri çıktı ve Limbury, ev halkının en zorlu üyesinin Bay Carleton'ın çirkin talebine en ufak bir onaylama belirtisi göstermeden boyun eğdiğini görmenin şokunu üzerinden atarak onu salona götürdü. Bu eşi benzeri görülmemiş durum Limbury'nin çok ilgisini çekiyordu ve artık Sir Geoffrey'nin gazabından korktuğu için bu durumdan zevk almıyordu, çünkü Sir Geoffrey çirkinleşirse, Bay Carleton'ın izinsiz girişinin suçunu Jurby'ye yükleyebilirdi.

Bay Carleton çok beklemeden Jurby salona geldi ve şöyle dedi: "Bayan Annis sizi ağırlamaktan mutluluk duyacaktır, efendim. Lütfen benimle gelin!" Jurby onu ikinci merdivene kadar götürdü ve sahanlıkta duraklayarak şöyle dedi: "Sizi uyarmalıyım, efendim, Bayan Annis henüz sağlığına tam olarak kavuşmuş değil. Onu ateşler içinde bulacaksınız ve umarım onu tedirgin etmezsiniz."

"Ben de öyle umuyorum," diye cevap verdi.

Bu cevaptan tatmin olmuşa benziyordu, çünkü Bayan Wychwood'un yatak odasının kapısını açtı ve ilgiden tamamen yoksun bir sesle onu içeri buyur etti: "Bay Carleton, hanımefendi."

Birkaç dakika kapıyı açık tutarak bekledi, çünkü Bay Carleton'ın geliş haberini hanımına ilettiğinde Bayan Wychwood son derece telaşlı davranmış ve onu görmek isteyip istemediğini bilemiyormuş gibi görünmüştü. Yattığı yerden kalktı ve dalgın bir şekilde şöyle dedi: "Bay Carleton? Oh, hayır, yapamam-Jurby, beni kandırıyor musun? Gerçekten burada mı? Oh, neden tam da ben böyle bitkin ve perişan bir haldeyken geri gelsin ki? Onu görmeyeceğim! O çok iğrenç biri, ne yapacağım ben?"

"Şey, hanımefendi, eğer onu göndermemi isterseniz, bunu yapmak için elimden geleni yaparım, ama görünüşüne bakılırsa, muhtemelen bana yoldan çekilmemi emredecek ve merdivenlerden yukarı doğru hücum edecek ve bir sonraki bileceğiniz şey kapınızı çalmak olacak - eğer çalmadan içeri girmezse, ki bu beni şaşırtmaz!"

Bayan Wychwood belirsiz bir kahkaha attı. "*İğrenç* adam! Götürün şu iğrenç şalı! Eğer onu görmem *gerekiyorsa*, bunu derin bir çöküşten ölüyormuşum gibi kanepeye uzanarak yapmayacağım!"

Bay Carleton içeri girdiğinde Bayan Wychwood'u kanepenin bir ucunda oturmuş, sabahlığının kuyruğu ayaklarının dibinde yumuşak kıvrımlar halinde uzanırken ve görkemli saçları dantel bir başlığın altına gizlenmiş halde buldu. Kendine gelmeyi başarmıştı ve oldukça sakin bir sesle şöyle dedi: "Nasılsınız? Sizi bu şekilde karşıladığım için beni affedin: Jurby size hasta olduğumu ve henüz odamdan çıkmama izin verilmediğini söylemiştir sanırım."

Konuşurken ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri o kadar titriyordu ki düşmemek için kanepenin koluna tutunmak zorunda kaldı. Fakat

O sendelerken bile Bay Carleton odayı iki adımda geçerek onu kollarına aldı, sımsıkı sarıldı, göğsüne bastırdı ve hiddetle öptü.

"Ah!" diye soludu Bayan Wychwood, onu itmek için zayıf bir girişimde bulundu. "Bu ne *cüret*? Bırakın beni hemen gideyim!"

"Eğer yaparsam devrilirsin," dedi ve onu tekrar öptü.

"Hayır, hayır, yapmamalısın! Ne iğrenç bir insansınız siz! Keşke seninle hiç karşılaşmasaydım!" dedi Bayan Wychwood, kendini kurtarmak için giriştiği eşitsiz mücadeleyi bırakarak onun güçlü kolları arasında gevşekçe çöktü ve gözyaşlarını onun omzuna döktü.

Bu noktada Jurby, Bay Carleton'ın Bayan Wychwood'la onun yardımı olmadan da başa çıkabileceğini düşünmüş olacak ki, asık suratla gülümseyerek geri çekildi.

"Ağlama, benim değerli ıslak kazım!" dedi Bay Carleton, Bayan Wychwood'un kulağının altına üçüncü bir öpücük kondurarak.

Sulu bir kıkırdama, Bayan Wychwood'un espri anlayışının gribin tahribatından kurtulduğunu gösterdi. "Ben ıslak bir kaz değilim!"

"Ağlamayı hemen kesmezsen sana inanmamı bekleyemezsin!" dedi sertçe. Konuşurken onu ayaklarından kaldırdı ve tekrar kanepeye oturttu, kendisi de yanına oturdu, ellerini ellerinin arasına aldı ve her pembe avucuna bir öpücük kondurdu. "Zavallı Honey!" dedi. "Ne berbat bir zaman geçiriyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bana zavallı Bal demen hiç yakışık almadı!" dedi, toparlanmaya çalışarak. "Bana pozitif bir panzehir olduğumu da söylemeliydiniz! Bardağım bana bunu zaten söyledi, bu yüzden benim için bir şok olmayacak!"

"Bardağınız yalan söylüyor. Sevdiğimden daha solgun olman ve şapka takman dışında sende bir değişiklik görmüyorum, ki bunu daha önce yaptığını bilmiyordum." Eleştirel bir gözle inceledi. "Çok çekici!" diye onayladı. "Ama sanırım gine buklelerinizi görmeyi tercih ederdim. Evlendiğimizde şapka takmak zorunda hissedecek misin kendini?"

"*Ama* biz evlenecek miyiz?" dedi.

"Elbette öyleyiz! Size *açık çek* teklif ettiğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Bu onu güldürdü. "Öyle olsaydın şaşırmazdım, çünkü oldukça iğrenç birisin, biliyorsun!"

"Şaşırmaz mıydın?" diye sordu.

Gözleri, onun sert ve sorgulayıcı bakışları karşısında dibe çöktü. Dedi ki: "Bana ters ters bakmana gerek yok! Sadece şaka olsun diye söyledim! Tabii ki beni şaşırtacaktı!"

"Komik değil! Sana sadakatsizlik edeceğimden mi korkuyorsun? Bu yüzden *mi* hâlâ şüphelerin varmış gibi 'evlenecek miyiz' dedin?"

"Hayır, bundan korkmuyorum. Ne de olsa, eğer sadakatsizlik edersen sadece kendimi suçlamam gerekir, değil mi?"

Sert bakışları kayboldu; gülümsedi. "Günahlarımın suçlusunun *sen* olduğunu kabul edecek pek fazla insan bulacağını sanmıyorum!"

"Birazcık sağduyusu olan herkes benimle aynı fikirde olurdu, çünkü eğer bir metres tutacak olsaydın, bu benden sıkıldığın için olurdu."

"Oh, eğer durum buysa endişelenmemize gerek yok! Ama hala şüpheleriniz var, değil mi?"

"Sen yanımdayken değil," dedi utangaç bir sesle. "Sadece yalnız kaldığımda ve tüm zorlukları düşündüğümde -ne kadar büyük bir adım olacağını- ağabeyimin bundan ne kadar hoşlanmayacağını- seninle evlenmenin bir hata olup olmayacağını merak ediyorum. Sonra seninle *evlenmemenin* çok daha büyük bir hata olacağını düşünüyorum ve *ne* yapmak istediğimi bilmeden bitiriyorum! Bay Carleton, benimle evlenmek istediğinizden ve benim geçici bir heves olmadığımın *emin* misiniz?"

"Bana sormaya çalıştığınız şey mutlu olacağımızdan emin olup olmadığım, öyle değil mi?"

"Evet, sanırım demek istediğim buydu," diye iç geçirdi.

"Şey, size cevap veremem. İkimiz de evlilik deneyimi yaşamamışken mutlu olacağımızdan nasıl *emin* olabilirim? Size söyleyebileceğim tek şey, sizinle evlenmek istediğimden kesinlikle emin olduğum ve sizin benim için 'geçici bir hayal' olmadığınızdan da aynı derecede emin olduğumdur - bana sorduğunuz ne kadar aptalca bir soru! Eğer geçici birine evlenme teklif edecek kadar mankafa olsaydım, bugün bekar olmazdım! Ve *emin* olduğum iki şey daha var! Birincisi, hiçbir kadınla ilgilenmedim.

Bir diğeri de hayatım boyunca seni kendime kazanmak istediğimden daha fazla bir şey istemedim -sevmek, değer vermek ve korumak- Ah, kahretsin Annis, seni tüm kalbimle, bedenimle ve aklımla sevdiğime seni nasıl inandırabilirim?" Sözünü kesti ve sertçe konuştu: "Seni ağlatacak ne söyledim? Söyle bana!"

"Hiçbir şey! Neden ağlamaya başladığımı bilmiyorum. Sanırım çok mutlu olduğum ve kendimi çok mutsuz hissettiğim için olmalı!" diye cevap verdi, gözyaşlarını silerek ve gülümsemeye çalışarak.

Bay Carleton onu tekrar kollarına aldı. "Tamamen hamile kalmışsın, tatlım. Gribini sana bulaştırdığı için o kadına lanet olsun! Öp beni!"

"Yapmayacağım!" dedi Bayan Wychwood, gözyaşları ve kahkahalar arasında. "Bunu yapmak benim için çok uygunsuz bir Çey olur ve bana sanki sizin tülbentlerinizden biriymiğim gibi emirler yağdırmaya hakkınız *yok* ve ben de üzerime hoyratça gelinmesine boyun eğmeyeceğim!"

"Yaban arısı!" dedi Bay Carleton ve dudaklarını onunkilere yapıştırarak daha fazla suçlamaya son verdi.

Daha önceki taliplerinin en cüretkârları bile kollarını beline dolamaya cesaret edememişti, çünkü hafif flörtlerden hoşlansa da, flörtlerine daha samimi yaklaşımları hoş karşılayacağını düşünmeleri için hiçbir neden vermemişti. Soğuk ve bekâr bir mizacı olması gerektiğini düşünmüştü, çünkü tanıdığı herhangi bir beyefendi tarafından öpülme ve (kendi ifadesiyle) hırpalanma düşüncesini her zaman ürpertici bir şekilde tatsız bulmuştu. Bir keresinde bunu Amabel'e itiraf etmiş ve Amabel'in cevabının dikkate alınmaya değmeyecek kadar aptalca bir duygusallık olduğunu düşünmüştü. Amabel şöyle demişti: "Aşık olduğunda, canım, bunu hiç de tatsız bulmayacaksın, sana söz veriyorum." Ve tatlı, aptal küçük Amabel haklıydı! Bay Carleton, Bayan Wychwood'u kollarının arasına alıp acımasızca öptüğünde, bunu hiç de tatsız bulmamıştı; Bay Carleton bunu tekrar yaptığında da ona karşılık vermek dünyanın en doğal şeyi gibi gelmişti. Kadının içinden geçen duyarlı ürpertiye hissetti ve kolları ona daha sıkı sarıldı, tam o sırada biri kapıyı çaldı. Bayan Wychwood kendini kurtararak şöyle dedi: "Dikkatli olun! Bu benim kız kardeşim ya da Maria olabilir!"

İkisi de değildi. Üç hizmetçisinden en küçüğü elinde bir tepsi içinde bir sürahi ve bir bardakla içeri girdi. Bu genç kız Bay Carleton'ı görünce eşikte durdu ve gözleri yuvalarından fırlamış bir halde ona baktı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Bay Carleton, affedilir derecede sinirlenmiş bir halde.

"Lütfen efendim, hiçbir şey istemiyorum!" dedi davetsiz misafir, korkudan titreyerek. "Hanımefendinin bir ziyaretçisi olduğunu bilmiyordum! Bayan Wardlow, Betty hasta olduğu için taze arpa suyunu Bayan'a götürmemi söyledi!"

Bay Carleton tiksintiyle, "*Arpa suyu mu?*" diye bağırdı. "Yüce Tanrım! Size içirilen şey buysa moralinizin bozuk olmasına şaşmamalı!"

"İçinde limon var, efendim!" diye teklif etti hizmetçi.

"Çok daha kötüsü! Götürün onu ve Limbury'ye söyleyin biraz bordo göndersin! Emrediyorum!"

"Evet efendim, ama Bayan Wardlow'a ne diyeceğim, lütfen efendim?"

Bayan Wychwood araya girdi. "Ona bir şey söylemene gerek yok, Lizzy. Sadece arpa suyunu masaya koy ve Limbury'den Bay Carleton için bir şişe bordo göndermesini iste. . . . Geldiğinde de içeceksin," dedi ziyaretçisine, Lizzy kaçır kaçmaz. "İstemiyorum!"

"İstemediğinizi düşünebilirsiniz, ama tam olarak istediğiniz şey bu!" diye karşılık verdi. "Bir dahaki sefere sana bir kase yulaf ezmesi getirecekler!"

"Oh, hayır!" dedi Bayan Wychwood ağırbaşlı bir tavırla. "Dr. Tidmarsh artık çok daha iyi olduğuma göre biraz tavuk yiyebileceğimi söylüyor. Ya da bir dilim haşlanmış koyun eti."

"Bu seni baştan çıkarmalı!" dedi alaycı bir tavırla.

Gülümsedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse iştahım yok, bu yüzden bana ne getirdiklerinin pek bir önemi yok!"

"Ah, senin kendi çatım altında olmanı ne kadar isterdim!"

"Beni yemeğimi yemeye zorlayasınız diye mi, Bay Carleton? Bundan hiç hoşlanmam!" dedi başını sallayarak.

"Bana *Bay Carleton* demekten vazgeçmezsen, kızım, çok yakında kendimizi hançer çekerken bulacağız!"

"Oh, bu beni itaat etmeye korkutuyor-Oliver! Eğer birbirimize dusersek bu ne kadar şok edici bir şey olur!"

Gölümsedi ve kızın elini dudaklarına götürdü. "Gerçekten de şok edici! Ve eşı benzeri görölmemiş!"

"Elimi öpmeniz çok güzel," dedi Bayan Wychwood sert bir sesle, "ama yapmanız benimle bir daha asla kavga etmeyeceğimize söz vermek! Ama sizi tanıdığımından beri zarafet ve nezaketten zerre kadar nasibinizi almadığınızı bildiğim için, sizden bunu beklememin gülünç olduğunu sanıyorum!"

"Oldukça saçma! Yapamayacağımı bildiğim bir şey için asla söz vermem!"

"İğrenç yaratık!"

Ona sırtıttı. "Seni saray vaatleriyle kandırırsam daha mı az iğrenç olurum? Tabii ki kavga edeceğiz, çünkü benim dırdırcı bir yapım var ve sen, Tanrı'ya şükür, her şeye evet ve amin diyen o uysal kadınlardan değilsin! Bu da bana Lucilla'yla ne yapacağımız sorununa evet ve amin demenizi beklediğim bir çözüm bulduğumu hatırlatıyor!"

"Ama evlendiğimizde doğal olarak bizimle yaşayacak!"

"Hayır, yapmayacak!" dedi, "Gelinim kendini yeğenime adarken kayıtsızca beklemeye hazır olduğumu sanıyorsan, bu aptalca düşünceden kurtul! Bir an için düşünün! Gerçekten evimize üçüncü bir kişiyi -ve nereye giderse gitsin refakat edilmesi gereken bir kişiyi!- dahil etmek istiyor musun? Eğer istiyorsan, ben istemiyorum! Ben bir eş istiyorum, yeğenim için bir refakatçi değil!" Annis'in ellerini tuttu ve onları zorlayıcı bir şekilde kavradı. "Bir arkadaş, Annis! Ona Paris'e gitmemizi önerdiğimde, Paris'e gitmek istemediğini söyleyebilecek, ama 'Ama Lucilla'yı nasıl bırakabilirim?' demeyecek biri. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Ah, canım, tabii ki istiyorum! Evimize üçüncü bir kişinin katılmasını istemiyorum ve itiraf etmeliyim ki Lucilla'ya düğün olsam da ona bakma görevinin tahmin ettiğimden daha ağır olduğunu düşünüyorum. Ama onun hiçbir suçu , sadece onunla uğraşmak istemediğimiz için onu başka biriyle yaşamaya göndermek ne kadar kaba olurdu! Eğer babasının teyzelerinden ya da kuzenlerinden birini tanıyor ve seviyor olsaydı durum farklı olurdu, ama tanımıyor ve o sefil teyze sayesinde zavallı çocuğun tek arkadaşı burada, Bath'da edindiği arkadaşlar!"

"Evet, aynen öyle! Dışarı çıkma zamanı gelene kadar onu Bayan Stinchcombe'un sorumluluğuna vermeye ne dersiniz?"

Bayan Wychwood sarsılarak doğruldu. "Oliver! Elbette bu onun için çok iyi olurdu ve eminim en çok hoşlanacağı şey de buydu. Ama Bayan Stinchcombe onu almaya razı olur mu?"

"Tamamen istekliyim. Aslında, bu sabah aramızda halledildi! Laura Place'ten doğruca buraya geldim. Bana hasta olduğunuzu söyleyen Bayan Stinchcombe'du ve - Tanrım, *şimdi* ne olacak?"

Ama kapının ürkekçe tıklatılması Lizzy'nin yeniden ortaya çıktığını haber veriyordu; Lizzy, üzerinde bir sürahi, Bayan Wychwood'un en iyi Waterford kadehlerinden ikisi ve gümüş kapaklı tahta bir bisküvi tepsisi bulunan gümüş bir servis tabağıyla içeri girdi. Bay Carleton, sürahinin tabağın üzerinden kayma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark ederek hemen ayağa kalktı ve tepsiyi kendi ellerine alarak şöyle dedi "Aferin kızıma! Şimdi koş!"

"Peki efendim! Teşekkür ederim efendim!" dedi Lizzy ve kaplan kafesinden kaçan birini andıran bir tavırla odadan çıktı.

Bayan Wychwood, çok sevdiği Waterford bardaklarını şaşkınlıkla inceleyerek şöyle dedi: "Limbury'nin en iyi bardakları göndermesine ne sebep olmuş olabilir? Ben onları sadece partilerde kullanırım! Zavallı Lizzy'yi korkuttuğun gibi onu da korkutmuşsun!"

"Yok öyle bir şey!" dedi Bay Carleton, en iyi kadehlerden birine bordo şarabı doldururken. "Limbury bu olayın hakkını veriyor. İyi uşaklar her takım elbise için her zaman uyanıktır! İşte buradasın aşkım: bak bakalım reçetem seni kaldırıyor mu!"

Bayan Wychwood kadehi aldı ama Bay Carleton ona katılmadıkça bordoyu içmeyi reddetti. Bunun üzerine Bay Carleton kendisi için de bir kadeh doldurdu ve tam kadehini kaldırıp onun şerefine kaldırıyordu ki, Bayan Farlow telaşla odaya daldı, eşikte durdu ve haykırdı: "*Evet!*"

Bayan Wychwood ürkererek bordonun bir kısmını döktü. Bardağını yere bıraktı ve elbisesinin eteğindeki lekeleri mendiliyle silmeye çalışarak hiddetle şöyle dedi "Gerçekten, Maria, bu senin için çok kötü! Bana ne yaptırdığına bir *bak!* Ne istiyorsun?"

"Seni kendi aptallığının sonuçlarından korumak için buradayım, Annis!" dedi Bayan Farlow. "Bir erkek ailesinin üyesini nasıl kabul edersin?"

Yatak odanızda ve sabahlığınızla seks *mi*? Efendim, derhal gitmenizi rica etmek zorundayım!"

"Bunun bir sabahlık olduğunu söylemeye mi çalışıyorsunuz?" diye araya girdi Bay Carleton, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla. "Şimdiye kadar görme ayrıcalığına sahip olduğum en şık elbise bu ve sanırım zamanım boyunca parasını ödediğim onlarcasını görmüş olmalıyım!"

"Tanrı aşkına, Oliver-!" Bayan Wychwood yalvaran bir fısıltıyla konuştu.

Öfkeden titreyen Bayan Farlow, Bay Carleton'ın görgü kurallarını, ahlakını ve kendisine centilmen demeye cesaret eden her erkeğin uyması gereken davranış kurallarını utanmazca hiçe saymasını korkunç bir dille eleştirdi. Bay Carleton'ın dudaklarından sarsıcı bir cevap döküldü, ama Bayan Wychwood'un bu karşılaşmadan hiç hoşlanmadığını gördüğü için sesini yükseltmedi ve sadece şöyle dedi "Madem ki beni dua edilemeyecek kadar ahlaki çöküntü içinde olduğuma ikna ettiniz, o halde bu ahlaksızlık sahnesinden çekilmenizi önerebilir miyim?"

"Bayan Farlow, "Siz burada kaldığınız sürece hiçbir şey beni bu odadan çıkmaya ikna edemez, efendim! Kendinizi buraya nasıl zorla soktuğunuzu bilmiyorum-"

Bayan Wychwood, "Ah, lütfen Maria, böyle saçma sapan konuşmayı bırak ve git buradan!" diye yalvardı. "Bay Carleton odama zorla girmedi! Benim davetim üzerine geldi ve eğer senden daha fazla saçmalık dinlemek zorunda kalırsam histeri krizine gireceğim!"

"Sir Geoffrey seni bana emanet etti Annis ve bana duyduğu güvene ihanet ettiğim asla söylenemez! Jurby görevine karşı bu kadar dikkatsiz olduğundan beri -bu beni şaşırtmıyor, çünkü her zaman ona çok fazla izin verdiğinizi düşünmüşümdür, böylece kendi gözünde o kadar büyüdü ki-"

Bay Carleton kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak, "Oh, kes artık, kadın!" dedi. "Bayan Wychwood sizden gitmenizi istedi ve ben de gitmenizi sağlamak niyetindeyim! Beni bekletmeyin!"

"Ve kutsal görevimi korumasız mı bırakayım? Asla!" dedi Bayan Farlow kahramanca.

"Tanrı aşkına!" diye tersledi Bay Carleton, sabrının sonuna gelmişti. "Ona ne yapacağımı sanıyorsun? Tecavüz mü edeceğim? Bu odayı terk etmeniz için size otuz saniye veriyorum ve bu süre içinde kapının diğer tarafında olmazsanız sizi zorla dışarı atacağım!"

Bayan Farlow gözyaşlarına boğularak, "Vahşi!" diye bağırdı. "Savunmasız bir kadına şiddet uygulamak! Sir Geoffrey bunu öğrenene kadar bekleyin!"

Hiç aldırış etmedi ama gözlerini saatinden ayırmadı. Bayan Farlow kahramanlıkla korku arasında tereddüt etti. Adam saatini bir çırpıda kapattı, cebine geri koydu ve kararlı bir şekilde ona doğru ilerledi. Bayan Farlow'un cesareti kırıldı. Bir çılgılık attı ve koşarak odadan çıktı.

Bay Carleton kapıyı kapattı ve kendini Bayan Wychwood'un yırtılmış sinirlerini yatıştırmak gibi daha hoş bir işe verdi; bunu o kadar iyi başardı ki, çok kısa bir süre içinde hızla atan nabızları normale döndü ve sadece kadehindeki bordonun geri kalanını yutması için ikna edilmesine izin vermekle kalmadı, bir bisküvi bile ısırdı.

Bayan Farlow'un durumu daha az mutluydu. Sahanlıkta gezinen Jurby'nin, Bayan Wychwood'un yanında bir ziyaretçi olduğu ve rahatsız edilmek istemediği haberini alması, için için yanan kıskançlığını uyandırmıştı. Jurby'ye Bayan Wychwood'un odasına bir ziyaretçi sokmaya hakkı olmadığını söylemişti ve bunu söyleyecek kadar da akılsızdı: "Bunu yapmak için benden ya da hanımefendiden izin istemeliydiniz! Kim bu ziyaretçi?"

Jurby, "Ona sizden daha çok yararı dokunacak biri, hanımefendi!" diye karşılık verdi. "Bu Bay Carleton!"

Bayan Farlow önce inanmamış, sonra da içtenlikle şok olmuştu. Onun iffetli zihninde her erkek -tabii ki doktorlar, babalar ve erkek kardeşler hariç- bir genç kızın erdemi için potansiyel bir tehdit olarak görülüyordu. Bayan Wychwood'la yakınlaşan Lord Beckenham bile olsa, geceliğinin üzerine sabahlığından başka bir şey giymemiş olan bir hanımı yatak odasında ziyaret etmesinin uygunsuzluğunu ona göstermeyi bir görev bilirdi. Ama Lord Beckenham -ne kadar mükemmel bir beyefendi! Annis'e gelince, Bay Carleton'ın bu alçakça davranışına göz yummakla kalmayıp onu *cesaretlendirdiği* için, zavallı kuzeninin aklını kaçırdığını düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Çünkü o (bir

Savunmasız kadın) bu vahşiyi Bayan Wychwood'un odasından çıkmaya ikna edememişti, yapılacak tek bir şey vardı, o da Leydi Wychwood'la yürüyüşünden döner dönmez bütün hikâyeyi Sir Geoffrey'nin kulaklarına dökmekti. Bu niyetle aceleyle alt kata indi, zihinsel olarak yaklaşan dramdaki rolünü prova etti ve kendini histerik bir duruma soktu. Tam salona girmek üzereyken Sör Geoffrey ile karşılaştı.

O ve Leydi Wychwood birkaç dakika önce eve dönmüşlerdi. Neyse ki Leydi Wychwood, Tom'un hastalığından sonra bahçeye yaptığı ilk gezintiden zarar görmediğinden emin olmak için hemen çocuk odasına gitmiş, böylece Bayan Farlow'un kendisine anlatmak için can attığı korkunç haberlerden kurtulmuştu.

Sir Geoffrey o kadar şanslı değildi. Bir kadeh şeri içerek kendini şımarttıktan sonra merdivenlerden birinci kata çıktı ve anında Bayan Farlow'un saldırısına uğradı; Bayan Farlow merdivenlerden tökezleyerek indi ve histerik bir sesle şöyle dedi: "Kuzen Geoffrey! Oh, Kuzen Geoffrey! Tanrı'ya şükür geldin!"

Sir Geoffrey ona baktı. Çılgına dönen kadınlara alıçık değildi ve Bayan Farlow'dan çoktan hoşlanmamaya bağlamıştı. Şöyle dedi: "Senin derdin ne Maria?"

"Oh, hiçbir şey, hiçbir şey - hayatımda hiç bu kadar şok olmamıştım! Bu Annis! Hemen onun odasına gitmelisin!"

"Eh?" dedi Sir Geoffrey, irkilerek. "Annis mi? Onun nesi var?"

"Size nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum! Eğer bunu yapmak benim görevim olmasaydı, ciğerinizi sökecek şeyi size söylemeye dilim varmazdı!" dedi Bayan Farlow, durumdan son bir dram çıkararak.

Sir Geoffrey öfkелendi. "Tanrı aşkına Maria, bir Cheltenham trajedisinde rol gibi konuşmayı kes ve seni bu duruma neyin soktuğunu söyle! Ciğerim yanıyor! Daha fazla , şuna cevap ver! Kız kardeşimin bir sorunu mu var?"

"Her şey!" diye ilan etti Bayan Farlow, hayatının en önemli rolüne tutunarak.

"Saçmalık!" dedi Sir Geoffrey. "Tavan arasında tuhaflaşmaya başladığına inanıyorum, Maria! Ciğerimi boş ver! *Kız kardeşime ne oldu?*"

"O adam," diye açıkladı Bayan Farlow, "siz ve sevgili Leydi Wychwood evden ayrıldığınızdan beri onunla birlikte! Ve hâlâ onunla birlikte! Eve zorla girdiğini ve Jurby'nin onu Annis'in yatak odasına kabul edecek kadar görev bilincini yitirdiğini bilseydim -ama bunu yapması için ona rüşvet verdiğine hiç şüphe yok- onu evden atması için James'i çağırırdım! Ama ben Tom'la bahçedeydim ve içeri girene kadar hiçbir şey bilmiyordum ve tam Annis'in odasına girmek üzereydim ki Jurby beni durdurdu ve Annis'in nişanlı olduğunu söyledi. "Nişanlanmış mı? "Nişanlandı mı?" dedim. "Yanında bir ziyaretçisi var ve rahatsız edilmek istemiyor," dedi. Annis'i ziyarete kimin geldiğini bana söylemesi için ısrar ettiğime emin olabilirsiniz! Ve sonra Jurby bana onun O Adam olduğunu söyledi!"

"Hangi adam?" diye sordu Sir Geoffrey.

"Bay Carleton!" dedi Bayan Farlow ürpererek.

"Carleton? Kız kardeşimin odasında ne işi var?" "Eğleniyor!"

dedi Bayan Farlow, doruk noktasına ulaşarak.

Ne yazık ki düz düştü. Sör Geoffrey sert bir sesle: "Keşke böyle saçma sapan konuşmasaydın, Maria! Sonra da kız kardeşimin de *ayyaşlık* yaptığını söylersin herhalde!"

"Ne yazık ki, evet!"

Sir Geoffrey sert bir sesle, "Bana öyle geliyor ki ayyaş olan sizsiniz!" dedi. "Gidip uyusanız iyi olur!"

Bununla birlikte, Bayan Farlow'un kendisine yönelttiği itirazlara, sert içkilere hiç dokunmadığına dair verdiği teminatlara ya da onu dinlemesi için yaptığı ateşli yalvarışlara hiç aldırmadan merdivenlerden ikinci kata çıktı.

Törensiz bir şekilde Bayan Wychwood'un odasına girdi ve kız kardeşinin Bay Carleton'ın yanında, kolundan destek alarak kanepede oturduğunu ve başını onun omzuna koyduğunu gördü.

"Yemin ederim!" diye gürledi. "Bu da ne demek oluyor?"

Bayan Wychwood kendini toparlayarak, "Ah, lütfen bağırmayın!" dedi.

Bay Carleton ayağa kalktı. "Nasılsın, Wychwood? Ben de seni bekliyordum! Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur, ama konuya girmeden önce

O iğrenç kadını kız kardeşinin üzerine salmakla neyi kastettiğini bilmek istiyorum! Hayatım boyunca bu kadar saçma sapan konuşan ya da hastalara nasıl bakılacağı konusunda bu kadar az fikri olan birine rastlamadım! Tam Annis'e bir bardak Burgundy içirmeyi başarmıştım ki, bu ona arpa suyundan çok daha iyi gelecektir! Yemekle birlikte bir kadeh içmesini sağla, olur mu -ve ben odada kaldığım sürece hiçbir Çeyin onu odadan çıkmaya ikna edemeyeceğini söyleme küstahlığını gösterdi! Annis'in tecavüze uğrama tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşündüğünü varsayabilirim! Eğer onu dışarı atmakla tehdit etmemiş olsaydım, hala burada olacak ve Annis'i saçma sapan konuşmalarıyla üzecekti ve ben ne onun ne de bir başkasının Annis'i üzmesine izin vermeyeceğim!"

Sir Geoffrey, Bay Carleton'dan hiç hoşlanmıyordu ama ona o kadar sempati duyuyordu ki, soğuk bir ağırbaşlılıkla evi terk etmesini istemek yerine, ki bunu yapmaya niyetliydi, şöyle dedi: "Onu Annis'e ben yerleştirmedim! Tek yaptığım, Annis'e onun kendisine eşlik edebilecek uygun bir kişi olduğunu söylemekti!"

"*Uygun mu?*" diye araya girdi Bay Carleton iğneleyici bir şekilde.

Sir Geoffrey ona ters ters baktı ama adil bir adam olduğu için kendini söylemek zorunda hissetti: "Hayır, tabii ki uygun değil, ama *o zaman* bu kadar geveze olduğunu bilmiyordum ve bugüne kadar üst işlerine dokunduğunu da bilmiyordum! Bir daha Annis'in yanına yaklaşmamasına kesinlikle dikkat edeceğim.

-Gerçi hangi hakla müdahale ettiğinizi anlayabilmiş değilim! Dahası, kız kardeşime bakmam için *beni* yalnız bırakırsanız size teşekkür edeceğim!"

"Bu," dedi Bay Carleton, "bizi konuşmamızın başlangıcına geri getiriyor. Kız kardeşiniz Wychwood, evlenme teklifimi kabul ederek beni onurlandırdı. Bu şeytanın ne anlama geldiğini ve onun iyiliğiyle ilgilenme hakkımı da açıklıyor!"

"Bunu kabul edemem!" dedi Sir Geoffrey. "Kesinlikle onaylamadığım bir evliliğe rıza göstermeyi reddediyorum!"

"Oh, Geoffrey, yapma! Lütfen tartışmaya girmeyin!" diye yalvardı Bayan Wychwood, ellerini zonklayan şakaklarına bastırarak. "Yine başımı ağrıtıyorsunuz, de! Seni için çok üzgünüm Geoffrey, ama ben aptal bir kız öğrenci değilim ve Oliver'la evlenmeye bir anda karar vermedim! Ve senin rızana gelince, senin rızan

Gerekli! Yaşım küçük değil, senin vasi değilim ve hiçbir zaman da olmadım ve Oliver'la evlenmemi engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yok!"

"Bunu göreceğiz!" dedi uğursuzca. "Sana açıkça söyleyeyim-"

"Hayır, bunu yapmaya çalışmayın!" diye araya girdi Bay Carleton. "Daha fazla konuşamayacak kadar yorgun! Onun yerine bana açıklayın! Kitap odasına gidip konuyu özel olarak tartışmamızı öneriyorum. Kadınların müdahalesi olmadan çok daha iyi yapacağımızı biliyorsunuz!"

Bunun üzerine Bayan Wychwood başını ellerinin arasından kaldırdı ve öfkeyle şöyle dedi "Bunun Geoffrey ile hiçbir ilgisi yok! Sen ve o burada uysalca otururken benim burada uysalca oturacağımı sanıyorsan-"

"Gel, gel!" dedi Bay Carleton. "Edep anlayışınız nerede? Kardeşiniz, çok doğru bir şekilde, koşullarımın ne olduğunu, sizinle nasıl bir anlaşma yapmak istediğimi öğrenmek istiyor-"

Sir Geoffrey öfkeyle, "Hayır, istemiyorum!" diye araya girdi. "Herkes domuz yağı içinde yüzdüğünüzü biliyor ve yerleşim yerleri bu konuya girmiyor, çünkü buna söyleyecek bir şeyim olursa evlilik olmayacak!"

"Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyin yok Geoffrey, benim işlerime karışmaya da hakkın yok!"

"Oh, bu çok ileri gitmek olur!" dedi Bay Carleton. "*Karışmaya* hakkı olmayabilir ama felaketle sonuçlanacağına inandığı bir evlilikten sizi vazgeçirmeye çalışmak için her türlü hakka sahip. Bunu yapmazsa zavallı bir kardeş olur!"

Şaşırان Sör Geoffrey ona göz kırptı. "En azından bunun farkında olmanıza sevindim!" dedi güçlükle.

"Ben bunun farkında değilim!" diye atıldı Bayan Wychwood.

Bay Carleton yatıştırıcı bir sesle, "Tabii ki yok!" dedi. "Birazdan bu evliliğin benimle de bir ilgisi olmadığını söyleyeceksin, benim güzel ıslak kazım! Bu yüzden bu tartışmayı yarına erteleyeceğiz. Oh, hayır! Bana hançer gibi bakma! Benimle eşleşemeyecek kadar hamile olan kadınlarla asla kelepçelemem!"

Kadın boğuk bir kakhaha attı. "Ah, ne kadar !" diye iç geçirdi.

"Bu daha çok sana benziyor," diye onayladı. Onun üzerine eğildi ve onu öptü. "Yorgunsun ve yatağına dönmelisin, tatlım. Bugün bir daha kalkmayacağına söz ver bana!"

"Yapabileceğimden şüpheliyim," dedi hayıflanarak. "Ama Geoffrey'le benim yüzümden kavga edeceksiniz-"

"Kavga etmek için iki kişi gerekir. Wychwood adına cevap veremem, ama kavga etmeye niyetim yok, o yüzden bu konuda rahat olabilirsin!"

"*Kolay mı?* Hayatınızı kavga ederek ve insanlara karşı sebepsiz yere huysuz davranarak mı geçiriyorsunuz? Ben hiç de kolay biri değilim!"

"Yaban arısı!" dedi ve Sör Geoffrey'yi önüne katarak odadan çıktı. Merdivenlerden inmeye başladıklarında, "Stratejini pek beğenmedim, Wychwood," dedi. "Beni aşağılamak amacına ulaşmanı sağlamayacak, sadece onu kızdıracak."

Sir Geoffrey sertçe konuştu: "Sana açıkça söylemeliyim ki Carleton, kız kardeşimin senin gibi şöhretli bir adamla evlenmesi düşüncesi bana tamamen iğrenç geliyor!"

"Bunu zaten yaptınız."

"Sizi gücendirmek istemem ama kız kardeşimin kocası olmak için uygun ve doğru kişi olduğunuzu düşünmüyorum!"

"Oh, bu beni rahatsız etmiyor! Size sempati duyuyorum ve sizin yerinizde olsaydım ben de sizin gibi hissederdim."

"Vay canına!" diye soluk soluğa kaldı Sir Geoffrey. "Sen hayatım boyunca tanıdığım en olağanüstü adamsın!"

"Hayır, mi?" dedi Bay Carleton ona sırtarak. "Sizinle aynı fikirde olduğum için mi?" "Eğer benimle aynı fikirdeyseniz, Annis'e evlenme teklif etmiş olmanıza şaşarım!" "Ah, bu farklı bir konu!"

"Pekala, seni uyarmanın doğru olduğunu düşünüyorum, çünkü görevimin - her ne kadar nazikçe yetiştirilmiş kadınlara böyle şeylerden bahsetmek iğrenç olsa da - Annis'e senin *neden* kocası olmaya uygun olmadığını düşündüğümü açıkça söylemek olduğunu düşünüyorum!"

Bay Carleton bir kahkaha attı. "Tanrım, Wychwood, bu kadar budala olma!" dedi. "Benim ünüm hakkında her şeyi biliyor! Ona ne istersen söyle, ama bunu bugün yapma, olur mu? Onun tekrar üzülmesini istemiyorum, üzülür de. Hoşça kalın! Leydi Wychwood'a selamlarımı iletin!"

Başını salladı ve Sir Geoffrey'i ne yapacağını bilemez bir halde bırakarak gitti. Hüzünle misafir odasına gitti ve biraz sonra Leydi Wychwood ona katıldığında, ona haklı olduğunu açıkladı

tahmininde bulundu ve ağır bir iç çekişle, maçı önlemek için ne yapılacağını bilmediğini ekledi.

"Korkarım yapılacak bir şey yok, canım. İstedığının bu olmadığını biliyorum. Benim de onun için istediğim bu değil, ama *farkı* görünce! Az önce odasından geldim, yorgun olmasına rağmen çok daha iyi görünüyordu ve o kadar mutluydu ki, onu ağlatmaya çalışmanın yararsız, hatta *yanlış* olacağını biliyordum! Bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yapmalı ve şu anki yaşam tarzına devam etmemesi için *dua* etmeliyiz!"

Sir Geoffrey başını salladı. "Bir adam alışkanlıklarını değiştirmez," dedi. "İslah edilmiş çapkınlara inanmam, Amabel."

"Fikrimi senin kararına karşı koymak istemem, çünkü doğal olarak en iyisini sen bilirsin, ama sevgilim, metresleri, onları utanmazca yurtdışında sergileme şekli ve onlara harcadığı para hakkında çok şey duymamıza rağmen, özellikle kaliteli bir kıza bağlandığını hiç duymadık mı? Gerçekten de, Annis'in evlenme teklif ettiği tek kadın olduğuna inanıyorum, her ne kadar ona sayılamayacak kadar çok cazip teklifler yapılmış olsa da, çünkü en titiz kişiler bile servetinin onu kabul edilebilir kılmak için yeterli olduğunu düşünüyor. Sence de Geoffrey, Annis'le tanışana kadar hiç kimseyi *gerçekten* sevmemiş olabilir mi? Bu da bana onların *kaderinde* birbirlerinin olduğunu hissettiriyor, çünkü Annis'le de aynı şey oldu. *Tam olarak aynı* demek istemiyorum elbette, ama aldığı ve reddettiği teklifleri bir düşünsene! Hem de ne parlak teklifler! Bay Carleton'la tanışana kadar hiç aşık olmamıştı! Lord Sedgeley'e bile aşık olmamıştı, oysa onun tam ona göre biri olduğu söylenebilirdi! Hayalperest olduğumu düşüneceksiniz ama bana öyle geliyor ki, sanki her ikisi de yıllardır birbirini bekliyormuş ve sonunda karşılaştıklarında, sanki böyle olması emredilmiş gibi birbirlerine aşık olmuşlar!"

Bu konuşmayı kaşlarını çatarak dinleyen Sir Geoffrey gizliden gizliye etkilenmişti ama tek söylediği şu oldu "Haklı olabilirsin aşkım, ama bence hayal kuruyorsun! Tek söyleyebileceğim, eğer haklıysan, Tanrı'dan onların hiç karşılaşmamış olmalarını dilerim!"

"Böyle düşünmeniz çok doğal," diye karşılık verdi mükemmel eş. "Ama konuyu kafanda tartacak zamanın olana kadar bu konuda daha fazla konuşmamıza izin verme! Bayan Wardlow bu sabah bana aşçıya öğle yemeğimiz için pişmiş yumurta göndermesini söyleyip söylemeyeceğini sordu.

pişmiş yumurta için, bunun çok uygun olduğunu söyledim. O halde yumurtalar soğumadan hemen kahvaltı salonuna inelim!"

Sir Geoffrey ayağa , ama daha kapıya varamadan bir at gibi durdu ve şöyle dedi: "Maria orada mı? Çünkü eğer oradaysa hiçbir şey bana engel olamaz-"

"Hayır, hayır, sevgilim!" Leydi Wychwood onu temin etmek için acele etti. "Bayan Wardlow'la birlikte onu yatağa yatırdık ve yatıştırıcı olarak bir bardak afyon ve su içmeye zorladık. Siz Annis'i görmeye gittiğinizde kendinden geçti ve ne söylediniz de kadar kendinden geçti, hiçbir fikrim yok, çünkü onu *sarhoK* olmakla suçlamanıza imkân yok. Ama üzülererek söylemeliyim ki Maria histerikleştiğinde, söylediği saçma şeylere en ufak bir güven duyamazsınız. Bay Carleton'ın kendisine *şiddet* teklif ettiğini bile söyledi!"

"Hayır, öyle mi?" diye haykırdı Sir Geoffrey, gözle görülür bir biçimde parlayarak. "Şey, lanet olsun, eğer onun resmedildiği kadar siyah olmadığını düşünmüyorsam! Ama şuna dikkat et, Amabel! Kız kardeşimle evlenmesini engelleyecek gücüm olmayabilir, ama Maria'yı bize kakalayacağını sanıyorsa, yanıldığını çok yakında öğrenecek! Ve ben de ona söyleyeceğim!"

"Evet, canım," dedi Leydi Wychwood, onu nazikçe kapıya doğru iterek. "Elbette doğru olduğunu düğündüğün Çeyi yapacaksın, ama lütfen gel ve piÇmiÇ yumurtanı bozulmadan ye!"

